NORMAN SPINRAD

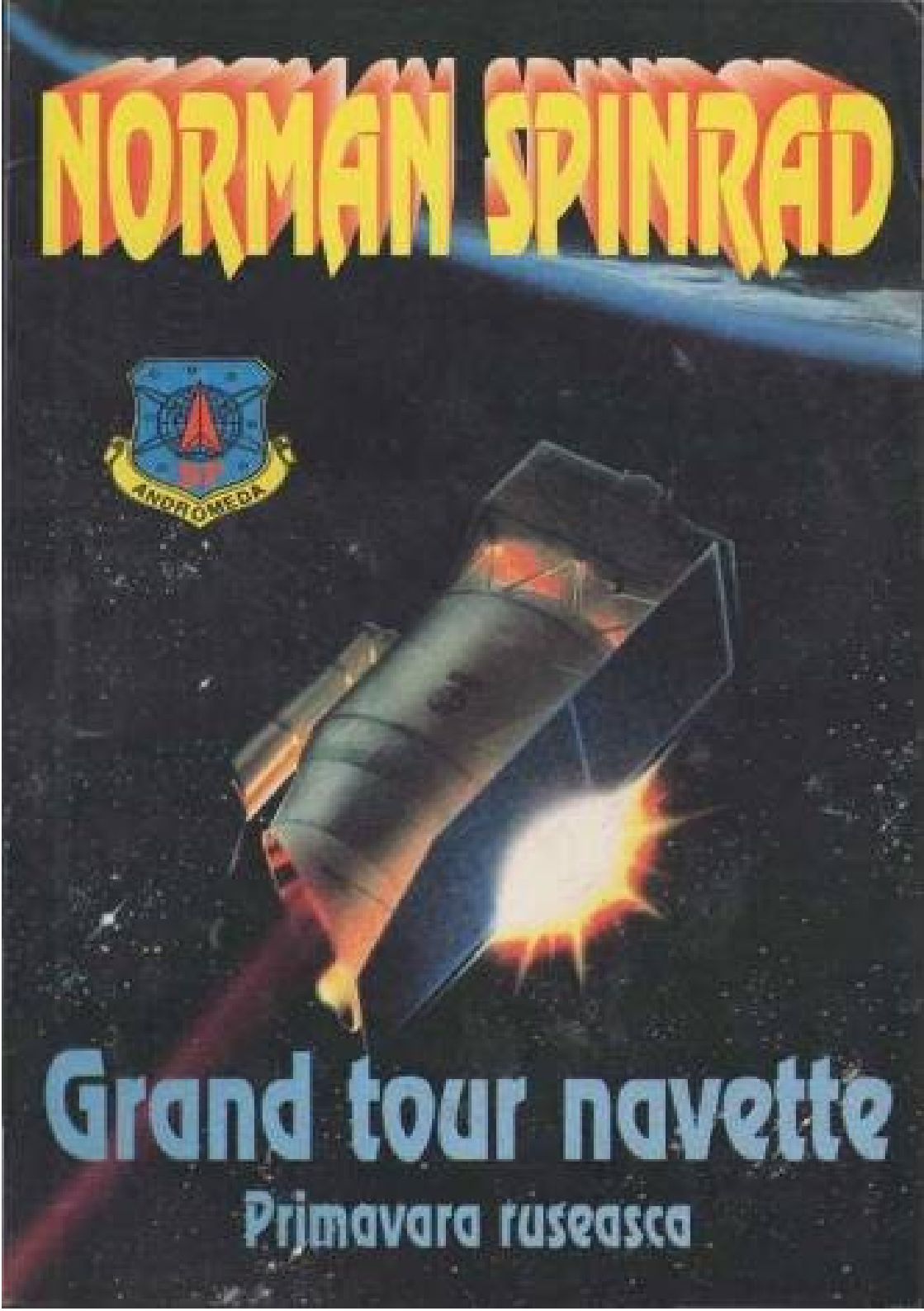

Grand tour navette

Prjmavara ruseasca

„...este romanul cel mai apropiat de sufletul meu”.

Norman Spinrad

Norman Spinrad
Grand Tour Navette

Titlul original : RUSSIAN SPRING (1991)

Traducere în limba română :

CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

Editura ZZ

1995

Pentru Mihail Gorbaciov, care a făcut-o necesară,
și
N. Lee Wood, care a făcut-o posibilă

Partea întâi
Toamna americană

Dl. Goddard, Secretar de stat: Mai devreme sau mai târziu, Bili, vom fi nevoiți să ne confruntăm cu realitatea nenorocită că America Latină pur și simplu nu este în stare să reziste singură.

Bill Blair: Să reziste singură împotriva cui, domnule Secretar?

Dl. Goddard: Să reziste pe propriile picioare. Să-și dezvolte cu succes economii moderne, cu monede stabile, să-și hrănească propriile popoare și să mențină cât de cât, o aparență de guvernare democratică și stabilă. În mod cert, nu asta realizează ei acum, iar istoria nu ne dă motive să fim optimiști. Adoptarea unui rol pasiv ar însemna o abdicare de la responsabilități.

Bill Blair: Vreți să spuneți că va fi necesar să intervenim fățiș în afacerile acelor țări latino-americane a căror politică internă nu ne este pe plac?

Dl. Goddard: Vreau să spun că va trebui să facem tot ceea ce este posibil pentru a instala guverne democratice stabile, capabile să ni se alăture în constituirea unei Piețe Comune a Emisferei Vestice, care să ferească această regiune de pericolul de a se transforma într-o nouă Africă! Și dacă asta înțelegi dumneata

prin diplomație pirateresc ă, atunci voi fi mândru să fiu considerat un „diplomat pirat!”

Newspeak, reporter Bill Blair

Iminența unui dezastru sau grija pentru afaceri

Americanii par a se împotmoli într-un nou mini-Vietnam în America Latină, iar opiniile europenilor indignați dar neputincioși par a converge din nou către concluzia iluzorie dar eronată că va fi din nou un dezastru ca și celelalte.

Dar dacă înțelepții n-au avut niciodată dreptate? De bună seamă că această ultimă intervenție pare a însemna un dezastru pentru sărmanii costaricani și că americanii par a fi intrat într-o nouă încurcătură militară fără sfârșit.

Și totuși, cine știe dacă nu cumva, de fiecare dată, Statele Unite au aplicat tactici diferite? La urma urmei, pentru ei războiul din Vietnam a însemnat o lungă perioadă de prosperitate economică internă. Iar războiul din Golf le-a oferit certitudinea că nicio altă națiune de pe Pământ nu se poate opune cu succes puterii lor militare înalt tehnologizate. America a devenit astfel suzeranul militar sărăcit al planetei.

„Dacă tot ai făcut-o de oaie, măcar ține-te băț os”, spune o veche și destul de sumbră zicală americană. Și dacă tot nu le-a mai rămas

nimic altceva, constituie oare expunerea fără echivoc a propriei supremații militare cu adevărat o eroare în lumea amorală a politicului și economicului, în termeni de *realpolitik*?[1]

Cine poate ști dacă nu cumva menținerea forțelor armate proprii în nesfârșite mici conflicte militare în America Latină nu a fost exact ceea ce cercurile conducătoare ale economiei americane și-au dorit dintotdeauna?

Liberation

America în folosul americanilor

Condamnarea eforturilor noastre de a salva Costa Rica de fanaticii extremiști de stânga și implicit de un adevărat haos, de către Parlamentul Europei Comune, condus de fățarnicii socialiști „verzi" germani, precum și amenințarea cu sancțiuni economice din subtext, ar trebui să-i convingă în sfârșit chiar și pe cei mai eurofili dintre sceptici că o jumătate de secol de generozitate americană a fost trădată în mod cinic în favoarea hegemonismului economic al Europei Comune.

Când am salvat Europa de naziști, am fost ovaționați ca niște eroi. Când i-am ajutat să-și refacă economiile distruse, prin intermediul Planului Marshall, am fost glorificați ca

[1] Politică realistă (lb. germană, în original, n. tr.).

binefăcători. Când am înfruntat alături de ei imperialismul sovietic, am fost considerați aliați de nădejde. Când le-am salvat rezervele de petrol din Golf, cu armele și averea noastră, le-am menținut prosperitatea economică fără niciun avantaj pentru noi înșine.

Când Germania reunită a fost integrată într-o Europă Comună confederală, pe ambele țărmuri ale Atlanticului s-au auzit ovații entuziaste căci, nu-i așa? În sfârșit așa numita „problemă germană” fusese rezolvată. Sovieticii și-au retras trupele dincolo de propriile granițe în schimbul a nu se știe câte miliarde de mărci materializate în donații, credite și capital pentru societăți mixte, și abia atunci Statele Unite au putut să-și aducă trupele acasă.

Acum putem vedea cum suntem răsplătiți pentru menținerea libertății și prosperității în Europa Vreme de mai bine de o jumătate de secol.

Iată-ne așadar excluși din cadrul celei mai mari piețe economice pe care lumea a cunoscut-o vreodată. Ne confruntăm cu o Europă Comună dominată economic de colosul german, hotărâtă să saboteze eforturile noastre de a pune bazele unei Piețe Comune a Emisferei Vestice.

Ne confruntăm cu o enormă datorie externă, față de înșiși beneficiarii generozității și

bunăvoinței noastre, cu o economie care se clatină și cu o alianță amenințătoare care se amestecă în propria noastră emisferă, condusă de o Germanie arogantă și ipocrită, încurajată de pe tușă de Uniunea Sovietică.

America a rămas singură. Și, într-o tristă retrospectivă, ne dăm seama că așa a fost dintotdeauna. Când au avut nevoie de ajutorul nostru, națiunile Europei au fost prietenii noștri. Acum, când au obținut de la noi mai mult decât și-au dorit, nu ne lasă nici măcar să ne gospodărim propria ogradă, fără să se amestece.

Am fost trași pe sfoară. Nu avem alternativă. Trebuie să construim și să menținem o Americă liberă și integrată economic în folosul tuturor americanilor, fie ei din Nord sau din Sud. Trebuie să facem orice sacrificiu este necesar pentru a ne asigura că puterea economică copleșitoare a Europei este contrabalansată de o invincibilitate militară absolută a Americii.

Trebuie să rezistăm împotriva hegemonismului economic european, să apucăm taurul de coarne și să desfășurăm în sfârșit sistemul Battlestar America, indiferent cât ar costa.

Washington Post

După mai bine de un deceniu de curs descendent, acțiunile din industria militară, în

special cele legate de industria aerospațială, au explodat. Într-adevăr, cine se scoală devreme, ajunge tare departe.

Și totuși, la o analiză mai atentă, se poate vedea că a mai rămas destulă frișcă pe prăjitură. Chiar și astăzi, la aceste prețuri săltate peste noapte, tot a mai rămas câte ceva de achiziționat pe termen mediu, în marile conglomerate aerospațiale, împotriva a ceea ce cred pesimiștii. Contrar opiniilor larg răspândite pe Wall Street, noi credem că încă nu este prea târziu pentru investitorii inteligenți să tragă foloase de pe urma minei de aur numite Battlestar America. Suntem încredințați că ce e mai bun de-abia de-acum încolo are să se ivească. Gândiți-vă la furnizorii independenți.

Știri de pe Wall Street

Sistem în nebunia americana?

S-a acreditat ideea că decizia Congresului Statelor Unite ale Americii de a aloca fonduri pentru dezvoltarea elementelor principale ale așa-numitului scut de apărare antinuclear Battlestar America ar fi fost un act de nebunie colectivă. Dar poate că nu este așa, dacă analizăm problema în termeni de *realpolitik*, din punctul de vedere al americanilor.

Împotriva cui se presupune a fi desfășurată

Battlestar America? Împotriva unei Uniuni Sovietice care nu mai reprezintă nicio amenințare militară? Contra unei Europe Comune prospere și pacifiste, aflată într-un adevărat boom economic? Sau împotriva vreunui ipotetic lider din Lumea a Treia, capabil să comită un act de sinucidere națională doar de dragul de a lansa un atac penibil asupra unicei supraputeri militare a planetei, după cum afirmă unii susținători naivi?

De bună seamă că ne aflăm în fața unei întrebări fără un răspuns rațional. Dar, poate că problema nu este corect pusă. Pentru că, dacă ne-am pune întrebarea „ce obțin americanii prin desfășurarea planului Battlestar America?”. Oricât de nefondate ar fi justificările oficialităților, răspunsul se profilează cu claritate.

Prin desfășurarea sistemului Battlestar America, Statele Unite sprijină un sector militar aflat în declin, fără de care deja șubredul lor sistem economic ar cădea într-o depresiune structurală.

Prin dezvoltarea acestui program, politicienii americani validează miliardele deja irosite în ultimele decenii cu dezvoltarea sistemului defensiv.

Desfășurând Battlestar America, Statele Unite atenționează republicile Americii Latine

că forțele americane dețin supremația în Emisfera Vestică, și deci, oricare ar fi excesele intervenționiste la care s-ar putea deda americanii, nimeni nu va avea dorința sau puterea de a li se opune între limitele acestei auto-proclamate sfere de influență.

Cu mult timp în urmă, Mihail Gorbaciov le-a făcut americanilor o promisiune teribilă: „Vă vom lipsi de un inamic”, a declarat el și s-a ținut de cuvânt.

Iar acum ne aflăm în fața răspunsului american. Lipsit de inamicul care le-a susținut economia și a dat o justificare politicii sale externe timp de o jumătate de secol, guvernul american a desemnat pur și simplu un înlocuitor.

Dacă Germania și Europa Comună nu ar fi existat ca să servească acestui scop, fără îndoială că ar fi fost nevoiți să le inventeze. Și, într-adevăr, într-un anumit sens, au făcut-o.

Die Welt

I

Cu un bufnet greoi, în scrâșnetul de protest al pneurilor pe asfalt și gemetele deconcertante ale metalului obosit, străvechiul 747 coborî pe pista de aterizare, deschizând cu un zgomot înfundat vreo cinci-șase compartimente de bagaje de deasupra capului în vreme ce retro-

reactoarele bubuiau, avionul se zgâlțâia din încheieturi și luminile de poziție licăreau.

Petrecuse paisprezece ore îngrozitoare în acest adevărat vagon de vite aerian, cu un termostat incapabil să mențină o temperatură constantă, cu două dejunuri călduțe și sleite, un automat de filme defect, un scaun care refuza să se întindă până la capăt și cu vibrațiile teribile provocate de motorul interior de pe partea stângă. Și totuși, ca printr-o minune, avionul o scosese la capăt iar Jerry Reed se afla la Paris sau, în orice caz, oficial vorbind, pe pământ francez:

Pentru un cadet al spațiului, californian get-beget, a cărui unică experiență în materie de intrigi externe fusese agățarea târfulițelor din Tijuana, asta însemna, fără îndoială, cale lungă drum de fier.

Cu opt săptămâni în urmă, Jerry plănuise să-și petreacă vacanța de trei săptămâni în munți, cu rucsacul în spate. La data aceea nici măcar *nu avea* pașaport. Și iată-l acum, în avionul care se apropia de unul din terminalele aeroportului Charles de Gaulle, răsuflând ușurat că ajunsese în Europa Comună fără să i se fi ridicat respectivul document.

— Nu, nu, bineînțeles că nu e absolut nimic ilegal în treaba asta, îl asigurase Andre Deutcher. Cel mai neplăcut lucru pe care ți l-ar putea face ar fi să nu te lase să te urci în avion.

— Și să-mi confiște pașaportul.

Andre afișase zâmbetul lui monden, expirând un fuior subțire de fum din țigara lui de foi, Upmanns, de cel puțin zece ECU bucata.

— Dacă ți-ar suspenda pașaportul pentru încercarea de a ieși din țâră, mai întâi de toate documentul respectiv ar fi total lipsit de valoare, *n'est-ce pas*, Jerry?

— Asta cam așa e, recunoscuse Jerry cu amărăciune. Dar dacă din același motiv mi-ar suspenda autorizația, n-aș mai putea niciodată să lucrez în cadrul Programului, așa cum a pățit și bietul Rob.

— Rob e un om terminat, Jerry, e trist dar adevărat, spusese Andre pe un ton mult mai rece. Și tot așa este și programul spațial american, câtă vreme oameni ca Rob Post nu mai sunt bineveniți acolo...

— Și totuși, cu rachetele purtătoare de mare putere, cu navetele spațiale și rampele-satelit, nu se poate spune că tehnologia noastră logistică fundamentală ar fi așa de rămasă în urmă... protestase inutil Jerry, având și el senzația că încercarea lui fusese penibilă și ridicolă.

— Asta în timp ce sovieticii mai construiesc încă trei orașe spațiale și au ajuns pe Marte, iar noi construim prototipul avionului spațial.

— Când politica noastră se va schimba, tot. Sistemul Battlestar America ne va oferi...

— Jerry, Jerry, poți să accepți sau nu oferta mea, spusese Andre privindu-l cu ochii săi de o culoare gri-verde nedefinită. Până acum ți-a vorbit reprezentantul Agenției Spațiale Europene. Dar nu te amăgi singur, așa cum trebuie să facă toți participanții la această petrecere ca să se mai poată privi dimineața în oglindă. Este ceea ce i s-a întâmplat lui Rob, *n'est-ce pas,* și n-aș vrea să ți se întâmple și ție, iar acum. Îți vorbește un nou prieten, un prieten care a visat același vis și care știe mult prea bine cum s-ar fi simțit dacă ar fi avut neșansa ca în aceste clipe ale istoriei să se fi născut american și nu francez. Battlestar America constituie însăși problema, și nu va putea niciodată să ofere soluția. Rob a înțeles în adâncul inimii sale și a crezut că va putea să lupte din interior. Nu lăsa să ți se întâmple și ție același lucru, Jerry îl știa pe Andre doar de trei săptămâni și îl cunoscuse la precedenta petrecere dată de Rob Post. Andre îi fu prezentat chiar de gazdă ca fiind un inginer de la ESA[2] care își petrece vacanța în Statele Unite, bucurându-se de frumusețea peisajului, și dorind să cunoască, pentru propria-i plăcere, colegi de breaslă americani.

Bineînțeles că Jerry nu s-a lăsat dus cu zăhărelul și bănuind că francezul era un soi de spion industrial, a început de îndată să-l ia

[2] ESA – European Space Agency – Agenția Spațială Europeană (n. tr.).

peste picior. Andre a ripostat motivând că, întrucât programul spațial civil american era ca și inexistent, nu ascundea secrete industriale care să merite a fi furate, el lucrând de fapt pentru spionajul militar francez. Și, pe nesimțite, pe acest fond de zeflemea reciprocă, s-a iscat scânteia unei prietenii.

Jerry l-a purtat pe André prin Disneyland-ul veritabil, i-a arătat Forest Lan și a reușit să-i aranjeze o vizită prin zonele cu acces liber ale uzinelor Rockwell din Downey; în schimb, francezul l-a dus pe Jerry, pe cheltuiala ESA, prin restaurante de care acesta nici măcar nu auzise.

Iar în seara aceea, André, comițând *faux pas* pentru California, își aprinsese trabucul în mijlocul living-roomului plin de lume, oferindu-i și lui Jerry unul și insistând să facă și el la fel.

În aer plutea o ceață rece dinspre ocean, așa încât, atunci când Alma, soția lui Rob, i-a expediat afară ca să-și fumeze buruienile de Havana toxice, terasa vilei în stil rustic-decrepit de pe Granada Hills – tot ce mai reușise Rob să salveze din vremurile de glorie – era goală.

Și, de îndată ce s-au aflat în singurătatea înghețată a nopții cețoase sud-californiene, Andre și-a dat masca jos, sau cel puțin așa lăsase impresia, și a recunoscut care era adevăratul scop al călătoriei sale în America.

Andre Deutcher nu era nici agent al serviciilor de spionaj franceze și nici măcar un spion industrial. Era pur și simplu „vânător de capete”[3] în folosul Agenției Spațiale Europene.

— Ești o persoană de care cred că ESA ar putea fi interesată, Jerry, i-a spus Andre. Înțelegi că deocamdată nu trebuie să consideri asta ca pe o ofertă de angajare. Dar mi-ai spus că te așteaptă un concediu de trei săptămâni și sunt împuternicit să te invit să ți-l petreci la Paris, în calitate de invitat al ESA, să cunoști oameni interesanți, să afli mai multe despre programul nostru și să ne dai posibilitatea să te cunoaștem mai bine.

A ridicat din umeri, zâmbind:

— Și, în cel mai rău caz, vei avea parte de un concediu gratuit pe cinste, la Paris, ceea ce, poți să mă crezi pe cuvânt, nu e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla, *n’est-ce pas?*

Lui Jerry i se păruse tot timpul că, sub măștile identităților inventate, Andre *ascundea* de fapt altceva, dar acum, privindu-l în ochi, în atmosfera aceea umedă și deprimantă, cu luminile îndepărtate ale Văii San Fernando strălucind vag prin perdeaua de ceață, începuse să creadă că, în sfârșit, André Deutcher vorbea sincer. Nu era exclus totuși ca Andre să încerce să-l ducă cu prețul, dar Jerry

[3] Persoană însărcinată cu recrutarea, în scopul angajării, a unor oameni cu capacități intelectuale deosebite (n. tr.).

nu putea să nu admită că tot ce-i spusese francezul era purul adevăr.

Dacă rămânea legat de ceea ce mai rămăsese din Program, mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, ceea ce i se întâmplase lui Rob Post avea să i se întâmple și lui. Dacă nu i se întâmplase deja...

Înăuntru, petrecerea începuse să lâncezească, musafirii fie că ședeau apatici în jurul căminului amorțit, fie că sprijineau pereții, ținând indiferenți în mână pahare de carton pe jumătate pline.

Să lâncezească... Asemenea lui Rob Post însuși, care, din ușa bucătăriei, examina mohorât grohotișul, asemenea Programului însuși, așteptând la nesfârșit trezirea la realitate.

Rob Post fusese prieten cu tatăl său încă înainte de nașterea lui Jerry. Amintirea cea mai puternică a copilăriei era aceea în care, la miezul nopții, a fost ridicat din pat de tatăl său, iar Rob i-a întins un castron uriaș cu înghețată de ciocolată plutind în siropul întunecat și gros de ciocolată Hershey’s, după care, așezat între cei doi pe canapeaua prăfuită din sufragerie, privea la televizor, înfulecând cu o lingură înghețata din castron, murdărindu-se pe pijama – un copil de patru ani, somnoros, trezit pe neașteptate în paradis.

— Sandy are să-mi facă morală pentru asta,

Jerry, iar tu n-ai să înțelegi până când n-ai să crești mare, i-a spus tata. Ai idee de ce te-am lăsat în seara asta să mănânci pe săturate înghețată cu sirop?

— Pentru că mă iubești, tată, răspunse Jerry, scormonind fericit în castron.

Tata l-a îmbrățișat și l-a sărutat pe obraji.

— Pentru ca să-ți aduci aminte toată viața de aceste clipe, i-a spus el cu o voce caraghios de solemnă. Ești prea crud ca să pricepi ceea ce ai să vezi în noaptea asta, dar ești îndeajuns de mare ca să înțelegi semnificația unui castron de Häagen-Dazs.

— Este vorba de un experiment, Jerry, i-a spus unchiul Rob. Cel mai mare eveniment din istoria omenirii care este pe cale să se întâmple, vei fi martor la el dar ești prea mic ca să-ți rămână în memorie ca o amintire limpede. Așa că, tatăl tău și cu mine am încercat să-ți implantăm în memoria pe termen lung un element sensibil astfel încât, când vei fi mare, să poți fi din nou aici cu conștiința ta de adult. Și – a mai spus unchiul Rob, chicotind – dacă ai să mănânci până o să dai la boboci, cu atât mai bine pentru viitoarea ta amintire.

Jerry n-a vomat, dar de amintit și-a amintit. Moliciunea rece, dulce-amară și savoarea dublă a siropului de ciocolată peste înghețata de ciocolată nu înceta să-l readucă în timp pe canapeaua din sufragerie, când urmărise

transmisia primei aselenizări, împreună cu tatăl său și cu unchiul Rob.

De atunci a rămas cu o slăbiciune pentru înghețata cu ciocolată, în pofida nesfârșitului război cu cântarul; căci astfel se regăsea în trupul copilului de patru ani privind fericit la primul pas pe Lună al lui Neil Armstrong, cu conștiința de adult, transformând amintirea bucuriei fiziologice în fericirea mai profundă a adevăratei înțelegeri.

Straniul peisaj selenar pe fundalul gri sidefat al televizorului, survolat de camerele de luat vederi, vocile îndepărtate de la Huston întrerupte de pocnituri... șuieratul cavernos al retrofuzeelor, răzbătând prin peretele despărțitor metalic... „*Eagle* a aselenizat”. Și pe urmă, silueta masivă coborând cu încetinitorul treptele scării... și vocea ezitantă a lui Armstrong, recitând textul pregătit special pentru clipa când avea să calce pe solul poros cenușiu, cuvinte ce aveau să schimbe pentru totdeauna destinul speciei umane.

„Acesta este... ăăă... un pas mic pentru om... ăăă... dar un salt uriaș pentru omenire.”

Ei da, ca adolescent, Jerry nu trebuia decât să guste dintr-o înghețată cu ciocolată pentru a fi transportat înapoi către clipa a cărei amintire avea să-i hotărască destinul și, mai târziu, numai *imaginea* înghețatei acoperită cu sirop de ciocolată dulce-amară era suficientă pentru

a declanșa reiterarea aselenizării percepute acum de un adult care le era recunoscător din adâncul inimii tatălui său și lui Rob Post pentru cel mai grozav cadou pe care-l putea primi un copil de patru ani, prilejuindu-i eului său matur această amintire curată și fericită, un vis pe care cu bună știință și cu dragoste i l-au sădit în suflet.

Asta era măsura semnificației Programului spațial pentru tatăl său și pentru Rob, dar în timp ce tatăl lui n-a făcut mai mult decât să participe la Societatea L-5 și Societatea Planetară, precum și la orice alt lobby spațial de acest gen, Rob Post și-a urmat visul, dăruindu-i-se cu toată ființa.

Abia ieșit de pe băncile universității Cal Tech, s-a angajat ca desenator de nădejde în cadrul Proiectului Mariner. Era, în cel mai bun caz, un inginer mediocru, dar pe măsură ce-și croia drumul pe scara ierarhică, devenea tot mai clar că avea un talent deosebit pentru partea de proiectare, reușind să determine ingineri mai buni decât ar fi putut el să fie să lucreze împreună pentru materializarea unui țel comun.

Credea cu sinceritate în destinul omenirii ca specie exploratoare a spațiului și era în stare să transforme această pasiune în entuziasm pentru proiectul aflat atunci pe planșete și, la nevoie, avea darul de a contamina o întreagă

echipă cu aceeași inocență pătimașă.

A ajuns să lucreze la Voyager și la navetele spațiale și, când au fost introduse testele urologice obligatorii și n-a mai avut încotro, s-a lăsat de fumat „iarbă”; făcea lungi drumeții cu rucsacul în spate prin Sierras și exerciții fizice zilnic, căci încă nu împlinise cincizeci de ani și, bazându-se pe influența acumulată în tot acest timp, cu toate că Marte nu mai putea intra în discuție, cu siguranță era îndreptățit să spere că va lua parte la o călătorie până pe Baza Lunară, dacă aveau să o construiască până împlinea șaizeci de ani, cu condiția să-și mențină corpul în formă și să se ferească să calce strâmb. În tot cazul, aceasta a fost fantasma în care s-a concentrat întreaga lui viață, până la explozia navetei Challenger.

Înconjurat de colecția dezordonată a tatălui său de reviste SF prăfuite, romane de serie și rachetomodele înainte de a fi învățat să citească și având-l pe Rob Post ca „unchi preferat”, Jerry știa ce avea să devină când va fi mare, până să fi înțeles ce înseamnă să fii adult.

Urma să devină astronaut. Va pluti în imponderabilitatea adâncurilor spațiale. Va păși pe suprafața cenușie, plină de cratere a Lunii, va căuta reminiscențele vieții de pe Marte. Va călători spre asteroizi și spre Titan și, cine știe, nu era cu totul imposibil, tânăr

fiind și Programul dezvoltându-se rapid, în plus, la orizont se contura posibilitatea prelungirii vieții, s-ar putea să trăiască suficient de mult ca să se numere printre primii ajunși pe o planetă de pe orbita altui soare.

— Luna – poate, Marte – dacă sunt incredibil de norocos, dar asta e tot ce poate spera un târâie-brâu ca mine, puștiule, îi spunea Rob lui Jerry în zilele când acesta muncea din greu, în liceu. Dar tu, Jerry, ai avut șansa să te naști la momentul oportun. Tocește cărțile alea și, când vei termina liceul, vom avea o bază lunară. Marte – înainte ca tu să împlinești treizeci de ani. Titan – până-n cincizeci de ani ai tăi. S-ar putea să apuci să vezi prima navă interstelară. Poate chiar te vei afla pe ea. Vei trăi în epoca de aur a explorărilor spațiale, puștiule. Numai de tine depinde să te numeri printre cei care vor transforma în realitate toate aceste visuri.

Așa încât Jerry a tocit pe rupte în perioada liceului, apoi, cu notele sale bune și cu o scrisoare de recomandare entuziastă din partea vechiului absolvent, Rob Post, a intrat la Cal Tech, unde și-a ales ca specializare ingineria aerospațială.

În primii trei ani de facultate a muncit pe brânci, aproape la propriu. Munca a fost cu adevărat dură, dar acum era un student cu experiență și total dedicat studiilor sale, așa că nu i-a fost deloc greu să răzbată între primii

5%.

Știa însă că nu era suficient să se numere printre primii din promoție, ca să poată fi admis la antrenamentele astronauților. Trebuia să-și pună la punct condiția fizică, ceea ce, pentru un șoarece de bibliotecă cu o constituție fizică endomorfică, deloc atras de sport dar cu o slăbiciune pronunțată pentru înghețata de ciocolată, nu era deloc simplu.

Și în privința asta Rob Post i-a fost de ajutor, căci tatăl său era un sedentar mai mult decât convins. Rob l-a luat cu el în lungile sale drumeții prin Sierras. De ziua lui, i-a cumpărat un set de gantere. Pe la jumătatea anului al doilea de colegiu, Jerry dăduse jos surplusul de grăsime, își dezvoltase binișor musculatura și se descurca mai bine ca oricând cu fetele, reușind astfel să-și rezolve problemele hormonale prin intermediul sportului și al sexului, în locul ciocolatei.

Și deodată, în timpul anului al treilea de colegiu, naveta Challenger a explodat și, o dată cu ea. S-a dus pe copcă și Programul spațial civil, sau, mai bine spus, lungul hiatus dintre dezastrul numit Challenger și următoarea lansare a unei navete a dezvăluit și a definitivat ceea ce, în retrospectivă, se putea observa că se întâmplase deja.

Viitorul luminos al explorării spațiale, ce părea inevitabil, când Jerry avea patru ani, nu a

mai venit. N-a mai fost vorba de nicio stație spațială în 1975, de nicio bază lunară în 1980 și nici de Marte în 1985. Ei da, anii ’70 și primii ani ai deceniului al nouălea au reprezentat epoca de aur a explorării spațiului, datorită sondelor spațiale care au transmis incredibilele imagini de pe Marte, ale sateliților lui Jupiter și ale inelelor lui Saturn, dar *adevăratul* Program spațial – cel cu echipaj uman, adevăratul *raison d’etre* care să marcheze evoluția umanității la stadiul de specie călătoare în spațiul cosmic – bătea pasul pe loc de mai bine de un deceniu, între ultimul Apollo și prea mult amânata revenire a navetei spațiale.

A fost exact momentul în care Ronald Reagan a devenit președinte, bugetele militare au crescut rapid, Războiul Stelelor a început să înghită fondurile spațiale, iar U.S. Air Force își înfipsese adânc ghearele în navetă și în NASA așa încât, încă înainte de catastrofa Challenger, circa 40% din misiuni aveau deja un caracter militar.

Cei aflați în miezul problemelor, precum Rob Post, știau al naibii de bine că Challenger fusese distrusă din cauza presiunilor politice ca lansarea sa să se efectueze fără respectarea parametrilor de siguranță ai navetei, sau, cum s-a exprimat Rob la vremea respectivă: „Dați-mi un termometru care să indice cincizeci de

grade Fahrenheit[4] și mâine mă urc bucuros la bordul unei navete.”

Din păcate, NASA a avut nevoie de o pauză de doi ani de prudență birocratică ca să-și ia inima-n dinți și să lanseze naveta Discovery, iar la acea dată entuziasmul agenției se dusese pe copcă, structurile sale administrative fiind cu meticulozitate militarizate. Între timp, se acumulase un stoc imens de misiuni militare neonorate, bugetul spațial civil a fost redus la sânge, așa încât soarta oricărui program spațial civil cu echipaj uman fusese pecetluită cu minuțiozitate.

Când ceața s-a risipit, fondurile pentru nenumăratele studii-pilot destinate Inițiativei strategice – Războiul Stelelor erau atât de ingenios și de solid interconectate în sistemul bugetar încât deveniseră de sine stătătoare.

Nici măcar renunțarea de către Uniunea Sovietică la rolul de sperietoare nu a schimbat situația, mai ales după ce Saddam Hussein a oferit pe tavă Pentagonului pretextul de a desemna întreaga Lume a Treia ca înlocuitor al vechiului inamic. Așa că, la vremea când Jerry absolvea institutul, ideea unei cariere de astronaut civil devenise de-a dreptul ridicolă.

Încă o dată Rob Post s-a aflat lângă el ca să-i ofere ajutor și sfaturi, numai că de data asta era vorba de altceva, cu mult mai trist. Între

[4] 50° F - 10° C (n. tr.).

timp, Rob urcase în zona mediană a ierarhiei birocratice de la Rockwell. Într-un moment în care contractele pentru proiectele civile deveniseră inexistente, el ajunsese directorul unui proiect de navigație spațială, deținând în plus și un bun dosar de cadre.

În timpul ultimului am petrecut de Jerry la Cal Tech, Rob și-a călcat pe inimă și a acceptat postul de director al proiectului *Advancet Maneuvrable Bus*[5].

Ori asta, ori mă înrolez în armata șomerilor, se justificase el, lipsit de convingere. Și apoi, nu-i exclus ca blestemăția să poată avea și aplicații civile...

Proiectul AMB era tipic pentru nenumăratele proiecte ieftine de nivel scăzut, care au menținut în viață programul Războiul Stelelor în perioada hiatusului numit „Bright Pebbles"), înainte ca indignarea Europei față de intervențiile americane din America Latină să ofere în sfârșit industriei militare pretextul de a supune aprobării Congresului amplificarea acestui plan sub denumirea *Battlestar America.* La origine, AMB fusese varianta reproiectată la o scară mărită a rachetei purtătoare în patru trepte cu focoase explozive, MX, prezentată Congresului ca fiind destinată să desfășoare roluri de mici interceptoare orbitale.

Numai că, în spatele acestei perdele de fum,

[5] Vehicul manevrabil perfecționat (n. tr.).

Air Force își propusese realizarea unei platforme care să poată fi lansată pe o orbită terestră joasă, cu o încărcătură variabilă și mixtă de cel puțin douăzeci de vehicule de revenire în atmosferă și/sau interceptoare în faza de accelerare. Trebuia să fie capabilă să se mențină pe orbită timp de un an, fără a fi realimentată, să schimbe orbitele între anumite limite, să aibă mobilitatea necesară ca să evite distrugătoarele de sateliți și să și poată lansa încărcătura cu un grad mare de precizie.

— Dă la o parte focoasele și interceptorii, dotează-l cu un rezervor mare de combustibil și cu reactoare adecvate, montează-i o cabină de presiune și ai obținut un jeep spațial, care să te ducă de pe LEO pe GEO[6] – medita Rob visător.

Când Jerry și-a obținut diploma, Rob a reușit să-l angajeze pe un post de trepăduș, cu un salariu de stagiar, în cadrul programului AMB. Dar până și un naiv ca Jerry a putut să-și dea seamă, de îndată ce a ajuns la Rockwell, ce făcea de fapt Rob. Toți cei care lucrau la proiect știau. Cu toții colaborau la înșelăciune, știind că Rob Post avea să încaseze bobârnacele dacă și când Air Force avea să se prindă de ce se întâmpla acolo.

Și se întâmpla că Rob Post, ca și Air Force de

---

[6] LEO = Low Earth Orbit - Orbită terestră joasă
GEO = Geosynchronous Earth Orbit - Orbită terestră geosincronă (n. tr.).

altfel, își urmărea realizarea propriilor țeluri ascunse. Se folosea de fondurile militare pentru a proiecta un transportor de pe LEO pe GEO, capabil să transbordeze echipaje pe o stație geosincronă care nu exista, pretinzând că, de fapt, lucrează pentru realizarea Vehiculului Manevrabil Perfecționat.

Reactoarele de propulsie erau cu mult mai mari decât ar fi fost nevoie pentru un transportor de focoase și de interceptori. Așa-numitul „colier de realimentare” fusese proiectat să preia un imens rezervor de combustibil, inteligent echilibrat de-a lungul axei longitudinale, pentru a putea suporta accelerații de 1 gr.[7] Însuși platforma vehiculului era concepută să preia patruzeci de interceptori, așa încât o cabină de presiune ar fi avut acolo loc suficient. Și așa mai departe.

Nu se știe dacă asta era efectul sau cauza faptului că Rob începuse din nou să fumeze marijuana. Deși se lăsase o dată cu introducerea testelor urologice, reluase obiceiul în fazele timpurii ale proiectului AMB, când se ducea acasă în Granada Hills și, pufăind din țigara de „iarbă”, se așeza în fața computerului și proiecta, în timpul său liber, cabina de presiune și modulul rezervorului de combustibil supradimensionat, care aveau să

[7] 1 g = accelerația gravitațională terestră, aproximativ egală cu 9, 81 m/s^2 (n. tr.).

transforme AMB-ul într-un transportor spațial ce putea duce zece oameni de pe LEO pe GEO.

În cele din urmă, bineînțeles că inevitabilul s-a produs.

Air Force a supus proiectul unei examinări atente înainte ca AMB să intre în faza de prototip și cineva, un băiat deștept, și-a dat seama de ce se întâmplă. Într-o dimineață mohorâtă de luni, patrula medicală și-a făcut intrarea în forță și i-a obligat pe toți cei care lucrau la proiect să urineze în tuburile de control, la vedere.

Asemenea teste inopinate nu erau cu totul ieșite din comun, dar când se luau probe de sânge pentru a se pune în evidență încălcarea „regulilor de puritate”, toată lumea știa că sfârșitul era pe aproape.

Nu se știe cum, proba de urină a lui Rob Post a ieșit pură, dar l-au prins cu urme reziduale de canabinol în proba de sânge, fapt care ar fi putut sau nu să-l elimine definitiv din Program, dacă s-ar fi ajuns la proces. Așa că, în loc să încerce să-l dea în vileag, au ales o modalitate mai subtilă.

Au anulat proiectul AMB înainte de faza de prototip, ceea ce i-a costat pe cei de la Rockwell bani grei și i-au lăsat să înțeleagă că șansele lor de a obține în loc un alt program vor fi foarte firave dacă-l vor menține pe Rob Post pe statul de plată. Mai mult, nu trebuia să

i se permită să demisioneze, trebuia concediat de-a dreptul, sub acuzația de deturnare a fondurilor Air Force.

Lucru pe care șefii de la Rockwell erau departe de a nu fi dispuși să-l facă, mai ales după ce au calculat cât i-a costat anularea proiectului AMB. Rob Post a fost concediat cu surle și trâmbițe, iar Rockwell a fost recompensat cu contractul privind rampele-satelit.

Rob, așa se spunea, n-a mai lucrat niciodată în Program, în tot cazul nu direct, chinuindu-se pentru a-și asigura o existență precară și nesigură, chiar dacă nu tocmai plină de lipsuri, în calitate de consultant tehnic pe lângă diferite proiecte care nu făceau parte din Program, mulțumită numeroaselor sale relații din cercurile spațiale și de tehnologie avansată din California. În același timp, organiza petreceri ca aceasta în fiecare lună, ca să-și mențină relațiile triste, și disperate cu oameni care, asemenea lui Jerry, mai lucrau încă în Program.

Atât cât era.

Jerry ocoli cu privirea scena petrecerii obosite de dincolo de ușile de sticlă ale balconului, evită ochii atotștiutori ai lui André Deutcher și privi țintă la cerul întunecat al Californiei de Sud. Dar stelele erau ascunse de ceața de lângă țărm și nu se vedeau pe nicăieri.

În cele din urmă, Jerry îl privi din nou pe André care, rezemat de balustrada terasei, se uita țintă la el, suflând un lung și leneș nor de fum de Havana, ce se topi în ceață.

— Sunt vremuri triste pentru oameni ca tine și ca Rob, *oui,* vremuri triste pentru voi toți, spuse el, arătând cu capul spre scena din living-room, pe care Rob o traversa, apropiindu-se de el. Să nu crezi că nu înțeleg, Jerry, adăugă el cu un aer compătimitor de om de lume. Ești american, dar crezi în ceva în care țara ta nu mai crede.

— E adevărat, dar cel puțin am rămas în business-ul spațial, rosti Jerry tărăgănat, gesticulând cu trabucul și expirând echivalentul a circa cinci dolari de havană de contrabandă, un gest care chiar el își dădu seama că nu era decât o încercare caraghioasă de a maimuțări stilul lui Andre.

Pentru că, la drept vorbind, nici nu-i prea plăcea gustul tutunului; pentru el, fumatul acelui trabuc însemna un mărunt act de sfidare a regulilor de puritate pe care majoritatea participanților la petrecere, inclusiv el, erau constrânși să le respecte dacă nu doreau să rămână șomeri. Cu toate că tutunul nu se afla pe lista neagră a testelor urologice, tutunul *cubanez* avea totuși acea suavă nuanță de pericol sigur pe care trebuie să fi avut-o marijuana în vremurile în care cea mai mică

urmă de drog în urină te excludea pentru toată viața din Program, așa cum pățise bietul Rob.

Mda, era încă în business-ul spațial, foarte frumos. Era încă angajat la Rockwell, ironia soartei îl făcuse să ajungă în echipa care lucra la sistemele de propulsie și manevrare ale rampelor-satelit, înlocuitoarele proiectului AMB. Și, ca o nedreptate în plus față de Rob Post, tocmai supradimensionarea. Neautorizată a AMB-ului de către Rob vârâse fitilul rampelor-satelit celor de la Air Force, deși nimeni n-ar fi recunoscut asta.

În fond, de ce să *nu* se treacă direct la un vehicul în stare să transporte încărcături de pe LEO pe GEO și pe deasupra să facă și treaba AMB-ului? Proiectele lui Rob, pentru colierul de realimentare și uriașul rezervor de combustibil, se dovediseră a fi extrem de utile. Nu mai trebuia decât să li se adauge niște propulsoare de pornire-oprire, cu putere reglabilă, un sistem de manevrare și control, o platformă suficient de mare ca să susțină toată șandramaua și un sistem de cuplare pentru modulele transportoare.

Voilà, rampa-satelit, care nu numai că putea să desfășoare focoase și interceptori pe LEO, dar putea manevra sateliți-ucigași de mare viteză și să transbordeze sateliți-spioni pe GEO, și asta la un preț nu cu mult mai mare decât al AMB-ului cu destinație unică.

Iar acum, cu băierile pungii Congresului larg deschise, deja se discuta despre o a doua generație, ameliorată, de rampe-satelit, capabile să se cupleze cu o navetă spațială și să o ducă până pe orbita geosincronă său, mai pe gustul programului *Battlestar America* al Air Force, să lanseze oglinzi uriașe, laseri-monștri, interceptori de mare viteză și acceleratori de particule care acolo, pe GEO, ar fi fost absolut invulnerabile, transformând America în suveranul suprem al spațiului geosincron, maestrul tehnologiei de vârf terestre.

Rob Post nutrise visul romantic dar utopic de a preschimba „sabia” AMB în „fierul de plug” al călătoriilor spațiale dar nu ținuse cont de capacitatea superioară a Pentagonului de a proceda exact invers.

Și iată-l acum pe Jerry, privind de afară, de pe terasa lui Rob Post la petrecerea dinăuntru, deși, dintr-o altă perspectivă, privea dinăuntru înspre afară, și iată-l și pe Rob Post ieșind pe terasă, arătând mai mult decât ușor drogat, stând afară și uitându-se înăuntru, așa cum făcea de prea mulți ani.

— Ce fumați voi aici, măi băieți, tutun sau iarbă? spuse el în loc de salut.

De când cei de la Rockwell îl trecuseră pe linie moartă, Rob făcea din ce în ce mai mult caz de faptul că fuma droguri, în ciuda riscului de a înfunda, pușcăria, își lăsase părul să

crească mai lung chiar decât îl avusese spre sfârșitul anilor șaizeci, purta blue-jeans și cămăși cadrilate, ascunzându-și amărăciunea îndărătul unei false fațade de vechi hippie sictirit.

— Și de ce, mă rog? îi replicase el lui Jerry, care încercase să-l atenționeze. Mai am ceva de pierdut, pe care să nu-l fi pierdut deja?

— Havane de cea mai bună calitate, răspunse André, scoțând la iveală cutia din lemn de cedar și oferindu-i lui Rob un trabuc.

Rob privi în jur cu prefăcută panică:

— O să mă omoare Alma, zise el înșfăcând totuși havana, dându-i prilejul lui André să i-o aprindă cu bricheta sa fistichie de argint, marca Dunhill, și toți trei rămaseră într-o tăcere jenantă, rezemând balustrada terasei din lemn de sequoia, în răcoarea cețoasă și înmiresmată, inhalând fumul scump și cancerigen.

Deși Rob fusese cel care i-l prezentase pe Jerry lui Andre, după părerea lui Jerry, dacă ar mai fi existat dreptate pe lumea asta, pe Rob ar fi trebuit să-l recruteze cei de la ESA. Numai că, așa cum se exprimase și André, din punctul de vedere al europenilor, Rob era terminat.

Jerry ar fi vrut foarte mult să-i ceară lui Rob un sfat în privința ofertei lui André. Nu-și punea oare în primejdie cariera dacă accepta o călătorie gratuită la Paris?

Îl împiedicau însă două motive. Mai întâi, nu știa cum avea să primească André dezvăluirea secretului față de Rob; apoi, se temea că acestuia avea să i se frângă inima când ar afla că Jerry și nu el urma să aibă norocul de a lucra la programul spațial al ESA.

Pe neașteptate, însă, Rob a fost din nou alături de Jerry, la ceas de nevoie:

— Așadar, băiete, spusese el, savurându-și Upmann-ul, ce zid, crezi că ai putea să-mi aduci și mie măcar o cutie de de-astea, când o să te-ntorci de la Paris? Că de ceva marfă a-ntâia din Afganistan nu poate fi vorba.

— Cum adică, *știai*? izbucni Jerry, privind când la Rob când la André. I-ai spus?

— Dar bineînțeles, și adevărul e că Rob mi te-a recomandat ca o variantă posibilă.

— Și atunci, de ce nu...

— ...mă duc eu? spusese Rob. Nu prea îi interesează directorii de proiect trecuți de prima tinerețe, care n-au mai lucrat de ani de zile în cadrul Programului. E natural să aibă nevoie de sânge tânăr, nevinovat...

Oftă și se întoarse cu privirea înspre râpa care ducea în josul coastei munților Santa Monica, înspre adâncul acoperit de ceață al Văii San Fernando, un milion de luminițe firave răzbătând prin pâcla scânteietoare, trase grăbit din trabuc, expirând apoi cu un oftat.

— Și apoi mă apropii de șaizeci de ani și chiar

pentru programul ESA sunt deja prea bătrân ca să mai prind vreo lansare în spațiu; visul ăsta s-a sfârșit pentru mine, băiete, și știu asta foarte bine. În plus, nu știu cum să-ți spun, dar în tot acest timp m-am îndrăgostit de țara asta, nu de „US of A” sau de capetele pătrate de la Washington, ci de California, de Sierras, de dealurile și pădurile de sequoia... Am trăit aici o viață întreagă și de-acum mă simt o părticică din ținuturile astea, și ele fac parte din mine, și chiar dacă mi s-ar fi oferit șansa să aleg...

Ridică din umeri, se întoarse către Jerry și, râzând, adăugă:

— Vestea proastă e că nimeni nu-mi oferă o asemenea alternativă, iar vestea bună e că nu sunt nevoit să fac o astfel de alegere.

— Să înțeleg că mă sfătuiești să mă duc? spuse Jerry.

Rob Post l-a privit cu ochii lui obosiți, umbriți de cearcăne adânci. Părul său lung și cenușiu începuse să se rărească, pe la colțurile ochilor îi apăruseră riduri pronunțate și altele mai fine îi brăzdau toată pielea bronzată a feței, pe care se iviseră deja câteva pete hepatice. Era pentru prima oară când Jerry observa toate aceste amănunte.

Și tot pentru prima dată înțelese că eroul și patronul spiritual al copilăriei și adolescenței sale îmbătrânea.

Că Rob Post avea să îmbătrânească, să se

șubrezească și, în cele din urmă, să moară fără să ajungă să pună piciorul pe Marte sau pe Lună, și fără măcar să plutească în imponderabilitate, acolo sus, în întunericul înstelat, măcar preț de o clipă luminoasă acum, la crepusculul vieții.

Jerry încleștă pumnii. Lacrimile începură să-i inunde ochii și fu nevoit să tragă adânc din trabuc și să se înece cu fumul ca să mascheze curgerea lor.

— Hei, băiete, eu nu te sfătuiesc în niciun fel, spuse Rob. De unde naiba să știu eu, care nici n-am fost vreodată în Europa. Nici nu știu măcar ce ar putea să-ți ofere până la urmă, dacă o să ajungă la vreo ofertă. Dar dacă ai nevoie de părerea mea...

— *Totdeauna* am avut nevoie de părerea ta, Rob, știi bine.

Rob zâmbi și în zâmbetul acela năluca unui chip mai tânăr păru să lumineze palid masca îmbătrânită a eșecului.

— Ei bine, dacă vrei părerea mea, Jerry, eu zic că... ce paștele mă-sii?

— *Ce paștele mă-sii*? Adică *cum*, ce paștele mă-sii?

— Ce paștele mă-sii, în fond nu e vorba decât de un concediu gratuit de trei săptămâni în Europa, spuse Rob, plimbându-se prin fața lui Jerry pe o orbită semieliptică.

— Carevasăzică, să mă duc?

— Și de ce paștele mă-sii să n-o faci? Care tânăr american sănătos la minte, ar refuza o călătorie gratuită la Paris? Care cadet al spațiului, tot sănătos la minte, ar refuza șansa de a arunca o privire indiscretă în culisele programului ESA?

— Să zicem, unul care n-are chef să-și piardă autorizația de a lucra într-al nostru, ripostă Jerry.

— Asta cam așa e, spuse Rob, posomorându-se dintr-o dată.

André Deutcher, care până atunci își fumase liniștit trabucul rezemat de balustradă, interveni în sfârșit:

— Chestiunea s-ar putea rezolva într-o manieră, să-i spunem, lipsită de riscuri. Faci o cerere de pașaport. Ori ți-o aprobă, ori nu, *n'est-ce pas?* Dacă nu, lași treaba să se răcească, fără să insiști. Doar n-o să-i pună în pericol autorizația o simplă cerere de pașaport, nu-i așa, Rob?

— Păi, nu văd cum...

— Pe urmă, ceri o vizită turistică de treizeci de zile pentru Europa Comună, printr-o agenție de voiaj obișnuită, și pur și simplu pleci împreună cu mine, cu un Air France la clasa întâi, când...

— Nț! făcu Rob. Chiar așa proști nu sunt. Mai bine pleacă singur cu un carrier american, nu cu unul european și fără clasa întâi, căci le-ar

da de bănuit că nu zboară pe mangoții lui și n-ar fi exclus să-l oprească la scara avionului.

Andre sălță din umeri:

— Mă tem că are dreptate. E mai bine să călătorești cu plebea, la înghesuială. (Zâmbi și-i făcu cu ochiul) Dar, nicio grijă, Jerry, de îndată ce vei fi în siguranță, la Paris, vom începe să corectăm acest nefericit dar necesar truc ieftin, îți promit eu, iar la întoarcere, în mod Cert, vei călători cu clasa întâi, cu Air France.

Făcu o pauză ca să mai trimită în atmosferă o pală de fum.

— Dacă va mai fi nevoie de un zbor de întoarcere.

— Păi, ce să zic, nu pot decât să mă bucur că voi doi ați pus deja totul la cale în locul meu, replică Jerry, fără prea multă vehemență, totuși. Pentru că, la urma urmei, Rob avusese dreptate.

Ce paștele mă-sii, doar n-o să i se ridice autorizația pentru o cerere de pașaport! Ce mama dracului, oricând putea să facă pe nevinovatul, dacă l-ar fi oprit la scara avionului, nu-i așa? Pentru toți cei interesați, nu făcea nimic altceva decât să-și petreacă un concediu la Paris.

Și deodată, ca un semn de bun augur, se auzi un vuiet îndepărtat și un punct luminos, abia vizibil, își croi drum prin ceață cu o viteză ireală, accelerând pe măsură ce se înălța ca un

înger la cer.

— *Alors*! exclamă André. *Qu'est-ce que c'est?*

Ochii lui Jerry îi întâlniră pe ai lui Rob. Râseră amândoi încetișor și, în acel moment, simți că hotărârea fusese luată.

— Nimic care să te neliniștească, André! spuse Rob.

— Mda, e doar un nou test pentru interceptoarele în faza de reintrare în atmosferă, lansate de la sol, de la baza din Vandenberg.

Iar acum, un vuiet straniu de asemănător, dar mai puternic și mai apropiat, îl scoase pe Jerry din reveria sa temporală, și se pomeni cu nasul presat de sticla hubloului, străduindu-se, fără spor, să vadă ceva.

— Doamne Dumnezeule, ce-a fost asta? exclamă bătrâna doamnă așezată lângă el.

— Un Antonov 300, care tocmai a decolat, murmură Jerry, care știa că nicio altă aeronavă civilă nu făcea un zgomot atât de îngrozitor în timpul decolării.

Până să fie trezit brusc de aprinderea propulsoarelor Antonov-ului, Jerry aținise plutind în spațiul traseelor aeriene, unde interioarele avioanelor păreau toate la fel și unde distanțele păreau contopite într-un uriaș aeroport monocelular. Într-o astfel de stare, părea absolut ireal să crezi că te afli într-o altă țară decât America.

Acum însă, anticul Pan World 747 se apropia de terminalul principal de la Charles de Gaulle, iar Jerry observă două Antonov-uri așteptând pe pista de asfalt conectată prin intermediul unor alei de clădirea terminalului înconjurate de trenuri de bagaje, asemenea unor Boeing-uri, aflate la sol pe aeroportul. LAX – unul vopsit în culorile roșu-alb-albastru ale companiei *British Air.* Celălalt purtând emblema cu secera și ciocanul încrucișate ale Aeroflot-ului – astfel încât înțelese că nu se mai afla în Kansas-ul tehnologizat.

Avionul Antonov 300 era modelul care, în sfârșit, le oferise rușilor o bună porție din tortul pieței mondiale. Luaseră vechiul lor transportor-navetă, el însuși un monstru supradimensionat prin suplimentarea cu două motoare a unui și mai vechi transportor militar, și îl transformaseră în cea mai mare aeronavă de pasageri din lume.

Cu giganticele rezervoare de combustibil de pe burtă pline, putea transporta 1000 de pasageri, cu bagaje cu tot, cale de 10.000 de kilometri la o viteză de 800 km/h, în niște condiții de confort oarecum îndoielnice, alături de încă maximum o sută de călători în compartimentul de clasa întâi, luxos și spațios, de pe puntea superioară adițională, care înlocuise pilonii de susținere ai navetei, devenind astfel cel mai eficient aparat de zbor

din lume, în termeni de venituri raportate la costurile per kilometru pentru fiecare pasager.

În același timp, era o namilă greoaie care avea nevoie de o pistă mai lungă decât posedau majoritatea aeroporturilor civile, pentru ca să atingă, gemând din greu, viteza de decolare și să poată părăsi solul.

În maniera lor tipică, directă și grosolană, rușii rezolvaseră problema montând un troleu de separare la pupa trenului principal de aterizare și echipându-l cu o baterie de motoare de rachetă propulsate cu combustibil solid, în mod evident, adaptări ale vechilor rachete cu rază scurtă de acțiune.

Pe seama Antonov-urilor se glumea adeseori la Rockwell, unde se construiau bombardiere supersonice în care puteai asculta, în timpul aterizării, armoniile polifonice ale „Zborului Valkiriilor” cu ajutorul deck-urilor automate, ultimul răcnet în materie de tehnică audio.

Și totuși, văzute de aproape, aceste exemplare anacronice de tehnologie Victoriană aveau ceva atrăgător. Era ceva care ar fi stârnit, fără doar și poate, admirația lui Jules Verne sau Rube Goldberg.[8]

Avea grandoarea elefantină a Gâscanului Spilcuit, pe care îl admirase împreună cu tatăl său în Long Beach – splendoarea pură a conștiinței de a fi cel mai mare printre cei de

[8] Caricaturist și creator de benzi desenate american (n. tr.).

teapa sa, de a fi cu adevărat mai mare decât limitele firești ale speciei sale.

Bătrânul 747, el însuși, cândva, cel mai mare avion civil, se furișa acum la poarta aeroportului, chiar în apropierea Antonov-ului companiei *Aeroflot,* care îl umilea exact la fel cum, în urmă cu paisprezece ore și, ei da, la o depărtare de o lume, Boeing-ul umilea siluetele inestetice ale avioanelor de pe liniile interne, pe pista de la LAX.

„Parc-ar fi chintesența caricaturală a tehnologiei rusești”, reflectă Jerry, în timp ce Pan World 747 se oprea la capătul pistei. „Imens, brutal, plin de forță și cârpăcit din vechituri adunate dintr-o ladă de gunoi, lipite cu gumă de mestecat și sârmă de baloți”.

„Da, dar e ieftin și funcționează”, își reaminti el. „N-ai decât să faci mișto de felul cum l-au realizat rușii, dar *ei* sunt cei care râd la urmă, când își încasează profiturile.

Dacă America poate construi bombardiere supersonice, ar fi chiar așa de greu ca cei de la Rockwell, sau alții ca ei, să realizeze o versiune superioară de avion de pasageri, și să recucerească piața transporturilor de lungă distanță, prin viteză și eleganță?

De ce lucra el la rampe-satelit, și nu la sisteme de propulsie cu echipaj uman? De ce rușii puneau la cale o expediție pentru Marte, în timp ce SUA rămăsese la stadiul despre o

bază lunară? De ce ESA urma să construiască prototipul avionului spațial și nu Rockwell sau Boeing?

Bineînțeles, răspunsul la aceste întrebări era dat de cele două cuvinte care constituiau blestemul existenței lui Jerry: *Battlestar America.*

Timp de aproape două decenii, partea leului din bugetul american pentru cercetare și dezvoltare fusese alocată, sub o mască sau alta, acestui proiect și o întâmplare povestită de Rob Post pe vremea când Jerry era student în anul doi și Programul mai purta încă numele de Apărare Strategică, spunea totul în privința asta.

„Mă aflam, pe jumătate pilit, la o petrecere cu o gașcă de ingineri aerospațiali, care sporovăiau despre contractele pe care le înhățaseră companiile lor pentru studiile legate de SDI[9]. Laseri cu raze X, alimentate cu dispozitive cu fuziune, oglinzi orbitale, arme sofisticate, în fine, tot ghiveciul de rigoare. «Hei, le-am zis crezând că fac și eu o glumă, ce-ați zice de o armă cu fascicul de tahioni? Stă acolo pe orbită, așteptând ca rusnacii să lanseze vreo rachetă și apoi trimite un fascicul de tahioni înapoi în timp și le lovește păsărelele la sol, douăzeci de minute mai devreme.» Unii

[9] SDI - Strategic Defense Inițiative - Inițiativa de apărare strategică, sistem defensiv american cunoscut și ca Războiul Stelelor (n. tr.).

au râs, dar doi indivizi, de la Lockheed, și-au schimbat privirea într-un fel cam ciudat. «Mda, a zis unul dintre ei, cred că am putea să obținem vreo douăzeci de milioane pentru un studiu preliminar.» După vreun an de zile, aflu că, într-adevăr, le obținuseră. Până să-și dea seama că s-au păcălit, cei de la Pentagon au băgat o sută de milioane în afacere."

America era pe cale să ajungă cea mai bine apărată țară din Lumea a Treia, iar oamenii cei mai buni, cei mai strălucițI, puneau umărul la desăvârșirea acestui proces, acceptând să urineze în sticle pentru a avea parte de acest privilegiu, în vreme ce rușii plecau spre Marte și-și vindeau Antonov-urile, iar Europa Comună visa la hoteluri de lux pe o orbită geosincronă.

„Dar să nu mă înțelegeți greșit, gândi cu amărăciune Jerry în timp ce lumina avertizoare pentru centura de siguranță încetase să clipească și pasagerii se îngrămădeau spre ieșire. Asta nu înseamnă că nu-mi place business-ul spațial."

Jerry își scoase geanta de voiaj de sub scaunul din fața lui și rămase pe culoarul aglomerat, așteptând împreună cu celelalte sardele ca ușa de ieșire să se deschidă.

Într-un târziu, după o eternitate sufocantă, ușa se deschise și Jerry ieși din avion, înghițit de șuvoiul nesfârșit de oameni înghesuiți, ajunse pe pistă și se lăsă apoi purtat de un lung

trotuar rulant, trecând pe lângă niște panouri holografice ce trăncăneau într-o franceză neinteligibilă, în timp ce prezentau imagini de o Somptuozitate uluitoare ale unor frumuseți nude. În cele din urmă ajunse în îmbulzeala haotică a zonei de recepție, punctul de convergență al tuturor trotuarelor rulante ce aduceau pasagerii de la celelalte porți.

În capătul îndepărtat al zonei de recepție se afla un șir de cabine de control vamal, abia vizibile prin înghesuiala înfiorătoare, în fiecare din ele aflându-se câte un vameș îmbrăcat într-o elegantă uniformă, cu alură militară. Inscripții în limbile franceză și engleză împărțeau cabinele după destinație: „Pașapoarte Europa Comună”, și „Alte țări”, Pentru prima categorie, fuseseră alocate patru cabine, prin fața cărora călătorii treceau abia fluturându-și pașapoartele, în timp ce la celelalte două se formaseră deja niște cozi lungi, căci vameșii păreau hotărâți să verifice fiecare document cu ajutorul terminalelor de computer.

Întâmpinat astfel de această insultă anti-americană și dându-și seama că va trece cel puțin o oră până va scăpa de control, și abia pe urmă să joace la ruleta caruselului de bagaje, urmată de o și mai lungă coadă la controlul valizelor, Jerry simți haosul, lipsa de somn, oboseala, sporovăiala „în limbi necunoscute

năpustindu-se toate asupra lui cu înverșunare. Genunchii i se înmuiaseră, în gură avea un gust de cocleală, capul îi bubuia și, colac peste pupăză, constată cu uimire că jumătate din oamenii înghesuiți în zona de recepție își aprinseseră țigări toxice, care umpleau aerul cu un fum înțepător și sufocant.

— Bun venit în Europa Comună, bâigui el jalnic cu glas scăzut, Urmându-și amorțit drumul prin mulțimea aliniată la una din cozile ce abia se târau.

„Monsieur Jerry Reed, Monsieur Jerry Reed, presentez-vous à la caisse spéciale à la gauche de la salle...” rosti o voce feminină prin stația de amplificare, abia auzindu-se din cauza tumultului și pe deasupra și în franceză.

„Dumnezeule, ce mă fac eu acum...”

„Domnul Jerry Reed, domnul Reed este rugat să se prezinte la cabina specială din stânga sălii...”

Jerry fu năpădit de o sudoare rece. Doamne Dumnezeule, *așa de* lung să fie brațul Pentagonului, tocmai acum, când se crezuse scăpat?

Înțepenit de groază, Jerry își croi cu greutate drum prin înghesuială, alegându-se cu priviri încruntate, câteva coate în coaste și o arsură de țigară pe antebraț.

— Jerry! Jerry! Aici!

Vocea care-l chema era a lui André Deutcher.

Jerry înotă prin mulțime până la locul unde era așteptat, lângă o cabină de vamă pe care Jerry nu o remarcase până atunci. Înăuntru se afla un bărbat îmbrăcat în civil, iar lângă André stătea un individ în uniformă neagră simplă, fără niciun fel de însemne; aici nu aștepta nimeni la coadă.

— Bine ai venit în Franța, prietene, spuse André, privind în jurul său cu o grimasă de dezgust aristocratic. Nu vrei să-mi dai pașaportul și bonul de bagaje, ca să putem ieși din acest *melée*?

Amorțit, Jerry îi dădu actele cerute. André înmână bonul tipului în uniformă, care dispăru în cabină.

— Marcel va avea grijă de bagajele tale, îi spuse André. Îi întinse pașaportul vameșului în civil, care-l ștampilă de îndată, înapoindu-i-l lui Jerry:

— *Bienvenue à Paris, Monsieur, Reed*! spuse el, adresându-i un salut discret.

André îl conduse în grabă de-a lungul unui coridor și într-un mic ascensor care-i depuse rapid într-un hol. Astfel, ajunseră direct pe trotuarul din fața terminalului, acolo unde îi aștepta o limuzină neagră Citroën, de o formă vag eliptică, strălucind în lumina orbitoare a dimineții, o siluetă pseudo-aerodinamică realizată în linii curbe blânde, stilizată în maniera Deco, cu parbrize fumurii, arătând ca

farfuria Zburătoare a capului Mafiei marțiene, în concepția lui Frank R. Paul.

— *Super bagnole, eh*? spuse Andre, în timp ce un șofer spilcuit, ce purta o uniformă asemănătoare cu a lui Marcel, ieși din vehicul și deschise cu gesturi elegante portiera din spate.

— Varianta cu combustibil celular; știi, astăzi Franța e nuclearizată în proporție de 90%, așa încât avem electricitate la discreție.

Bancheta din spate eră o canapea tapițată cu o velură pufoasă, cu același material era acoperită și podeaua ca și băncuțele pe care-ți puteai odihni picioarele. Plafoniere cu lumină de halogen îi scăldau pe fiecare într-o baie de lumină artificială blândă. Interiorul era acoperit cu piele de culoare albastru-pastel, înnobilată cu ornamente strălucitoare din crom care nu era exclus să fi fost chiar placate cu argint. Sub geamul securizat care-i separa de scaunele din față, făceau notă discordantă niște monitoare cu aspect sărăcăcios încastrate în plușul spătarelor, împreună cu tastaturile aferente.

Tot așa, înglobate în cotiere, se aflau seturi distincte de butoane de control. Andre apăsă câteva din ele și, de undeva din spate, începu să se insinueze cu blândețe un soi de simfonie pseudo-electronică, cu liniștitoare accente orientale. Se mai jucă un pic cu butoanele și izbucni în râs când Jerry tresări surprins de

deschiderea neașteptată a unui alt compartiment din spătar, dezvăluind interiorul unui mic frigider ce adăpostea două pahare și o sticlă de șampanie rece, după care compartimentul se închise la loc.

— Și zici că șmecheria e *a ta*, André?

— Ei, aș vrea eu! răspunse André râzând. De fapt este o limuzină diplomatică împrumutată special de la Ministerul de Externe. După modul în care ai fost nevoit să călătorești ca să ajungi aici, am fost în măsură să-i convingem că onoarea Franței o cere!

Incredibil, dar în mai puțin de zece minute, timp în care André i-a arătat cum poate fi folosit videotelul din spătar atât ca viedotelefon cât și ca terminal de computer – racordând mașina la sistemul de telecomunicații, la rețeaua publică de date, teletel, și, cu ajutorul unui cod de intrare la sistemele principale ale ESA – Marcel apăru cu bagajul lui Jerry pe un cărucior. Cum reușise el să le recupereze atât de repede era o adevărată vrăjitorie; care îl impresionă pe Jerry chiar mai mult decât operativitatea controlului pașaportului, sau decât acel palat ultramodern pe patru roți.

— *Avanti*, comandă André în timp ce Marcel se instala în scaunul din dreapta șoferului și mașina părăsi trotuarul aproape fără niciun șoc, iar fondul muzical nu fu deranjat de niciun fel de zgomot.

Curând ajunseră pe o autostradă ce traversa o câmpie verde, presărata ici-colo de porțiuni uscate de miriște brună, și atunci Jerry Reed simți cu adevărat că se afla într-o țară străină, și asta nu doar pentru că mașinile și camioanele din jur arătau într-un fel subtil nefamiliare și circulau cu o viteză incredibilă sau fiindcă indicatoarele de circulație erau scrise în franceză.

Ci mai ales pentru că de pe marginile șoselei lipseau semnele specifice ale unei zone periferice. Nici „regii hamburgerilor”, nici arcurile de triumf, nici parcurile de mașini, nici ciorchinii de magazine cu parkinguri, nici îngrămădirile de locuințe ieftine, în fine, niciuna din nenumăratele apariții suburbane dezgustătoare care marcau drumul dintre aeroport și oricare din orașele mari ale Americii.

Și când pătrunseră în sfârșit în suburbiile pariziene, schimbarea surveni brusc, ca și cum mașina ar fi traversat o frontieră invizibilă. De bună seamă, arătau îngrozitor, dar într-un fel cu totul diferit de ce și-ar fi putut imagina Jerry. Blocuri uriașe de apartamente, cu balcoane pavoazate cu lenjeria scoasă la uscat, suprafețe mari de beton cenușiu mohorât, dar cea mai mare parte din el era vopsit în culori țipătoare, uneori în combinații aiuritoare formate din două sau trei nuanțe de verde, roz

și purpuriu. Apoi, își făcură apariția clădirile industriale, rafinăriile și depourile, a căror destinație predilectă părea a fi aceea de a constitui suporturi pentru tot soiul de inscripții franțuzești, precum și panourile publicitare pe care se lăfăiau sâni și fese goale, lăudând calitățile unor mărci necunoscute de produse incerte.

Și deodată, după ce mașina luă o curbă strânsă pe o pasarelă, abia vizibilă în depărtare, pe deasupra zonei periferice, răsări silueta inconfundabilă a Turnului Eiffel.

— *Et voilà*! exclamă André și deschise din nou frigiderul, scoțând de data aceasta dinăuntru sticla de șampanie și desfăcându-i staniolul auriu.

— E un pic cam devreme pentru mine, André, bâigui ametit Jerry.

— *Mais non*! protestă cu veselie André. Pentru tine este încă noapte târziu la Los Angeles.

Așteptă însă până când mașina părăsi autostrada ca să se înscrie într-un imens sens giratoriu, viermuind de mașini care își urmăreau fiecare traseul zig-zagat, și abia atunci desfăcu dopul. Șampania se revărsă bolborosind din sticlă și spuma ajunse până pe covor. André săltă din umeri cu nonșalanță:

— Să-i fie de bine și covorului, parc-așa se spune în America, *oui*? spuse el.

Așezat pe bancheta din spate a unei limuzine de lux ce străbătea legănându-se străzi cu trafic intens, trecând pe lângă cafenele cu terase și opere arhitecturale ale secolului al XIX-lea, masiv ornamentate, trotuare gemând de lume, un oraș cu o vitalitate și o energie nemaiîntâlnită de el până atunci, Jerry, epuizat, dezorientat, pe jumătate adormit, petrecea fără îndoială clipe ieșite din comun, îmbătându-se regește cu șampanie la ora unsprezece dimineața.

Când, în cele din urmă, limuzina trase în fața hotelului, abia se mai putea ține pe picioare.

— Hotel Ritz, îl anunță André pe când ieșeau din mașină, fiind înconjurați de îndată de un roi de ușieri și de valeți. Hemingway și toate celelalte, un pic cam teatral, *peut-être*, dar ne-am gândit că s-ar putea să te amuze.

Era cel mai flagrant eufemism auzit vreodată de Jerry Reed. Sala de recepție în care a fost introdus părea un palat decorat pentru unul din filmele lui Cecil B. Demille, apoi liftul, desprins parcă din același film și în fine, ajunseră în cameră... dar ce cameră!...

— Sfinte Sisoe!... oftă Jerry în timp ce André îi dădea un bacșiș groom-ului și închidea ușa.

Camera era enormă. Se afla acolo un pat de alamă și un salonaș mobilat costisitor, despărțit de pat prin draperii de brocart. Pe o masă erau îngrămădite coșuri cu flori și fructe, tăvi cu

petits fours și o tavă din argint pe care trona un bol de cristal cu caviar, împreună cu toate accesoriile de rigoare. Și mai era, și un bar, complet utilat, cu frigider și chiuvetă. Tavanele erau împodobite cu ornamente florale din ipsos vopsite în culori vii și cu contururi aurii, iar pereții erau tapetați în catifea roșie, aurie și albastră, peste tot fiind agățate picturi în ulei, originale, încadrate de rame grele și complicate.

— Dumnezeule, mă simt de parc-aș fi intrat pe furiș într-un dormitor regal... murmură Jerry.

Andre Deutcher izbucni în râs:

— Știu ce vrei să spui, zise el. Nimic nu dăunează mai mult decât excesul, sau cum spunea cineva, să vrei să trăiești ca în filme.

Se duse la ferestrele înalte până la tavan, trase draperiile și le deschise ca pe o ușă dublă, apoi, înclinându-se ușor, îl conduse pe Jerry într-un balconaș cochet:

— În tot cazul, acesta este adevăratul Paris.

Jerry ieși în balcon clătinându-se amețit de lumina caldă a dimineții. Din acea poziție privilegiată, priveliștea se întindea în depărtare, pe deasupra acoperișurilor joase ale orașului, până la apele strălucitoare ale Senei, dincolo de vârfurile copacilor nu știu cărei păduri. Pe podurile de piatră ornamentate se desfășura un trafic zgomotos. Soarele strălucea

cu putere, acoperit în răstimpuri de umbrele pestrițe ale unor nori pufoși, scăldând în lumină faimosul Mal Stâng, care arăta precum propria-i imagine reprodusă pe cărțile poștale și în dreapta, departe, până la Turnul Eiffel, simbolul legendar al identității peisajului parizian.

Era o imagine pe care toți oamenii lui din lume o văzuseră de mii de ori, clișeul peisagistic al unui oraș cinematic. În aer plutea însă o muzică ce se adresa subconștientului și un parfum impetuos straniu, într-o manieră subtilă, ce-i gâdilă nările comunicând astfel subconștientului că nu, nu era vorba de o pictură pe fond de catifea neagră, nici de o ilustrată poștală și, nici de o secvență de cinema.

Era cu totul neașteptat. Era ceva copleșitor de frumos și copleșitor de real. Ceva ce se putea mirosi și gusta și a cărui chemare o putea auzi.

— Se spune că orice om are două orașe natale, zise André. Orașul în care s-a născut și Parisul.

Într-un fel pe care se îndoia că André l-ar fi putut înțelege pe deplin, Jerry Reed, americanul, cadetul spațiului, își sorbea licoarea nobilă, pătruns de neașteptata și strania minune a tot ce-l înconjura și înțelese că era adevărat, periculos dar minunat de

adevărat.

Și, în același moment, mai înțelese că nu va rămâne doar pentru o vacanță gratuită de trei săptămâni. Înțelese că aici bântuiau tentații care-i puteau modifica cursul vieții.

Care, de fapt. Într-un fel sau altul, se și schimbase.

„Trecând la știrile din lumea afacerilor, astăzi, la München, Red Star a anunțat cumpărarea a 35% din acțiunile Löwenbräu, imperiul berii. «Acest eveniment nu numai că va deschide accesul consumatorului sovietic la renumita bere germană, diminuându-se astfel consumul nostru *nikulturnîi* de vodcă ordinară, dar ne asigură și o piață pentru excedentul de cereale și pune bazele unei puternice industrii a hameiului în Ucraina» – a declarat Valeri Jores, președintele companiei Red Star. «De menționat că nici măcar nu plătim în valută», a ținut să adauge domnia-sa. «Suportul financiar al afacerii îl constituie livrarea către Löwenbräu de cereale la jumătate din prețul pieței, pentru următorii zece ani.»

Încă o medalie de Erou al întrecerii Socialiste pentru Marea Mașină Roșie!”

Vremia

Londra invadată de pericolul roșu!

Sunt tinere, au bani de risipit, și par a fi venit la Londra hotărâte să-și facă de cap! Așa cum obișnuiau să spună bunicii noștri despre yankei, sunt peste măsură de bine plătite, peste măsură de aţâţătoare și peste tot! Este vorba bineînțeles de cele ce s-au autoproclamat „Pericolul Roșu”, fermecătoarele eurorusoaice dezmățate, care au făcut din cluburile londoneze puncte de oprire obligatorii ale excursiilor lor din week-end-uri.

Ele sunt deliciul patronilor de baruri și blestemul oamenilor de ordine, toate au certificate de vaccinare SIDA și se oferă la un preț care a adus în sapă de lemn jumătate din prostituatele din Soho. „De la mine, după pricepere ție, în funcție de nevoi”, așa se pare că sună astăzi linia partidului, iar tovarășele au devenit cu conștiinciozitate animalele stahanoviste ale acestei linii.

Dacă vreți să vedeți o mostră de ultimă oră de glasnosti dezlănțuit, nu ezitați să treceți pe la „Ivan cel Groaznic” sau „Samovarul Electric”.

Time Out

II

„Nu știu cine o fi protectorul copiilor Primăverii rusești, Dumnezeu, Marx sau Gorbaciov, dar trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru această vacanță”, reflecta Sonia

Gagarin în timp ce TGV-ul o purta cu 300 km/h prin nepăsătoare regiune rurală franceză, departe de Bruxelles, Red Star și slujba ei plicticoasă, departe de Pankov, Caracatița umană, în direcția Paris, unde o așteptau două săptămâni de libertate.

Erau momente – precum această ultimă săptămână petrecută la birou, în care muncise ca negrii pe plantație la traducerea deosebit de plictisitoare a prospectelor de acțiuni și fișe statistice într-o limbă, engleză sau franceză, cât de cât inteligibilă, având totodată de evitat și avansurile umede și patetice ale lui Pankov – când Soniei i se părea că-și petrecuse toată viața cu nasul în țărână așteptând la nesfârșit să vină odată și distracțiile pe care le-ar fi meritat din plin.

Pe de altă parte, erau și clipe, ca în fiecare vineri la ora 17,30, când birourile se închideau și începea week-end-ul, cum era cazul și acum când, stând tolănită pe canapeaua trenului de mare viteză ce se îndrepta spre Paris și curățând gustul unei săptămâni de muncă cu un Côtes-du-Rhone acceptabil, își dădea perfect de bine seama cât de norocoasă fusese sau, mai exact, cât de bine se desfășura scenariul la a cărui concepție muncise o viață întreagă.

Adevărat, Bruxelles se afla în *Belgia,* iar Red Star nu era același lucru cu Serviciul de Externe, după cum serviciul ei nu era cu mult

mai grozav decât al unei secretare conștiincioase, dar era tânără, era rusoaică și, la urma urmei, locuia în Europa și câți oameni pot spune, la douăzeci și patru de ani, că și-au realizat visul copilăriei.

Mai ales că nimic nu i-a fost dăruit ca un drept natural, prin naștere. Ba, dimpotrivă, câștigase totul prin eforturi susținute și perseverente.

Sonia Ivanovna Gagarin nu era în niciun fel rudă cu vestitul prim-cosmonaut, deși ca pionieră și comsomolistă nu a făcut nimic ca să-și deziluzioneze colegii, profesorii și comandanții de organizații care erau încredințați că, de fapt, este.

Glasnosti sau nu, perestroika sau nu, prestigiul și relațiile de familie contau la fel de mult în noua Rusie ca și în Occidentul decadent sau oriunde altundeva pe Pământ, ca să fim drepți, așa că fiica unui șofer de troleibuz și a unei casierițe de la GUM[10] crescută într-un apartament cu două camere la etajul zece al unui bloc mohorât din cartierul Lenino, la marginea Moscovei, neavând în arborele, genealogic nicio rudă cu relații, nu-și putea permite să destrame unica aură de celebritate de care dispunea, doar așa, de dragul adevărului absolut.

---

[10] Abreviere pentru „magazin universal de stat" (lb. rusă, în original, n. tr.).

Desigur, în cazul în care ar fi fost întrebată direct dacă era rudă cu eroul Iuri, ar fi recunoscut că nu era, cu toate că nu afirmase niciodată că ar fi fost, fiind o minciună ușor de dezmințit și înscrisă corespunzător în caracterizare, cu consecințe dintre cele mai dezastruoase. Dar, întrucât atât profesorii cât și colegii de școală hotărâseră să întrețină astfel de fantezii, fără să-i ceară părerea, cine era Sonia Ivanovna Gagarin să le spulbere aceste iluzii trandafirii printr-un exces de candoare?

Dacă voia să se numere printre acei câțiva favorizați ce aveau să trăiască în Vest, avea nevoie de toate avantajele și, în afară de aspectul fizic atrăgător, de dezvoltarea precoce a sânilor și de disponibilitatea pentru a munci din greu, nu avea nimic altceva, în afară de nume.

Sonia a crescut tânjind visătoare să ajungă să trăiască în Vest. Când începuse? Când sărea într-un călcâi, urmărind reportajele de actualități de la inaugurarea Disneyland-ului francez, unde fete de vârsta ei dansau împreună cu Donald Duck și Mickey Mouse? Sau când tatăl ei i-a dăruit, la a șasea aniversare, o casetă cu *Roger Rabbit*? Totul avea o origine la fel de veche și la fel de nevinovat-politică precum toate astea. Începuse cu Mickey Mouse, Donald Duck și Roger Rabbit

și continuase cu reportajele de călătorie ilustrate trecând prin colecționarea de timbre și pasiunea pentru geografie, ajungând la programele de prietenie prin corespondență și înclinația pentru engleză și franceză, cultivată prin intermediul transmisiunilor Eurovision, al revistelor și video-clipurilor muzicale, totul cristalizându-se într-un scenariu de carieră cu mult înainte ca Sonia să înțeleagă ce însemnau cuvintele „scenariu” și „carieră”.

Era încă în Perioada Tulbure, înainte ca perestroika să înceapă să dea roade și să umple rafturile goale cu toate bunătățile de pe lume, perioada când libertatea intelectuală și încurajările oficiale ale străinătății erau oferite cu disperare poporului sovietic, în loc de orice altceva.

Așa încât Soniei nu i s-a spus niciodată că entuziasmul ei pentru minunatele Disneyland-uri, răsărite peste tot dincolo de granițele Uniunii Sovietice ar fi, în vreun fel ceva nepatriotic sau reacționar. Departe de așa ceva! Tatăl ei a încurajat-o în colecționarea timbrelor și în interesul pentru geografie, iar mama a ajutat-o să corespondeze ci amicii din Anglia și Franța. Toate acestea au fost încurajate în plus de un comandant de pionieri inteligent, care a intuit că, cu o îndrumare adecvată, pasiunea acestei fete tinere pentru Occident ar putea reprezenta o adevărată

locomotivă pentru intrarea în etapa universitară a studiilor.

Și chiar așa a fost. Sonia era o elevă sârguincioasă și se angaja cu entuziasm în orice activitate pionierească ce avea o cât de mică legătură cu lumea de afară. La vreme când profesorii, părinții și secretarii comsompliști au început să ridice problema continuării studiilor și a alegeri, unei profesii, Sonia își formulase deja un răspuns, clar și hotărât și era pregătită să se folosească de sprijinul lor în atingerea țelului ales.

Sonia Ivanovna Gagarin își propusese să devină funcționar în Serviciul de Externe. Cum altfel să-ți asiguri o viață plină de călătorii în Occident? Într-adevăr, ținând cont că nu avea relații de familie și niciun talent deosebit pentru sport, artă, știință, teatru, dans sau muzică, cum *altfel* ar fi putut un tânăr cetățean sovietic să-și petreacă o viață de vis, călătorind prin lumea întreagă?

Da, chiar și decizia ei de adolescentă de cincisprezece ani de a intra în Serviciul de Externe avusese un caracter non-politic, deși fusese îndeajuns de inteligentă să-și construiască imaginea unei comsomoliste idealiste ce aspira cu seriozitate să devină membră a Partidului și ardea de nerăbdare să-și folosească cu patriotism aptitudinile naturale în slujba Patriei Mamă.

Recomandarea strălucită din partea organizației de tineret, combinată cu notele mari obținute la toate materiile care nu aveau legătură cu științele naturale și matematica, au propulsat-o în Universitatea Lomonosov, unde s-a specializat în engleză, franceză, istoria mondială, economie comparativă și aplicată și s-a întâlnit pentru prima dată cu o mulțime de tineri cu preocupări similare.

Toți cei de aici, care nu aveau relații și cunoștințe sus-puse, ajunseseră la Universitate printr-un proces asemănător cu al ei. Se putea spune că compoziția corpului studențesc reprezenta triumful realist al egalitarismului sovietic. Copiii oficialilor de Partid, ai stâlpilor birocrației de stat, ai academicienilor și ai celorlalți membri ai elitei naționale, poate că aveau o șansă în plus în virtutea dreptului ereditar, dar cel puțin adevărații fii și fiice de muncitori și țărani își puteau câștiga locul alături de ei, fără a se ține cont de averea părinților, dacă obțineau rezultate bune și aveau grijă să-și prezinte față de profesori și secretarii comsomoliști o imagine îndeajuns de „sănătoasă”. În general, membrii Cercului de Aur nu se prea amestecau cu ceilalți, iar „muncitorii și țăranii”, după cum se auto-persiflau sardonic cei din lumea Soniei, manifestau prea puțin respect pentru cei pe care-i numeau „copiii blestemaților”.

„Meritocrația” era unul din cuvintele-sperietoare ale perioadei când perestroika începuse cu adevărat să-i muște de fund pe birocrații închiși, și însemna că copiii din „cercul de aur” nu aveau nimic de moștenit de la părinții lor, *aparatcik*[11]-ii, în afară de o reputație odioasă, în timp ce „muncitorii și țăranii” cu alte cuvinte, „meritocrații”, erau cu mult mai îndreptățiți să devină beneficiarii noii epoci, ca adevărați copii ai lui Gorbaciov.

Se poate spune că aceasta a fost prima trezire a conștiinței politice a Soniei, cu toată nuanța ei caracteristică, o trezire care, așa cum era, a fost puternic accentuată în ultimi doi ani de studenție datorită legături cu Iuli Vladimirovici Markovski, primul ei prieten adevărat și... ceva mai mult decât prieten.

Spre deosebire de Sonia, care fiind moscovită, era nevoită să locuiască cu părinții ei, Iuli, venit din provincie, avea dreptul la un pat într-un cămin studențesc. Variantă pe care a respins-o cu dispreț, preferând să închirieze o cămăruță în Nikulino, la trei stații de metro de universitate, pe care abia dacă și-o putea permite. Pretindea că opțiunea lui avea un substrat ideologic, când de fapt era o invitație mai mult decât deschisă pentru cohorta de moscovite ce locuiau cu părinții pe perioada

[11] Membru al birocrației de partid și de stat în Uniunea Sovietica (n. tr.).

facultății. Șansa unei aventuri nocturne le făcea mai puțin pretențioase în privința partenerului. Chiar și în materie de sex, Iuli avea ceva de carierist romantic.

Asemenea Soniei, și Iuli țintea în Serviciul de Externe. Dar, spre deosebire de ea, nu era interesat numai de călătoriile în străinătate. Pentru el, intrarea în Serviciul de Externe nu însemna decât primul pas în lungul marș către un post în Ministerul de Externe. Poziție din care ar fi putut să-și servească cel mai bine atât patria cât și propriile interese, ducând o viață îmbelșugată de oficial guvernamental de frunte, cu toate elicopterele și deplasările în străinătate implicite, contribuind în același timp la împlinirea viziunii euroruse, care tocmai prindea contur.

Juli credea sincer în acest vis și pe Sonia o fermeca faptul că el nu-l considera un sofism pur.

„Într-un fel sau altul, secolul al XXI-lea va fi Secolul Europei”, declama el adesea în timpul înălțătoarelor conversații post-coitale, „și dacă nu obținem intrarea în Europa Comună, germanii vor domina totul, în timp ce Uniunea Sovietică va rămâne un stat din Lumea a Treia. Pe de altă parte, o Europă *incluzând* Uniunea Sovietică, ar deveni în mod inevitabil centrul dominant al noii ordini mondiale în care noi, nu germanii, am fi primii între egali. Acești mujici

din Pamiat se proclamă naționaliști ruși, dar, ca niște dobitoci ce sunt, nu au înțeles că destinul Rusiei poate fi slujit cu mult mai mult folos conducând Europa din interior, decât privind de afară la vitrinele cu dulciuri.”

Și dintr-o dată, când Sonia era absolut convinsă că individul *nu era* decât un fanfaron, el izbucnea în râs și, după ce mai trăgea o dușcă de coniac bulgăresc – altul mai bun nu-și putea permite – redevenea celălalt Iuli, copilul oțelarului din Sverdlovsk, care luptase din greu ca să ajungă „la centru” și era hotărât să nu mai ajungă niciodată la periferie.

— De la mine, pe măsura enormei mele capacități de a împlini destinul nostru național, declara el, iar mie, pe măsura la fel de enormei mele nevoi pentru o *dacha*[12] la Marea Neagră și un întreg etaj pe Tverskaia Ulița, un elicopter și un Mercedes Benz, eu șofer cu tot!

— Ce ipocrit perfect!

— Nimeni nu e perfect, replica Iuli, rostogolindu-se înspre ea, dar trebuie să recunoști că-mi dau silința.

Și într-adevăr, își dădea silința, și în pat, și în sălile de curs și în Comsomol precum și în ceea ce se întâmpla la petrecerile studențești, acolo unde profesorii cu concepții euroruse și alți intelectuali din afară se întâlneau cu studenții preferați. Și o luă și pe Sonia cu el. Cam prin

[12] Vilă (lb. rusă, în original, n. tr.).

ultimul an erau considerați „micii pionieri” care aveau să devină „comsomoliști”, o dată cu logodna, după absolvire, și în cele din urmă să își ia angajamentele nupțiale ca „membri plini de partid”.

Cu toate că Sonia, în adâncul inimii ei, era întru totul pregătită să-și lege norocul și viața de vreun bărbat înainte măcar să fi gustat din tainele universului necunoscut al Europei, s-a lăsat purtată de această iluzie pentru că, în ciuda concepțiilor feministe-socialiste din cercurile intelectuale ale acelor vremuri, toate astea se întâmplau totuși în Rusia, unde puterea patriarhatului era împământenită și și unde grija paternă pentru fiul favorit se putea extinde cu ușurință și asupra alegerii viitoarei soții.

Sonia obținuse notele necesare pentru admiterea la Academia de Studii Externe, chiar dacă nu erau tot atât de mari ca ale lui Iuli, iar caracterizarea ei era exemplară, deși nu tocmai excepțională, dar, la o adică, și mai ales pentru o femeie, conta foarte mult să ai calitatea de fiică adoptivă a intelectualilor euroruși, care se străduiau să curețe birocrația serviciului de externe, pornind de la bază înspre vârf, instalând în posturi noua generație de tineri care le împărtășeau concepțiile. Menținerea acestui avantaj merita și sacrificiul unei căsătorii puse la cale de alții. Și într-adevăr, cu

câteva săptămâni înainte de absolvire, atât ea cât și Iuli au fost admiși oficial în clan.

Deși mulțumită, Sonia nu era întru totul entuziasmată. Mai avea trei pași până la împlinirea ambiției de o viață, înmugurită în mintea fetiței care-și propusese să ajungă în Disneyland-ul francez. Încă doi ani de studii pentru a intra în serviciul de externe, un an sau doi petrecuți într-un birou din Moscova, o primă însărcinare în cine știe ce zonă subdezvoltată ca Bangladesh sau Mali și, cu puțin noroc, putea ajunge într-un post din Europa Comună înainte de a împlini treizeci de ani.

Acesta fusese scenariul pe care îl urmase tot timpul, scenariu în care nu fusese prevăzut locul lui Iuli Markovski. Nu o deranja că avea să intre în Academia de Externe cu ajutorul relațiilor, dar iată că se pomenise din nou legată de un bărbat, așa cum i se întâmplase și ca pionieră, și ca comsomolistă, fără să i se dea posibilitatea de a-și alege obiectul devotamentului, ci mai degrabă ca un fel de rezultat al voinței colective a celor din jur.

Și parcă, dintr-o dată, începu să se simtă iritată. Nu din cauză că l-ar fi iubit pe Iuli, mai ales că împrejurările practice o împiedicaseră să-și analizeze cu seriozitate sentimentele. Pe de o parte, era greu să-l dubească cu adevărat, căci a-l iubi nu putea fi, evident, decât foarte

avantajos, iar pe de altă parte, acesta era singurul motiv real care o împiedica să-l iubească, în care caz ar fi fost o idioțenie curată să nu-l iubească...

...Și tot așa până când, brusc, și-a dat seama că, de îndată ce vor fi intrat amândoi la academie, lucrurile aveau să se aranjeze de la sine, chiar dacă, conform dorinței lui Iuli, *ar* fi ajuns la logodnă, adică în faza numită de ceilalți „Komsomolia".

Pentru că, la urma urmei, îi rămâneau la dispoziție doi ani ca să se hotărască dacă într-adevăr voia să devină soția lui Iuli Markovski, și atunci va asculta numai de glasul inimii.

Ceea ce s-a dovedit a fi cu totul greșit.

Cu două săptămâni înainte de absolvire, a fost convocată în biroul prodecanului. Temându-se de o nenorocire, deși nu-și putea imagina ce păcat ar fi putut comite, străbătea cu inima cât un purice nesfârșitele coridoare ale imensei clădiri universitare.

Numai că acolo, în loc să primească vreo mustrare, fu înștiințată telefonic că era chemată la o întrevedere cu Vitali Kuriakin, șeful biroului personal al companiei Red Star, S.A. și, dacă era disponibilă, o mașină a companiei avea să vină să o ia din fața intrării principale.

După ce a bâiguit câteva cuvinte de acceptare, Sonia a ieșit pe treptele din fața

uriașei clădiri în stil stalinisto-gotic și, în lumina blândă a soarelui primăvăratic, așteptă mașina, încercând să își adune gândurile.

Studiase totul despre Red Star, S.A., cea mai agresiv-pragmatică dintre întreprinderile sovietice, denumită de nu știu care dintre europenii iritați de ascensiunea ei, „Big Red Machine”[13].

Red Star, S.A. era creația Primăverii Rusești și materializarea viziunii „o Europă de la Atlantic la Urali”, atât de îndrăgită de mașina sovietică de propagandă externă. Era inteligent încorporată în Europa Comună, dar nu ca o societate sovietică, ci ca o companie transnațională europeană, căci deși 60% din acțiuni erau deținute direct de guvernul sovietic, restul erau comercializate la Bursă.

Și într-adevăr, Red Star, S.A. vindea cereale, petrol, minereuri, blănuri, mobilă, mașini grele, caviar, echipament medical, instalații de lansare a sateliților, tehnologie aerospațială nesecretă și, după cum se zvonea, chiar și ceva hașiș din Asia Centrală sovietică. Jumătate din ce obținea era trimis acasă sub forma mărfurilor de consum iar restul era reinvestit în Europa Comună, absorbind acțiuni ale companiilor europene în maniera în care procedaseră japonezii cu corporațiile americane. Până la intrarea oficială în Europa

[13] Marea Mașină Roșie (n. tr.).

Comună, unul din visurile de viitor ale lui Iuli Markovski, Uniunea Sovietică deținea deja partea leului într-unul din cele mai prospere și mai acaparatoare conglomerate economice din Europa.

Dacă în Occident era cunoscută ca *Big Red Machine,* aici la Moscova era poreclită *„USSR, Incorporated*”, și asta pentru motivul că, fiind o corporație capitalistă transnațională, la fiecare mișcare era totuși susținută de resursele de capital ale unei întregi națiuni, un diabolic exemplu de aplicare cu succes a spiritului întreprinzător socialist, care, așa cum se spunea, salvase perestroika din Perioada Tulbure, începând să umple rafturile goale și transformând rubla în monedă semi-convertibilă.

Numai Dumnezeu putea să știe ce putea Red Star, S.A. să vrea de la cineva ca ea!

Nu trecu mult până când Sonia află. În mai puțin de douăzeci de minute, în fața ei trase un elegant Zil, model pentru export, vândut de regulă elitelor guvernamentale din țările mai răsărite ale Lumii a Treia, vopsit însă într-un roșu aproape șocant.

Această mașină, ieșită din tiparele convenționale, navigă peste Dealurile Lenin ca un faeton princiar, croindu-și cu impetuozitate drumul prin traficul din centrul Moscovei, și curând o depuse în fața la fel de neobișnuitului

Sediu Central al Red Star, situat pe Marx Prospekt, care privea de sus la palatul Kremlin și la răul de dincolo de el.

Era un bloc de treizeci de etaje, construit în vechiul stil Bauhaus, rusificat prin culoarea roz-pal a pereților de sticlă, cu o esplanadă din marmură neagră, în stil neostalinist, pe care erau răspândite cu generozitate versiuni abstracte ale unor grupuri statuare eroice și o cupolă de turn având forma clasică de ceapă, cu dungi roșii și aurii, cu o uriașă stea roșie în vârf, al cărei contur era luminat noaptea de neon. Arăta ca o combinație între ceva provenit din Tokyo și o caricatură gen *Krokodil* a prostului gust, și cu toate astea avea ceva atractiv, o sensibilitate aproape *punk* care părea că-și semețește nasul tânăr și strălucitor înspre vechile palate guvernamentale greoaie, în mijlocul cărora răsărise.

Biroul lui Vitali Kuriakin, aflat la etajul douăzeci, îi creă Soniei aceeași senzație, cu o fereastră cu vedere la anticul Kremlin și a sa Piață Roșie – străvechile simboluri ale puterii ruse ce dintr-o dată; părură arhaice – privite de la o înălțime sfidătoare. Elegantul decor modern, lucrat din crom, lemn de tec lustruit și piele neagră, precum și terminalele de computer, îi subliniau distanțarea față de simbolismul Mamei Rusia de acolo de jos, deodată cu legăturile de rudenie cu orice alt

asemenea birou de oriunde din lumea dezvoltată.

Însuși Kuriakin părea a se simți la el acasă, ca o creatură a centrului vital al acestei corporații transnaționale. De o vârstă incertă, undeva între treizeci și ceva și cincizeci și ceva de ani, cu un păr castaniu împestrițat de fire argintii și aranjat într-o manieră savantă, tăiat până la baza lobului urechii. Îmbrăcat într-un costum albastru pepit, croit după ultima modă, și bluză din mătase albă, stilizată în manieră folk, cu gulerul de tunică brodat, în locul gulerului clasic și al cravatei. Purta cu ostentație un ceas Rolex antic și ochelari de vedere fără ramă, cu o tentă aurie.

În felul său, era minunat și impresionant, acea creatură fabuloasă de care auzise și Sonia, visând să devină și ea așa ceva – un adevărat eurorus, un cetățean al lumii, elegant și rafinat.

În mod democratic, Kuriakin turnă el însuși ceai în pahare, dintr-un bătrân samovar de argint, singurul vestigiu al tradiției rusești din tot biroul, și intră direct. În subiect.

— Red Star se dezvoltă cu repeziciune și avem nevoie urgentă de cadre tinere, începu el. Departamentul nostru a elaborat profilul candidatului ideal și, trecând în revistă situațiile școlare și caracterizările actualei promoții universitare, numele dumitale a intrat

între primii 25%. Felicitări, Sonia Ivanovna. Ai privilegiul de a ți se oferi un post de stagiar la Red Star, S.A.

— Dar... dar... dar deja am fost admisă la Academia de Studii Externe și...

— Serviciul de externe! exclamă Kuriakin disprețuitor. Le va mai trebui un deceniu ca să-i smulgă din scaune pe dinozaurii bătrâni, iar ție îți va trebui tot atât ca să ajungi în vreun post în jungla aia birocratică. Ascultă-mă pe mine, Red Star și nu serviciul de externe este locul potrivit pentru o femeie tânără și deșteaptă ca tine!

— Bine, dar... sunt pe cale de a mă logodi, ca să zic așa...

— Dacă ai să lucrezi pentru Red Star, viața ta personală te privește numai pe tine, replică sec Kuriakin. Din punctul nostru de vedere, numai rezultatele finale contează, și dacă-ți faci datoria cum se cuvine la serviciu, poți să iei la rând în week-end-uri tot Corul Armatei Roșii, dacă asta vrei, sau să te măriți cu un urangutan.

— Juli... cariera mea...

— Ei haide, haide, nu fi proastă! exclamă Kuriakin. O să-ți mai trebuiască încă doi ani de toceală înainte ca serviciul de externe să te angajeze cu un salariu de trei ori mai mic decât cel pe care ți-l oferim noi acum și încă în *valută,* Sonia Ivanovna, nu în ruble!

— *Valută?* reacționă prompt Sonia.

În termenul *„valută”* erau incluse monede puternic convenabile – dolari, ECU, yeni, franci elvețieni – care puteau fi cheltuiți fără probleme oriunde în Occident, spre deosebire de ruble, care erau convertibile numai față de ECU și asta la nivel de decontări internaționale. Oricine visa să călătorească prin Vest, visa să o facă cu un săcotei plin cu valută, câtă vreme alternativa însemna o delegație sărăcăcioasă, stipendiată de hapsânii de la Outourist.

— Da, bineînțeles, valută, că doar asta e una din sarcinile noastre principale, să transformăm rublele și mărfurile sovietice în verzișori, așa că e natural să ne scăldăm în valută grea, îi explică Kuriakin. Și-apoi trebuie să ne întreținem imaginea publică. Doar n-o să ne lăsăm angajații să hoinărească prin Europa Comună în stilul celui mai prost stereotip occidental al rusului sărac-lipit, nu-i așa? Și de bună seamă că n-ai să ne strici firma față de belgieni la un salariu lunar de 5000 de ECU!

— *Belgieni?* 5000 ECU pe lună?

Kuriakin întâmpină mai degrabă straniu perplexitatea ei.

— Păi, tu n-ai auzit ce ți-am spus? replică el iritat. Sonia Ivanovna, sunt un om ocupat, astăzi am audiat deja cincisprezece oameni și nu mai am timp de pierdut. Accepți slujba sau nu?

— Dar nici măcar nu mi-ați spus în ce constă această slujbă, tovarășe Kuriakin, îi aminti Sonia.

— Nu ți-am spus? zise Kuriakin.

Oftă, își ridică privirea în tavan, săltă din umeri, adresându-i un zâmbet de scuze.

— Ai dreptate, nu ți-am spus. Am recrutat atât de mulți oameni astăzi și atât de repede, încât mi se-ncețoșează mintea și nu mai știu de mine.

Se ridică și-și umplu paharul cu ceai, fără să se mai deranjeze să-i ofere și Soniei unul, luă o înghițitură zdravănă, care trebuie să-i fi ars limba, se așeză din nou și păru să redevină omul de lume amabil.

— Îți oferim un post de translator de engleză și franceză la filiala din Bruxelles. 5000 ECU pe lună la început, plus o primă de instalare, apoi 5500 în al doilea ah și pe urmă, după merite. Asistență medicală gratuită, desigur, vacanțe în Europa Comună plus zile libere de întâi Mai, aniversarea lui Lenin și Aniversarea Marii Revoluții.

Spusese toate acestea repede și rezervat, ca un politician american citindu-și *speech*-ul în fața camerelor de luat vederi.

Două săptămâni de concediu plătit în primul an, după doi ani – trei săptămâni, patru după cinci ani și apoi, o zi în plus pentru fiecare an de vechime. Dreptul de a călători gratuit în

țările Comecon și în Europa Comună, în zilele libere, cu o viză turistică permanentă a Ministerului de Externe pe pașaport. Prânzuri gratuite la cantină, vin sau bere ca supliment...

Se opri, mai sorbi din ceai, și păru să treacă într-o viteză mai mică.

— Ei, cred că asta e tot, spuse el. Nu-i așa că acum accepți slujba?

— Da, bineînțeles! exclamă Sonia fără să se mai gândească.

Totul părea un vis fabulos, cum numai eroinele melodramelor americane puteau trăi, asemenea unui avion către Disneyland-ul Occidental. Bruxelles! Europa Comună! 5000 ECU pe lună, în valută! Călătorii nelimitate prin Europa, în week-end-uri și vacanțe, valută forte la discreție!

— Dar... dar... începu ea să se bâlbâie în clipa în care începu să se dezmeticească.

Iuli... serviciul de externe... logodna... căsătoria... întregul scenariu pe care și-l construise și pentru care muncise...

— Dar ce? se răsti Kuriakin plictisit. Credeam că le-am înțeles.

— Dar nu m-am gândit niciodată să fiu translator, încercă ea să câștige timp, ca să-și adune gândurile. E adevărat, pot citi și scrie fluent în engleză și franceză, dar n-am experiență...

— Nicio problemă, nicio problemă, interveni

expansiv Kuriakin făcând un gest liniștitor cu mâna pe care se lăfăia ceasul Rolex. Munca de traducere este astăzi asistată de computer, și după trei săptămâni la școala noastră de pregătire din Crimeea vei cunoaște suficientă tehnologie informatică pentru a putea începe lucrul. Avem de astupat imediat o gaură și nu ne așteptăm să fii la nivelul unui absolvent de facultate filologică.

Aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Ei, ce spui, primești sau nu? În cinci minute am programat încă un candidat, și după tot ceaiul băut azi, chiar, că *aș avea* nevoie să merg mai întâi la toaletă.

— Ați putea să-mi acordați câteva zile să mă gândesc?

— Nu, nu pot, spuse celălalt pe un ton plat.

Se lăsă pe spate în fotoliu, își sorbi ceaiul și o privi mai cu înțelegere.

— Uite ce e, știu că e o decizie prea importantă ca s-o iei așa, pe nepusă masă, dar trebuie să știi că am de completat 28 de poziții în patru zile și pentru fiecare am cel puțin zece candidați, așa că nu-mi pot permite să aștept pe fiecare până se hotărăște.

Zâmbi și ridică din umeri:

— Sau, ia-o ca pe un test, spuse el. Noi cei de la Red Star suntem întreprinzători socialiști, avem de a face cu afaceriști iuți, care călătoresc numai cu avionul și trebuie să fim în

stare să ne mișcăm un pic mai repede decât ei. Lucrăm cu opțiuni și fluctuații ale cursului valutar, într-o economie informatizată în care dacă stai pe gânduri o clipă mai mult decât trebuie, ai zbârcit-o. N-avem nevoie de genul de rus anacronic, care stă și cugetă prudent și paranoic, terorizat de ideea că KGB-ul îl pândește clipă de clipă. Avem nevoie de omul nou, Sonia Ivanovna, eurorusul descurcăreț, decis, capabil și chiar un pic impulsiv.

Se ridică și privi la ea, cu spatele la fereastra prin care se vedeau Kremlinul, Piața Roșie, râul și întreaga parte sudică a Moscovei. Din această perspectivă, toate păreau mici și ireale, în lumina presărată cu nori a soarelui, ca o dioramă a unui oraș-jucărie, iluminată de reflectoare, dintr-un palat al copiilor.

— Da sau nu, spuse Kuriakin. Bruxelles sau Academia Serviciului de Externe? Noua Europă sau Vechea Rusie? Valută sau ruble? (Izbucni în râs) Dacă *asta* ți se pare o decizie greu de luat, atunci nu ești potrivită pentru noi.

Așa fiind pusă problema, Sonia *nu mai avu* nicio replică. Nu era atât de îndrăgostită de Iuli încât să vrea cu adevărat să-și petreacă tot restul vieții alături de el, niciodată nu fusese sigură că-l iubea, și dacă nu-l iubea atât de mult pe Iuli ca să o determine să dea cu piciorul împlinirii instantanee a visului ei de o viață, ce alt motiv ar mai fi putut avea să nu

profite de o astfel de ocazie?

— Aveți dreptate, tovarășe Kuriakin, răspunse ea. Tocmai ați angajat un translator pentru Bruxelles și cred că mai aveți încă timp să mergeți și la toaletă.

Cu totul altfel s-a desfășurat însă discuția cu Tuli.

Stomacul i se strânse la amintirea nepoftită a acelei nopți, astfel că sorbi repede o gură de vin, încercând să se concentreze asupra peisajului ce se perinda cu repeziciune prin fața ferestrei?

TGV-ul traversa acum dezolanta *banlieue*[14] din nord-estul Parisului, imense blocuri-turn monolitice de apartamente muncitorești ce-i aminteau prea dureros de cvartalul în care copilărise, Lenin, și nu era nimic neobișnuit în asta, doar o amintire oarecare, gustul vinului de Bordeaux părea să conspire și el la proasta ei dispoziție căci brusc își aminti că se dusese la el cu două sticle de Médoc, insistând să golească prima sticlă înainte de a-i dezvălui lui Iuli motivul acestei extravaganțe fără precedent.

Când, în cele din urmă, căpătă destul curaj ca să-i spună totul, Iuli își puse cu grijă paharul pe podea și se așeză în pat, privind-o într-o liniște de gheață.

— Ei haide, n-ai de gând să spui nimic? îl

[14] Periferie (lb. franceză, în original, n. tr.).

îndemnă Sonia.

— Și ce-ai vrea să-ți spun? răspunse împietrit Iuli.

— Că mă urăști! Că sunt o jigodie carieristă, egocentrică și fără suflet!

Iuli se căzni să zâmbească ușor:

— Întotdeauna am spus că nu sunt un ipocrit *perfect,* zise el zdrobindu-i inima cu gentilețea lui. Și asta aș fi dacă aș pretinde că eu aș fi în stare să renunț la ambiția vieții mele pentru tine.

— Așa este, spuse Sonia care, ciudat, în acel moment, de sinceritate cinică, simți că-l iubește mai mult ca niciodată.

— Și desigur asta a fost tot timpul ambiția vieții tale, Sonia, nu-i așa? continuă el pe un ton ceva mai aspru. O viață în Occident, cu o rezervă frumușică de valută, a fost tot ce-ți puteai dori. Toate celelalte, studiile, serviciul de externe, nu au însemnat, decât niște mijloace necesare atingerii scopului.

— Și tu, Iuli? gemu Sonia îndurerată.

Dintr-o dată, expresia feței sale se schimbă din nou.

— Bineînțeles că nu, Sonia, spuse el atingându-i obrazul cu mâna. Într-un anume sens, suntem tovarăși de suferință. Dacă eu aș fi avut de ales între visul vieții mele și sentimente, n-aș fi ezitat să-mi urmez destinul. Ceea ce nu înseamnă că nu te-am iubit. La

acest nivel, rezonăm pe aceeași lungime de undă, și nimeni nu e de condamnat, Sonia Ivanovna.

— Iuli...

— Dar, dintr-o altă perspectivă, suntem destul de diferiți, continuă el apucând a doua sticlă de Médoc. Pentru tine, visul are un caracter exclusiv personal, pe când eu slujesc o viziune; Și eu sunt un carierist și un individualist, dar în același timp sunt și un comunist idealist, sau cel puțin voi fi, când voi fi primit în Partid.

Destupă sticla cu un tirbușon, umplu din nou paharele, și îl dădu peste cap pe jumătate pe al său, de parc-ar fi fost vodcă ordinară și nu o nobilă băutură franțuzească.

— Tu alergi numai după recompense personale, în timp ce la mine răsplata personală se identifică cu binele Mamei Rusia.

— Ce e bine pentru Iuli Markovski, e bine și pentru Uniunea Sovietică! ripostă Sonia, sorbind și ea o înghițitură de vin.

— Ce e bine pentru Iuli Markovski este ca această corabie a Uniunii Sovietice să acosteze în siguranță în portul Europei Comune, declară el pe un ton grandilocvent, iar Sonia, deși ea însăși ușor amețită, realiză că Iuli se îmbătase de-a binelea.

— Și între timp, să ducă o viață luxoasă de diplomat *globetrotter*! spuse ea.

— Dar, desigur! Noul Om Sovietic nu mai este

un călugăr socialist.

— Am să beau pentru asta! declară Sonia, și-și respectă promisiunea pe loc.

— Și eu la fel, spuse Iuli, umplându-și încă o dată paharul.

— Și zici că nu-mi porți pică, Iuli? murmură Sonia, care simțea că se înmoaie și că i se învârtește capul.

Cu un efort ce păru supraomenesc, Iuli se ridică țeapăn și drept în picioare, privind-o fix, fără să clipească, cu ochii injectați și, prin ceața alcoolului, sau poate prin mijlocirea ei, o clipă cu limpezime de cristal păru să dăinuie între ei.

— Nu-ți port pică, te compătimesc, Sonia. Există o dimensiune a vieții la care tu ești oarbă, o nuanță pasională pe care ochii tăi nu o percep, și anume fericirea de a te dedica cu adevărat unei viziuni superioare propriului tău eu, fără de care... fără de care...

— Da, da, ce să spun, Iuli Markovski, servitorul altruist al poporului și pariez că urmează să-mi trântești un citat din Lenin despre idealismul socialist, replică Sonia.

Dar era ceva în ochii lui și în spatele cuvintelor sale, ceva care o îndemna să se îmbete și mai mult; cu toate că încăperea începuse deja să se învârtească, așa că mai luă o înghițitură de vin, fără să poată cu niciun chip să-și întoarcă privirea de la el.

— Nimic din toate astea, spuse Iuli. Astăzi e momentul să fii tânăr, să fii rus și să participi la o mare aventură. A venit rândul nostru să fim în miezul lucrurilor, să împingem lumea înainte și să o simțim cum se mișcă, să călărim armăsarul sălbatic al istoriei, să ținem dârlogii în propriile noastre mâini și să forțăm destinul să lucreze pentru binele suprem…

— Acum e momentul să fii tânăr, să fii rus și să trăiești în Europa, asta e marea aventură, Iuli, ripostă Sonia, încercând să scape de ceea ce o atrăgea înspre ochii lui congestionați de Rasputin. Era ceva pe care se temea să-l pătrundă și care începuse să o facă să se simtă mică, proastă și pierdută.

— Chiar nu vrei să înțelegi ce-ți spun? se minună Iuli și, trăgând încă o dușcă de vin, Sonia reuși în sfârșit să destrame magnestimul vizual intens.

— N-ai nici pic de simț al destinului, nici al meu, nici al tău!

— Ia nu mă mai dădăci atât! se răți oi Sonia la el.

— Vai, dar nici nu mi-a trecut prin minte, se replie Iuli, lungindu-se în pat, oarecum în direcția ei.

Sonia reuși să-l cuprindă în brațe în clipa în care camera începu să se clatine.

— Ești complet beat!

— Și tu ești la fel!

— Eu sunt ultima care-aș putea să te contrazic.

— În cazul ăsta, conchise Iuli, trăgând-o sub el, căutându-i cu o mână sânii și bâjbâind cu cealaltă să-și desfacă șlițul, hai să nu irosim ultima noastră noapte trăncănind fără rost ca niște intelectuali. Hai să ne iubim gospodărește, ca niște țărani onești și matoliți!

Zis și făcut!

La drept vorbind, în condițiile date, nici n-ar fi putut face altceva. S-au iubit cu disperare și în neștire, nereușind niciunul din ei să ajungă la orgasm înainte de a cădea frânți unul în brațele celuilalt. Iar dimineața, când Sonia s-a sculat cu o groaznică durere de cap și cu gura amară, a înțeles că se sfârșise.

Trei săptămâni mai târziu se afla pe malul mării, în Crimeea înotând înainte de micul dejun, studiind „tehnologia informației” până la ora cinci, încă o repriză de înot înainte de cină după care, adesea, urmau reprize de amor fără complicații pe plajă, cu câte un partener pe care știa că n-avea să-l mai revadă nicicând.

Era o tranziție perfectă. Clima era blândă, mâncarea bună, sexul în aer liber era înviorător și tonifiant, lipsit de emoții, iar studiul propriu-zis nu era nici pe departe la fel de extenuant precum cele universitare, fiind axat cu precădere pe familiarizarea cu elementele de

hardware[15] și software[16], cu o introducere sumară în programare.

După încă trei săptămâni, iat-o trăindu-și noua viață în Bruxelles, având la dispoziție un întreg apartament. Și chiar dacă, prin comparație cu standardul local, nu prea mult, față de cămăruța din cartierul Lenin era o schimbare uriașă.

Într-adevăr, munca ei de „translator” se dovedise a fi, mai ales, îngrozitor de plictisitoare, căci zi după zi stătea în fața unui computer, într-un birou supraîncălzit, împreună cu alți zece „translatori”, transcriind sporovăiala agramată a inteligenței artificiale într-o engleză și franceză acceptabile, singura distracție fiind oferită când și când de umorul involuntar ce rezulta din software-ul de translație.

La fel de adevărat era că mai trebuia să evite în permanență avansurile siropoase ale șefului ei de birou, Grigori Pankov, un țap bătrân și timid, care s-ar fi împăcat și cu un răspuns negativ, dar în același timp insista tenace să se supună umilințelor cauzate în mod regulat de refuzurile ei sistematice.

În schimb, nu mai avea de lucru pentru acasă, gata cu întrunirile de Comsomol importante, nu

---

[15] Componentele fizice (mecanice, electronice etc.), ale unui calculator (n. tr.).

[16] Partea de programare a unui calculator (n. tr.).

mai ducea grija eventualelor pete negre din caracterizare și nici părinții nu-i mai avea pe cap. Pentru prima oară în viață timpul ei liber îi aparținea în întregime.

Bruxelles nu se compara cu Londra sau cu Paris, și nici măcar cu Amsterdam, dar cu avionul, ori chiar cu TGV-ul (era mai ieftin), putea ajunge oriunde, cu prețul unei călătorii de plăcere, ceea ce însemna că se afla cu adevărat în *Europa*, care se deschidea în fața ei, și asta era mai mult decât visase, căci în fiecare week-end se afla într-o continuă plimbare.

Învățase să schieze în Zermatt și practicase schiul nautic la Nisa. A făcut jocurile în Monaco și s-a dedat la orgii în Berlin. A frecventat Seratele pariziene, a mers la teatru în Londra și s-a întors dezgustată de la Oktoberfest, din München. A urmărit cursa de la Le Mans și luptele cu tauri la Madrid, a fumat hașiș într-o barcă pe un canal din Amsterdam și a băut retsina în Plaka din Atena, și da, a fost chiar și în Disneyland, reușind să se descurce în majoritatea cazurilor pe cheltuiala binevoitoare a altora.

Pentru că era tânără și atrăgătoare, dispusă să se arunce cu inima deschisă în distracții și aventuri alături de un campion „simpatico”, fiind în plus o membră bine situată a Pericolului Roșu, valul de eurorusoaice tinere și

emancipate ca și ea, ce bântuia prin Europa, o varietate mai nevinovată de gașcă sălbatică, care nu mai avuseseră parte de asemenea distracții de peste o sută de ani și erau hotărâte, în entuziasmul lor fermecător, să le facă pe toate dintr-o dată. Ambiția majoră a vieții ei, și în același timp o obsesie comună a ambelor sexe ale Pericolului Roșu, era să colecționeze amanți de fiecare naționalitate europeană, așa cum altădată colecționase timbre. Printre fetele de la birou erau chiar și unele care-și marcau victoriile înfigând bolduri în hartă.

Numai arareori, în astfel de momente, când se afla singură în tren sau în avion și avea prea mult timp de gândire la dispoziție, stârnită de vreo asemănare întâmplătoare a chipului de vizavi, de vreo frântură de controversă politică desfășurată în rusește sau de gustul vinului de Bordeaux, ce reactualiza cine știe ce veche amintire despre Iuli Markovski, despre drumul la care renunțase sau despre felul în care se despărțiseră, numai atunci își mai îndrepta gândul către posibilitatea unui alt gen de viață.

Din fericire, asemenea umbre treceau la fel de repede ca și norii de pe cerul Spaniei, cu iuțeala cu care se umpleau de lume trotuarele din St.-Germain, după câte o ploaie de vară, cu viteza cu care TGV-ul traversa mahalalele și periferiile, fulgerându-i prin fața ochilor

imaginea fugară și încețoșată a centrului Parisului, înainte de a plonja în tunelul de intrare în Gare du Nord.

De la distanță, Parisul părea o dioramă cu aspect de carte poștală desenată, amintind întrucâtva de centrul Moscovei, văzut de la fereastra biroului lui Vitali Kuriakin, din Turnul Red Star.

Acolo privise în jos la crenelurile din cărămidă roșie, la catedrala și grădinile complexului Kremlin, cupolele viu colorate ale bisericii Sf. Vasili, largile bulevarde ce se încrucișează în Piața Roșie și, mai departe de curba albastră a râului ale cărui meandre străbăteau orașul asemenea Senei, știind prea bine că, din această perspectivă, Moscova arăta mult mai bine decât de acolo, de jos, pe străzile realității de zi cu zi, unde viața era mult prea prozaică și familiară și nu aducea deloc a fantezie romantică, chiar în condițiile dezghețului Primăverii Rusești.

În tot cazul acum, pe când trenul pătrundea în întunericul tunelului, rămăsese în minte cu imaginea orizontului parizian plutind deasupra ei ca un miraj scânteietor, cu domul alb de la Sacré-Coeur, dantela victoriană a Turnului Eiffel, monoliticul Tour Montparnasse strălucind distant în lumina soarelui precum casele zânelor din Tărâmul Fermecat și, o dată cu autograful imaginii Disneyland-ului, spre

deosebire de panorama din Turnul Red Star, cu promisiunea carnavalului și a minunilor de pe străzile sale fascinante.

Oh, da, dintre toate orașele în care se distrase în primul său an european, Parisul fusese cel mai grozav, și asta nu numai pentru că cunoștea limba franceză, dar nici Londră, nici Geneva, nici Bruxelles și nici măcar Nisa nu-i înălțaseră spiritul precum Orașul Luminii.

Era clișeul cel mai des repetat în toate ghidurile turistice din lume, dar era cât se poate de adevărat. Și nu din cauza cafenelelor cu terase pe trotuare, a grădinilor sau, a minunatelor promenade de-a lungul Senei, cu restaurantele, cluburile și muzeele lor, și sigur nu datorită climei (inferioară celei din Madrid, Atenă sau Roma) și nici măcar a aromelor culinare ce te ademeneau pretutindeni. De vină erau metroul, ce împânzea ca un fagure tot orașul, asigurând legături rapide cu orice zonă, oceanele de vin și crusta tainică a lucrurilor – piața din vecinătate, braseria de la colțul străzii, dughenele ce înconjurau orice scuar cât de mic și felul în care se populau străzile la orele mici ale nopții, și nebunia talciocului din Beaubourg, și grandoarea stridentă a Boul Mich, comprimarea acută a unui oraș construit la o scară atât de umană, ce părea a fi fost proiectată pe de o parte numai pentru plăcere și pe de altă parte fremătând cu energia

electrică a Europei Comune, o metropolă economică activă.

Parisul făcea ca Moscova să pară ca Siberia, Viena – o piesă de muzeu, Londra – cenușie și posacă, Geneva – o casă bătrânească, iar Bruxelles, ei bine, cum ar spune francezii, ca Belgia.

Când trenul părăsea întunericul subteran ca să intre în vastitatea cavernoasă și sumbră a Gare du Nord – zgomote și freamăt, pasagerii grăbiți trăgând de bagaje, flecăreală poliglotă și o aromă mixtă de ozon, miros de *merguez*[17] prăjit, fum negru de tutun, petrol și transpirație – momentul de melancolie slavă, nostalgică și ata vică al Soniei se risipise, pierzându-se în stepa rece răsăriteană, acolo de unde venise.

Era vară, anotimpul distracțiilor, avea la dispoziție două săptămâni de libertate, în care putea să facă tot ce-i trecea prin cap. Era tânără, soarele strălucea, se afla la Paris și nicicând fetița care privea fermecată la televizor în apartamentul de două camere din cenușiul și bătrânul cartier Lenin, visând să danseze pe Strada Mare în noul Disneyland francez, cu Mickey și Donald, nu ar fi crezut că vreodată această clipă magică *avea* să vină cu adevărat, după cum nici nu și-ar fi dorit altceva.

---

[17] Cârnat proaspăt, picant, din carne de vită sau vită și oaie, care se consumă fript sau prăjit (specialitate din Africa de Sud) (n. tr.).

Dl. Sigmunsen, membru al Camerei Reprezentanților: Nu putem să stăm cu mâinile în sân și să-i lăsăm pe acești marxiști smintiți să transforme Peru într-un Liban american. Dacă nu punem piciorul în prag ca să restabilim de îndată ordinea, descreierații ăștia sunt în stare să-și răspândească diversiunea în Columbia, Bolivia și chiar în Brazilia și, cine știe, într-o bună zi ne pomenim cu ei la Rio Grande. Scrisorile primite de la alegătorii mei susțin la unison o rezolvare imediată a problemei.

Bill Blair: Sugerați că trebuie să trimitem forțe terestre și în Peru?

Dl. Sigmunsen: Numai pentru a construi și a proteja bazele pentru elicoptere și avioanele tactice de luptă. Un ajutor aerian ceva mai consistent este suficient ca să le permită luptătorilor pentru libertate peruvieni să preia inițiativa operațională.

Bill Blair: Și dacă nu e suficient?

Dl. Sigmunsen: Ei bine, Bill, cum a spus Cezar la Rubicon, dacă va fi nevoie, vom trece și podul ăsta.

Newspeak, reporter Bill Blair

Vaccinul SIDA nu a ajuns încă în Africa

În vreme ce Occidentul beneficiază de așa-

numita „a doua revoluție sexuală”, milioane de oameni mai mor încă în Africa, și abia în ultimul timp, numărul cazurilor noi a început să scadă ușor, a declarat astăzi, la Națiunile Unite, Ahmad Jambadi, secretarul general al OMS, în urma unui turneu de documentare la fața locului, ce a durat zece zile.

„OMS pur și simplu nu dispune de fondurile necesare rezolvării problemei”, a mai adăugat domnia-sa, „fie că e vorba de angajarea personalului medical, fie de asigurarea unei provizii adecvate de vaccin la prețurile curente. Companiile producătoare de medicamente ar trebui să doneze cele necesare, pe baza profiturilor enorme obținute pe piețele lor interne. Adevărul e că prețul de producție al unei doze este de zece ori mai mic decât prețul de livrare. Ținând cont că SIDA nu mai constituie o problemă pentru lumea dezvoltată, nu se mai poate invoca nicio scuză decentă pentru a nu se trata situația din Africa în singura manieră acceptabilă, și anume ca pe o problemă a comunității globale”.

Le Monde

III

Ajutat de André Deutcher, lui Jerry Reed i-au trebuit cam 24 de ore ca să se acomodeze cu fusul orar local. André l-a lăsat să zacă câteva

ore, apărând în cameră pe la ora paisprezece, însoțit de un chelner de la room-service, care aducea cu el un ibric cu cafea neagră și tare. A tras perdelele, ca să-l trezească pe Jerry într-o baie de soare strălucitor, i-a întins o ceașcă cu cafea și un pumn de pastile la care Jerry s-a uitat posac și neîncrezător.

— Două sute de unități de Complex-B, un gram de vitamina C, 500 de miligrame de extract de kola, 300 miligrame de fenilalanină, totul în limitele legale, l-a asigurat André. Dacă totuși vrei ceva mai tare, se poate aranja. ESA consideră nedemn să le ceară angajaților săi să facă pipi în sticluțe și mai ales să-și vâre nasul în rezultatele odioase ale unor asemenea acțiuni.

Pastilele, două cești cu cafea și un duș fierbinte prelungit, într-o baie cât o cameră de hotel normală, l-au făcut pe Jerry să se simtă aproape omenește.

— Așadar, spuse Andre când Jerry ieși din baie, înfășurat în halatul din pluș albastru din dotarea hotelului, cât te îmbraci să discutăm câteva probleme importante. Ce ai dori să mănânci la prânz? Ce crezi că ți-ar surâde: *cuisine minceur, cuisine bourgeois, fruits de mer* sau poate *provençale*?

— Ăăă... nu știi cumva un loc unde am putea mânca niște ouă Bennedict? bâigui Jerry, încercând să pară rafinat.

André Deutcher reacționă profund scandalizat:

— Ei haide, haide, Jerry, fii serios! Primul prânz la Paris trebuie să fie un eveniment memorabil, altfel ar fi lezată onoarea Franței, ca să nu mai vorbim de jignirea adusă contului de protocol al ESA!

— Atunci alege tu, Andre, răspunse Jerry. Ca să fiu sincer, n-aș putea să deosebesc *cuisine bourgeois,* ce-o mai fi și asta, de Taco Bell.

În fața hotelului, în locul limuzinei Citroën, aștepta o micuță Alfa Romeo-Peugeot decapotabilă, cu două locuri, de culoare roșie, un adevărat demon zgomotos de modă veche, alimentat cu benzină, și despre care Jerry află că este mașina personală a lui Andre.

— Din perspectivă ecologică, cam atavică, *peut-être,* admise el pe când se îndepărtau în trombă de Ritz, dar eu prefer o *bagnole* mai nervoasă.

Și, ca pentru a-i dovedi cele spuse, îl purtă pe Jerry într-o cursă nebună în care senzațiile tari îl încercau în fiecare minut, când de-a lungul unei străzi gâtuite de trafic, când pe o arteră principală ce trecea pe dreapta, pe lângă un parc, iar pe cealaltă parte pe lângă trotuarul aglomerat al unei zone comerciale, apoi într-un scuar imens unde sute de mașini se îngrămădeau tăindu-și reciproc calea, ca într-o monstruoasă cursă de demolare, în care nimeni

nu reușea să înscrie vreun punct, pe un pod peste Sena, din nou pe un bulevard, străbătând un labirint imposibil de străzi lăturalnice, alt bulevard, alte străzi secundare, apoi pe o șosea ce însoțea râul până într-un parking, așezat în imediata apropiere a unei treceri de pietoni.

Când în sfârșit ajunseră în parcare, Jerry era treaz de-a binelea – cum ar fi putut să nu fie? – și, în timp ce Andre îl conducea pe niște scări abrupte și cam șubrede către un restaurant ciudat, cocoțat pe o terasă, trăsnind a arome amețitoare, realiză că era realmente înfometat.

— *La Tzigane,* îi dezvălui André denumirea localului, dar nu din cauză că ar avea prea mult de a face cu *romany cuisine,* indiferent ce ar însemna asta.

Mesele, acoperite cu fețe albe, aranjate cu eleganță, erau așezate în aer liber, sub un baldachin rulat acum pe jumătate, ca să permită soarelui să le lumineze. Chelneri îmbrăcați tradițional în alb și negru, apăreau și dispăreau dintr-un misterios șopron din spatele terasei, în vreme ce un *maître d'hotel,* la fel îmbrăcat, care părea să-l cunoască pe André, îi conduse la o masă rezervată, ce oferea priveliștea cu adevărat magnifică a turlelor și contraforților gotici ai catedralei Notre. Dame, de peste râu.

— Un adevărat restaurant țigănesc, îi spuse André, în timp ce primeau meniurile scrise într-

o franceză caligrafiată artistic, la fel de inteligibilă pentru Jerry ca și mâzgăleală arăbească. Nu are un sediu stabil, își schimbă locul prin Paris o dată cu lunile și anotimpurile, aici pentru o vreme, apoi în grădinile Luxembourg, pe vreun vaporaș de pe Sena, în Montmartre, nimeni nu știe unde o să apară data viitoare, când își strâng corturile – doar dacă nu cumva locul respectiv se află pe fișierul de adrese – nici pe minitel nu acceptă să-și deconspire noua localizare. Se zvonește că maeștrii bucătari de la celelalte restaurante trec prin rotație prin bucătăria asta ambulantă, cu toate că, și în această privință, cei de aici păstrează misterul.

André a comandat meniul pentru amândoi și totul a fost delicios. Scoici crude mărunte și mici cuiburi individuale din tăiței prăjiți, din hrișcă și susan, acoperite cu ciupercuțe sălbatice, tăiate fâșii, ceapă verde și ardei copți în oțet din vin de orez, udate din belșug cu vin alb. Felii subțiri de mistreț cu chimion, ardei roșu și șofran de India; ceapă prăjită, garnisită cu brânză. Stilton, cartofi copți, înmuiați în nu știu ce soi de unt cu aromă puternică și chimen și tapetați cu caviar și un vin de Bordeaux, cu adevărat tare. Mici sufleuri în trei arome – ciocolată, portocale și nucă – cu trei sosuri diferite. Brânzeturi. Nuci pecan prăjite. Cafea. Coniac. Una din havanele lui André.

Când au revenit în stradă, Jerry resimțea o minunată senzație de bine, căci mâncând porții mici din toate felurile, nu se îmbuibase. În tot cazul, acceptă bucuros propunerea lui André de a face o mică plimbare de-a lungul Senei și prin St.-Germain, că să li se așeze mâncarea, mai ales că devenise nerăbdător să descopere la pas măcar un crâmpei din oraș.

„Mica plimbare” s-a dovedit a fi o promenadă întortocheată care a durat vreo trei ore, întreruptă de trei opriri ca să privească furnicarul uman de la câte o măsuță de cafenea cu terasă, două pauze pentru cafea și ultima pentru un vin cu aromă de afine, denumit „kir”.

Pentru un originar din California, așa cum era Jerry, ale cărui unice contacte cu adevărata viață de stradă pedestră însemnaseră circa o duzină de cvartale din Venice și Westwood, și străzile deochiate din Tijuana și San Francisco, Malul Stâng arăta ca un oraș de pe o planetă exotică din spațiul extraterestru, deși în același timp reușea să pară un loc familiar lui, din vise pe jumătate uitate.

Sau mai degrabă din nesfârșitele spectacole și filme TV, pentru că, de-a lungul anilor, această zonă a Parisului fusese atât de mult folosită ca decor, încât îi era familiară lui Jerry în aceeași măsură în care *Hollywood Boulevard, Mulholland Drive* sau *Ventura Freeway* le erau cunoscute oamenilor din

lumea întreagă, chiar și celor care nu se apropiaseră niciodată la mai puțin de 6000 de mile de Los Angeles.

În orice caz, una era să vezi un film montat la Paris, și cu totul altceva să trăiești la Paris. Căci Parisul avea propria-i aromă caracteristică, prea subtilă spre a fi catalogată drept miros, ceva care se insinua în subconștient și-l înștiința pe Jerry, la un nivel la care o simplă imagine nu ar fi reușit s-o facă, că se afla cu adevărat într-o țară străină.

Iar să privești femeile, era o adevărată încântare.

Și asta nu pentru că femeile de pe străzile pariziene ar fi. Fost, fizic vorbind, mai grozave decât fabuloasele starlete, tinerele pasionate de surf sau prostituatele din Los Angeles, unde frumusețea feminină era unul din principalele obiecte de comerț, la toate nivelurile.

Dar aici, toate aceste creaturi ispititoare se aflau în plină stradă, expunându-se la măsuțele așezate pe trotuare, trecând prin fața lor când cel doi se opreau să bea câte ceva, apărând după fiecare colț, cu zecile, cu sutele. Densitatea lor neobișnuită era copleșitoare, creând iluzia că era foarte ușor să le cunoști, ținând cont de legea perfectă a mediilor și de mulțimea compactă de oameni de pe străzile cartierului St.-Germain.

Reversul medaliei era că toată lumea vorbea

franțuzește.

Evident, Jerry nu era întru totul surprins de faptul în sine, numai că el asociase întotdeauna sonoritățile altor limbi decât engleza cu oamenii care privesc de pe margini, imigranții, veneticii, plevușca străzii.

Pe când aici, el era cel care privea de pe margine. Iată-i pe toți franțujii ăștia care intră în vorbă atât de simplu cu toate fetele alea frumoase, trecând de la o măsuță de cafenea la alta, hoinărind pe străzi, făcând totul cu aparentă ușurință, așa cum ar fi fost și el în stare să facă dacă toate acestea nu s-ar fi petrecut în limba franceză.

Înainte ca Jerry să aibă timp să reflecteze asupra excitației sale frustrate din cauza barierei lingvistice, André l-a dus la malul Senei, unde au coborât o rampă de piatră îmbătrânită de vreme, înspre chei. Aici s-au urcat la bordul unei șalupe, cu mult mai mică dar la fel de aglomerată ca majoritatea behemoților[18] grosolani și fragili care făceau naveta în susul și în josul râului.

— Exasperant de turistic, oui, admise André în vreme ce șalupa se înscria pe cursul apei, însă trebuie să trec prin toate astea, ca să-ți iasă din cap.

Și chiar așa au și făcut. Au înconjurat insula

[18] Behemot – animal uriaș și extrem de puternic, descris în Vechiul Testament (probabil hipopotamul (n. tr.).

St.-Louis luând-o înapoi pe canalul principal, pe sub Pont Louis prin spatele catedralei Notre Dame, pe urmă spre vest în josul Senei, trecând pe sub poduri de piatră ornamentate pe lângă Tuileries, Luvru și *Mussé d'Orsay,* înspre Trocadéro, peste drum de Turnul Eiffel și acolo, șalupa a făcut o întoarcere de 180° în susul râului, acostând la docul din Pont-Neuf.

După care André l-a purtat într-o nouă cursă nebună de data asta până la Turnul Eiffel, ca să privească de sus cum apune soarele și cum se aprind luminile orașului, sorbind încă un kir, care îl făcu pe Jerry să-și simtă genunchii ca de cauciuc.

— Cred că am început să mă înmoi, spuse el când au ajuns înapoi la mașină. Poate că ar fi mai bine să mă întorc la hotel și să înfig cornu-n pernă. La urma urmei, n-am dormit decât vreo trei ore.

— Nu, nu, nu, insistă André, nu e nici măcar opt, trebuie să rămâi treaz până la miezul nopții altfel, crede-mă, altfel n-ai să te acomodezi, cu ora locală nici peste câteva zile. E puțin cam devreme, dar cred că putem trece totuși la cină.

— Bine, dar nu mi-e foame deloc...

— Ceva ușor, *peut-être*. Ah, desigur, mergem la *Le Dôme* să mâncăm o *bouillabaisse*[19], e cea mai bună din Paris și la ora asta putem prinde

[19] Numele unei ciorbe preparate din mai multe feluri de pește (n. tr.).

o masă și fără rezervare!

Încă un tur pe străzile Malului Stâng, cinci minute de căutare a unui loc de parcare pe străzi lăturalnice urmate de mersul pe jos cu picioare ca de cauciuc, pe distanța a patru cvartale înspre *Boulevard Montparnasse,* o arteră fremătând de viața nocturnă, ca și St.-Germain. Intrară în Le *Dome,* scăldat din belșug într-o lumină caldă, întrucâtva cam înghesuit și totuși atrăgător, totul numai lemn vechi și alamă, în același timp modern și ireal, expunându-și afară, pe trotuar, propriile măsuțe. Localul era zgomotos, dar nu deranjant, se hrănea cu energia străzilor fără a se lăsa copleșit de aceasta și de îndată ce Jerry se așeză la masă și începu să inhaleze mirosurile amețitoare ale mâncărurilor condimentate, se mail învioră un pic. Deși, după ce-și termină porția de *bouillabaisse* și o jumătate de sticlă de, vin alb, spuma de zmeură în sirop de ciocolată și dușcă de coniac, luată la insistentele lui André, se înmuiase din nou.

— Acum pot să mă întorc la hotel? întrebă el pe un ton plângăreț, când ajunseră din nou la mașină.

André își consultă din nou ceasul și clătină din cap.

— Încă două ore, *mon ami,* și apoi vei putea dormi buștean până mâine dimineață, când te vei trezi acomodat cu ora Parisului, gata pentru

niște distracții adevărate.

— Mă-ndoiesc că mai pot rezista treaz așa de mult... oftă Jerry.

— Mergem la La *Bande Dessinée* și dacă nici asta n-o să-ți țină ochii deschiși, atunci nu știu ce ar mai putea să o facă, spuse André și porniră din nou la drum.

Chiar și în mașina decapotabilă Jerry moțăia, așa încât pentru el călătoria se desfășură într-o negură atemporală, de parcă ar fi fost teleportat nu se știe unde, apoi străbătu cu pași șovăielnici un cartier modern, de un gust îndoielnic, plin cu vitrine scăldate în neon, ce etalau fotografii de nuduri, ca și de sex-shop-uri și baruri zgomotoase. Trecu plutind parcă pe lângă un portar și intră într-un... într-un...

Oh, fir-ar să fie, un bar-sexy de mâna a doua!

În mijlocul sălii, luminată de sus de un fascicul roz, se afla o scenă circulară pe care o uluitoare roșcată goală și un negru cu pielea lucioasă întinsă peste mușchii de culturist făceau amor pe fondul unei versiuni electronice a unui ritm străvechi și lasciv de *bump-and-grind,* pe o canapea de catifea roșie, ea deasupra, împărțind bezele obișnuiților localului. De-a lungul a trei dintre pereții încăperii, de formă aproximativ circulară, se desfășura un bar din alamă și lemn lustruit, cu taburete înalte, oglinzi mari în spate și barmani cu cămăși în dungulițe zahăr-candel și mustăți

în furculiță. În spațiul dintre scenă și bar, măsuțe de cafenea la care serveau chelnerițe cu bustul gol, purtând niște fustițe mini stilizate. O ceață groasă de culoare roz, rezultată fără îndoială din combinarea fumului de țigară cu lumina roșie, umplea atmosfera și îndulcea contururile.

— Iisuse, André, cred că glumești, spuse Jerry când se așeză la una din puținele mese libere, nu departe de scenă. Am bătut atâta drum până la Paris și tu mă duci la un sex-show pe care-l puteam vedea și în Tijuana.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

— Cum?

— Studiază puțin fețele clienților.

Jerry îi ascultă îndemnul, în timp ce André comandă ceva unei chelnerițe aflate în trecere pe lângă masa lor. Locul era destul de bine populat, dar nu cu libidinoșii și curviștinele pe care te-ai fi așteptat să le găsești aici. Erau tot atâtea femei câți bărbați, majoritatea cupluri. Cei mai mulți, și bărbații și femeile, erau mai degrabă elegant îmbrăcați, într-un fel sau altul; e drept, tinerii arborau o vestimentație libertină, însă găseai și cupluri mai în vârstă, cu o ținută conservatoare. Într-adevăr, întreaga priveliște avea un aer straniu.

— Vasăzică, lumea bună a dat buzna în cartierul rău famat, spuse Jerry când, în sfârșit,

chelnerița le aduse două pahare cu ceea ce părea a fi vodcă pură, nediluată.

André izbucni în râs.

— Bea, spuse el ridicându-și paharul. Privește, adăugă dând din cap în direcția scenei.

Jerry bău. Lichidul curat, păstrat la temperatura camerei, avea impactul fără pic de dulceață al vodcii, dar avea gust de pere. Mamă Doamne! Trăscăul începea să-i placă! Între timp, negrul dispăruse de pe scenă, iar roșcata se întinsese pe canapea, în lumina roz, mângâindu-și languros sânii, în așteptarea unui nou partener...

...Care păru să se materializeze brusc din neant, în mijlocul fasciculului de lumină, pe fondul primelor măsuri din tema filmului „Superman” și, oh, nu se poate, era într-adevăr un super-mascul musculos. Îmbrăcat în costum de Superman, cu cagulă roșie și tot dichisul, care stătea deasupra ei cu mâinile în șolduri și deodată, ce dracu...

...Din pântecele costumului răsări un penis, argintiu și palpitând și, în strigătele entuziaste ale asistenței crescu și crescu și iar crescu până când căpătă dimensiunile unei bâte de baseball. În crescendoul susținut al temei muzicale, Omul de oțel reuși, incredibil, să-și introducă toată lungimea și grosimea organului în femeia de pe canapea și începu să o

călărească din răsputeri.

Jerry luă o gură de apă de foc, fără să realizeze ce face, și de bună seamă fără să înțeleagă fenomenul imposibil la care era martor:

Superman călări ce călări, în același ritm cu roșcata până când amândoi ajunseră la orgasm. Asta era evident pentru că din urechile femeii se împrăștie o ploaie de scântei, steluțe și confeti de spermă, iar Superman fu proiectat afară din ea și din fasciculul luminos de lovitura fulgerătoare a unei măciuci care se metamorfoză într-o rachetă propulsoare dotată cu aripioarele ornamentale ale lui Flash Gordon.

Fata de pe canapea se preschimbă într-o negresă cu corpul lucios, cu sfârcurile irizate de o lumină de neon roșie, urechile îi crescură și se rotunjiră, ochii îi deveniră niște cercuri mai albe cu boabe negre la mijloc și, ei da, iat-o seducătoare și durdulie, Minnie Mouse, rostogolindu-și ochii și afișându-și zâmbetul larg de desen animat și gata de acțiune.

Și iată-l și pe Pluto, potaia tembelă, pășind grăbit în lumină, cu o limbă roșie de o jumătate de metru atârnându-i din gură și cu care începu să lăpăie între picioarele lui Minnie...

— Sfinte Sisoie! exclamă într-un târziu Jerry. Totul nu-i decât o hologramă!

— Mai ceva decât tot ce se află prin

Disneyland-uri *n'est-ce pas*? spuse Andre pe un ton sec. Un triumf al tehnologiei franceze.

Și într-adevăr, așa era, Mickey Mouse îl înlocui pe Pluto trezindu-se apoi zgândărit de Donald Duck, Woody Woodpecker își făcu numărul cu Jessica Rabbit, Omul de cauciuc Michelin își demonstră flexibilitatea uluitoare pentru ca în cele din urmă Daffy Duck, Porky Pig, Mr Natural, Batman și Wonder Woman să se alăture cu toți: orgiei generalizate.

Impresia a fost și mai puternică atunci când au intrat în scenă Humphrey Bogart, Marilyn Monroe, președintele Statelor Unite, Adolf Hitler, James Dean și Papa, împreună cu o întreagă galerie de alte figuri care, după răcnetele și hohotele mulțimii, trebuie să fi fost personalități ale show-business-ului și politicieni francezi, pentru că un asemenea spectacol fusese realizat probabil prin holoanimarea materialelor din arhivele de filme bidimensionale, folosindu-se chiar și fotogramele alb-negru, și asta însemna programe geniale și gigaocteți de memorie.

Și deodată, spectacolul se metamorfoză din nou, în ceva care-i abătu atenția lui Jerry de la biții și baiții sugerați de ceea ce văzuse până atunci, înspre o realitate erotică minunată și încântătoare.

Orgia delirantă se topi într-o la fel de aglomerată friză erotică indiană, basorelieful

prindea viață într-un mod sinuos și subtil, în ritmul monoton și antrenant de sitar[20] și tabla[21], sâni, coapse, picioare, lingamuri[22] și yoni[23] mișcându-se înăuntru și în afară și împrejur, în ritmul ascendent, ca un arabesc viu de senzualitate întrețesută..... care se preschimbă într-o versiune grecească a aceluiași tablou sexual, trupuri de marmură albă și palidă, cu musculaturi fin conturate, sâni cu sfârcuri rotunde coapse puternice și brațe atletice, chipuri nobile și străjuite de plete ondulate, trupuri realiste idealizate, mișcându-se unele înspre altele ca niște zei și zeițe, în muzica de flaut și liră...

La rândul ei, aceasta se transformă într-o pictură vie renascentistă, în tonuri de ulei fastuoase și modele în clarobscur mobil, cu viole și instrumente de suflat, cu fauni și nimfe opulente, cu obrajii roz bucălați și fese tremurânde... o versiune flamandă realistă a unei fugi de Bach... o versiune franceză romantică, numai trupuri împreunate și fast beethovenian îndulcindu-se într-un apus de soare perpetuu și erotismul sclipitor al domnișoarelor și flăcăilor lui Maxfield. Parrish

---

[20] Instrument muzical hindus (n. tr.)

[21] Instrument muzical hindus (n. tr.)

[22] Denumirile organelor sexuale, masculin, feminin, preluate din erotologia hindusă (n. tr.).

[23] Denumirile organelor sexuale, masculin, feminin, preluate din erotologia hindusă (n. tr.).

Art Deco în acompaniament din ghitare spaniole... o orgie în stilul înălțător japonez... realism eteric impresionist... polinezienii solizi, cu pielea tuciurie, ai lui Gauguin...

O versiune realmente începătoșată a Republicii de la Weimar, ciorapi de plasă și brasiere fistichii, tocuri înalte și accesorii din piele, un jazz îndrăcit și lasciv, transformându-se în dragoste à la Haight Ashbury, în sunetul chitarelor electrice și al sintetizatoarelor acid-rock-ului, fete cu flori împletite în cosițe lungi, tineri cu părul lung, cu șaluri de lână și catifea, culorile, trupurile și pletele fluturând sălbatic, contopindu-se într-o abstracție a acelorași elemente, într-un dans al formelor și mișcărilor erotice pure, de lumini și tonuri și unduiri întrepătrunse care explodară în cioburi de vitralii, o dată cu apogeul Boleroului de Ravel...

...Făcând loc unei scene rotunde, luminată de sus de un fascicul roz, în conul căruia o roșcată goală și un culturist negru cu mușchii acoperiți de o piele lucioasă făceau amor în versiunea electronică a unui ritm antic și lasciv de *bump-and-grind,* pe o canapea de catifea roșie, ea deasupra și împărțind bezele obișnuiților localului, tipi rafinați ce păreau a-și fi reluat conversația ca și cum nu se întâmplase nimic extraordinar.

— *Vive la France...* oftă Jerry.

— Bun venit în Europa, spuse André

Deutcher.

Pe tot parcursul drumului de întoarcere la Ritz, Jerry fu năpădit de visurile pariziene. Era trecut de miezul nopții când au ajuns la hotel, și abia mai avu putere să ajungă în cameră, să se dezbrace și să se târască în pat, înainte de a trece în lumea viselor, dormind bușteanul timp de nouă ore bătute pe muchie.

Dimineață se trezi odihnit și deloc mahmur. Avu ceva dificultăți când își comandă micul dejun la room-service – femeia vorbea bine englezește dar nu pricepea cum se pot combina cârnații cu ouăle așa că trebui să se mulțumească cu o *omelette,* cu șuncă și brânză – și abia avu vreme să-și facă un duș, să se bărbierească și să pună pe el un halat pufos de pluș, că i se și aduseră cele comandate. Tocmai termina un *croissant* cu zmeură și a doua cafea când, ca la un semnal, sună telefonul.

Era André Deutcher, care suna din hol. Trebuia să se întoarcă la lucru, la ESA, venise însoțit de „ghidul lui Jerry pentru următoarele zile”, așa încât urmau să urce imediat, ca să facă prezentările.

Jerry ezită: să încerce să se îmbrace înainte ca ei să ajungă sus? Probabil că n-ar fi avut timp. Se dovedi că avusese dreptate, dar își dori să fi încercat măcar, pentru că după vreo trei minute auzi o bătaie în ușă și, când o

deschise, lângă Andre se afla o femeie care-i învioră membrul instantaneu, o senzație mai degrabă jenantă pentru el, îmbrăcat cum era numai în halat.

— Bună dimineața, Jerry, îl salută Andre, în timp ce Jerry închidea ușa în urma lor, străduindu-se din răsputeri să-și mascheze erecția. Ți-o prezint pe Nicole Lafage, care îți va ține companie în următoarele două zile.

Fără doar și poate, Nicole Lafage era una dintre cele mai uluitoare făpturi feminine văzute de Jerry în carne și oase.

Era cam de înălțimea lui și avea o siluetă atletică, coapse și pulpe lungi și bine făcute, etalate deasupra unor ghetuțe din piele-leopard, o fustă neagră cu o tăietură fantezistă, mai lungă în dreapta, evazată la partea de jos dar parcă pictată pe fundul tare, unduitor, un soi de T-shirt negru mătăsos care oferea frânturi de imagini tentante ale sânilor mici și săltăreți, cu niște sfârcuri vizibile pe sub o jachetă scurtă, descheiată la nasturi. Părul negru și ondulat îi cădea pe umeri cu o neglijență artistică studiată. Sprâncene subțiri și întunecate și gene negre și lungi încadrau niște ochi verzi strălucitori, deasupra unei guri cu buze cărnoase, cu un rid sugerat într-un mod subtil, iar aura de senzualitate pe care o emana îi atacă direct subconștientul lui Jerry.

— Și... zici că... îmi va ține companie...? se

bâlbâi el, trântindu-se în cel mai apropiat fotoliu, ca să ascundă ceea ce amenința să devină vizibil prin țesătura halatului.

— Păi, vreau să-ți aranjez o vizită la sediul nostru, spuse André, dar o să-mi trebuiască vreo două zile pentru a pune totul la cale și, la drept vorbind, e mai bine să ai timp să te bucuri de Paris înainte de a trece la chestii serioase și nu mă îndoiesc că vei face asta mult mai bine cu Nicole decât cu tipi ca mine, *n'est-ce pas?*

Jerry clipi din ochi, incapabil să răspundă. Nicole Lafage îi adresă un zâmbet mic care-i dezvălui pentru o clipă vârful roz al limbii.

— Încântată să te cunosc, Jerry, spuse ea cu o voce ușor răgușită, într-o engleză perfectă, cu un ușor parfum de accent galic.

Se așeză pe marginea scaunului de vizavi de Jerry, aplecându-se în față exact atât cât să-i dea voie jachetei să se desfacă, ca să-i dezvăluie astfel sânii ce se legănau liberi.

— Eh, eu am ceva de rezolvat până-n ora prânzului, așa că te las în mâinile pricepute ale Nicolei, spuse André cu un mic. Rânjet complice și plecă, lăsându-l pe Jerry gol pușcă sub halatul de baie, singur cu această creatură incredibilă.

— Ăăă... lucrați la ESA, miss Lafage...?

— Ocazional...

— *Ocazional*? se minună Jerry. Ce fel de

activitate aerospațială se poate desfășura *ocazional?* Sunteți consultant? Colaborator independent?

Nicole Lafage îl privi neîncrezătoare.

— Asta a vrut să fie cumva un soi de glumă americană? Sau vorbești serios?

— Glumă? Ce, am spus ceva amuzant?

Se pare că spusese, căci ea izbucni în râs.

— Nu lucrez în industria aerospațială, reuși ea să spună printre hohote. Sunt o prostituată, desigur.

Jerry rămase efectiv cu gura căscată.

— Nu mă crezi? *Voilà,* am să-ți dovedesc.

Și, spunând aceste vorbe, se aruncă în mâini și genunchi, străbătu astfel distanța până la el, îi desfăcu halatul și, fără alte comentarii, îi administră cea mai incredibil de aţâţătoare, lungă și în ultimă instanță, explozivă felație din viața lui.

După aceea, Jerry se prăbuși ameţit în fotoliu, în timp ce Nicole rămăsese la picioarele lui, privind în jur la nemaivăzut de luxoasa cameră de hotel, la patul de alamă cu baldachin, la picturile de pe pereți, la mobila de anticariat și, în sfârșit, din nou la Jerry, cu un zâmbea caraghios întipărit pe față.

— Sunt plătită pentru plăcerea ta, Jerry, și cu toate acestea, am să-ți cer o favoare...

— Orice... bâigui Jerry, plutind în vis.

Nicole gânguri:

— N-am mai fost până acum în Ritz, așa că am să te rog să-mi spui câteva cuvinte. Trebuie să zici: „Ce caută o fată drăguță ca tine într-un loc ca acesta?”

— Ei, haide, ce naiba…

— Te rog, te rog, trebuie să faci asta pentru mine, îl imploră ea precum o fetiță care cere o acadea.

— Bine, bine. Ce caută o fată drăguță ca tine într-un loc ca acesta?

Nicole își roti încă o dată privirea prin cameră și se uită din nou la Jerry cu o expresie de maximă aviditate:

— Păi, ce să caute? spuse ea ridicând teatral din umeri. *Bani.*

Și izbucniră amândoi în râs.

— Să faci amor pe bani nu-i o meserie așa de proastă, i-a spus Nicole după ce chiar asta făcuse pentru a doua oară în seara aceea, în camera lui de hotel. Sunt tânără frumoasă, bine educată, vorbesc bine engleza, acceptabil germana, ceva rusă și cunosc Parisul bine, toate astea mă situează în topul profesiei mele. Nu accept decât angajamente din partea corporațiilor, sunt foarte bine plătită, pot să hotărăsc pe cine să accept sau nu ca client și nu admit să mi se impună restricții în ce privește folosirea fondului de protocol al firmei.

Se ghemui lângă el prietenește și-și mai turnă

un pahar din șampania adusă de room-service, ca o demonstrație la cele spuse, sorbi, adresându-i totodată un mic zâmbet viclean:

— Ți-a plăcut astăzi, nu? spuse ea.

Jerry oftă mulțumit:

— A fost nemaipomenit... îngăimă el.

Și într-adevăr, fusese. Nicole îl purtase într-un *grand tour* prin Paris cu taxiul, cu autobuzul, pe jos, chiar și cu metroul, trecând de la un mijloc de transport la altul după toane și comoditate.

Au hoinărit vreme de un ceas în jurul Luvrului, s-au plimbat prin grădinile Tuileries și au traversat Sena pentru *Musée d'Orsay,* unde au mai zăbovit încă o oră, coborând apoi într-o Statie de metrou aflată prin apropiere, au luat un tren, l-au schimbat apoi ca să iasă afară într-o stație de sub giganticul complex comercial de lângă Centrul Pompidou – numai țevărie, schelării și mici ornamente industriale, vopsite în culori primare stranii – care-i sugeră lui Jerry un hibrid între o rafinărie, o centrală nucleară și Beverly Center.

Aici nu s-au deranjat nici măcar să ajungă înăuntru, preferând să hoinărească în jurul uluitoarei monstruozități, pe străzile aglomerate cu baruri, restaurante și prăvălii cu suveniruri mai degrabă sărăcăcioase și s-au oprit puțin ca să asiste la un spectacol cu înghițitori de flăcări, în piața străjuită de

muzeu.

— Luvrul, *Musée d'Orsay, Pompidou,* astea sunt cele mai celebre muzee din Paris, și acum poți spune că le-ai văzut pe toate, i-a spus Nicole. Mai târziu, dacă vrei, poți să vizitezi operele de artă preferate, să-mi spui care și am să ți le găsesc, sunt versată în realiștii flamanzi, în impresioniști și suprarealiști, în cubiști precum și în pictura japoneză și pop, dar nu mă înnebunesc după Renaștere, cât despre romantismul francez, ăsta e kitsch, nu?...

— Oh, nici că se putea mai bine, spuse Jerry și, întrucât aproape că habar n-avea despre ce vorbea Nicole și fiindcă pictura îl interesa și mai puțin, tehnic vorbind, cam ăsta era adevărul.

— Așadar, ai fost în vârful Turnului Eiffel, te-ai plimbat cu șalupa pe Sena, ai văzut Notre-Dame, okay, atunci vom lua prânzul în Montmartre, este foarte „turistic" dar peisajul este frumos și, după ce vom fi plătit tribut evidenței, am să-ți arăt adevăratul Paris...

O lungă plimbare cu taxiul spre nord la poalele colinei Montmartre, o zonă turistică înfiorător de aglomerată, cu străzi înguste înțesate de oameni și dughene cu suveniruri. Apoi, într-un funicular care trecu în goană pe lângă un fel de parc vertical, terasat cu șiruri nesfârșite de scări până în vârful marelui deal sau micului munte, la Sacré-Coeur, o biserică

mare și alburie, ce aducea mai mult cu o moschee decât cu o catedrală, chiar și pentru ochii neinstruiți ai lui Jerry. Și într-adevăr, de acolo, de pe terasa din față, se întindea o perspectivă magnifică asupra întregului oraș.

Au hoinărit prin labirintul de străzi antice din jurul catedralei, oprindu-se într-un restaurant marocan întunecat și micuț, așezându-se după tipicul arăbesc pe niște perniță aranjate pe lângă o masă joasă din alamă și savurând un incredibil *couscous*[24] cu dumicați de lipie înmuiați direct cu degetele, hrănindu-se unul pe celălalt eu bucățele de pește, homar, crevete și cârnăciori condimentați, udând totul cu un vin negru. În tot acest timp Nicole îl mângâia sub pântece cu mâna rămasă liberă, până când el se simți atât de excitat încât se temu că o să-și dea drumul, pe loc.

Numai că ea fiind o adevărată profesionistă, faptul nu s-a petrecut, cu toate că, după ce au terminat masa și au plătit dintr-un teanc enorm de bancnote ESA pe care Nicole îl scosese din poșetă, Jerry era destul de năucit de tortura rafinată la care fusese supus.

— Bietul de tine, spuse Nicole cu un chicotit când ajunseră din nou în stradă, plimbându-și unghia încetișor pe umflătura din dreptul șlițului. Trebuie să ne îngrijim de asta imediat...

---

[24] Preparat culinar nord-african pe bază de cereale măcinate și fierte (n. tr.).

Și, luându-l de mână, îl conduse pe o alee umedă și pustie, între zidurile cu patină antică ale unor blocuri de piatră, cu un ușor iz de mucegai, materie organică descompusă și timp. Se lipi strâns de el, îi desfăcu fermoarul de la pantaloni, își săltă fusta, își trase. În jos ștrampii și îl călăuzi în ea.

Apoi, apucându-i fesele cu amândouă mâinile, își apăsă înainte pelvisul și, lipindu-l cu spatele de zid, îl iubi cu asprime tandră, în timp ce-i sâcâia urechea cu limba, o neașteptată și delicioasă inversare de roluri care-l înnebuni de-a binelea și-l aduse în scurt timp la un orgasm fantastic. Rămase cu răsuflarea întretăiată, sprijinindu-se epuizat de piatra rece.

— Și acum să ne continuăm excursia prin bătrânul și bizarul Paris, spuse Nicole pe un ton sec.

Zis și făcut. Își continuară drumul în josul străzilor înguste și abrupte din Montmartre și ieșiră în dezmățul amețitor de neoane și sex-show-uri din *Place Pigalle,* pe care Jerry o recunoscu ca fiind zona în care îl adusese André la spectacolul holografic, în urmă cu mai puțin de 24 de ore, deși acum i se părea că trecuse nu știu cât de atunci.

Ajunseră din nou la Sena cu un taxi, petrecându-și lunga după-amiază mai mult pe afară, în căldura soarelui, străbătând cheiurile

singuratice de piatră, privind pontoanele-dormitor și închipuindu-și cum ar fi să trăiască în așa ceva.

Băură câteva kir-uri pe terasa unei cafenele, apoi luară metroul până la Trocadéro, un imens semicerc de beton și sculpturi situat pe Malul Drept, vizavi de Turnul Eiffel, de unde se desfătară cu minunata perspectivă asupra orașului, din nou cu metroul până la *Place de la Concorde,* ca să străbată pe urmă pe jos întreaga distanță până la *Arc de Triomphe,* pe Champs-Élysées, cu o oprire pentru un kir.

De sus, de pe Arc de Triomphe, au admirat apusul de soare, rămânându-le timp să mai hoinărească puțin până la cina cu rață friptă cu măsline, servită la *Tour d'Argent,* un local țeapăn, arogant și mai degrabă convențional, unde Jerry se simți întrucâtva agitat, dar pe care Nicole i-l prezentă, nu fără o anumită satisfacție, ca pe unul din cele mai scumpe restaurante pariziene, în vreme ce se lăfăia plină de entuziasm în fondul de protocol al ESA.

După cină, Nicole îl purtă într-un raid prin câteva din cele mai renumite cafenele și când au revenit la Ritz, trecuse binișor de unu noaptea, iar Jerry era terminat și gata să se prăbușească în pat.

Sau cel puțin așa credea.

Numai că, odată ajunși în cameră, Nicole

scoase la iveală o sticluță cu o pudră albă, dându-i asigurări că este vorba de cocaină pură de cea mai bună calitate.

Jerry, care de când se angajase în Programul spațial avusese de-a face cu „poliția urinei”, nici măcar nu se gândi e vreodată să încerce cocaina, așa că avu nevoie de lămuriri suplimentare. „La urma urmei, te afli la Paris, în concediu”, îi spunea ea în timp ce executa un lung și aţâţător strip-tease. „Și de fapt, ultimele urme vor dispărea din organism cu mult înainte de a reveni la Los Angeles” – și-a spus el când și-a dat seama cât de dornic îi era sufletul și cât de extenuat îi era trupul.

Și într-adevăr, după prima doză, fu în măsură să facă dragoste. După încă o doză, repetă performanța.

Dacă i-a plăcut ziua de astăzi?

— A fost cea mai frumoasă zi din viața mea, Nicole, îi spuse el cu sinceritate. Dar ție, ție ți-a plăcut?

— Bineînțeles că mi-a plăcut. Asta-i de fapt și șpilul meseriei de prostituată, cel puțin la nivelul meu profesional, la care ai dreptul să alegi, să-ți petreci timpul bucurându-te de o companie plăcută, folosindu-te pentru asta de sume uriașe de bani...

Și adăugă râzând:

— *Alors, Jerry,* dacă ai putea câștiga 5000 ECU pe zi, făcând amor cu femei rezonabil de

atrăgătoare și să-ți petreci împreună cu ele vremea, în mod plăcut și extravagant, pe cheltuiala nu știu cărei corporații, n-ai prefera și *tu* să fii târfă?

„Ai putea spune că asta și_ sunt, gândi Jerry posomorât, o târfă pentru Pentagon, numai că treaba nu-mi face deloc plăcere.”

— Ești trist, Jerry? îl întrebă Nicole mângâindu-l pe obraz. Am spus ceva care te-a deranjat?

— Nu, nu, nu e nimic, asta e cea mai fericită zi din viața mea.

Și ca să-i demonstreze că era adevărat, cum de altfel și eră, se aplecă să o sărute.

Nicole îl opri, punându-i un deget dojenitor pe buze.

— Nu, nu, *mon cher,* îi spuse ea cu blândețe. Nu trebuie să săruți o prostituată. Da, sunt minunată, sunt expertă în materie de sex, și totodată expertă în arta de a te face să te simți bine, așa că nu trebuie să mă săruți, căci ai putea să uiți că sunt o profesionistă și să te îndrăgostești de mine. Iar asta ar însemna un dezastru pentru tine, căci mie îmi place viața pe care o duc, Jerry...

Râse și îl ciupi prietenește de membrul flasc, ca să îndepărteze tristețea momentului:

— Și pentru mine ar fi un dezastru, căci m-ar da afară din sindicatul prostituatelor!

— N-aș vrea să se întâmple una ca asta,

replică Jerry care, spre ciudata sa încântare, constată că era în stare să râdă și să creadă în ceea ce spune.

— Ei, așa e mult mai bine, spuse Nicole, ghemuindu-se din nou lângă el. Eu nu sunt făcută ca să te îndrăgostești de mine ci pentru a te bucura de marea operă de artă care sunt. O operă de *artă de reprezentație,* care trebuie trăită ca o piesă de teatru, ca un dans sau o simfonie, nu colecționată și posedată ca o pictură sau o sculptură. Înțelegi?

— Sunt sigur că înțeleg, spuse Jerry.

— Și asta nu te întristează?

Jerry reflectă.

— Nu, nu mă întristează. De ce m-ar întrista?

— *Et voilà,* ai devenit un om de lume, spuse Nicole. *Bienvenue à Paris*!

„Ei da, fiule, gândi el în timp ce aluneca în lumea viselor, e într-adevăr cale lungă, drum de fier...”

Dimineața următoare s-au sculat târziu, au făcut dragoste, au servit un *petit dejeuner* cu *croissants,* cafea și șampanie cu suc de portocale, apoi s-au plimbat de-a lungul Senei, prin Tuileries, au traversat râul pe la Quai d’Orsay, chiar în fața muzeului, unde s-au urcat la bordul unui mic și ciudat catamaran cu o punte plată și o cabină fistichie din lemn.

Ocupară locuri la soare, la prova vasului care

se îndepărtă de doc și navigă spre est, pe lângă Île de la Cité, și Île St.-Louis, în susul unei ecluze și prin bazinul pentru vaporașe al Bastiliei, după care pătrunse într-un tunel lung, pe sub oraș, o antică boltă de piatră, punctată la intervale regulate de grilajele rotunde ale gurilor de canal prin care cercuri de lumină solară erau filtrate ca niște arcuri luminoase victoriene, transformând tunelul în realitatea magică a crepusculului sumbru și a umbrelor reci și cețoase.

În cele din urmă, vasul ieși din tunel și urcă încet în susul Canalului St-Martin, cu malurile străjuite de un parc lung și îngust ce trecea chiar pe mijlocul unei zone rezidențiale a orașului, printr-un șir de ecluze străvechi careți luau o veșnicie ca să le traversezi. Senzația era mai curând aceea a petrecerii unei după-amieze pe o bancă într-un parc decât o croazieră cu vaporul, așa cum ședeau privind clădirile cenușii din piatră, magazinele și cafenelele, intersecțiile stradale și pietonii ce treceau agale, la pas.

Și, dacă Jerry Reed devenise cu adevărat și îndeajuns de mult un „om de lume” ca să înțeleagă că era o prostie să se îndrăgostească de cineva ca Nicole, în clipa când vaporașul acostă la *Parc de la Villette,* cu siguranță că îngăduise propriilor sentimente să se generalizeze, ceea ce însemna că nu vedea

niciun motiv să nu se îndrăgostească de Paris, un oraș în același timp suspendat în timp și viguros de modern, un oraș înrădăcinat în mod fericit în propriul trecut, îndreptându-se totodată spre viitor în ritm de *boogie.*

Astfel se prezenta și *Parc de la Villette,* amenajat în formă de pică, o imensă și întinsă colecție de muzee de știință, industrie, muzică și cinema, de circuite distractive și restaurante și vile rezidențiale moderne, desprinse parcă din centrul unui oraș marțian, un soi de Disneyland al viitorului făcut așa cum trebuie, totul cu un accent franțuzesc.

Luară masa la un restaurant chinezesc, modern și arătos, petrecându-și restul după-amiezii prin expoziții. Era genul de locuri unde Jerry s-ar fi simțit ca acasă de n-ar fi fost bariera limbii franceze sau măcar dacă Nicole ar fi avut pregătirea tehnică necesară ca să-i traducă totul în termeni adecvați. În loc de asta, ea se strădui să traducă cât mai bine în engleză iar Jerry încercă să facă să priceapă toate minunățiile tehnologice, sfârșind prin a se simți încântat, căci cel puțin aici ea era cea neștiutoare, iar *el* trebuia să facă pe ghidul, suspectând chiar faptul că Nicole, ca o adevărată profesionistă, pusese totul la cale ca să-i facă lui plăcere.

Printr-o nerostită înțelegere mutuală, lăsară pentru final spațiul afectat Agenției Spațiale

Europene, Jerry presimțind întrucâtva că acesta avea să însemne ultimul act al timpului petrecut împreună și totodată primul act al unui alt *ceva*, acel ceva care îi făcuse să fie împreună, motivul datorită căruia el ajunsese aici în Europa și la care nu se mai gândise deloc în aceste ultime două zile, nici nu-i păsase măcar.

În cele din urmă, întremați de un coniac băut la barul muzeului, pătrunseră înăuntru.

Era acolo o scurtă istorie a călătoriilor spațiale, relatată cu ajutorul unor machete și holograme. O rachetă purtătoare Ariane și o imitație a navetei spațiale Hermes, suficient de spațioasă ca să te poți strecura înăuntru. Se mai aflau sateliți și sonde pentru spații îndepărtate, costume de cosmonaut și un sistem de manevrare EVA[25] la care te puteai juca. Cu alte cuvinte, marfa obișnuită.

Apoi însă intrară în Geode, cinematograful cu ecranul desfășurat de jur-împrejur, unde rula un film promoțional ESA, înregistrat în sistem complet circular de înaltă definiție Dynamax, și asta nu mai era ceva obișnuit, tăindu-i respirația lui Jerry și în final făcându-l aproape să plângă.

Procedeul video HD Dynamax îl proiectă

[25] EVA – Extravehicular Activity – Activitate extravehiculară, activitate în spațiul cosmic desfășurată în afara navei de către cosmonauți (n. tr.).

imediat în realitatea momentului de început al filmului, așa cum nu ar fi reușit nicio hologramă, căci deși imaginea nu era tridimensională, nu te uitai la ea, ci te aflai *în* ea, îți umplea întregul câmp vizual, indiferent cât îți suceai gâtul ca un spectator la un meci de tenis, iar sunetul, înregistrat pe compact disc, era difuzat dintr-un punct Central, conferind benzii sonore o perfectă reproducere „3-D” a realității.

Se găsea la poarta de plecare a unui aeroport aglomerat pe care Nicole i l-a dezvăluit a fi Charles de Gaulle. Și trecând încet pe lângă el, împodobit cu convenționala „livrea” roșu-alb-albastră a Air France-ului, asemenea unui avion de pasageri obișnuit, apăru Daedalus, avionul spațial european, care tocmai urma să intre în faza de prototip.

Avea proporțiile elegante ale bătrânului Concorde sau ale bombardierului american B-1, dar era de două ori mai mare, cu o capacitate de transport, în această configurație, de o sută de pasageri. Ca și B-1, avea aripi cu geometrie variabilă, întinse acum pentru decolare și zborul în atmosferă. Sub „nasul” din față carlingii se afla o imensă deschidere de admisie pentru motorul principal, la joncțiunea aripilor cu fuzelajul erau plasate alte două admisii mult mai mici, pentru turboreactoarele auxiliare, în timp ce la spate avea o pâlnie de evacuare de o

formă stranie.

Pe fondul unei bolboroseli tehniciste, pe care Nicole nu reușea s-o traducă, Daedalus trecu de terminal, virând pe pistă, porni motoarele turbo și, cu oarecare dificultate, se ridică de la sol.

Imaginea se schimbă brusc. Acum Jerry se deplasa cu un soi de elicopter magic și imposibil, sus de tot deasupra unui banc de nori albi și pufoși, pe care Daedalus tocmai îl traversa ridicându-se înspre el, cu aripile retrase pe jumătate în fuzelaj, în timp ce motorul principal, Rolls-Royce, pomi cu un huruit înfiorător, lăsând în urmă o lungă pată albastră, arzând hidrogen lichid și oxigen atmosferic comprimat de viteza de aspirație în admisie, asemenea unui reactor obișnuit.

Daedalus se ridică sus, sus, până în tării, precum Superplane, mult mai rapid decât orice așa-numit „glonț vitezist”, filmat de undeva de deasupra din elicopterul magic, în timp ce culoarea cerului se preschimba în violet, apoi în negru, iar jos se vedea curbura Pământului, aripile se retrăseseră complet în fuzelaj, aparatul trecând acum pe combustia cu ajutorul oxigenului lichid intern, ca o rachetă.

Apoi „racheta” își întrerupse funcționarea, iar avionul își racordă traiectoria pe orbita unei stații spațiale cu alură mai curând rusească, niște module sferice greoaie de Cosmograd,

îmbinate stângaci și vopsite într-un verde tem. Patru siluete în costume spațiale manevrau sub Daedalus cea mai scandaloasă versiune de rampă-satelit supradimensionată, fixând-o cu niște bride magnetice de-a dreptul ridicole – un talmeș-balmeș caraghios și greoi, cu niște duze propulsoare de rachetă desprinse parcă dintr-un film SF vechi și ieftin, care ar fi pulverizat avionul dacă ar fi fost acționate în poziția în care erau amplasate.

Numai că, bineînțeles, în versiunea video HD Dynamax, hidoșenia funcționa, astfel că avionul spațial fu propulsat către Orbita Geosincronă, lăsând în urmă o flacără ireal de portocalie.

Imaginea se schimbă din nou. Jerry se afla la poarta de sosire a unui alt aeroport, ciudat de prozaic, cu aglomerația călătorilor, cu ușile de acces spre piste, chioșcurile de ziare, magazinele de suveniruri, toate atașate la unghiuri imposibile de pereții unei săli de așteptare unde nu exista, sus” și „jos”, o banală sală de așteptare a unui *aeroport spațial,* la gravitație zero, situat undeva dincolo de raza de acțiune a câmpului gravitațional terestru.

De n-ar fi fost senzația din fesele țintuite în scaun datorită gravitației, iluzia ar fi fost aproape completă, căci i se părea că plutește spre un observator circular de dimensiuni modeste ca să-l privească pe Daedalus cum se înalță spre el, venind dinspre globul pământesc

pe dâra unei flăcări oranj-pal.

Încă o dată, perspectiva se modifică și Jerry „pășea” el însuși în spațiu – realizatorii introduseseră în banda sonoră până și șuieratul propulsoarelor EVA – privind în jos la o stație spațială, geosincronă cu adevărat bizară. Domuri și culoare de trecere precum și module de Cosmograd cu aspect penibil, împreunate haotic într-un model de moleculă organică complexă, alcătuită parcă dintr-o grămadă de obiecte desperecheate. De sub un soi de marchiză se ițea placa unei punți metalice, ceva în genul intrării principale a hotelului *Century Plaza,* nelipsindu-i nici blazonul pe care se puteau citi cuvintele „Meridien d’Espace”, pe fond de neon albastru.

Și cu asta, spectacolul se termină și, câteva clipe mai târziu, Jerry și Nicole se aflau afară în lumina aurie a după-amiezei târzii, reacomodându-se cu realitatea pariziană.

— Te simți bine, Jerry? îl chestionă Nicole, îngrijorată. Arăți de parcă încă n-ai revenit din spațiul extraterestru…

— Da, nicio problemă, trebuie numai să mă obișnuiesc cu lumina soarelui, îi răspunse el.

Adevărul era însă că ceva se schimbase. Tot drumul de întoarcere spre centru, Jerry pluti în spațiul extraterestru, încercând să-și amintească tot ce citise despre proiectul Daedalus. Motoarele Rolls-Royce se aflaseră pe

planșetele proiectanților decenii de-a rândul și umbla zvonul că de fapt apucaseră să construiască unul, înainte ca guvernul Tatcher să anuleze programul. Într-adevăr, ESA construia acum un prototip Daedalus, dar după câte auzise el, trebuia să fie o combinație între 6 înlocuitoare a navetei Hermes și un avion supersonic suborbital. Zboruri de călători către un hotel amplasat pe GEO? Prea semăna cu unul din visurile vizionare utopice ale lui Rob Post.

Pe de altă parte, dacă ai avea într-adevăr un avion spațial, era posibil să îl transferi pe GEO cu un anumit tip de rampă-satelit, dar în niciun caz cu caraghioslâcul văzut în sala de expoziție. Trebuia astfel amplasată încât să trimită jetul propulsor de-a lungul axului aeronavei, iar pâlnia de evacuare trebuia bine delimitată de fuzelaj, poate o dispunere a fasciculului la pupa, sau...

În aceeași stare pluti și în timpul minunatei cine servite la restaurantul Jules Verne, sus în vârful Turnului Eiffel. Jerry mâncă, bău vin, se bucură de priveliștea fabuloasă, reuși să susțină cu o părticică a minții o conversație banală și-și menținu chiar erecția în timp ce Nicole îl pipăia pe sub masă, dar mintea îi era dusă în altă parte.

Întregul plan era nebunesc, realizabil abia peste decenii – avioane de pasageri pe orbită,

remorchere spațiale care să le ducă pe GEO, hoteluri care să-i aștepte pe călători acolo, un șir de improbabilități care-i reaminteau de nu știu ce film SF străvechi – dar chiar dacă ideea era trăsnită, în același timp era tocmai genul de nebunie care dispăruse, vai, cu totul din spiritul programului spațial american.

Mai ales că, cel puțin tehnic vorbind, se *putea* face. Daedalus se afla în construcție, se *putea* cârpi o corcitură de hotel din module de Cosmograd rusești și totul se *putea* transporta pe GEO cu o variantă modificată a rampelor-satelit militare la care el însuși tocmai lucra.

Și de îndată ce ai obținut un sistem logistic capabil să susțină un hotel pe GEO, o colonie pe Lună era floare la ureche, și chiar Marte putea deveni un traseu turistic, încă în timpul vieții sale...

Când ajunseră la Ritz, la recepție îl aștepta un mesaj de la André Deutcher. A doua zi, la ora 11,00, avea să-l ducă pe Jerry la o întrunire la cartierul general al ESA. Jerry îi arătă Nicolei biletul în lift.

— Înseamnă că asta va fi ultima noastră noapte împreună, Jerry.

— De ce vorbești așa, Nicole?

Ea își întoarse privirea. Liftul se opri. Ieșiră și se îndreptară spre camera lui.

— Așa a fost înțelegerea? o întrebă Jerry în timp ce ea deschidea ușa.

Nicole încuviință din cap.

— Prietenul tău, Andre Deutcher, e un înțelept. E mai bine ca astfel de întâmplări să se termine înainte ca despărțirea să devină prea tristă. Să nu te îndrăgostești niciodată de o prostituată, Jerry.

— Mda, știu, n-am uitat, sunt un om de lume.

Ea râse. Îi dărui un zâmbet cald care aproape că-i frânse inima.

— N-aș băga mâna în foc, spuse ea veselă. Câteodată am impresia că ești un om din alte lumi, nu-i așa? Marte, *peut-être*, sau și mai bine Venus, planeta iubirii, *n'est-ce pas*?

Jerry își reținu cu greu pornirea de a o îmbrățișa și a o săruta.

În schimb, comandă cea mai bună șampanie din meniul room-service-ului și o porție dublă de caviar. După ce au fost serviți, au zăbovit îndelung asupra caviarului și a șampaniei vorbind foarte puțin căci, într-adevăr, ce-ar mai fi fost de vorbit?

După un timp suficient de lung ca să fi golit sticla de șampanie, Nicole se ridică.

— Poate că-i mai bine să plec acum, nu crezi?

Jerry rămase țintuit în scaun, privind-o și neștiind ce să-i spună. Apoi, îi prinse amândouă mâinile, se ridică și se uită adânc în ochii ei verzi și strălucitori, înțelegând că ea avea dreptate, că nu mai rămăsese nimic de spus sau de făcut, că într-un fel totul se terminase în

Parc de la Villette, la Géode, se sfârșise, era sigur acum, așa cum Nicole, cu înțelepciunea profesiei sale, plănuise să se sfârșească, într-un fel care să-l rănească cât mai puțin.

— Un om de lume nu sărută o prostituată, îi spuse Nicole cu un tremur în glas.

— Dar fără îndoială că o femeie de lume poate să sărute un prieten la despărțire.

Ea râse și îl lăsă să o ia în brațe, sărutându-i cu tandrețe pe buze. Apoi, fără să mai spună o vorbă, plecă.

Jerry Reed rămase singur vreme îndelungată, încercând să înțeleagă ce simțea. Ceva îi spunea că ar fi trebuit să fie trist pentru că Nicole Lafage dispăruse pentru totdeauna din viața sa, și fiindcă o prelungită clipă de fericire se încheiase și, da, simțea o înflăcărare nostalgică și melancolică pentru ceea ce fusese, dar în același timp, constată uluit că era fericit.

Oare asta însemna cu *adevărat* să devii un om de lume?

Era acesta darul de despărțire lăsat de Nicole?

Jerry deschise ferestrele înalte, ieși în balconaș și aruncă o privire asupra Parisului, așa cum făcuse în dimineața aceea splendidă, cu doar trei zile în urmă.

Era seară acum, iar peisajul citadin prinsese viață de la luminile de noapte și de la cele roșii

și chihlimbarii ale traficului agitat. Turnul Eiffel strălucea în depărtare asemenea unui far, iar pe Sena întunecată, razele albe ale farurilor unui vapor dansau pe zidurile clădirilor de pe chei.

Și nu numai momentul zilei era diferit față de cea dintâi privire aruncată asupra Parisului, căci ochii care vedeau acum orașul se schimbaseră și ei; Jerry Reed aflase acum ce se ascundea jos, dincolo de imaginea de carte poștală ilustrată. Luase deja pulsul orașului, trăise și simțise ritmul acelor străzi iar acum, într-o oarecare măsură, avea sentimentul că face parte din el, că orașul îl vorbește, cu toate că nu putea pătrunde sensul celor ce i se spuneau.

Privi în sus la cerul limpede al nopții, sătul parcă de strălucirea orașului. Doar o frântură de semilună, câteva stele dintre cele mai strălucitoare, Marte și Jupiter erau vizibile acolo, deasupra Orașului Luminilor.

Curând însă, când privirea i se acomodă, apărură mai multe puncte slab luminoase, câteva din ele se mișcau încet și parcă pe o anume traiectorie, în întuneric. Cosmogradurile sovietice. Stațiile spațiale americane. Și dincolo de acestea, invizibili, gravitând pe GEO, sateliți de spionaj, sateliți de comunicații și numai Pentagonul-știa-ce-mai-era pe-acolo. Și mai departe de toate acestea. Laboratorul lunar

sovietic, o bază permanentă amplasată pe un alt astru.

Dansul luminilor de pe cer îi vorbea de asemenea despre visele care fuseseră, despre cele pierdute și despre cele ce ar fi putut să mai fie.

Își mai aminti de vorbele rostite adeseori de către Rob Post: „Să fii fericit că ai avut norocul să te naști la momentul potrivit, Jerry. Ai să trăiești în epoca de aur a explorării spațiale, băiete. Depinde numai. De tine să te numeri printre cei care vor transforma în realitate toate acestei visuri.”

Pentru multă vreme de acum, toate acestea păreau spulberate de explozia navetei Challenger, *de SDI,* de Battlestar America. Numai că, în clipa aceea, cuvintele lui Rob Post căpătaseră o semnificație nouă și, ei da, întrucâtva înfricoșătoare, pentru că dintr-o dată deveniseră iarăși adevărate într-un sens pe care acesta probabil că nu-l avusese în vedere, nici măcar nu și-l putuse imagina.

La urma urmei, *era* epoca de aur a explorării spațiale, care se năștea chiar acum acolo sus, și mâine, era al naibii de sigur de asta, avea să i se ofere o șansă, o ultimă șansă, să se numere printre cei care vor transforma visul în realitate.

Și apoi își aminti de alte vorbe spuse de Rob Post, într-o zi când Jerry se simțea dezamăgit și

descurajat, cuvintele unui mare campion de curse de formula I, Stirling Moss:

„Eu cred că aș putea să învăț și să pășesc pe apă”, i-a spus Moss unui reporter. „Ar trebui, probabil, să renunț la toate celelalte, dar aș putea să pășesc pe-apă.”

O adevărata casă a Europei

Avansurile britanicilor și francezilor, oricât de vagi și de îndoielnic formulate, merită într-adevăr dezbaterile care au loc zilele acestea în Sovietul Suprem.

Avantajele economice ale includerii Uniunii Sovietice în Europa Comună sunt ușor vizibile iar rubla pare acum suficient de solidă pentru a fi asociată la coșul comun al ECU, fără a provoca o dezastruoasă inflație pe plan intern.

Este adevărat, reconcilierea sistemelor legislative și a modurilor de organizare economică, precum și anumite probleme defensive ridică probleme serioase. La fel de adevărat este că nu se poate aștepta nimeni ca Uniunea Sovietică, cea mai mare națiune independentă a lumii, având și cea mai numeroasă populație de pe continentul european, ca să nu mai vorbim de potențialul militar major, să ceară să devină membru în actuala structură ca o putere de mâna a doua.

Dar în ciuda baloanelor de încercare lansate,

este evident, că britanicii și francezii, precum și celelalte state-membre pe care aceștia par să le reprezinte, sunt la fel de interesate ca și noi ca Uniunea Sovietică să devină membră, și s-ar putea să fie mai mult decât dispuse să negocieze modificările în structura Europei Comune și în sistemele legislative necesare pentru a îndeplini condițiile cerute de noi pentru intrare.

Pentru că, așa cum stau lucrurile acum, nici britanicii, nici francezii, separați sau împreună, nu pot contrabalansa politic puterea economică a Germaniei. Numai intrarea Uniunii Sovietice, cu o populație de trei ori mai mare, cu un PNB aproape egal, cu supremația ei în spațiu și cu prestigiul Armatei Roșii poate preveni transformarea inevitabilă a Europei într-o sferă, de facto de co-prosperitate a Germaniei Mari.

Numai o Europă Comună care să includă Uniunea Sovietică poate rămâne vreme îndelungată o casă frățească a celor egali.

Pravda

Gaines testează piața internă

După succesul considerabil, al acceptării produsului de către consumatori pe studiul-pilot de marketing din Haiti, compania Gaines a anunțat că va începe testarea „Mâncării

populare Gaines” pe piața internă. Pentru început, vânzările de hrană de bază, echilibrată nutritiv, fabricată din făină de soia, ulei de in și o rețetă secretă de vitamine, minerale și arome artificiale se vor efectua către instituții. Au fost semnate deja contracte cu sistemele de penitenciare din Arkansas și Rhode Island.

„Mâncare populară” va asigura mese nutritiv echilibrate la un preț mult mai mic față de programele alimentare obișnuite ale închisorilor, așa că Gaines speră să cucerească rapid această piață.

Vânzările directe către populație, cel puțin în această fază, se vor limita la anumite țări din America Latină, unde se speră ca situația de foamete existentă să contrabalanseze inconvenientele privind gustul și consistența, care însă nu afectează conținutul nutritiv.

În același timp, Gaines experimentează noi arome și modalități de prezentare, incluzând acoperirea cu zahăr și sosul din condimente sintetice, pentru a putea pătrunde pe piața autohtonă.

U.S. News & World Report

IV

Pierre Glautier avea un apartament pe Rue St.-Jacques, în inima cartierului St.-Germain, bani din partea familiei proveniți dintr-o

afacere cu ambalarea cărnii, despre care prefera să nu vorbească, era de o frumusețe întunecată, cu un păr lung și negru și trăsături patriciene, era un amant redutabil, ca ziarist avea intrare la o mulțime de petreceri de bon-ton și în plus, el și Sonia Ivanovna Gagarin aveau un aranjament.

S-au cunoscut la un party în Monaco, două ore mai târziu ajunseseră amândoi în același pat, au împărțit o cameră în Tignes într-un week-end la ski, și-au făcut vizite reciproc în Paris și Bruxelles, toate acestea fără ca relația lor să se transforme în dragoste sau altceva serios, iar acum erau prieteni și, din când în când, parteneri de amor.

Să stai cu Pierre era ca și cum ai împărți un apartament cu un amant și cu o bună prietenă în același timp; pentru că, în felul său, Pierre însemna pentru Sonia și una și alta. Puteau să meargă împreună la petreceri, să plece de acolo cu altcineva, dacă așa aveau chef, și să schimbe după aceea impresii erotice.

Și alte amice, membre ale Pericolului Roșu, ca Tania, Lenia și Katrinka, aveau aranjamente similare reciproc avantajoase cu poponari de treabă din Paris, München sau Londra, dar Soniei i se părea că așa e mai bine. Căci Pierre era un amant bun și totdeauna dispus, dacă nu apărea altcineva mai interesant și în afară de asta nu era târâtă prin tot felul de cluburi și

party-uri la care toți bărbații erau interesați numai unul de celălalt.

Sonia luă un taxi până la apartament, fu lăsată să intre de portar, căruia Pierre îi lăsase un rând de chei și nu dădu ochii cu Pierre până a doua zi dimineața la ora 11, când acesta își făcu apariția cam obosit, dar aducând cu el o sticlă de șampanie frapată.

— Te-ai distrat bine astă-noapte? îl întrebă Sonia după sărutul grăbit de revedere din hol.

Pierre ridică din umeri, fluturându-și mâinile ridicate cumva a lehamite, în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

— O micuță unguroaică, destul de simpatică, spuse el într-o doară, desfăcând staniolul de pe gâtul sticlei. (îi adresă Soniei un rânjet în vreme ce turna șampanie în paharele-lalea.)

— În orice caz, asta este Moet & Chandon Brut, *ma petite.*

Ciocniră paharele și, ocolind barul pentru micul dejun, merseră într-un dormitor ce arăta destul de ciudat. Pentru că nu avea o mobilă adevărată și nici podea în sens convențional. Un spațiu delimitat pentru conversații, o estradă plină cu echipament electronic, mese în formă de ciupercă, rafturi de cărți, scrinuri, veioze, toate păreau să curgă și să crească una din alta în linii curbe sistematice și covoare moi. O fereastră imensă dădea într-o curte interioară, iar doi pereți erau acoperiți cu

oglinzi, conferind locului o stranie senzație de nemărginire. Era cuibul ideal pentru petreceri, chiar orgii, și, dacă-l luai în serios pe Pierre, văzuse destule.

— Așadar, ce planuri ai pentru vacanța mare? spuse Pierre trântindu-se pe canapea.

— Păi, deocamdată sunt aici, nu? spuse Sonia, așezându-se lângă el, dar în afara razei lui de acțiune.

— Ai de gând să-ți petreci două săptămâni la Paris cu mine? întrebă Pierre cu îndoială, sau mai degrabă neliniștit, căci adevărul era că niciodată nu petrecuseră împreună mai mult de patru zile la rând.

— Nu ești măgulit? făcu Sonia cu inocență.

— A, păi, bineînțeles că sunt *măgulit*, se bâlbâi stânjenit Pierre. *Mais*, nu e tocmai ce am așteptat sau plănuit, *chérie,* vreau să spun că, întrucât nu ai mai avut două săptămâni de libertate de un an și nu o să mai ai încă un an, credeam că ai să vrei să trăiești aventuri, să cunoști oameni noi, nu că nu mi-ar face plăcere, mă-nțelegi, dar mă gândisem... adică, nu sunt genul, *comprends...*

— Vai, Pierre, ești atât de ușor de citit! spuse Sonia izbucnind în râs. Cum o cheamă? Când sosește?

— În cinci zile, răsuflă ușurat Pierre.

— Și ce are ea în plus față de mine? întrebă Sonia bine dispusă.

Pierre sorbi din șampanie și zise:

— N-o să-ți vină să crezi.

— Dacă vine din partea ta, cred orice.

Pierre se aplecă în față, își linse buzele și rosti visător:

— E o vedetă porno din Londra!

— *Vedetă porno*!

— Ei, *peut-être,* încă nu e tocmai o vedetă, am cunoscut-o luna trecută, când am avut comanda aceea pentru un reportaj despre dedesubturile afacerilor cu sex-discurile din Anglia, și unele din secvențele din filmele ei erau de-a dreptul incredibile, să vezi ce poate ea să facă cu gura și cu numai câteva puncte de sprijin, oo la la, și...

— Și ai convins-o că, cu relațiile tale, ai putea s-o lansezi în adevărata lume a filmului, la Paris.

— Ai dreptate, *ma petite*, pentru *tine* sunt transparent, dar pentru ea...

— Și evident, este necesar ca ea să vină la Paris ca să dea în particular o demonstrație a talentelor ei, astfel încât poate vei scrie despre ea un story în *Actuel...*

— De fapt, am spus *Paris Match* sau poate *Spiegel,* spuse Pierre ridicând din umeri. Ce mai contează că n-am publicat niciodată acolo...

— Ce mai creatură ești și tu, Pierre Glautier! exclamă Sonia, ridicând în semn de „noroc” paharul de șampanie.

— Înseamnă că nu ești supărată pe mine?

— Nu fi caraghios. Am glumit. Bineînțeles că ai avut dreptate, n-am de gând să-mi petrec întreaga vacanță cu tine, la Paris. Câteva zile, câteva petreceri...

— În următoarele patru zile, sunt invitat la trei...

— ...și pe urmă, vira! oriîncotro, cu oricine oi face cunoștință.

— Ei, așa te vreau! spuse Pierre fericit, răsuflând în mod evident ușurat. Promit că mă voi strădui să te ajut să cunoști vreun tip interesant, poate un englez...

— Prea obsedați de fetișuri plictisitoare!

— Un italian!

— Phalocrați iremediabili!

Un neamț bogat?

— *Te rog!*

— Ah da, uitasem că voi rusoaicele faceți colecție de naționalități! Ai prefera ceva ce n-ai mai avut până acum... poate un român?

— Am avut unul la Viena, e ca o încrucișare între un austriac și un italian.

— Un israelian?

— La Nisa.

— Olandez?

Am fost de trei ori la Amsterdam.

— Irlandez?

— Madrid.

— Spaniol?

— Acasă, la Bruxelles.

— Japonez?

— Unul, o dată la Boma și, mersi frumos, nu-mi mai trebuie.

— Nu prea-mi dai multe șanse, se plânse Pierre. Și ce naționalitate ai avea nevoie ca să-ți completezi colecția?

— Albanez, cubanez, sud-african, chinez... spuse Sonia rânjind și numărând pe degete.

— Fii rezonabilă!

— Maltez, neo-zeelandez, andorran...

— Andorran!

— După ultimele informații, sunt 180 de state membre ale ONU, și asta nu include republicile constituente și regiunile autonome ale Uniunii Sovietice, sau statele Indiei, spuse Sonia. Abia am experimentat 21 de naționalități, deci mi-au mai rămas minimum 159, așa încât șansa ar trebui să-mi surâdă într-un oraș atât de cosmopolit ca Parisul și avându-l pe Pierre Galutier ca ghid spiritual, *n'est-ce pas*?

Pierre râse:

— O să fac tot ce am să pot, spuse el apropiindu-se de ea. Până atunci, ce-ai zice de un francez care să-ți mai ridice un pic moralul?

— Un francez! exclamă Sonia chicotind. Păi ăștia își închipuie toți că sunt darul lui Dumnezeu pentru femei.

— Și ce, nu-i așa? spuse Pierre, aplecându-se înspre ea. Pe de altă parte, aș fi ultimul care să

nege că reciproca ar fi la fel de valabilă!

Pentru un cadet al spațiului familiarizat cu sediul NASA din Houston, sediul din Paris al Agenției Spațiale Europene nu arăta deloc impresionant. Ascuns pe o străduță ce dădea în *Avenue de Suffren,* aproape de *Ecole Militaire* și de curbura grandioasă a clădirii UNESCO, era o clădire oficială modernă, joasă, de un alb murdar, înconjurată de vile mari și mai vechi, cu aspect mai luxos, și care avea perspectiva acoperită din toate direcțiile. Fără drapelele naționale ce decorau fațada de deasupra intrării, putea fi ușor luată drept un liceu de mărime medie din San Ferdinand Valley.

Și chiar și așa, o asemenea facultate ar fi avut măcar locul ei de parcare, ori aici André Deutcher fu obligat să parcheze în stradă.

Ajunși înăuntru, luară liftul până la etajul trei, unde André îl duse pe Jerry într-o sală de conferințe fără ferestre. Acolo, așezați în jurul unei mese negre din oțel, se aflau trei bărbați. Un perete era constituit dintr-un ecran video imens iar ceilalți erau tapetați cu postere color înfățișând naveta spațială Hermes, Pământul văzut de pe o orbită joasă și o rachetă Super Arane, decolând de pe rampa de lansare din Kuron.

Când Jerry și Andre își făcură intrarea, cei trei se ridicară, în timp ce francezul făcea

prezentările, întinseră mâinile ca să-l salute. Nicola Brandusi era un italian brunet, înalt, purtând un costum cafeniu de vară. Ian Bannister un englez cu fața plină de riduri și puțin cam supraponderal. Dominique Fabre, ca și Andre, era francez, dar mai brunet, cu un aer ce sugera originea sa arabă.

Fabre i-a fost prezentat ca fiind directorul general al „Proiectului Icarus”, Bannister era directorul executiv al aceluiași proiect, iar Brandusi lucra la compartimentul personal. Toți vorbeau bine engleza care, primi asigurări Jerry, era limba oficială a ESA, dat fiind că aveau de-a face cu o forță de lucru inginerească internațională.

Și cum v-a plăcut la Paris, domnule Reed? spuse Fabre după ce toți își ocupară locurile. Andre mi-a spus că este prima dumneavoastră vizită aici. Sper că v-a prilejuit clipe plăcute.

Jerry îi zâmbi:

— Pas *problem,* spuse el încercând una dintre cele câteva expresii franțuzești prinse de la Nicole Lafage.

Fabre îi răspunse la zâmbet. André chicoti.

— Domnilor, să trecem la afaceri, spuse Bannister.

— Perfect de acord, Ian, spuse Fabre. Domnule Reed, sunteți cât de cât familiarizat cu Daedalus?

Jerry încuviință din cap:

— Ani citit literatura și am văzut filmul în *Parc de la Villette,* spuse el întrebându-se a cui fusese de fapt ideea de a-l duce acolo.

— Ca să zic așa, este următorul pas uriaș în spațiu, Jerry, dacă îmi permiți să-ți zic astfel, spuse Bannister. Poate nu la fel de strălucitor ca expediția către Marte a rușilor, dar în final mult mai importantă. În momentul de față, singura modalitate de a scăpa de bariera câmpului gravitațional este tot cu ajutorul blestematelor de rachete purtătoare primitive care, indiferent de ce tip ar fi, înseamnă complexe de lansare uriașe și costisitoare, și acestea sunt exasperant de puține. Dar cu Daedalus vom fi în stare să ajungem direct pe orbită de pe oricare aeroport important din lume...

— Zborurile comerciale vor deveni în sfârșit o realitate, cel puțin pentru cei care și le vor putea permite, zise Fabre. Problema este că, deocamdată, nu există vreo destinație pentru astfel de zboruri, care să prezinte și o importanță economică...

— Deținem blestematele de proiecte de motoare de câteva decenii, iar structura aparatului este doar o problemă de materiale și inginerie, spuse Bannister cu exasperare în glas. Vom fi în stare să realizăm prototipul în mai puțin de doi ani.

— Dar nu putem obține finanțarea pentru a

trece la producția propriu-zisă, Jerry, interveni Deutcher. Parlamentul Europei Comune a autorizat construirea a trei Daedalus-uri, ca o chestiune de prestigiu, dar vor trebui ca în principal să aibă o configurație de lansatoare de sateliți, ceea ce ar însemna o pierdere imensă, și cu o producție astfel desfășurată, vor deveni ridicol de scumpe.

— N-are niciun sens, spuse Bannister. Mai ales că le-am putea produce la 30% din prețul unitar pe o linie de montaj similară cu cea a avioanelor de pasageri.

— Păi atunci, de ce nu? spuse Jerry. De bună seamă că un astfel de avion ar avea piața asigurată.

— Și tu crezi asta, nu-i așa? spuse Bannister. Numai că toți bancherii judecă în termeni de costuri per distanță și număr de pasageri. Pur și simplu ne râd în nas, spunând: „Amintiți-vă ce dezastru a fost Concorde. De trei ori mai rapid decât 747, dar în același timp un eșec comercial total.”

— Ni se cer să dimensionăm aparatul la o capacitate de 250 de pasageri și să renunțăm la facilitățile orbitale, interveni Andre. Acum avem ce-i drept un proiect de compromis, o versiune capabilă să transporte 175 de pasageri ca un avion suborbital și care ar putea să ducă circa 75 de oameni sau un transport frumușel de materiale pe LEO, incluzând și

combustibilul suplimentar și rezerva necesară de oxigen.

— Dar pentru ca să obținem finanțarea unui proces normal de producție pentru această versiune, va trebui să dăm facilităților orbitale complete o justificare economică, spuse Fabre.

— Care în momentul de față, nu există, zise Bannister. Suntem între ciocan și nicovală. Putem construi trei Daedalus-uri mai mici, cu facilități orbitale, cu bugetul ESA, sau să obținem finanțarea pentru o flotă de avioane supersonice mai mari, dar fără capacități orbitale...

— Sau să găsim o cale ca să justificăm versiunea de compromis, spuse André.

— Stația spațială geosincronă! exclamă Jerry, prinzând în sfârșit poanta.

— Exact, Jerry, spuse André. Oamenii de la Méridien au căzut deja de acord să o finanțeze în proporție de 20%, contra rezervării unui spațiu pe GEO, dar cu condiția să le garantăm mai întâi un sistem de transport al clienților acolo. Mai multe companii s-au arătat dispuse să investească în proiect în ideea de a construi capacități de odihnă pentru bogătașii mai în vârstă, spitale și sanatorii la gravitație zero. Ar fi o bază ideală pentru lansarea și întreținerea sateliților de comunicații.

— Totodată și baza logistică necesară pentru a face viabilă o adevărată colonie selenară,

adăugă Bannister.

— Care ar putea fi extinsă folosind materii de pe Lună, la mai puțin de jumătate de preț față de cele de pe Pământ.

— Devenind astfel posibilă asamblarea unor nave mari, capabile să susțină o colonizare permanentă pe Marte...

— Și la întoarcere să aducă asteroizi de fier din Centură...

— Și în cele din urmă, gheață de apă de pe sateliții lui Jupiter...

— Bine, dar asta înseamnă construirea unui adevărat oraș spațial! exclamă Jerry. Și cucerirea întregului sistem solar!

Ochii lui Bannister îl străpunseră pe Jerry cu o intensificare pe care acesta n-o mai simțise de ani de zile, focul unei pasiuni inginerești pe care o credea demult dispărută de pe Pământ. Preț de o clipă avu senzația că ochii de demult ai lui Rob Post îl priveau pe deasupra castronului de înghețată, și se înfioră când auzi vocea aspră, rece și hotărâtă a lui Bannister.

— Ai înțeles al naibii de bine, bătrâne...

— Bineînțeles, toate astea înseamnă decenii de muncă, spuse Fabre.

— Dar știm cum s-o facem, Dominique, insistă Bannister. Nu e nevoie de cine știe ce descoperiri nemaipomenite. N-avem decât să ne suflecăm mâinile și să ne-apucăm de treabă!

— Și să rezolvăm problema financiară, Ian, îi

aduse aminte André Deutcher. Ceea ce ne aduce la Proiectul Icarus, Jerry.

— Adică, piesa ce lipsește din jocul de puzzle, spuse Fabre. Ian...?

— Ne trebuie un mijloc de transfer al lui Daedalus de pe LEO pe GEO, spuse Bannister. Ceva în genul blestematelor voastre de rampe-satelit militare. Decolare de pe pista unui aeroport, zbor până la LEO, apoi atașarea unui modul de propulsie care să-l ducă până pe GEO, ai văzut prezentarea în *Parc de la Villete...*

— *Acela* era Proiectul Icarus?

Bannister încuviință din cap.

— Ei bine...? spuse el.

În lungile clipe de liniște care urmară, Jerry simți presiunea tuturor privirilor îndreptate spre el.

— Ei bine, ce? rupse el tăcerea.

— Ei bine, ce părere ai, prietene? replică prompt Bannister.

Jerry privi pe rând de la Bannister la André, apoi la Fabre și din nou la Bannister, neștiind ce ar trebui să spună.

Perspectiva descrisă de ei era uriașă, entuziasmantă, însemna revenirea la visul demult dispărut care-i înaripase sufletul de adolescent și simți plutind prin încăpere o energie și o comuniune, o pasiune și o speranță care-l făcură să se simtă ca un copil cu nasul

turtit de vitrina unei cofetării, astfel că pentru el deveni necesar să răspundă la acest entuziasm cu ceva care să-i permită să fie admis în acest cerc vrăjit.

Adevărul în orice caz, era altă mâncare de pește și, cu un mic oftat neliniștit, Jerry Reed optă în cele din urmă pentru el:

— Astea-s povești pentru copii, spuse el.

Liniștea deveni mormântală. Privirile rămaseră fixe. Jerry se uită drept în ochii lui Bannister, dar, necitind nimic acolo, înțelese că nu avea decât să-și continue raționamentul.

— Orice tip de dispozitiv magnetic de prindere suficient de puternic ca să reziste la o astfel de accelerație, vă va da lejer peste cap sistemele electronice. Așa cum intenționați să atașați rampa, jetul rachetei va prăji vehiculul. Dacă forța de propulsie nu este perfect aliniată la axa centrală a lui Daedalus, șansele de controlare a traiectoriei sunt ca și inexistente.

Ridică, din umeri:

— Îmi pare rău, Ian, dar cam așa stau lucrurile. Nimeni nu a mai încercat să construiască o rampă-satelit care să pună în mișcare o sarcină atât de mare, dar aici e vorba în esență de tehnologia unei rampe-satelit supradimensionate, și întrucât lucrez în domeniu de ani de zile, cred că știu despre ce vorbesc. Ce să vă mai spun? Întreg proiectul e compromis.

Jerry se pregăti sufletește pentru inevitabila explozie.

— Știm asta, prietene, spuse încet Bannister. Și mai știm că, așa cum ne-ai dovedit, în privința rampelor-satelit, echipa de la Rockwell este cu câțiva ani înaintea noastră. Totodată știm că tu deții datele necesare ca să ne ajuți să transformăm acea sabie sângeroasă într-un minunat fier de plug.

Dintr-o dată, vacanța gratuită, Ritz, Nicole, tot bănetul ESA în care se lăfăise căpătară sens. Nu era vorba de o simplă recrutare a unui tânăr inginer strălucitor. Printr-o fericită răsturnare de situații, ghinionul care-l îngropase într-un nenorocit de program cosmic militar, îl făcuse să devină ceva special, un om cu acces la elementul tehnologic-cheie, care să facă să funcționeze acest plan minunat? Ce ironie a sorții ca tocmai slujba pe care o ura atât de mult să fie motivul care făcea să-i cadă drept în gură para mălăiață!

Italianul, Nicola Brandusi, care nu scosese un cuvânt în timpul acestei conversații tehnice, șezând liniștit în banca lui de parcă ar fi asistat la o discuție în limba chineză, se aplecă în față și zâmbi către Jerry, devenind dintr-o dată centrul atenției.

— Suntem pregătiți să-ți facem o ofertă, domnule Reed, spuse el. Zece mii de ECU pe lună, plus asigurări sociale complete, cu

revizuirea anuală a salariului. Un supliment de 50.000 ECU pentru instalare, cu condiția să semnezi un contract pe trei ani și bineînțeles, tot sprijinul ESA ca să-ți găsești o locuință potrivită aici, la Paris.

— Și ai să lucrezi în echipa mea, Jerry, spuse Bannister. Ce părere ai, amice?

— De bună seamă, e tentant, se grăbi Jerry să spună, căci bineînțeles că așa era, deși nu întru totul de neprevăzut, pentru că Andre Deutcher spusese de la bun început că acesta era scopul urmărit de ESA, chiar dacă termenii financiari erau cu mult mai suculenți decât și-i imaginase el. În același timp, tehnologia rampelor satelit, partea lui în această afacere, merita din punctul lor de vedere un preț dublu față de cel oferit.

Și totuși, acum că oferta se afla practic pe masă, se pomeni într-o stare similară cu cea de șoc.

— Nu trebuie să vă pripiți, domnule Reed, spuse Brandusi. Ne dăm seama că nu e o decizie ușor de luat.

— Chiar așa, nu te grăbi, bucură-te de Paris, spuse Bannister bine dispus, o să am destul timp mai târziu să scot untul din tine!

— Putem să mai discutăm asta în timpul prânzului, Jerry, sugeră André. Cunosc un local marocan destul de decent, nu departe de…

— Dacă nu vă supărați, îngăimă Jerry, aș dori

să mă duc la hotel. Nu-mi este grozav de foame acum, și am nevoie de timp ca să reflectez...

Și într-adevăr, se pomeni pierdut în propriile gânduri, chiar în timp ce reuniunea se încheia cu zâmbete și strângeri de mână.

Ceea ce puseseră la cale europenii era desigur. Grandios, și dacă ar fi reușit s-ar fi datorat într-o măsură semnificativă transportului spațial pentru proiectarea căruia aveau nevoie de el, iar imaginația i-o luă înainte, către pasul următor, la ceva la care în mod evident ei nu se gândiseră căci dacă reuneai tehnologia transportului cu rezervoarele americane de combustibil pentru navete, care se iroseau la fiecare lansare, atunci puteai să realizezi un avion spațial în stare să transporte turiști până pe Lună, sau chiar pe Marte, și dacă avea să se numere printre cei ce vor construi așa ceva, de bună seamă că își va putea asigura un loc acolo, pe navă, și...

Toată viața lui așteptase o astfel de șansă, să fie, așa cum spusese Rob Post, unul din oamenii care să transforme în realitate visul de aur al explorării spațiale, unul din cei care aveau să trăiască ca să pună piciorul pe Lună, pe Marte și dincolo de acesta, și toată viața a știut că atunci când i se va oferi această șansă, o va accepta fără nicio ezitare.

Dar asta însemna că trebuia să părăsească

totul și pe toți cei cunoscuți...

Că trebuia să se gândească la un asemenea lucru...

Că trebuia să se gândească să nu rateze o asemenea ocazie. Ar putea să pășească pe apă...

Într-adevăr, trebuia să renunțe la tot ca s-o facă.

Dar, *ar putea* să pășească pe apă.

Sonia Gagarin începuse să se întrebe cât avea să mai treacă până să i se schimbe norocul. Era a doua petrecere la care o adusese Pierre Glautier, și după cum se prezentau lucrurile, și de data asta avea să plece însoțită tot de Pierre. N-ar fi deranjat-o prea mult, dar vedeta lui porno din Londra trebuia să sosească în două zile și, dacă până atunci Sonia nu întâlnea pe cineva interesant, era nevoită să-și petreacă restul concediului singură.

Pierre accepta orice însărcinare jurnalistică i s-ar fi oferit – de la lumea muzicii rock și alte subiecte ale lumii interlope ca afacerea englezească a disc-filmelor sexi, până la tratarea în stil populist a unor subiecte precum alegerea unui nou Papă sau Programul spațial al Europei Comune, ceea ce însemna că una din bucuriile petrecerilor alături de Pierre era că niciodată nu puteai ghici genul de situații în care aveai să fii pus în clipa următoare.

Dar în același timp, o asemenea stare putea deveni exasperantă. Cu o zi înainte, participase la *party*-ul de inaugurare al unei reviste denumite *„La Cuisine Humaine”* dedicată gurmanzilor de pretutindeni și care avusese în program un bufet incredibil, alcătuit din cele mai diverse și delicioase feluri de mâncare din toată lumea, cu care Sonia sfârșise prin a se îndopa prostește.

Din nefericire, majoritatea bărbaților participanți erau binișor trecuți de prima tinerețe, cei mai mulți dintre ei erau însoțiți de neveste și nu numai că păreau exasperam de obsedați de mâncare și de băuturile gratuite pe care te înfundau cu lăcomie pe gât dar în plus își etalau rezultatul pasiunii lor devoratoare în regiunea taliei și a feselor.

Pierre îi promisese că *party*-ul din seara aceea va fi mult mai interesant, numai că uitase să precizeze că o va târî după el la o recepție dată de o agenție de manechine foto și de modă, cu scopul de a-și expune frumusețile atenției unei convenții internaționale de publicitate.

Pierre trebuia să participe la eveniment ca trimis de *Paris par Nuit,* sau cel puțin așa le spusese tuturor modelelor pe care încercase să le „intervieveze” în ultimele trei ore, în timp ce Sonia eschivase avansurile unor directori de publicitate beți, care își închipuiau că orice

femeie din zonă trebuia să fie dispusă să se culce cu niște tipi dezgustători ca ei în speranța deșartă de a obține un angajament profitabil. Singurul motiv pentru care nu devenise de-a dreptul furioasă pe Pierre era același lucru care împiedicase petrecerea să devină o plictiseală totală și anume priveliștea amuzantă a modelelor administrându-i din plin lui Pierre pedeapsa pe deplin meritată.

Pierre se apropia de una din acele minunate făpturi și începea să o atragă într-o conversație măruntă. Ea îl săgetă cu privirea, copleșindu-l cu un uluitor zâmbet de o îmbietoare căldură profesională, închipuindu-și că e vreun director executiv sau artistic care ar putea să-i ofere un angajament, pentru ca apoi să-l trateze pe bietul Pierre cu spatele de îndată ce realiza că nu era decât un pârlit de jurnalist care încerca s-o cucerească.

— Bietul Pierre, îi gânguri Sonia sarcastic când se apropie de el după ce ultima frumusețe i-o retezase scurt. Poți să privești dar n-ai voie să pui mâna...

Pierre îi aruncă cea mai chinuită dintre priviri, dar aproape imediat își redobândi *savoir-faire*-ul și-i adresă un zâmbet nonșalant.

— Ei haide, haide, *chérie,* a fost desigur evident pentru tine că nu m-am întrebuințat prea mult. Mi-am dat seama de cum am ajuns aici că n-ai să dai de bărbați interesanți, așa că

nu puteam să fiu atât de nepoliticos și să atrag vreuna din aceste creaturi în vizuina mea, cu toate că nu mi-ar fi deloc greu...

— Câtă înțelepciune din partea ta, Pierre, spuse Sonia sec și nu se putu abține să nu chicotească.

— *Bien sur,* replică Pierre, cu un rânjet caraghios. Sunt încântat că apreciezi efortul meu supraomenesc de a mă abține.

— Oh, *certainement,* spuse Sonia prinzându-i mâinile și sărutându-i ușor pe buze, și aș fi fericită să-ți arăt cât te-am apreciat, în apartament, dacă ești gata să plecăm de aici.

— Asta e cea mai bună ofertă din seara asta.

— Asta-i *singura* ofertă din seara asta, precizâ Sonia și amândoi izbucniră într-un hohot de râs zglobiu.

— Ei bine, nicio problemă, mâine e o altă zi. Iar mâine seară e o altă petrecere.

— Sper să fie mai interesantă decât ultimele două. N-am uitat că domnișoara Gură Fermecată din Londra sosește poimâine.

— Domnișoara Gură?... făcu Pierre izbindu-se cu dosul palmei pe frunte. *Merde*! exclamă el. N-ai să mă crezi, dar *eu* uitasem!

— N-aș zice, murmură Sonia.

— Nu-ți face griji, *chérie*, o asigură Pierre. *Party*-ul de mâine va fi cu adevărat internațional. Englezi, italieni, olandezi, germani, belgieni, un neo-zeelandez sau chiar

și legendarul andorran pe care să ți-i adaugi la colecție!

Jerry Reed se rătăcise, nu pe de-a întregul, dar îndeajuns, atât de mult pe cât își pusese în gând să se rătăcească.

Câtă vreme putea să găsească nordul, ceea ce era destul de simplu după oră și poziția soarelui pe cer, putea găsi și Sena, de pe ale cărei maluri puteai găsi ușor Luvrul și Tuileries, pe partea cealaltă aflându-se Place Vendôme și Ritz. La fel de bine, putea oricând să oprească un taxi și să-i spună șoferului: „Hotel Ritz”, ca să ajungă fără efort la ușa hotelului.

Dar asta ar fi însemnat să trișeze. Ar fi însemnat să compromită întregul scop al acestei mici excursii prin labirintul străduțelor lăturalnice situate între râu și Boulevard St.-Germain.

André Deutcher îl adusese înapoi la hotel după întâlnirea de acum două zile și apoi îl lăsase de capul său până la cină, ca să reflecteze asupra ofertei ESA.

Pe la ora opt, André și-a făcut apariția însoțit de Ian Bannister, și toți trei au cinat în ceea ce britanicul a declarat a fi un simulacru perfect de restaurant englezesc autentic: supă de praz și cartofi, friptură de vită cu pudding de Yorkshire, brânză Stilton, fructe, porto cu alune

prăjite și niște havane imense servite într-un local unde totul era din lemn negru și alamă lustruită, cu niște chelneri bătrâni și cam fistichii, în smokinguri care nu le veneau prea bine, și care îi amintea lui Jerry întrucâtva de *„La Cienega's Restaurant Row"* din Los Angeles.

Tot timpul lungii și copioasei cine, Bannister i-a dat asigurări că, pentru un vorbitor de engleză, traiul la Paris nu ridică probleme deosebite; el însuși nu era prea grozav la franceză, engleza era limba curentă de lucru în cadrul ESA, „broscarii[26], asemenea lui André, aici de față aveau bunul simț să învețe să o vorbească și dacă cineva simțea nevoia să asculte limba maternă vorbită așa cum se cuvine, apoi Victoria Station se află la numai trei ore de mers cu Eurotube, plecarea din *Gare de Nord".*

A doua zi, André l-a invitat la un prânz cu Nicola Brandusi, într-un sushi-bar destul de convenabil de pe Champs-Élysées, deși nu se ridica la nivelul celor din Los Angeles, după care Brandusi i-a arătat câteva apartamente pe care ESA le pregătise spre a-i fi arătate.

În aceeași seară, André l-a luat din nou la cină, de data asta la un restaurant chinezesc, undeva în nord-est, într-un loc numit Belleville.

---

[26] În original *frags* – apelativ peiorativ pentru francezi, pretinși consumatori de broaște (n. tr.).

Lui Jerry i s-a dat de înțeles că, la cerere, putea beneficia de serviciile unei alte prostituate dar, în mod ciudat, i s-a părut că așa ceva ar fi o trădare a stării speciale trăite alături de Nicole, și în același timp o subtilă insultă la adresa bărbăției lui, așa încât a optat pentru câteva păhărele băute cu André la o cafenea de unde se putea vedea Place de la Bestiile, cu care de altfel s-a și încheiat seara respectivă.

Iar astăzi, când André Deutcher l-a sunat după micul dejun și a început să plănuiască unde vor merge să ia prânzul, ridicându-i osanale unei tipe numite Marie-Christine, care avea să-i țină de urât la cină și să-l însoțească la o recepție ESA, Jerry i-a retezat-o scurt și și-a declarat independența, pentru prima dată de când avionul 747 îl adusese la Paris.

— Îți mulțumesc, André, dar nu foarte mult că bate la ochi. Aș vrea să ies și să văd dacă pot să-mi aranjez singur astăzi un prânz. Poți să vii să mă iei de la hotel pentru cină, dar fără pițipoance, okay? Dacă mergem în seara asta la o petrecere, vreau să văd cum mă descurc și singur, dacă pricepi ce vreau să spun...

— *Bien-sûr*, susură André cu un glas suav, nicio problemă, *je comprends...* Și pe urmă, pe un ton mai sincer: Da, Jerry, e o idee excelentă.

Astfel că Jerry se îmbrăcă și o tăie de-a dreptul prin Place Vendôme și pe lângă Tuileries, pe malul drept al Senei, către St.-

Germain.

Mai fusese prin zonă însoțit de André și de Nicole, era înțesat de turiști, erau acolo parcă sute de mici restaurante, multe din ele cu denumirile afișate în rusă, japoneză, germană și engleză și bineînțeles în franceză, așa că Jerry se gândi că era un loc potrivit pentru prima lui excursie solo printre misterele Parisului.

Hoinări spre est, pe malul râului, traversă la Notre-Dame, își vârî nasul înăuntru câteva minute ca să poată spune că a făcut-o, se plimbă în jurul catedralei privind la fântânile arteziene ce țâșneau din diferite vietăți sculptate apoi traversă din nou pe Pont St.-Michel către malul stâng și o luă pe Boulevard St.-Michel, între timp făcându-i-se foame îndeajuns ca să-și ia inima-n dinți și să comande primul său prânz la un adevărat restaurant franțuzesc.

Boulevard St.-Michel era o arteră largă, mărginită pe ambele laturi de magazine de confecții, localuri cu servire rapidă, librării, magazine de discuri și prăvălii cu rechizite, oferindu-și marfa mulțimii de studenți și turiști de vârstă studențească care se îngrămădeau pe toată lungimea lui, sugerându-i lui Jerry o combinație între promenadele de lemn din Venice, Hollywood Boulevard și Westwood într-o fierbinte după-amiază de sâmbătă.

Ajunse la un local care îi creă impresia unei adevărate braserii franțuzești, la intersecția dintre St.-Michel și St.-Germain, un spațiu întins, cu o mulțime de mese mici așezate chiar în mijlocul străzii, așa că își făcu curaj și se așeză la una din măsuțele libere, lângă două tinere drăguțe, îmbrăcate în jeans și bluzițe scurte, care își sorbeau liniștite băuturile și sporovăiau într-o limbă ce nu semăna deloc cu franceza.

După o bună bucată de timp, un chelner își făcu apariția și îi aruncă pe masă un meniu cu coperți din plastic. Era scris în franceză, dar cu traduceri în rusă, japoneză, germană și o engleză stângace, având și fotografii color ale bucatelor oferite, semănând leit cu prospectele de la oricare restaurant Denny’s.

Aceeași senzație îi creară și celelalte feluri prezentate – burgeri, pizza, cârnați, sandwich-uri și înghețate – dar iată că mai era atașat și un cartonaș, scris de mână în franceză, anunțând de bună seamă specialitățile zilei.

Jerry nu știa ce înseamnă niciuna dintre ele, dar își zise: „Să fie al naibii cine-o comanda vreuna din chestiile astea cu subtitluri în engleză”, așa că, la revenirea chelnerului, arătă cu degetul primul fel și se aventură chiar să pronunțe:

— Ăăă… *cassoulet*[27]*, si vu plei…*

[27] Iahnie de fasole boabe, cu afumături. (n. tr.).

Întrucât chelnerul încuviință și-și notă comanda în carnețel, Jerry prinse curaj.

— Și... ăăă... Vin... *vin, vin rouge...*

Chelnerul zâmbi, oarecum condescendent:

— Ăăă... Côtes-du-Rhone... îngăimă Reed singura denumire de vin franțuzesc pe care o știa.

— *Pichet? Demi?*

— Hă?

Chelnerul zâmbi, oarecum condescendent:

— *Grand?* spuse el depărtându-și mâinile, *Ou petit*? își completă acesta interogatoriul, apropiindu-și mâinile.

— Ăăă... *petit.*

— *Bon,* spuse chelnerul și plecă, lăsându-l pe Jerry îndeajuns de mândru de sine ca să le adreseze un zâmbet fetelor de la masa vecină, care-i aruncară uitături furișate, chicotind.

În timp ce aștepta să-i fie adus orice o fi fost ceea ce comandase, Jerry cercetă spectacolul străzii. Nu exista nimic asemănător în experiența sa anterioară, toată această mare de oameni înghesuită pe stradă, această comprimare a contactelor umane aleatorii, ceva pur și simplu de neconceput la Los Angeles, unde nici nu exista un spectacol propriu-zis al străzii. Jerry înțelese că și de asta va avea parte, dacă accepta slujba de la ESA, acest sentiment al posibilităților nelimitate de aventuri umane și sexuale ce se îngrămădeau

pe străzi, acest nivel cu totul diferit al existenței...

Dacă francezii ar fi avut inspirația de a adopta și limba engleză ca limbă națională, decizia ar fi fost deja luată.

Mâncarea se dovedi, atunci când sosi, ei bine, puțin cam ciudată deși nu tocmai de neînghițit, mai ales dacă era împinsă cu vinul roșu servit dintr-o oală smălțuită cafenie, un castron cu un soi de fasole albă într-un sos aromat cu bucățele din două sau trei feluri de cârnat și o felie grețoasă din ceea ce se dovedi a fi cel mai gras jambon din lume.

Jerry continuă să arunce priviri pe furiș spre fetele de la masa vecină, în timp ce-și croia precaut calea printre bucățelele comestibile ale ghiveciului, fiind răsplătit din când în când cu câte o ocheadă. În cele din urmă, pe când se relaxa sorbindu-și ultimul strop de vin, una din ele se încumetă să-i adreseze o frază alcătuită din silabe guturale neinteligibile.

Jerry nu putu decât să zâmbească, să ridice din umeri și să-și salte neajutorat mâinile.

— Ăăă... *no parlay-voo français...*

Din nu știu care motiv, cele două grații se amuzară copios.

Urmă un alt mormăit.

— Ăăă... vorbiți englezește?

De data asta fu rândul lor să se holbeze la el a neînțelegere.

— *Sprichst du Deutsh?...* îndrăzni una din fete.

Jerry clătină din cap frustrat.

Cea mai drăguță dintre ele îl privi cu nerăbdare anticipativă:

— *Russki?* spuse ea plină de speranță.

— Ei, pe naiba, nu! replică Jerry indignat.

— *Amerikanski?* spuse cealaltă, strâmbându-și nasul într-un fel tare ciudat.

Când Jerry încuviință din cap, filmul se rupse căci, din nu se știe ce motiv, amândouă se încruntară, se întoarseră ostentativ cu spatele la el și-și continuară conversația neinteligibilă.

— Ei, atunci să vă fut și pe voi și pe calul care l-ați călărit! răbufni Jerry, cuprins de o indignare inutilă.

Așa că, îl opri pe chelner când îl văzu trecând din nou, îi întinse o bancnotă de 500 ECU, numără restul, calculă în gând valoarea consumației, lăsă un bacșiș de 15%, vârî restul de bani în buzunar și plecă.

Ofensa adusă de cele două tinere îi umbrise întrucâtva sentimentul de mulțumire, dar soarele era strălucitor și cald, avea stomacul plin, vinul îl amețise ușor și doar nu era să lase ca două adolescente mucoase să-i strice planul de acțiune pentru ziua aceea, și anume să ajungă să comande și să consume de unul singur un adevărat prânz franțuzesc la un restaurant cu adevărat franțuzesc, iar apoi să

hoinărească prin împrejurimi la întâmplare, până când se va rătăci, ca să vadă dacă poate găsi drumul de întoarcere la Ritz, fără să apeleze la un taxi.

Jerry nu ar fi putut preciza din ce cauză, dar știa că acest mic joc era întrucâtva o etapă esențială a procesului de luare a deciziei sale.

Toată știința lui într-ale politicii se reducea la faptul că îi era greață de proiectele incluse în Battlestar America, pentru care era nevoit să lucreze tot restul vieții ca să se poată menține în cadrul Programului, adică exact pentru ceea ce distrusese cariera lui Rob Post, precum și speranțele oricărui program spațial vizionar american.

El credea cu adevărat în visul călătoriilor spațiale, visul pe care acum ESA, și nu NASA, îl urma cu pasiune.

Așa încât putea accepta oferta lor cu conștiința curată: țelurile sale personale și pasiunea lui idealistă coincideau perfect, și amândouă îi spuneau că ar fi fost cel mai mare fraier dacă nu-și lua adio de la Rockwell în favoarea Proiectului Icarus.

„Recunoaște – își spunea el în timp ce rătăcea dincolo de Boulevard St.-Germain pe niște străduțe lăturalnice – singurul motiv care te-a împiedicat să spui *da* chiar atunci pe loc a fost teama de singurătate în acest oraș.”

La urma urmei, nu avea niciun prieten în

Paris, nu cunoștea pe nimeni în toată Europa și nu vorbea, franceza.

Parisul îl chinuia și intimida. Tânjea să devină o parte din el, să fie în stare să-l exploreze ca unul din partea locului, să-i guste complexitatea infinită.

Dar avea mereu senzația că două străzi nu se intersectau niciodată în unghi drept, toate având denumiri franțuzești pe care îi era greu să și le amintească și iată-l acum în această încâlceală de străduțe dosnice pline de femei frumoase cărora nu putea să le vorbească, de restaurante unde nu-și putea comanda o masă, baruri unde i-ar fi fost dificil să ceară până și o bere, rătăcit cu adevărat și asta în mai multe accepții ale cuvântului.

Ceea ce, de fapt, își aminti el, fusese de la bun început tocmai intenția lui. Dacă nu era în stare să-și găsească drumul spre hotel singur, atunci nu avea niciun rost să mai încerce să devină un parizian.

Constatând că se rătăcise de-a binelea, Jerry se străduia acum să ajungă la Sena, de unde nu trebuia decât să o ia pe malul apei, dinspre. Notre-Dame către Turnul Eiffel, până ajungea în dreptul Luvrului sau al grădinilor Tuileries, de pe celălalt mal, după care era o treabă simplă să meargă spre nord, traversând grădinile către Place Vendôme.

Okay, deci Sena e la nord de aici... dar unde e

nordul?

Rătăcind prin zonă și încurcându-se din ce în mai rău, Jerry, fu cuprins de un soi de panică. Toate străduțele păreau să semene între ele. Ar fi putut să jure că mai fusese de vreo trei-patru ori pe aceeași stradă. Oamenii pe lângă care trecea păreau să aparțină unei alte realități, în timp ce sporovăiala în franceză și indicatoarele de circulație neinteligibile începeau să capete un aer sinistru.

Își impuse să stea pe loc și să judece rațional. Mai devreme sau mai târziu, avea să treacă pe acolo un taxi și nu avea decât să pronunțe formula magică „Hotel Ritz” ca să fie salvat.

Panica i se potoli. În fond, nu era decât un joc pe care îl juca cu el însuși.

Ia să vedem cum se dezleagă un labirint?

Așa că, să încercăm să învingem.

Te duci la un perete și îl urmezi, și o iei tot timpul la dreapta, când e cazul, până ieși afară.

Jerry o luă pe o străduță; La prima răspântie, făcu la dreapta și la fel procedă și la următoarele trei intersecții. Acest mic labirint stupid era mărginit pe două laturi de Boulevard St.-Michel și Boulevard St.-Germain iar pe a treia latură de Sena. Până la urmă trebuia să intersecteze una din ele și labirintul era rezolvat.

Și bineînțeles că, nu peste multă vreme, se pomeni pe Boulevard St.-Michel, cu turlele

catedralei Notre-Dame în plină vedere, și braseria unde luase prânzul, vizibil limpede la nu mai mult de trei cvartale distanță.

Tot ce mai avea de făcut acum era să o ia la pas pe St.-Michel înspre râu, să facă la stânga pe malul Senei, să treacă de Luvru până la Tuileries, să traverseze podul și parcul, să ajungă până în Place Vendôme și ar fi revenit la hotel.

Așa că, de ce lipsea sentimentul victoriei?

De ce se simțea de parcă ar fi trișat?

Sau de parcă ar fi fost trișat?

Câștigarea jocului ar fi trebuit să-l facă să se simtă ca un viitor parizian rafinat, dar felul în care câștigase îl lăsase cu sentimentul de străin într-o țară străină.

„La dracu cu toate astea!”, gândi el cu amărăciune. Chiar pe partea cealaltă a străzii se afla un șir de taxiuri care așteptau în stație… Se făcea târziu, avea un party de onorat în seara aceea, și nu avea nimic de câștigat dacă își târa picioarele tot drumul până la hotel numai ca să-și dovedească o chestiune pe care, spre insatisfacția lui, deja o lămurise.

— Hotel Ritz, spuse el, urcându-se în taxiul de la capătul șirului și lăsându-se purtat peste Sena ca într-un zbor cu covorul roșu vrăjit.

„Dar fără prostituate”, își promise el în gând. „Cel puțin, nu înainte de a fi încercat să mă descurc singur.”

Măcar ăsta era un joc pe care un bărbat putea să știe dacă l-a câștigat sau l-a pierdut!

Pe fondul curent de proteste vehemente generate numai de sugestia ca Uniunea Sovietică să fie admisă în Europa Comună pentru a echilibra așa-numitul hegemonism economic german, ar putea părea donchișotesc, dacă nu chiar nepatriotic, din partea germanilor să sprijine o astfel de propunere.

Într-adevăr, orice german, de la cel mai verde dintre Verzi, până la nostalgicii care-și brodează în taină svastici pe lenjerie, nu poate fi decât ofensat de implicațiile unui asemenea gest asupra poziției noastre în inimile prietenilor noștri europeni.

La fel de adevărat este că ne-am câștigat actuala dominație economică prin muncă susținută, pricepere și valori culturale pozitive și nu ca urmare a vreunui complot mișelesc. Și tot așa se știe că nu deținem nici majoritatea de voturi la Strasbourg, nici puterea militară ca să o transformăm în ceva mai înfricoșător decât propria noastră prosperitate.

Dar, vai! este tot atât de adevărat că le-am oferit din abundență fraților noștri europeni motive să se teamă de noi. Și chiar dacă această teamă nu mai are o motivație rațională, realitatea ei emoțională trebuie să ne preocupe.

Și se prea poate ca în curând să ni se ofere

prilejul ca, în sfârșit, să exorcizăm fantoma celui de-al III-lea Reich, pentru totdeauna.

Să nu lăsăm Germania să stea în calea intrării sovieticilor. Să o susținem chiar. Nu vom face decât să trecem de partea inevitabilului istoric pe termen lung, și procedând astfel, vom demonstra popoarelor europene nu numai că ne-am lepădat de ambițiile de putere militară, dar suntem dispuși să renunțăm și la indiscutabila noastră supremație economică, în scopul creării unei uniuni mai echilibrate.

S-ar putea ca Germania să fie departe de a se putea gândi la un asemenea act altruist în actuala ei stare de orgoliu rănit, – dar până la urmă va trebui să ne punem întrebarea: ce avem de pierdut prin intrarea sovieticilor?

Deja suntem cel mai important partener comercial al Uniunii Sovietice, mari valori de capital german sunt angrenate în societăți mixte, în momentul de față în niciun caz nu dominăm Europa politic sau militar, așa că, în termeni realiști și nu de mândrie națională, vom ajunge să câștigăm mult, fără să pierdem nimic.

Aceasta este viitoarea Europă pe care trebuie să și-o dorească Germania. O Europă în care Uniunea Sovietică și Germania pot sta umăr lângă umăr, netemute de nimeni și acceptate cu adevărat de toți ca surori și egale din punct

de vedere moral.

Die Stein

V

— Asta ar trebui să fie un *party* pe cinste, o asigură Pierre Glautier pe Sonia în taxi. Agenția Spațială Europeană dă o recepție pentru clienții săi potențiali, vor participa invitați din întreaga Europă Comună, Orientul Mijlociu și poate și din Africa. Savanți și magnați ai presei și cine știe ce alte categorii de oameni de la ESA încearcă să convingă pe cât mai mulți să-și rezerve locuri pentru lansarea avionului spațial Daedalus, care se pare că nici măcar nu există, așa că poți să fii sigură că totul va fi numai de calitate și din belșug!

Ei bine, în privința stilului opulent, Pierre a avut dreptate! Petrecerea avea loc pe Avenue Foch la numărul 16, în ceea ce părea să fi fost cândva camera de primire din reședința particulară a unui plutocrat de modă veche și care acum se închiria corporațiilor pentru astfel de evenimente.

Imensul salon în stilul secolului al XVIII-lea, avea pe fiecare latură câte o cameră de dimensiuni mai mici, folosite ca niște livinguri mai intime. Salonul principal avea pereții tapetați cu brocart roșu și auriu, tavanul înalt

cu modele sculptate în stil rococo din ipsos aurit și de care atârnau candelabre de cristal, ici-colo fiind răspândite scaune de mobilă stil. În locul tablourilor de un gust îndoielnic ale romantismului francez, înfățișând portrete, peisaje și scene de luptă încadrate de rame aurite greoaie, pe care te-ai fi așteptat să le găsești într-o asemenea ambianță, pe pereți se aflau niște fotografii uriașe și spectaculoase – inelele lui Saturn, giganticul Jupiter, galaxii spiralate și, bineînțeles, inevitabilul portret al Pământului viu, văzut din spațiu.

De-a lungul unui perete, fusese amenajat un bar, din spatele căruia o trupă de barmani spilcuiți serveau o șampanie acceptabilă, având în vedere cantitatea, și preparau la comandă amestecuri de băuturi. Vizavi, pe o masă imensă, era aranjat bufetul alcătuit din felii de friptură de gâscă și rață, varietăți de șuncă și *charcuteri*[28], platouri mari cu stridii crude, crabi crocanți și homar, somon afumat, boluri imense cu caviar rusesc, sandvișuri și cruditățI, însoțite de tot ce se putea imagina în materie de pâine.

Piesa centrală a acestui imens bufet era tot atât de impresionantă ca și meniul – silueta sculptată în gheață, lungă de trei metri, a unei aeronave elegante, surprinsă în clipa desprinderii spre înaltul cerului, pe o dâră de

[28] Mezeluri (lb. franceză, în original, n. tr.).

foc înghețat.

Recepția avea într-adevăr o distribuție internațională remarcabilă, cu germani, spanioli, englezi și olandezi, precum și portughezi, belgieni și arabi; ba chiar și câțiva turci și japonezi și Dumnezeu știe ce alte naționalități mai mișunau în voie printre francezi. Bărbații prezenți erau de toate vârstele, formele și dimensiunile, iar numărul lor depășea pe cel al femeilor într-un raport de cel puțin patru la unu.

Numai că Pierre nu se deranjase să-i spună Soniei că toți acești oameni nu aveau altă preocupare decât să încheie afaceri ori să discute misterioase probleme tehnice, ce depășeau înțelegerea sau sfera ei de interes.

Ca de obicei, Pierre o lăsase pe Sonia să-și poarte singură de grijă, în timp ce el se fâțâia de colo-colo prin salon, adulmecând vreun subiect potențial pentru jurnalele populare. Sonia se pomeni rătăcind fără rost, bând șampanie, servind câte ceva de la bufet și așteptând ca vreun bărbat interesant să o abordeze.

Purta o fustă din piele albă, tăiată în diagonală de la stânga la dreapta, astfel încât dacă coapsa stângă era binișor expusă vederilor, piciorul drept era acoperit până sub genunchi. Prin contrast, bluza din mătase neagră era asimetric tăiată față de fustă,

lăsând descoperite umărul și partea superioară a sânului drept. O eșarfă roșie în jurul taliei și un „praf de stele” răspândit cu eleganță în părul ei lung și întunecat îi completau ținuta.

Până și Pierre remarcase cât de grozav arăta și, cu toată modestia, era îndreptățită să nu se considere prea înfumurată în convingerea că în toată petrecerea nu mai era nicio femeie atât de atrăgătoare. Bărbații ar fi trebuit să roiască în jurul ei.

Cu toate acestea, iată că n-o făceau. Majoritatea lor păreau cu mult mai interesați să-și vorbească unul altuia și singura femeie din salon, înconjurată de o sută de admiratori, era o doamnă îmbrăcată fără pretenții, având pe puțin vreo șaizeci de ani și care-i dădea înainte cu „wormholes”[29]. Acestea aveau, cel puțin așa înțelesese Sonia din cele auzite, mai mult de-a face cu spațiul cosmic decât cu merele stricate.

E adevărat, câțiva bărbați încercaseră să închege o conversație cu ea, majoritatea în franceză, unul în engleză și altul într-o germană absolut neinteligibilă, dar erau niște tipi ciudați, care deși nu arătau, fizicește vorbind, inacceptabil, nu erau deloc apetisanți pe plan sexual, poate și pentru că erau de-a

[29] Găuri de vierme – concept teoretic potrivit căruia distanța dintre două puncte de pe „suprafața” curbată a spațio-timpului relativist poate fi parcursă și prin intermediul unui „tunel”, asemănător găurii făcute de un vierme într-un măr (n. tr.).

dreptul plictisitori cu remarcile lor inepte și grosolane privind bucătăria și cu trăncăneala lor tehnicistă despre lansatoare și senzori de sateliți tereștri, despre vehicule purtătoare și despre LEO și GEO, cine dracu or mai fi și ăștia!

Sonia ajunsese la capătul răbdării și în același timp o încerca o ușoară neliniște. A doua zi urma să-și facă apariția vedeta porno a lui Pierre, ceea ce însemna că Sonia trebuia să-și aranjeze altceva și uite că se afla la o petrecere cu aproape două sute de bărbați din lumea întreagă, sau în tot cazul din întreaga Europă Comună, și nu se întâmpla nimic.

Nu se putea să nu existe prin preajmă măcar un bărbat cu care să merite să flirtezi!

Și deodată, îl zări.

Era cam de vârsta ei, cu aspect rezonabil, nu tocmai frumos deși destul de arătos, dar ceea ce Soniei îi plăcu din prima clipă, fu atitudinea lui.

Stătea de unul singur, cu spatele rezemat de bar și cu un pahar de șampanie în mână, contemplând scena cu o privire fermecătoare în care se putea citi plictiseala unui om de lume. Iată în sfârșit un bărbat căruia această petrecere să i se pară la fel de plictisitoare pe cât i se părea ei! Dacă nu însemna altceva, era măcar o dovadă indubitabilă de bun gust. În cel mai rău caz, în sfârșit cineva cu care să merite

măcar să stai de vorbă...

Rezemat de bar, pozând în „englezul-care-nu-dansează”, Jerry își spunea nefericit că poate nu fusese tocmai inspirat când refuzase propunerea lui Andre Deutcher de a-i pune la dispoziție o însoțitoare plătită pentru această seară. Măcar s-ar fi ținut după el și ar fi făcut pe translatorul, deși trebuia ținut cont și de faptul că nu era așa de la îndemână să găsești o prostituată care să stăpânească termenii tehnici ai ambelor limbi.

Oricum ar fi, poate că Bannister avea dreptate să susțină că engleza era limba uzuală printre proiectanți și ingineri, însă la acest *party* se vorbea franceza, Bannister absenta din cine știe ce motive, André dispăruse într-o cameră ca să încerce să vândă niște lansatoare de satelit unor algerieni și senegalezi, așa că Jerry rămăsese de capul lui de cel puțin o oră, să mănânce, să bea șampanie și să regrete că nu știa destulă franceză ca să poată participa la ceea ce cu siguranță că era o conversație fascinantă și de un nivel elevat și care se desfășura în jurul său.

— *C’est une soirée un peu gris, hein, beaucoup de cuisine et trés aussi, et la boisson aussi, mais les gens...*[30]

— Ce?

[30] „E o serată cam ștearsă, nu? Mâncăruri multe și selecte, băutură bună, dar oamenii... " (lb. franceză, în original, n. tr.).

Dumnezeule, de bună seamă cea mai frumoasă fată din salon, o brunetă grozavă cu sclipici în păr, purtând o toaletă agresivă în alb și negru, ce promitea atât cât dezvăluia și viceversa, cu niște buze incitante și cei mai mari ochi verzi se apropiase de el cu un zâmbet larg și începuse să sporovăiască în franțuzește. Ce tortură rafinată!

— *Aaa... no parlay-voo français...*

— *Je ne parle par français,* așa se spune corect, spuse făptura. Ești englez?

Vorbise în engleză!

Jerry ezită. Auzise el că americanii erau cum nu se poate mai nepopulari în Europa în acele zile, ceva în legătură cu ce se întâmpla în America Latină, balanțele comerciale și datoria națională sau cam așa ceva, dar nu-l deranjase prea mult ideea până când fetele de la braserie nu i-au întors spatele. Acum se întreba dacă n-ar fi fost mai înțelept să pretindă că era englez, australian sau canadian. Numai că era posibil ca fata să cunoască bine engleza, iar el nu era îndeajuns de tare la accente ca să se descurce.

— Nu, american, recunoscu el, așteptând crispat ca zâmbetul să-i dispară de pe buze.

— Un american! țipă ea și Jerry observă surprins și încântat cum zâmbetul i se lărgește, iar ochii ei mari și verzi se aprind ca niște lasere de smarald.

Un american în carne și oase! Ce noroc

incredibil! În acele zile, un amant american era ceva la fel de exotic ca un... un andorran în Europa Comună, mai ales pentru o rusoaică! Ce mai lovitură pe cinste!

Statele Unite limitaseră investițiile americane în Europa Comună și într-o măsură și mai mare investițiile europene în America, lăsaseră dolarul să cadă ca o piatră peste ECU, ca să-și devalorizeze enorma datorie externă, își reinvesteau capitalul și excesul de potențial militar în America Latină și în Battlestar America, în timp ce voci puternice din Congres și din alte organisme oficiale începuseră să vorbească despre anularea datoriilor și chiar de exproprierea holdingurilor europene din America, niciuna din cauzele enumerate neasigurându-le turiștilor americani o primire prea călduroasă în metropolele europene.

În plus, cu un curs al dolarului atât de scăzut față de ECU, în afară de toate restricțiile valutare impuse turiștilor americani, aceștia nu-și mai puteau permite să dea năvală în Vechiul Continent, așa încât majoritatea americanilor care mai puteau fi văzuți în acea perioadă prin Europa erau fie capitaliști prosperi ce obțineau venituri în ECU, fie oameni de afaceri ce veneau pe cheltuiala firmelor, nici unii, nici alții nefiind la îndemâna rușilor, care erau pe punctul de a le lua locul de străini favoriți ai Europei Comune.

— Pe mine mă cheamă Jerry Reed. Dar pe dumneata?

— Son... (Din instinct, fără să gândească, Sonia își înghiți vorba) Samanta Garry, puișor, din Londra, spuse ea în ceea ce spera să fie o bună imitație a accentului clasei de jos engleze. Și mi se cam fâlfâie de bairamul ăsta de broscari nenorociți!

În fond de ce nu? Dacă i-ar fi spus că e rusoaică, probabil că n-ar fi avut nicio șansă să-l atragă în patul ei – toți americanii îi *urau* pe ruși, toată lumea știa asta – și în plus putea fi un test interesant pentru ea să vadă dacă stăpânea îndeajuns de bine engleza ca să-l facă pe american să creadă, măcar până la micul dejun, că era englezoaică.

— Nu ești implicată în afacerile spațiale?

— Afaceri spațiale? pufni Sonia cu obrăznicie. Singurul spațiu la care mă pricep, iubițel, este ăla dintre picioarele mele!

— Hă?

Ei bine, dacă-i bal, bal să fie, întrucât englezoaica trebuia să fie cineva, de ce să nu joace rolul gogoașei înfuriate londoneze a lui Pierre? Poate că așa îi ieșea pasiența?

— Păi, vechea poveste cu frichi-frichi, scumpișor, mi-ar fi mai la-ndemână un recital la un flaut de piele, dacă ai prins poanta, cocoșelul meu.

— Ce Dumnezeu tot vorbești acolo?

— Despre meseria mea, bine'nțeles!

— Și care-i aia?

— Păi vechiul refren: „bag-o, scoate-o!", ca să zic așa.

Din nu știu ce motiv, se părea că n-o prea nimerise cu asta.

— O, nu se poate, altă prostituată, oftă Jerry Reed.

— Hei, iubițel, m-ai înțeles greșit! spuse repede Sonia. Eu nu sunt una din alea! Eu lucrez în *show-business*!

— *Show business*? Ce fel de *show business*?

— Ăla în care-mi arăt talentele. Și, pe disc, porno-TV la comandă, iubițel, specializată în supt măciuci.

— Vrei să spui că ești o *vedetă porno?* exclamă Jerry.

— Ca să ți-o spui p-a dreaptă, încă n-am ajuns vedetă. Tocma' d-aia-s acilea-n blestemata asta de Frogland. Afurisitul ăsta de ziarist franțuz m-a amețit cu texte din alea fumate că să vezi ce-mi aranjează el la Paris, că mă introduce el unde trebuie și până acum nu mi-a introdus decât scula lui proprie și personală, și m-a târât și la bairamul ăsta, iar acu' uite c-a șters-o cu broscoii lui, eu zic că s-o fi dus să-și pudreze năsucul, ca să zic așa.

Sonia îl înșfăcă pe Jerry Reed cu o mână de braț și, pipăindu-l fesa cu cealaltă, îi spuse:

— Așa că ce-ai zice s-o ștergem și noi, ai? Tu

ai să-mi povestești totul despre spațiul cosmic, iar eu am să mă ocup nițeluș de pompa ta de vid, mai bine decât să ne ia somnul de plictiseală p'acilea, ce zici?

Și-l privi cum transpira brusc, străduindu-se bărbătește să-și țină limba să nu-i cadă pân' la genunchi. Ei bine, pronostic „1 x 2", dar cu siguranță avea să fie cea mai strașnică distracție de când poposise la Faris.

Pentru o fată din Londra, după toate aparențele needucată, ținând cont mai ales de accent, Samantha Garry se descurca binișor cu franceza, deși nu era exclus ca jargonul folosit de ea cu dezinvoltură să sune la fel de straniu ca și în englezește, măcar atât cât putea Jerry să-și dea seama. Toată chestia avea și o nuanță umilitoare: dacă o stea a filmelor porno precum Samantha se putea descurca cu limba asta, atunci de ce dracu n-ar fi reușit și *el*?

Pe deasupra cunoștea și orașul, cel puțin în zonele sale promiscue, care nu fuseseră incluse în versiunile marelui tur parizian oferite de André Deutcher și Nicole Lafage.

L-a dus la un bar ciudat, de pe o străduță dosnică situată nu departe de Champs-Élysées, unde jumătate din clienți, bărbați ori femei, aveau tatuaje complicate pe capetele rase, fondul sonor îl constituiau niște ritmuri neo-africane prelucrate pe sintetizator, iar băuturile erau servite cu tije din azotat de amil,

oferite gratuit.

— Buni de dus la menajerie, iubițel, îi spuse ea. M-am prostit și eu în stilu' ăsta, când eram la Londra, nu s-a prea prins de mine, da' tot am rămas cu o șopârlă vărgată pe pielea capului și cu un Elvis pe pelvis.

— Mă iei peste picior?

— Zău? spuse ea vârându-și mâna pe sub masă și ciupindu-l brusc și zdravăn de penis. Că doar n-o fi piciorul tău, ai?

Samantha i-a dat voie să o sărute îndelung în taxi, până la următoarea escală, un night-club în stil arăbesc, situat undeva înspre est, unde așezați pe niște perne au servit o băutură incredibil de tare, alb-lăptoasă și cu gust de lemn-dulce și unde, în timp ce o dansatoare din buric cu aer adolescentin își unduia pântecele la numai câțiva centimetri de nasul lui Jerry, Samantha i-a luat cu blândețe mâna și i-a așezat-o între coapsele-i goale.

De la localul arăbesc, au mers apoi la o discotecă din apropiere, numită destul de adecvat *London*, cu o ambianță de club englezesc sugerată de combinația lemn-piele de Cordova, iar muzica era în anticul stil punk al anilor '70, și unde barmanii între două vârste, purtau toți veste din piele neagră, coafuri „aciculare" sau Mohawk și cu obrajii străpunși de ace false. Nu era nimic de băut acolo în afară de bere amară și gin cu tonic iar

în aer plutea o ceață uleioasă atât de densă încât, când au ieșit pe ring, Samantha nici n-a remarcat ce dansator lamentabil era.

Întorși la bar, ea și-a lipit corpul de el și, petrecându-și brațul gol peste umerii lui, i-a șoptit la ureche:

— Hei, puișor, nu te tentează ceva cu *adevărat* dur și murdar?

— La ce te gândești?... răspunse Jerry nerăbdător.

— Nu la ce crezi tu, iubițel, mai exact, nu încă, dar nu-ți face griji, ai să-ți capeți porția când vom fi bine încălziți, asta ca să nu-ți faci vreo idee c-oi fi vreo marfă ieftină, nu-i așa?

Și de acolo l-a dus într-un adevărat local deocheat din Pigalle; „Cel mai grețos sex-show din Parisul vesel”, îl asigură ea în taxi, „dar tot omul trebuie să vadă până la urmă de toate, cum a zis și popa privindu-și dosul în oglindă”.

Și nu glumea deloc. Într-un bar care altfel nu se distingea prin nimic, pe un piedestal simplu era așezată o cușcă.

În ea, chiar în clipa când ei își făceau intrarea, un cățel coțăia o pisică mare.

— Iisuse Cristoase! exclamă Jerry. Văd și nu-mi vine să cred.

— Isteață șmecherie, așa-i?

— Cum *descoperi* locurile astea, Samantha?

— A, păi eu stau la Paris de la șaisprezece ani, de când am venit cu „ia-mă nene” din

Dover până în Frogland, că doar era la o azvârlitură de băț, ce naiba.

În acel moment, Jerry avu revelația faptului că, într-adevăr, Londra era mai aproape de Paris decât Los Angeles de San Francisco, chiar dacă cele două orașe se aflau în țări diferite iar locuitorii lor nici măcar nu vorbeau aceeași limbă!

— De-aia știi să vorbești franțuzește?

— Păi, nu crezi că te distrezi mai bine dacă știi să trăncănești cu băștinașii? Știu și nițel nemțește.

— Ai fost și-n Germania?

Samantha râse:

— Hei, yankeule, asta-i Europa, ce-ți închipui? Cu un deget lung, o fustă scurtă și o ținută mai deșucheată, o școlăriță poate ajunge unde vrea în vacanță, parcă-i mai distractiv decât să arzi gazul prin Brighton, ce zici?

— Mda, cred că ai dreptate, spuse Jerry, gândindu-se cu invidie cum ar fi fost dacă ar fi crescut și el ca ea, un puști hoinărind prin Europa în lung și în lat.

După un rând de băuturi umflate la preț, câinele și pisica fură înlocuite de un rățoi și o puicuță.

— Cum naiba le-or fi dresând să facă chestiile astea?

Samantha ridică din umeri:

— Păi, tu ești savantul, Jerry, așa că tu

trebuie să-mi explici.

Jerry reflectă puțin asupra subiectului.

— Ei bine, dacă saturezi un animal cu feromonii altei jivine și le injectezi un cocteil biochimic adecvat, cred că merge, cel puțin dacă „partenerii” se potrivesc, eu așa zic zic... Pe de altă parte, s-ar putea să nu fie decât niște holograme...

— Holograme?...

Spectacolul rățoi-puicuță fu înlocuit de un purceluș și o maimuță scrofuloasă.

— Și tu zici că chestia asta e neobișnuită? spuse Jerry cu o privire plictisită de om de lume. Păi să-ți arăt eu ceva ciudat, numai să găsesc localul și am senzația că-i pe aici, pe undeva...

Plecară din bar și, rătăciră prin Pigalle, căutând locul unde André Deutcher îl dusese pe Jerry chiar în prima sa noapte pariziană, până când Jerry își aminti că se numea *La Bande Dessinée* și o puse pe Samantha să întrebe cum se ajunge acolo.

Se așezară la masă exact în clipa în care clovnul, în costum de Superman ajungea printr-un salt pe scena unde roșcata dezbrăcată, lungită pe canapea, îi aștepta apariția.

— Iubițel, spuse Samantha cu un surâs disprețuitor, să-ți dau de știre dac-am mai văzut actul ăsta înainte?

Jerry tăcu mâlc. Aștepta mulțumit de sine

reacția fetei când Omului de Oțel îi răsări sexul supradimensionat și nu rămase dezamăgit când o văzu cu gura căscată larg și holbându-se la el cu aceeași uluială pe care trebuie să o fi manifestat și el în seara petrecută cu Andre Deutcher.

Sonia chicoti când Superman juisă și ieși din roșcată ca o rachetă, izbucni în râs când femeia se transformă în Minnie Mouse, o ținu tot într-un râs cât ținu orgia eroilor de desen animat și-i aruncă lui Jerry o ciudată privire perplexă când Humphrey Bogart, Marilyn Monroe, Hitler și toți ceilalți își începură destrăbălarea.

— Holograme... îi șopti Jerry, totul e realizat cu holograme.

— Fir-aș a naibii!

— Asta a fost ultima escală, îi aminti el, ceea ce-i făcu pe amândoi să râdă în hohote.

Dar când orgia celebrităților se preschimbă în fantasma frizei însuflețite a templului indian, ea amuți, iar când zeii și zeițele grecești începură să facă amor, mâna ei o găsi pe a lui și când hologramele erotice se metamorfozară în penultimul act psihedelic, coapsa ei o apăsa pe a lui pentru ca, după ce totul se sfârși, vedeta porno cea stricată la gură din Londra să rămână țintuită locului, privindu-l cu aerul nevinovat și tandru al unei fetițe, căci până și ea trebuie să fi fost cândva așa ceva.

— Jerry, a fost minunat, spuse ea cu

simplitate, cuibărindu-se lângă el. Nu crezi c-ar fi cazul să mergem într-un local mai liniștit acum? Un loc simplu și romantic, unde să putem sta de vorbă?

— E bine că m-ai întrebat, căci cunosc exact acel loc.

Sonia auzise desigur de Hotel Ritz, dar nu fusese niciodată înăuntru, așa că nu avu nevoie de prea mult din talentul Samanthei Garry ca să rămână cu ochii cât. Cepele, căci acest vestigiu al opulenței și excesului plutocratic al rococo-ului secolului al XIX-lea făcea ca Palatul de Iarnă al țarului și Versailles să pară niște modeste vile de mâna a doua, și asta mai ales pentru că la Ritz oamenii plăteau sume imense de bani ca să locuiască acolo, nu ca să-l viziteze. Locuri ca acesta o făceau să înțeleagă mai bine Revoluția Franceză și îi alimentau mândria de a-și reaminti că era cetățeană a unei țări socialiste.

Și în acel moment era singurul motiv pentru care putea să fie mândră căci, în vreme ce Jerry Reed continua să creadă plin de entuziasm că avea de a face cu o starletă-porno londoneză, întregul rol al Samanthei Garry îi apăsa deja conștiința.

La recepția ESA, de la care părea că trecuse tare mult timp, Jerry Reed nu fusese decât o distracție, un leac pentru plictiseală, o ocazie

pentru a agăța primul ei, american și o șansă de a-și pune la încercare cunoștințele de limbă engleză. O crease pe „Samantha Garry” din secvențele de filme văzute și pasaje din cărțile citite subsumate conceptului ei fals despre cum ar fi trebuit să se comporte curvișstina londoneză a lui Pierre, și îl purtase pe Jerry prin locurile deocheate ale orașului, extrase dintr-un articol de-al francezului, intitulat *Capcanele Parisului,* doar așa, ca să vadă în ce măsură o doamnă indecentă din Londra poate șoca arhetipul americanului naiv.

Numai că pierduse din vedere faptul că „arhetipul americanului naiv” era în aceeași măsură un „bun sportiv”, ceea ce Jerry dovedise că era cu siguranță, și nu se așteptase deloc ca el să se poarte cu o creatură precum Samantha cu o asemenea bună-dispoziție și de bună seamă că nu se așteptase câtuși de puțin să fie atât de încântată de felul în care el se abținuse cu atâta galanterie să o ia cu cruzime peste picior pe această doamnă ușuratică și destrăbălată.

După cum tot atât de puțin se așteptase să simtă ceea ce simțise când a dus-o la *La Bande Dessinée,* încheind preumblarea lor prin zonele rău famate prin a-i arăta acestei fufe londoneze un moment de frumusețe erotică mișcătoare și adevărată. Dacă își propusese cumva să o seducă, atunci reușise într-un mod minunat și

cavaleresc, iar dacă nu fusese decât o joacă nevinovată, atunci era și mai fermecător. Oricare ar fi fost adevărul, Sonia simțea o nevoie imperioasă să facă dragoste cu acest bărbat, chiar în clipa aceea.

Dar problema era că ar fi dorit să facă dragoste ca Sonia Ivanovna Gagarin însăși și nu ca Samantha Garry, și nu vedea nicio modalitate de a-i dezvălui cine era fără să-l piardă, fără să-l facă să se simtă credul și caraghios și ofensat, împins de o rusoaică perfidă să facă pe bufonul.

Barul Hemingway se afla în extremitatea cealaltă a hotelului și, prin contrast cu grandoarea desuetă pe care o parcurgeai ca să ajungi la el, arăta neașteptat de înghesuit și modest, cu un băruleț cochet la care servea un singur barman, câteva măsuțe și un taburete, un bust al lui Hemingway și fotografii vechi alb-negru ale scriitorului american lipite pe pereți. La acea oră, singurii clienți ai barului erau două cupluri în vârstă, aflate în colțul îndepărtat.

Era un loc cu totul neașteptat, întru totul potrivit pentru o convorbire intimă. Încă o dată Jerry reușise să o surprindă și să o încânte.

— Așa că, iubițel, începu ea după ce comandară câte un coniac, ce-ai zice să-mi povestești câte ceva despre tine înainte să trecem la treaba aia rușinoasă? Eu ți-am

povestit totul despre afacerile mele...

Ceea ce era cea mai mare minciună dintre toate, desigur, dar se părea că nu mai e nimic de făcut decât să rămână în pielea Samanthei și să-l îndemne pe el să susțină conversația, căci realmente era dornică să afle mai multe despre acest om. Era ceva la Jerry Reed cafe nu se potrivea. Părea a fi un naiv turist american, numai că problema valutară exterminase specia respectivă din Europa. Nu părea bogat și nu avea aerul unui om de afaceri și totuși, uite că se afla la Paris.

— Nu sunt sigur că pricep ce anume vrei...

Sonia îi adresă un zâmbet à la Samantha:

— Păi, puișor, pentru început să-mi spui ce caută un băiat drăguț ca tine într-un astfel de oraș.

Jerry râse și spuse:

— Am fost sedus.

Sonia îi puse mâna pe coapsă, pe sub masă:

— În afară de asta, iubițel, toarse ea ca o pisică. Ce te-a adus la Paris?

— Ți-am spus, am fost sedus. De către vânătorii de capete.

Ea holbă ochii la el:

— Te pomenești că ții pitită pe undeva vreo pițipoancă din Noua Guinee, d-alea cu osu-nfipt în nas, și nu mi-ai spus nimic!

Jerry râse din nou:

— Nu, nu e vorba de niște canibali, ci de vânătorii de capete de la ESA, Agenția Spațială Europeană.

— Zi-i mai departe...

— Chiar vrei să asculți așa ceva? spuse Jerry cu îndoială. Vreau să spun că nu pot să-ți explic fără s-o dau pe tehnică și n-aș vrea să te plictisesc...

Samantha își cuibări mai adânc mâna în poala lui și îl privi drept în ochi, oferindu-i un mic zâmbet dulce și dintr-o dată totul deveni neașteptat de serios.

— Ia nu-ți mai stresa tu fuduliile cu griji de-astea, iubițel, spuse ea încetișor.

Un lung moment, Jerry îi susținu privirea în tăcere, simțind cum ceva înlăuntrul său se deschide. Privind în ochii ei mari și verzi, realiză instantaneu cât de singur fusese de fapt aici în Paris, cât de multe i se întâmplaseră, ce decizie fundamentală avea să fie nevoit să ia în curând și cât de tare avea nevoie de cineva, de oricine, căruia să-i vorbească.

— Haide, Jerry, spune-mi secretele sufletului tău.

Oftă, ridică din umeri și începu.

Îi povesti despre slujba lui de la Rockwell. Apoi despre proiectul Daedalus și despre întâlnirea cu Andre Deutcher la Los Angeles. Îi spuse despre oferta lor de serviciu, despre salariu și despre apartamentele pe care i le

arătaseră.

Și cum stăteau ei așa, el sorbind din coniac și povestind, ea ascultându-l fascinată și fără să spună o vorbă, ceva straniu și minunat prinse a se întâmpla. Totul începu să se reverse nu liniar și secvențial, ci ca o hologramă, venind în spirală dinspre prozaicul înconjurător, către centrul inimii sale, către sâmburele ființei lui, în timp ce povestea lucruri pe care nu i le mai spusese niciodată unei femei, căci nu întâlnise până atunci vreuna care să aibă răbdare să-l asculte, și nici nu mai credea că o să găsească.

Și iată că acum îi vorbea acestei starlete-porno din Londra despre Rob Post și despre moartea programului spațial civil al americanilor, despre colecția de SF-uri a tatălui său și despre băiețelul de patru ani care a urmărit Aselenizarea cu un uriaș castron de înghețată în poală. Îi povesti și despre visele sale spulberate de a ajunge pe Lună și de a păși pe suprafața lui Marte. Îi mărturisi frustrarea de a se fi născut într-un moment nepotrivit și de a fi conștient că avea să moară cu mult înainte ca navele interstelare umane să ajungă în imensitatea intergalactică, să descopere civilizații inimaginabil de avansate, care nu se putea să nu existe undeva pe vreuna din planetele ce gravitau în jurul unor sori îndepărtați.

Vorbi vreme îndelungată, sau așa i se păru,

uitând unde se afla și cu cine discuta, uitând până și de atingerea mâinii ei pe sexul lui și de ceea ce sperase că avea să se întâmple, în timp ce-și descria drumul propriei sale vieți din momentul în care Eagle aselenizase până la decizia pe care trebuia s-o ia acum.

Și în tot acest timp, Samantha Garry l-a ascultat cuminte, privindu-l cu ochii ei mari și aplecându-se treptat înspre el, așa încât, spre final, fețele lor erau despărțite doar de câțiva centimetri iar Jerry îi simțea boarea blândă a respirației și, ca printr-o vrajă, pulsația regulată și liniștită a respirației.

Pentru ca, în clipa când el își termină istorisirea, ea să se aplece și mai mult, făcând să dispară și acea minimă distanță și punându-i mâna pe obraz, îl sărută lung, și tandru pe buze.

— Să știi că a fost o poveste minunată, iar tu ești un om minunat, Jerry Reed.

Jerry își luă inima în dinți, își puse mâna pe sub masă peste mâna ei și o strânse cu putere.

— Mergem! spuse el.

— Oh, bineînțeles că da, iubițel, n-aș renunța acum pentru nimic în lume.

Camera de hotel era cu adevărat extraordinară și, în împrejurări normale, Sonia s-ar fi minunat de măreția ei și probabil s-ar fi amuzat de excesele ei baroce, dar nu putea fi

vorba de împrejurări obișnuite, căci acesta nu era deloc un om obișnuit, așa că nu dădu prea multă atenție decorului ales pentru momentul magic.

Sonia cunoscuse, mulți bărbați, și cu majoritatea se simțise bine, iar unii dintre amanți, precum Pierre Glautier, îi deveniseră chiar prieteni. Dar, în toată viața ei, un singur bărbat o făcuse să se gândească serios dacă era sau nu îndrăgostită și acesta fusese Iuli Markovski. Și cu toate că într-un anumit moment plănuise să se mărite cu Iuli, până la urmă renunțase la el în schimbul vieții în Occident, atunci când a fost nevoită să aleagă și, la drept vorbind, arareori i se întâmpla să privească înapoi cu regret.

Dar iată că acum, în timp ce-l asculta pe Jerry Reed, își aminti de Iuli, de pasiunea lui, rememorând cele spuse de el în acea ultimă noapte de beție groaznică petrecută la Moscova.

„Există o dimensiune a vieții la care tu ești oarbă, o nuanță pasională pe care ochii tăi nu o percep, și anume fericirea de a te dedica cu adevărat unei viziuni superioare propriului tău eu”.

Nu înțelesese sau refuzase să înțeleagă ce a vrut să-i spună atunci Iuli, dar acum, după ce Jerry și-a dezvăluit cu atâta candoare și inocență visele lui înflăcărate, a înțeles.

În Jerry sălășluiau mai mulți Iuli, și totodată Jerry avea ceva în plus și ceva în minus, care-l făceau să fie un bărbat mai plăcut și mai deosebit.

Ca și Iuli, Jerry cunoștea fericirea dedicării pasionate pentru ceva mai măreț decât el însuși, dar, spre deosebire de acesta, lui Jerry îi lipsea nevoia arzătoare de glorie, avere și putere personală. Jerry era cu *adevărat* dedicat unui țel mai măreț decât propria-i persoană; dacă și el era animat de dorința de a împinge lumea înainte și de a o simți mișcându-se, n-o făcea ca să țină în mâinile sale „frâiele armăsarului sălbatic al istoriei” și ca să îngenuncheze destinul după voie, ci pur și simplu doar ca să poată fi unul din cei care să transforme în realitate propria lor viziune despre o epocă de aur, în schimbul bucuriei nevinovate de a trăi ca să însuflețească lumea propriilor vise, și dacă viziunea însăși nu era una pe care ea să o poată împărtăși, spre deosebire de Iuli, Jerry sublimase din posesia acestei viziuni un farmec pe care ea îl recepta, pe care inima ei îl putea împărtăși și datorită căruia se putea îndrăgosti.

Dacă dragostea era acel sentiment misterios de dureroasă blândețe care o învălui când îl strânse în brațe și îl trase lângă ea în patul cu baldachin.

Jerry Reed nu-și imaginase cam cum era să

faci amor cu o starletă a filmelor porno; se așteptase să fie un soi de experiment sexual suprem, dar niciuna din fantasmele lui nu semăna cu ceea ce trăia acum.

Nu l-a surprins faptul că Sonia, preluând inițiativa, l-a împins în pat și l-a dezbrăcat cu mâini sigure și ferme. Dar când s-a ridicat ca să se dezbrace în fața lui, mișcările ei aveau ceva extrem de fermecător, de o stranie tandrețe și o blândețe aparte, nu un striptease ieftin de film porno, ci înflorirea, lipsită de grabă, a mugurelui într-o floare rozalie, o dulce revelație rezervată doar lui, ca și cum nu ar mai fi arătat niciodată sânii aceia mici, cu sfârcurile tari, și nici acel triunghi pubian secret, ochilor atâtor străini necunoscuți.

Tot atât de puțin își imaginase că se vor privi în tăcere, fără să se atingă, un atât de Tung moment. Sau că vor începe într-un târziu, cu un simplu sărut.

Se sărutară, ea își deschise gura și-i căută limba cu a ei, așa cum își închipuise el că se va întâmpla, dar apoi se retrase cu sfială, părând că se deschide ca să-l întâmpine.

Și, înainte de a-și da seama ce se petrece cu el, toate gândurile despre felații fantastice și perversități nemaiîntâlnite zburară din capul lui și nu se simți deloc tras pe sfoară, și nu avu nici cel mai mic regret când ea se întinse sub el, îi luă sexul cu mâna și-l călăuzi în ea,

înlănțuindu-i cu picioarele.

Se simțea minunat cu sexul instalat confortabil în vulva ei, în cea mai clasică dintre poziții, era bine, curat și întrucâtva ca acasă.

Și dacă la început îl intimidase gândul de a se culca cu o femeie atât de experimentată, dacă în primele câteva momente aproape că-și dădu drumul din cauza excitației și a fricii că o va dezamăgi, totul se liniști când ea se opri și-i încetini ritmul, făcându-l să-și recapete controlul, ca el să caute apoi s-o mulțumească, trecând într-o mișcare fermă, lină și legănată care o aduse după un timp nu tocmai scurt la primul ei orgasm.

După care continuă într-un ritm egal, bine cumpănit, făcând amor, sau mai bine zis, făcând dragoste cu o încredere și o eleganță de care nu se credea în stare, uitându-și temerile, pierzându-se în țipetele ei de plăcere, stăpân pe meșteșuguri de care auzise, dar pe care nu le practicase până atunci, până când ea zâmbi și strângându-l ușurel de testicule, îi șopti:

— Dă-ți drumul, iubițel, vino în mine, acum.

Ceea ce și făcu, aproape instantaneu, privind-o în ochi, cu recunoștință și împăcat cu sine, prăbușindu-se apoi visător pe pieptul ei moale, în brațele primitoare.

Sonia Gagarin rămase trează vreme îndelungată cu Jerry Reed adormit în brațele ei,

înainte de a se lăsa și ea pradă somnului. Făcuse dragoste cu mulți bărbați, după numărătoarea curentă ajunsese la douăzeci și două de naționalități, și dacă pe fondul senzației tandre un anume impuls romantic ar fi vrut să o convingă că Jerry fusese cel mai bun, realiză totuși că nu era în stare să se autoamăgească așa de mult.

Se culcase cu italieni care se dovediseră cu mult mai romantici în sens convențional, cu germani cu o rezistență fizică de două ori mai mare, cu francezi care aveau mai mult *savoir-faire* și cu un suedez care o „citise” mai bine, iar Pierre Glautier stăpânea anumite tehnici la care bietul Jerry nici, măcar nu visa.

Și totuși, chiar dacă Jerry Reed nu fusese cel mai bun amant din viața ei, chiar dacă acesta nu fusese cea mai grozavă experiență sexuală, niciodată nu se simțise atât de bine făcând dragoste, Jerry Reed fusese atât de sincer, atât de preocupat de plăcerea ei încât aproape că-i ceruse voie să se bucure și el. În adâncul sufletului rămăsese un copil. Și probabil, mai era și altceva.

Avea un farmec care nu mai ținea de inocență fiindcă la urma urmei, nu mai *era* un puști naiv, ci un bărbat animat de o viziune, un bărbat care căuta deschis și sincer să schimbe lumea și care, într-adevăr, visa să construiască noi lumi în spațiul cosmic, lumi cum nu au mai fost,

și să călătorească spre planete necunoscute ce orbitau în jurul unor stele străine.

Și, paradoxal, ea simțea că asta îl făcea să fie frate întru spirit cu fetița din cartierul Latin care visase să călătorească prin lumi strălucitoare și necunoscute, pline de aventuri, în misteriosul și minunatul Occident. Fetiță care, cu Jerry în brațele sale, mai trăia încă.

Ce să fie oare, nu cumva potențialul militar, ori puterea economică sau priceperea tehnologică, calități care cândva făcuseră din americani invidiații întregii lumi? Asta să-i fi făcut să ajungă pe Lună? Asta-i făcuse pe ruși să caute să le câștige îngăduința în adâncul inimii lor, cu toate că-i urau și se temeau de imperialismul yankeu?

Însemna asta că se îndrăgostise de el?

Sonia Ivanovna Gagarin mângâie cu blândețe părul iubitului ei american. El se agită în somn dar nu se trezi, ea fiindu-i recunoscătoare pentru asta, simțindu-se străbătută de un fior.

Da, Sonia ești pe cale să te îndrăgostești. Numai că, într-un sens extrem de real acest bărbat nici măcar nu știe că exiști.

Cum ai să faci să-i spui adevărul când va veni dimineața?

Astăzi, Frontul pentru Eliberarea Animalelor și-a asumat responsabilitatea pentru explozia de ieri de la Laboratorul Agromex din

Nebraska. „Puii fără cioc care ajung în trei săptămâni la maturitate și păstrăvii giganți care nu pot supraviețui în sălbăticie sunt și așa de împotriva firii”, susține manifestul lor trimis prin fax, „dar vacile transformate de Agromax în fabrici de carne insensibile sunt mamifere ca și noi. Nu va mai dura mult până când acești Frankenstein-i ai ingineriei genetice își vor îndrepta atenția asupra genomului uman”.

CNN

VI

— Și chiar, ești rusoaica? Dar... dar Samantha Garry... accentul fila....

— Ai impresia că noi, rușii, nu ne pricepem la accente? Și apoi, puișor, dacă n-ai fost niciodată prin vechiul Blighty[31] de unde știi că n-a fost decât o tranca-fleanca din filme, măi cocoșei?

Jerry Read izbucni în râs. Fusese trezit din somn cu un sărut și o mărturisire.

Sărutul a venit de la vedeta porno din Londra, cunoscută cu o seară înainte, în timp ce mărturisirea fusese făcută de o altă femeie care, după sărut, se ridicase din pat cu cea mâi ciudată expresie de agitație pe fața ei minunată și-i turnase toată povestea într-o engleză cu un

[31] Blighty - (argoul militar) Anglia, patria mamă după serviciul efectuat în străinătate (n. tr.).

accent cu totul diferit – aproape american sau canadian, cu o sugestie abia sesizabilă de parfum străin în ritmul vorbirii.

— Efectiv nu știu cum să-ți spun asta, Jerry, m-am trezit de o oră și încercam să mă gândesc la ceva mai deștept, dar nu e nimic inteligent de spus aici, am făcut deja prea mult pe deșteapta, așa că tot ce pot să fac e să-ți spun adevărul, ca s-o scoatem la capăt într-un fel său altul, iar adevărul e că mă numesc Sonia Ivanovna Gagarin și nu Samantha Garry, și nu sunt o vedetă porno, ci doar un translator la Red Star, S.A., în Bruxelles, sunt din Moscova, nu din Londra, sunt rusoaică și nu englezoaică, mă plictiseam la petrecerea aceea iar tu erai singurul bărbat interesant de-acolo, a început ca o glumă, însă acum nu mai cred că e o glumă, cu toate că nici nu pot să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine, mă înțelegi? Și în fine asta a fost, îmi pare rău, fără ca asta să însemne că nu mi-a plăcut...

Deșertându-și sacul dintr-o dată, își petrecu brațele peste sânii goi, scoțând un oftat teatral de ușurare.

— Ei, și-acum c-am terminat – spuse ea cu același accent dar cu o nuanță mai încrezătoare, tonul sigur pe el al – pare-se inexistentei Samantha Garry – ce zici? Mă gonești din patul tău sau facem din nou dragoste?

Jerry nu știa ce să mai creadă. Într-adevăr, ea îl abordase înainte de a se fi dezmeticit îndeajuns ca să poată gândi, înainte chiar de a fi în stare să realizeze că fusese luat în balon.

Și acum, după ce-l făcuse să râdă, redevenind pentru o clipă Samantha Garry din seara precedentă, îi venea destul de greu să se supere pe ea, cu atât mai greu cu cât ea îl mângâia prin țesătura cearșafului, privindu-l cu ochii ei mari și verzi.

— Trebuie să recunosc că te-ai descurcat binișor în rolul de vedetă porno, admise el.

Ea își linse buzele și se cuibări mai aproape de el.

— Pentru o unealtă a Pentagonului, nici tu nu te-ai descurcat rău.

— Unealtă a Pentagonului?

— Nu-ți amintești? I-ai spus Samanthei Garry totul aseară. Despre slujba ta din California, unde construiești nu știu ce rampe-satelit pentru Battlestar America, și cum ESA vrea să pună gheara pe tine ca să lucrezi la...

— Of, Doamne Dumnezeule! gemu Jerry.

Acum își amintea perfect. Îi spusese acestei femei întreaga poveste a vieții sale, luând-o drept vedetă porno britanică care acum se dovedea a fi o rusoaică!

Sonia Gagarin râse:

— Să-ți spun la ce te gândești? În clipa asta, tu îți zici: „Și dacă această femeie e un spion

rus?”

Jerry roși:

— Sună cam aiurea, când o spui la modul ăsta... fu nevoit să recunoască.

— Ba nicidecum, Jerry, replică cu viclenie Sonia Gagarin. În fond, te-am păcălit complet aseară, așa că aș putea fi foarte bine un agent KGB...

— Sau, și mai rău, agent CIA! Caz în care...

Și, făcându-i cu ochiul, continuă:

— În care ce?...

Caz în care ar fi deja mult prea târziu pentru tine ca să mai faci ceva, nu-i așa, iubițel? spuse ea mângâindu-l ațâțător pe sex. Așa că, cum desigur vine vorba în filmele porno, n-ai decât să te relaxezi și să te simți bine.

— Nu-i așa că nu ești spion rus? îi spuse Jerry așezat la măsuța adusă de room-service, unde se lăfăia prânzul grotesc de costisitor alcătuit din supă de homar, stridii crude, caviar Sevruga și șampanie, pe care îl comandaseră după ce-și petrecuseră dimineața făcând dragoste.

— Bineînțeles că nu, Jerry, spuse Sonia cu seriozitate. Nu sunt decât ceea de ți-am spus că sunt, o fată din Moscova, cu o slujbă în Bruxelles, în căutare de distracții după o săptămână de concediu ratată...

— Trebuie să fie mai multe de spus despre tine.

— Oare? spuse Sonia gânditoare.

Bineînțeles că da.

— De ce?

— Pentru că despre toți oamenii se pot spune mai multe.

Toată dimineața făcuseră dragoste și când chelnerul de la room-service a sosit să aducă comanda, Sonia se dusese în baie iar Jerry își pusese halatul. Acum erau așezați de o parte și de alta a măsuței, Jerry în halat, Sonia goală și dintr-o dată simțindu-se lipsită de apărare.

— Nu și despre mine, spuse ea cuprinsă de o inexplicabilă stare represivă. Eu nu sunt ca tine, nu am o viziune despre cum ar trebui să fie lucrurile, nu vreau să schimb lumea...

— Și n-ai avut niciun vis în copilărie?

— Ba da! Dar nimic măreț, nimic pe care să nu-l fi obținut deja...

— Hai, povestește-mi.

— Nu prea e mare lucru de povestit.

Jerry îi făcu cu ochiul. Se ridică în picioare, își scoase halatul, lăsându-l să cadă pe podea.

— Ei haide, Sonia, eu ți-am arătat ce-i al meu, acum arată-mi și tu.

Sonia râse. Jerry se așeză din nou, se lăsă pe spate, își luă paharul de șampanie și, făcând să se rotească lichidul în pahar, o privi drept în ochi.

— Hai, iubițel, cum ar zice prietena ta Samantha, spuse el cu un accent britanic

îngrozitor, care o înduioșă, spune-mi secretele sufletului tău.

Ceea ce ea și făcu, în postura în care se aflau.

Încercă să-l facă să înțeleagă ce însemna să crești într-un cartier ca Lenin, și ce a putut să reprezinte pentru ea călătoria în Disneyland-ul Occidentului, cum acest vis mărunt, și egoist, atât de jalnic și de meschin față de al lui, îi determinase întreg cursul vieții, făcând-o să aspire la o carieră în serviciul de externe...

Apoi se opri, își mai turnă un pahar de șampanie pe care îl bău dintr-o dată, ca să-și facă curaj, și începu să-i povestească acestui bărbat dezbrăcat, cu o seară înainte un simplu străin, acestui american, despre Iuli Markovski, despre cum renunțase la el, la dragostea și la cariera aleasă, la tot ce mai contase pentru ea, atunci când Red Star i-a făcut oferta de a duce o viață în Occident *imediat.*

— Și știi care e lucrul cel mai dureros în ceea ce mă privește, Jerry? Cel mai dureros e că nu regret deloc! Am obținut ce mi-am dorit și s-a dovedit a fi exact așa cum am sperat să fie! Sunt *fericită* de decizia mea. Și tot așa aș proceda și dacă ar trebui să aleg din nou.

Oftă și alese cu furculița, la întâmplare, o stridie, ocolindu-i privirea.

— După cum vezi, sunt o ființă cu adevărat superficială... spuse ea pe un ton mai moale.

Jerry Reed se ridică de pe scaun, se apropie

de ea, îi puse o mână pe umăr, îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească în ochi și să-i vadă zâmbetul blând.

— Ei bine, domniță, ai reușit să pui mâna poate pe singurul tip din Paris care înțelege exact cât de puțin superficială ești.

Sonia se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Am crescut visând să ajung pe Lună și pe Marte, iar tu ai crescut visând să călătorești în Occident Toată viața am căutat o cale să ajung în lumea viselor mele și acum, dacă aș fi destul de curajos, poate că aș reuși s-o fac, măcar în parte...

Ochii lui Jerry o priveau atât de fierbinte, încât Sonia simți cum deprimarea ei se topește precum ceața unei dimineți răcoroase de primăvară în căldura răsăritului de soare, cu toate că nu-și dădea seama de ce.

— Nu cred că te înțeleg... Spuse ea.

— Ți-am povestit despre unchiul Rob aseară, nu-i așa?

Sonia încuviință din cap.

— El mi-a spus o frază citită nu știu unde, care i se lipise de suflet și pe care n-am uitat-o nici eu: „Ai putea să înveți să pășești pe apă. Va trebui să renunți la tot pentru asta, dar ai putea să pășești pe apă”.

— Și?...

— Așa că pentru asta am nevoie de tot curajul ca s-o fac, spuse el și felul în care o privi păru

absolut strălucitor. Pe când tu, Sonia, tu ai *făcut-o.* Ai renunțat la tot și iată că fetița din Moscova a pășit deja pe apă.

Ochii Soniei se umplură de lacrimi.

— Jerry Reed, ești un om minunat, ți-a mai spus asta vreo femeie până acum?

— Nu, răspunse el foarte serios. Niciuna.

În clipa următoare se aflau unul în brațele celuilalt.

Și astfel a început povestea.

Așa a început cu adevărat.

După-amiaza și-au petrecut-o plimbându-se și discutând. Au vorbit despre cum e să-ți petreci copilăria la Moscova și cum e la Los Angeles. Despre filmele vechi pe care le-au văzut. Despre Paris. Despre mâncare. Și-au imaginat cum ar fi să locuiască într-una din casele plutitoare ancorate de-a lungul Senei.

Jerry Reed se îndrăgostea, ceva ce nu i se mai întâmplase cu adevărat până atunci, dar n-avea chef să vorbească despre asta pentru că nu știa ce să spună și nici nu simțea nevoia.

În schimb, vorbi despre spațiul cosmic. Și trăncăni necontenit, iar Sonia îl lăsă să vorbească, zâmbind și fără să-i reproșeze că era „vorbărie spațială”, cum făcuseră alte femei, fără să i se plângă că o plictisea de moarte, punându-i, din când în când, câte o întrebare tehnică naivă, dar inteligentă, ca să-i

dovedească cât fusese de atentă, și îl ținu de mână spunându-i din priviri că era cu adevărat pătrunsă, că deși nu pricepea mare lucru din cele auzite, era dornică să învețe, pentru că înțelesese pe deplin ce însemnau toate astea pentru el.

Și oricum, acesta era lucrul cel mai minunat dintre toate.

Pe înserat s-au întors la Ritz, au deschis larg ferestrele, au mutat o masă și două scaune pe balcon și au comandat șampanie ca să aibă ce sorbi în timp ce priveau apusul auriu de soare la Paris.

— Parcă-ar fi unul din filmele de demult, de la Hollywood. Spuse Sonia visătoare. Să stai aici și să bei șampanie, în balconul ăsta cu vedere la Sena și în camera asta de hotel, Doamne, cât trebuie să fi costat...

Jerry își ridică paharul, în semn de toast:

— În cinstea Agenției Spațiale Europene! Pentru cei care au plătit toate astea!

— De. Bună seamă că au mare nevoie de tine, spuse Sonia și un gând ca o umbră îi trecu prin minte și anume, că era puțin cam ciudat ca ESA să cheltuiască atât de mulți bani ca să recruteze pe cineva ca Jerry, cineva care, după propria-i descriere, nu era vreun inginer sau savant important, și care nu avea cu mult mai mulți ani decât ea.

Jerry sălță din umeri:

— Probabil că asta-i scutește de o parte din impozite, spuse el. Nu e ca atunci când cineva își cheltuiește proprii săi bani!

Fără îndoială că așa și era. Sonia se mai întâlnise cu această mentalitate capitalistă, chiar dacă nu la un asemenea nivel de opulență. Se întreba doar cât de departe ar putea fi împinsă...

— Am o idee, spuse ea. Mi-au mai rămas opt zile de concediu, iar tu n-ai văzut din toată Europa decât Parisul, așa că de ce ți-am face o excursie împreună, un fel de „mini-grand-tour”, ce zici? Londra, Baden-Baden, Viena, poate Budapesta, neapărat câteva insule grecești, Roma...

Ridică din umeri râzând:

— Am putea chiar să nici nu plănuim traseul, să sărim pur și simplu în trenuri și avioane și să ne ducem unde avem chef...

Ochii lui Jerry se aprinseră:

— Dar ar fi grozav! exclamă el și imediat se încruntă. Și în același timp, monstruos de costisitor, tu ai așa de mulți bani? Fiindcă eu...

Se opri la mijlocul frazei, uitându-se la Sonia. Ea își ciocni paharul de al lui, zâmbi și, înclinându-și capul, zise:

— În cinstea Agenției Spațiale Europene!

— Chiar crezi că...?

Sonia ridică din umeri: – în cel mai rău caz,

au să spună nu. Nici în Uniunea Sovietică nu te mai împușcă pentru o simplă încercare...

— Nicio problemă, sunt sigur Jerry, îi răspunse Andre Deutcher de pe ecranul videotelului când Jerry își adunase suficient curaj ca să-i explice situația și să-i pună pe tapet această propunere scandaloasă.

— Am să-l sun chiar acum pe Nicola Brandusi...

— După douăzeci de minute, se auzi apelul videotelului. Era Brandusi.

— Ce idee minunată și romantică, domnule Reed! rosti imaginea de pe monitor, zâmbind radios. Aproape că aș dori să vin și eu cu dumneata, dar desigur că ăsta ar fi ultimul lucru pe care l-ai avut în vedere, nu? Cea mai nimerită ar fi o Eurocard aurie, e valabilă oriunde și poți să obții bani gheață de la orice automat, care apoi va încărca nota de plată a ESA. Numai că am avea nevoie de câtva timp ca să aranjăm...

— Ăăă, păi n-avem la dispoziție decât opt zile, domnule Brandusi...

— Nicola, spune-mi te rog. Nicola, Jerry! zise Brandusi expansiv. Nu-ți face griji, îți vom trimite cartela prin curier mâine la hotel la un petit *déjeuner,* fă amor, mănâncă bine la prânz și o vei primi cam pe la ora 15,00, destul timp ca să prinzi cina la Londra sau Madrid. Și nu-ți

face probleme în legătură cu camera, te va aștepta până la întoarcere. *Arrivederci, Jerry,* călătorie plăcută și sărut-o pe doamna din partea mea, eh!

Și într-adevăr, a doua zi, când au revenit în cameră, după masa de prânz, dreptunghiul magic de plastic îi aștepta într-un elegant suport de marochin.

— Ei, și-acum, unde luăm cina în seara asta, Sonia? spuse cu veselie Jerry, fluturându-i cartela pe sub nas.

— E cartela ta, Jerry, așa că tu alegi.

— Păi, atunci să mergem la Londra, fiindcă e singurul loc unde cunosc și eu pe cineva.

— Parcă spuneai că n-ai mai fost pe acolo.

— N-am mai fost, spuse Jerry râzând. Dar știi, am cunoscut o vedetă porno...

Sonia auzise că Savoy Hotel era echivalentul britanic al hotelului Ritz, așa că și-au luat acolo o cameră aproape tot atât de spațioasă și chiar mai scumpă decât cea lăsată la Paris și a doua zi dimineață, după un veritabil break-fast englezesc, care-i făcu să geamă de sătui, îl purtă pe Jerry valvârtej pe traseul londonez standard – *Westminster Abbey, Houses of Parlament, Buckingham Palace, Hyde Park Corner* – toate situate la distanțe rezonabile de hotel.

Cina au luat-o la un restaurant indian

nemaipomenit, de care auzise Sonia, cu un meniu alcătuit din feluri diverse gătite din vânat: prepeliță, potârniche, urs, crotal și chiar elefant, hipopotam și leu, sau cel puțin așa scria acolo, și după aceea au luat la rând vestitele pubs[32] din Chelsea și Bayswater, înainte de a reveni la Savoy.

A doua zi Jerry o surprinse de-a binelea, făcând el însuși pe ghidul. O purtă după el prin celebrele magazine de jucării *high-tech* din *Tottenham Court Road,* au servit prânzul într-un birt oarecare, i-a cumpărat o poșetă din piele de struț la Harrod's, s-au plimbat pe Serpentina din Hyde Park, o chestie văzută de el într-un film și apoi a dus-o în Grădina Zoologică londoneză, despre care auziseră că e aproape la fel de bună ca cea din San Diego.

Cu Eurocard sau nu, la cină Jerry insistă pentru pește și cartofi pai căci, spuse el, își dorea să mănânce o adevărată mâncare *englezească.* Soniei îi veni să intre în pământ când el îi ceru recepționerului de la Savoy să-i re comande locul unde se putea mânca cel mai bun pește cu cartofi pai din oraș.

Recepționerul zâmbi și le recomandă un local în West Kensington numit *Poisson avec Pommes Frites*[33]*,* cu siguranță restaurantul unde se servea cel mai bun asemenea fel de

[32] Pub - denumire specific britanică pentru bar (n. tr.).
[33] Pește cu cartofi prăjiți (lb. franceză, în original, n. tr.).

mâncare din lume.

Ceea ce se și adeveri. Acolo, într-un salonaș amenajat ca un elegant club privat, chelneri în ținută de seară completă îi serviră cu rondele suculente de somon, morun, calcan, ton, țipar și păstrăv, bucățele de homar și langustă, moluște, stridii și melci întregi, învelite în foi foarte fine de aluat *tempura*[34], condimentat cu șofran și busuioc și prăjite în uleiuri de susan, alune și măsline, cu garnitură din felii de cartofi și batate ușoare ca aerul și o tavă plină de oțeturi exotic aromate, toate acestea udate cu o bere cehă cu adevărat nobilă.

A fost cu siguranță cea mai ciudată zi petrecută de Sonia, la Londra și, în felul ei, cea mai fermecătoare căci americanul ei naiv din California reușise să-i arate o nouă față a orașului prin intermediul ochilor săi inocenți.

În noaptea aceea ea și-a manifestat din plin recunoștința, iar dimineața, îmbarcați pe un vas rapid, au plecat spre Normandia, unde au servit la prânz *moules*[35] și cidru, au luat TGV-ul spre Bordeaux și un tren local spre Bayonne, petrecându-și după-amiaza la *corrida,* au sărit în avionul de Madrid și au privit apusul soarelui de pe terasa unei cafenele, unde s-au delectat cu *tapas*[36] și o sticlă de Rioja, și-au rezervat o

[34] Fel de mâncare japonez preparat din vegetale și alge prăjite înglobate în aluat (n. tr.).
[35] Scoici (lb. franceză, în original, n. tr.).
[36] Aperitive (lb. spaniolă, în original, n. tr.).

cameră la hotel, au făcut dragoste, au mâncat *paella*[37] de moluște comestibile, căzând frânți pe la miezul nopții, s-au trezit apoi pe la ora zece, au luat TGV-ul până la Barcelona, unde Sonia a închiriat un taxi ca să-i arate lui Jerry câteva din fantasticele construcții organiforme ridicate acolo de Gaudi, despre care Jerry a spus că nu-i aduceau altceva în minte decât niște vile excentrice ale unor vedete de cinema din cartierul Bel-Air, apoi au prins un zbor la clasa I cu un avion Air France până la Nisa.

Au lenevit toată după-amiaza sorbind *americanos* pe plaja din fața hotelului și înotând în Mediterană sub cerul azuriu, au făcut amor sub pătură în mijlocul mulțimii apoi au închiriat un vechi și uriaș Rolls decapotabil în care, cu Sonia la volan, s-au plimbat seara sub cerul înstelat, de-a lungul comișei joase pe lângă locuințele luxoase de la Cap Ferrat, spre Monaco, unde Jerry a reușit, împotriva tuturor așteptărilor, să câștige la black jack[38] (aproape suficient cât să plătească homarul thermidor și sticla de Pouilly-Fuissé servite la restaurantul de pe faleză). După care Jerry a declarat cu emfază că, fiind un adevărat Angeleno[39], învățase încă din adolescență să șofeze pe orice traseu beat pulbere fiind, ceea ce, surprinzător,

---

[37] Pilaf (lb. spaniolă, în original, n. tr.).
[38] Joc de cărți similar cu 21 (n. tr.).
[39] Locuitor al orașului Los Angeles (n. tr.).

a reușit să dovedească conducând Rolls-ul înapoi la hotel.

S-au prăbușit unul în brațele celuilalt și au dormit până aproape de prânz. Au luat masa în oraș, au prins cursa de Roma unde și-au petrecut ziua vizitând locurile tipic-turistice, s-au ghiftuit cu filé Rossini și paste, au ajuns apoi la Brindisi, în condiții înfiorătoare, cu o cursă rapidă, și au dormit în noaptea aceea pe un feribot, în drum spre insula Corfu.

Kerkyra, cel mai mare oraș din Corfu, era un coșmar turistic care-i amintea lui Jerry de nimic altceva decât de Tijuana, dar avea totuși aeroport, așa că au reușit să prindă zborul pentru Atena la timp ca să servească un prânz cu musaca și vin retsina într-o tavernă situată sus, în Plaka, după care, aproape piliți, au urcat clătinându-se până sus pe Acropole, ca să hoinărească printre ruine.

Atena, străjuită de monumentele trecutului ei grandios, era un coșmar alcătuit din smog, zgomot și miasme, așa că Sonia hotărî că cel mai bun lucru pe care îl puteau face era să prindă avionul spre München, să ia acolo micul dejun, să sară în trenul către Baden-Baden, să închirieze o cabană în afara orașului și să facă dragoste în fața șemineului, în Pădurea Neagră, înconjurați de mirosul de pini și cu zefirul nopții foșnind printre coroanele copacilor.

Sonia oftă în timp ce se lăsa furată de somn, după aceea, în patul cu saltea de fulgi, cu Jerry lângă ea, cald și înfierbântat, în lumina palidă a tăciunilor din cămin, strălucind în dormitorul înceţoşat al cabanei. „Dacă s-ar putea să dureze veșnic, gândi ea. De n-ar mai trebui să mă întorc peste trei zile la Bruxelles...”

Undeva în depărtare, o bufniță țipa lugubru, ecoul unui tren de plăcere care deja se îndepărta de ea, în adâncimile unui trecut nostalgic.

„Jelania ta se potrivește cu ceea ce simt” – îi transmise ea în gând tristei păsări de noapte. Apoi simți nevoia să râdă în tăcere de ea însăși.

„Biată Sonia! Ce nedreaptă e lumea cu tine fiindcă nu vrea să-ți păstreze tot timpul la rece prăjitura cu glazură de ciocolată și să continue să-ți arunce germenii organici în minunata ta bere nemțească! Ai dat peste dragostea vieții tale, te-ai bucurat de privilegiul unei vacanțe princiare complet gratuite și acum te simți revoltată la gândul că în curând va trebui să te întorci la lucru I”

Se ghemui mai aproape de Jerry. „Da, aceste clipe de vrajă se vor sfârși în curând, dar nu și clipele noastre împreună, iubițel. E-adevărat, curând vom rămâne fără dreptunghiul magic din plastic, dar nu există niciun motiv ca să rămânem unul fără celălalt. Bruxelles mi-i așa departe de Paris, vom fi împreună în mai toate

week-end-urile și fără îndoială că ai să-i convingi pe cei de la ESA să-ți programeze concediul în aceeași perioadă cu mine.”

Bufnița țipă din nou, de data aceasta însă părea să nu mai jelească trecerea scurtelor clipe ale minunatului prezent în negura trecutului. Trenul *acesta* părea că acum intră în gară, iar destinația lui era viitorul luminos, și Sonia nu vedea niciun motiv care să-i împiedice să se urce în el.

Cât de ciudat și totodată cât de minunat era să străbați cu taxiul străjile Parisului la o oră de maximă aglomerație, în lumina aurie a după-amiezii târzii, către Hotel Ritz din Place Vendôme, alături de rusoaica lui iubită și cu sentimentul nefiresc că se întorcea acasă.

Ceea ce, într-un sens mulțumitor, ce ținea mail degrabă de salturile în timp de factură SF, Jerry Reed înțelese că și făcea, căci în acel moment hotărârea lui era deja luată, fiind gata să semneze contractul cu ESA, dacă are nevoie chiar și cu propriul său sânge.

Uluitor era gândul că nu făcuseră altceva timp de o săptămână decât să călătorească, că tot ceea ce văzuseră și făcuseră se petrecuse între limitele geografice ale unei arii care abia dacă acoperea suprafața dintre coasta Californiei și fluviul Mississippi. Țară după țară, fiecare, cu o limbă de ’neînțeles, cu

imagini, sunete și mirosuri diferite, înrădăcinate în propriile lor povești antice, întocmai ca și lumile extraterestre din vechile reviste SF ale tatălui său.

Îți puteai petrece tot restul vieții în aceste lumi, fără ca ele să-și epuizeze ineditul și ciudățenia. Ei da, acum înțelegea cu *adevărat* în ce fel pasiunea din copilărie a Soniei de a călători în Europa de Vest era, în semnificația ei cea mai profundă, *identică* cu visul său de adolescent de a străbate ținuturile unor planete îndepărtate, orbitând în jurul unor sori extratereștri.

Și dacă visul copilăriei sale era sortit să rămână de-a pururi o fantezie, dacă bărbatul care devenise știa că nu va apuca să trăiască să vadă răsăritul măreției ere a explorărilor stelare, aceluiași bărbat i se oferea acum prilejul să devină, la o scară redusă ce-i drept, unul din oamenii a căror muncă de o viață avea să ajute cu certitudine la apropierea de acea eră.

Și pe deasupra, mai primea și un alt cadou minunat – să exploreze lumile necunoscute ale Europei, împreună cu o femeie care realmente îl înțelegea.

Căci această călătorie îl convinsese că Sonia Ivanovna Gagarin îl înțelegea cu adevărat. Într-adevăr, în unele momente Sonia păruse că-l cunoaște mai bine decât se cunoștea el însuși.

Își aminti cum, după turul în trombă de la Londra la München, ea încetinise cu înțelepciune ritmul, ducându-l să-și petreacă noaptea într-o cabană liniștită din Pădurea Neagră, pentru ca jumătate din ziua următoare să se plimbe prin pădurea verde și să discute, înainte de a lua trenul de plăcere către Viena, unde au servit cina la lumina lumânărilor, ca să meargă apoi în camera lor de hotel, unde au făcut dragoste și au stat de vorbă până noaptea târziu, prinzând a doua zi la prânz avionul de Paris.

— Da, da, Jerry, știu, știu, n-am fost la Budapesta sau Amsterdam, la Bruxelles sau Geneva și nici la lacul Como sau în Alpi, îi răspundea ea în timpul ultimelor două zile când el începuse să se plângă că pierdea timpul. Dar toate acestea rămân pe loc, nu pleacă nicăieri și dacă încerci să vezi prea multe în atât de puțin timp, ai să pierzi totul, uite de exemplu munții pe lângă care trecem acum cu trenul – uită-te pe fereastră, nu sunt minunați?

Și bineînțeles că avea dreptate. Europa nu pleca nicăieri. Sonia nu pleca decât până la Bruxelles, și nici nu trebuia să plece nicăieri. În clipa în care avionul ateriza pe Charles de Gaulle își făcuseră toate Socotelile și își puseseră la cale viitorul.

Jerry avea să accepte, bineînțeles, postul oferit de ESA, și trebuia să se ocupe singur de

vânătoarea preliminară de apartamente, întrucât ea trebuia să se înapoieze la Bruxelles lunea viitoare, dar în week-end-ul următor avea să se înapoieze la Paris ca să arunce o privire la ofertele care i s-ar fi făcut între timp și să-l ajute să decidă, că doar și ea avea să-și petreacă destul timp în apartamentul lui, iar după încă o săptămână îl va ajuta să-și aleagă mobila din *Rue du Faubourg-St.-Antoine* unde, îl asigură ea, puteai găsi aproape de toate la prețuri rezonabile.

După aceea, ei bine, erau tineri, aveau la dispoziție sfârșiturile de săptămână și concediile și bineînțeles Jerry trebuia să aibă grijă ca perioadele de concediu să coincidă și chiar dacă era o mare pacoste că, din motive de serviciu, erau nevoiți să locuiască în orașe diferite, trebuia să se împace cu ideea că în această privință nu prea era nimic de făcut, nu-i așa? Nu era ca și cum ar fi plănuit să se căsătorească sau ceva de genul ăsta – la urma urmei, aveau în față *ani* întregi să călătorească și să se simtă bine, și nu se cunoșteau decât de o săptămână!

Jerry zâmbi și o îmbrățișă cu căldură pe Sonia când taxiul ajunse în sfârșit în fața hotelului.

— Bun venit acasă, spuse el în timp ce agitația ușierilor și a băieților de serviciu se abătu asupra lor. Aproape că simt nevoia să te iau în brațe ca să trec pragul casei!

— Încearcă numai, poate vrei să provoci o grevă în sindicatul ușierilor, replică Sonia pe un ton sec. Și apoi, nu e bine să ne învățăm prea mult cu locul ăsta. În curând eu mă voi întoarce în garsoniera mea de la Bruxelles, tu vei avea apartamentul tău în Paris, și niciunul dintre noi nu-și va mai permite să comande la room-service șampanie și caviar. Dar până atunci...

— Până atunci, ce-ai zice de niște Sevruga și Dom Perignon în cinstea zilelor cărora în curând le vom zice „de demult”?

Sonia râse:

— Înveți repede, Jerry, înveți repede!

Când au ajuns în cameră, Sonia constată cu plăcere că șampania și caviarul, chiar dacă numai Moet & Chandon și Beluga, îi așteptau deja împreună cu un cartonaș pe care scria: „Complimente din partea prietenilor de la ESA”.

Tot acolo însă mai aștepta și un mesaj telefonic, vârât pe sub ușă. Și când Jerry îl ridică și îl citi, veselia i se risipi subit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sonia. Ce este?

Jerry încercă să pară nepăsător:

— Nimic important, spuse el, numai că expresia feței îl trăda. O notă telefonică prin care mi se cere să sun la Ambasada Americană.

De fapt, mesajul suna astfel:

Domnule Jerry Reed

Au sunat de la Ambasada Americană. Vi se cere să dați telefon acolo de îndată ce sosiți. Întrebați de Doris Steiner.

Părea destul de nevinovat, dar ceva în tonul mesajului îl deranja teribil pe Jerry. Probabil pasajul cu „sunați de îndată ce sosiți”. Asta-i dădu o senzație de gol în stomac, ca atunci când primești pe neașteptate o telegramă.

— E ceva în neregulă? se interesă Sonia, apropiindu-se de el.

— Sper că nimic. Cel puțin sper că nu... tata... mama, Doamne... sper că nimic...

Sonia îl strânse de mână:

— Orice ar fi, cel mai bine e să vezi despre ce e vorba și să nu te mai chinuiești așa...

Jerry încuviință din cap. Tastă numărul pe claviatura videotelului și-i răspunse telefonista hotelului. Un minut mai târziu, vorbea cu operatoarea de la ambasadă. Pe ecran nu se vedea decât Marele Sigiliu al Statelor Unite.

— Vă rog, cu doamna Doris Steiner.

— Cine întreabă?

— Jerry Reed, dumneaei m-a căutat la hotel.

— Rămâneți pe fir.

Fu nevoit apoi să suporte ceea ce i se păru a fi o jumătate de oră de sporovăială neinteligibilă. În realitate probabil că nu trecuseră decât trei-patru minute tensionate,

chinuitoare, înainte ca Marele Sigiliu să fie înlocuit de fața plictisită a unei femei de vârstă mijlocie, cu părul scurt și cărunt.

— Doris Steiner, spuse ea cu un accent sfios de Midwest.

— Jerry Reed.

Doris Steiner îl privi absentă:

— Și?... spuse ea într-un târziu.

— Și am răspuns la apelul dumneavoastră, spuse Jerry neliniștit.

— Dumneavoastră sunteți... stați un pic să verific...

...circa 90 de secunde de liniște chinuitoare...

— ...ah, da, am găsit, aveți fixată o întâlnire cu domnul Lester Coldwater, mâine dimineață la ora unsprezece.

— Serios?

— Așa scrie aici.

— Cine naiba e acest Lester Coldwater?

— Adjunctul atașatului comercial...

— Nu cunosc niciun Lester Coldwater, nu mi-am fixat nicio întâlnire cu nimeni la ambasadă și...

— Nimeni n-a susținut așa ceva, spuse Doris Steiner cu vocea ei plată, neplăcută. Domnul Coldwater dorește să fiți mâine în biroul lui, la ora unsprezece fix, așa scrie aici.

— Și dacă eu n-am chef să-l văd? se răsti Jerry.

— Vai, domnule, de ce-mi faceți viața grea?

ripostă Doris Steiner încruntându-se. Eu nu-mi fac decât datoria, okay?

— *Dumneavoastră* îmi faceți mie viața grea, doamnă Steiner, îi spuse Jerry, deja sunt sătui de toate astea. Sunt un contribuabil american și impozitele mele susțin o parte din salariul dumneavoastră, v-am pus o întrebare rezonabilă și cred că sunt îndreptățit să primesc neîntârziat un răspuns. Ce se întâmplă dacă nu vin la întâlnire?

Chipul funcționarei deveni rece ca gheața, iar vocea i se făcu tăioasă și dură:

— Ne aflăm în Franța, domnule Reed, și nu putem trimite o escortă înarmată ca să vă aresteze. Dar asteriscul din fișa dumneavoastră arată clar...

— Ce asterisc? Ce naiba vrei să spui cu „fișa mea”?

— ...că dacă nu vă prezentați la întâlnire la cel mult o jumătate de oră după cea fixată, vi se va suspenda imediat pașaportul.

— Ce dracu se întâmplă aici? strigă Jerry înfuriat.

— De unde să știu eu? Asta nu e treaba mea, domnule Reed, eu nu sunt decât un curier de clasa a III-a și ați face bine să vă calmați.

— Să mă calmez! Uite ce e, măi...

— La revedere, domnule Reed, spuse Doris Steiner cu un zâmbet veninos. O zi plăcută în continuare.

După care întrerupse convorbirea.

Legea securității naționale aprobata de curtea suprema

Cu șase voturi pentru și trei contra, Curtea Supremă a Statelor Unite a aprobat secțiunile controversate ale amendamentelor la Legea Securității Naționale, care stipulează de fapt că renunțarea la drepturile constituționale presupusă de acceptarea unei angajări care necesită o autorizație pe linie de securitate fiind o chestiune de drept civil între cele două părți contractante, este prin consecință voluntară și nu constituie un act al guvernului federal, interzis de Constituție.

Situându-se pe o poziție contrară, judecătorul Carl Waverly a declarat: Aceasta este cu adevărat o zi neagră pentru libertate ca și pentru Onorata Curte. Permițând unor astfel de sofisme logice să prevaleze, în numele securității naționale, Curtea a violat, dacă nu litera, atunci spiritul Declarației pentru Drepturile Omului și a deschis calea unor viitoare abuzuri și mai scandaloase.

New York Times

Franțujii au blocat Eurotubul

O grevă neautorizată a muncitorilor de

întreținere ai părții franceze a blocat astăzi timp de șase ore Tunelul Canalului, provocând o blocare masivă a traficului de cale ferată, atât în Londra cât și la Paris.

„Bombă? Cine a vorbit de bombe?” a declarat cu șiretenie François Deladier, purtătorul neoficial de cuvânt al greviștilor. „Noi n-am spus decât că timp de șase ore nu putem garanta astăzi securitatea trenurilor care trec prin Tunel. Cu o creștere a salariului de 5 ECU pe oră, s-ar putea să avem motivația ca o astfel de situație să nu se mai repete.”

În câteva rânduri, călătorii iritați aproape că s-au încăierat cu muncitorii francezi. „Dacă-i aveam cu mine pe pretenarii mei” – ne-a declarat un suporter al lui Manchester United care aștepta să se poată întoarce acasă după un week-end petrecut pe continent și care ne-a rugat să nu-i dezvăluim numele, „i-am fi burdușit noi pe puturoșii ăștia de broscari, așa cum le-am făcut irlandezilor joia trecută”.

News of the World

VII

Sonia nu putea înțelege de fel atitudinea senină a lui Jerry. După convorbirea telefonică de ieri cu cei de la ambasadă fusese destul de supărat, ba chiar și atunci fusese mai degrabă furios decât speriat, iar acum ajunsese să

glumească pe seama subiectului, în timp ce se pregătea să plece.

— Ăștia probabil că-și închipuie c-oi fi vreo spioană, spuse el sărutând-o cast pe obraz. Pentru ei se pare că toți rușii sunt spioni.

— Treaba asta nu-i deloc amuzantă, Jerry!

— Ei haide, Sonia!

— Nu-mi place, Jerry, poate că n-ar trebui să intri în Ambasada Americană, am auzit atâtea povești...

— Păi da, pariez că-n filmele rusești de spionaj, spuse Jerry. Nu fi caraghioasă, Sonia, tipii ăștia nu sunt de la KGB, sunt *americani.* Ce crezi că au să-mi facă, să mă răpească și să mă îmbarce pentru Siberia fiindcă m-am îndrăgostit de o rusoaică? Nu te teme, mă voi întoarce ca să luăm împreună prânzul, chiar dacă ceva mai târziu.

Râse din nou, o mai sărută o dată și apoi plecă.

Sonia se întoarse la măsuța pentru micul dejun și-și mai turnă o ceașcă de cafea. Să nu se teamă?

Jerry trata lucrurile astea cu naivitate. Acele rampe-satelit la care lucra el păreau a fi niște elemente de tehnologie pe care Uniunea Sovietică le considera destul de valoroase, și ceea ce avea importanță pentru Uniunea Sovietică era important și pentru americani. Mai întâi de toate, dacă Jerry ar fi fost un

cetățean *sovietic* aflat în posesia unor asemenea cunoștințe, nu i s-ar fi dat nicidecum voie să părăsească țara.

Gândul că CIA putea să-l târască pe Jerry înapoi în America era înfricoșător și senzația de vid resimțită când realiză că era posibil să nu-l mai vadă niciodată o convinse mai bine decât orice altceva că se îndrăgostise cu adevărat. Și în plus, picătura care umplea paharul era gândul că în patruzeci și opt de ore trebuia să se întoarcă înapoi la lucru la Bruxelles, tocmai când se petreceau toate astea.

Despre această ultimă problemă însă, n-avea motive să fie îngrijorată. Căci, abia plecase Jerry de vreo cinci minute, că se și auzi o bătaie timidă în ușa camerei.

Când o deschise, rămase cu gura căscată, inima îi tresăltă un pic, iar genunchii i se înmuiară.

Și asta pentru că în pragul ușii se afla *șeful* ei, Grigori Pankov, Pankov-Caracatița umană, gârbovit, frământându-și agitat mâinile, cu chelia acoperită de broboane de transpirație nesănătoasă, arătând de parcă ar fi pândit în hol plecarea lui Jerry, ceea ce probabil că și făcuse.

Jerry Reed nu a reușit să-l vadă pe Lester Coldwater înainte de 11,40, și asta nu pentru că n-ar fi ajuns la timp la ambasadă. Mai întâi a

trebuit să se supună percheziției corporale și verificării cu detectorul de metale. Apoi funcționarul de la recepție l-a lăsat să facă anticameră vreo cinci minute, timp în care a trăncănit ceva la telefon. Când în cele din urmă Jerry a fost îndrumat către un birou de la etajul al treilea, o secretară care nu i-a oferit nici măcar o cafea l-a ținut într-o cameră alăturată încă vreo douăzeci de minute, neavând nimic de citit în afară de niște numere vechi din *The Wall Street Journal* și *Barron's,* înainte ca Coldwater să catadicsească să-l primească.

Biroul lui Coldwater era zugrăvit într-o grețoasă culoare verde-albicios, tipică instituțiilor publice, iar pe jos era așternut nelipsitul covor maroniu. Masa lui de lucru nu făcea notă discordantă; un model imens din oțel, umanizat de un furnir ordinar din plastic, jalnică imitație de lemn, pe care trona inevitabilul terminal de computer. Unul din pereți era acoperit cu dulapuri pentru cărți, în același stil. În fața mesei de lucru se aflau două fotolii cu aspect mătăhălos, tapițate cu un material ieftin de culoare cafenie. Singurele elemente de decor erau drapelul american de lângă birou și portretul președintelui din spatele acestuia.

Lester Coldwater însuși arăta în jur de cincizeci de ani, ușor supraponderal, îmbrăcat într-un costum albastru-pepit, cu părul ușor

rebel și cărunt și ochii albaștri lăcrămoși privindu-l din spatele unor ochelari trași elegant spre spate.

— Luați loc, spuse el în loc de bun-venit.

Poate că era de vină decorul, care-i amintea lui Jerry de biroul dirigintelui din colegiu, poate că era graba cu care venise și felul cum fusese lăsat să aștepte, poate că din cauza stării transmise de Coldwater, dar indiferent de motiv, Jerry avea deja nervii tocați mărunt și era stăpânit de o ură la prima vedere.

Se trânti într-unul din fotoliile din fața biroului, își încrucișă brațele la piept și întrebă:

— Așadar?

Coldwater tastă ceva pe consola computerului.

— Așadar, domnule Reed, este de datoria mea să vă informez că sunteți pe cale să încălcați Legea Securității Naționale amendată, de curând promulgată de președinte.

— Nu mai spuneți! spuse Jerry, începând să se simtă un pic mai iritat, dar al naibii să fie cine s-o da bătut în fața acestui individ.

— Sunteți familiarizat cu prevederile Legii Securității Naționale amendate, domnule Reed?

— Nu, spuse Jerry. Nu sunt avocat și nu mă interesează deloc politica.

Coldwater tastă din nou ceva, pe ecran apărând alte informații.

— Conform informațiilor pe care le deținem,

ați primit de curând o ofertă de Serviciu din partea. Agenției Spațiale Europene.

— Cum ați aflat? izbucni Jerry, regretându-și ieșirea instantaneu.

— Nu e sectorul meu, domnule Reed, declară Coldwater cu indiferență. Intenționați să negați această afirmație?

Jerry reflectă un moment. Era evident că știau totul despre ofertă, probabil până la salariu și celelalte avantaje. N-avea niciun rost să facă pe istețul, dar nici să le pună totul pe tavă.

— Nu, spuse el. Este cumva ceva ilegal?

— Nu, dacă respingeți oferta. Întrucât aveți acces la un proiect militar de importanță medie, vi se interzice de către Legea Securității Naționale amendate să acceptați angajarea în afara Statelor Unite sau la o companie străină de pe teritoriul Statelor Unite. În cazul în care acceptați, comiteți un act de spionaj și în consecință veți fi pus. Sub urmărire penală. Deoarece o asemenea ofertă a fost oficial formulată de către ESA, vi se cere să semnați un angajament cum că nu o veți accepta, dacă doriți să rămâneți în posesia unui pașaport valabil.

Zicând acestea, scoase dintr-un sertar un document, pe care i-l întinse lui Jerry, apoi luă un pix din buzunarul de la piept și-l puse pe birou lângă hârtie.

— Și dacă refuz să semnez?

— Atunci sunt nevoit să vă cer să-mi înmânați pașaportul.

— Și dacă n-o fac nici pe asta?

Coldwater oftă și ridică din umeri:

— Asta nu mai ține de sectorul meu, domnule Reed. Dar cred că e suficient să vă spun că nu veți putea părăsi clădirea ambasadei cu pașaportul asupra dumneavoastră.

Jerry privi documentul din fața lui. Începea să se simtă înfricoșat, dar era hotărât să nu semneze nimic fără să știe ce face.

— Nu sunt obligat să semnez nimic fără asistența unui avocat, îi spuse el lui Coldwater. Este unul din drepturile mele de cetățean american, nu?

— Nu și în termenii Legii Securității Naționale amendate, replică Coldwater. Acceptând să lucrați în condițiile de importanță medie din punct de vedere ale securității de la Rockwell, ați pierdut dreptul la asistență în astfel de probleme.

— Cum? Dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Această lege nici nu exista pe atunci.

— Aveți dreptate, spuse Coldwater. Tocmai de aceea Congresul, în marea sa înțelepciune, a făcut ca secțiunea 12 a legii să aibă caracter retroactiv.

— Nu se poate, asta încalcă Constituția! trânti Jerry cu mintea învolburată. Nu semnez

ceva ce nu înțeleg fără asistență juridică!

— Cum doriți, spuse Coldwater afabil, apăsând butonul intercomului. Vă rog să-i spuneți lui Al Barker să coboare să discute cu domnul Reed situația lui.

Coldwater se ridică, cercetându-și ostentativ ceasul de la mână:

— S-a făcut aproape ora prânzului, zise el în drum spre ușă, așa că am să vă las singuri în biroul meu...

— Și care este *sectorul* acestui Al Barker? se interesă Jerry.

Coldwater deschise ușa și privi înapoi la Jerry cu un aer protector:

— Să nu fim neciopliți, domnule Reed! spuse el ieșind și închizând ușa în urma lui. Jerry rămase singur, ca un elev neascultător care așteaptă în cabinetul dirigintelui să vină directorul.

Lui Pankov îi trebui o veșnicie ca să ajungă la miezul chestiunii. Își șterse cu dosul palmei sprâncenele de transpirație, ceru o ceașcă de cafea, se plânse de drumul de la Bruxelles până la Paris. Aruncă o privire furișată la patul nefăcut, apoi la Sonia, se așeză afectat pe un scaun, fără măcar să facă o trecere formală sau o remarcă neutră și asta constituia aspectul cel mai rău-prevestitor al comportării sale.

— Ce naiba căutați aici, Grigori Mihailovici?

întrebă în sfârșit Sonia, când nu mai putu suporta.

Pankov îi adresă un rânjet extrem de stingherit.

— Cu toate că aș fi vrut să-ți pot spune că e o problemă de ardoare romantică, Sonia Ivanovna, din păcate sunt nevoit să te înștiințez că mă aflu în budoarul dumitale în interes de serviciu.

— Nu înțeleg...

Pankov părea că privește prin ea în timp ce-i ținu un mic discurs bâlbâit, pe care dădea impresia că îl învățase pe dinafară și probabil că așa făcuse:

— Suntem pe punctul de a încheia o afacere în valoare de miliarde de ruble cu Europa Comună. ESA, așa cum fără îndoială cunoști, mulțumită, să-i spunem, legăturii dumitale cu Jerry Reed, este pe cale să construiască prototipul avionului spațial, așa numitul Daedalus...

— Și de ce-mi spui mie toate astea? întrebă Sonia. Ce legătură are cu...

— Răbdare, răbdare, Sonia Ivanovna! Problemele acestea mă cam depășesc, ca să-ți spun drept, așa că te rog să nu mă întrerupi, căci s-ar putea să uit totul.

Începuse să transpire din nou. Își șterse sprâncenele cu un șervețel de pe măsuță și mai luă o gură de cafea călduță înainte de a

continua.

— Unde rămăsesem?... Ah, da, ESA împreună cu un consorțiu european dorește să achiziționeze module de Cosmograd, în ideea de a asambla, oricât de neverosimil ar părea, un soi de hotel pe o orbită geosincronă, ca să poată face Daedalus-ul viabil din punct de vedere economic, deși cum vor reuși asta nu prea-mi dau...

— Da, da, vor construi o stație orbitală ca să ofere o destinație avionului spațial, justificând în acest fel costurile față de bănci, spuse Sonia iritată. Jerry mi-a explicat toate astea...

— Ți-a explicat? făcu, Pankov, oarecum perplex. Atunci, probabil că deja știi că vor de asemenea să achiziționeze rachete Energia, pe care le vor folosi ca să amplaseze pe orbită rezervoarele mari de combustibil pentru alimentarea transportoarelor, care vor tracta într-un fel oarecare Daedalus-ul până la stația lor spațială.

Pankov oftă:

— Module! Hoteluri spațiale! Transportoare! strigă el. Au vreun sens toți termenii ăștia pentru dumneata? întrebă el pe un ton plângăreț.

Totul în afară de motivul pentru care ai făcut atâta drum de la Bruxelles până aici, ca să stai la taclale cu mine pe această temă, ripostă Sonia, deja de-a dreptul exasperată. N-ai vrea

să treci odată la subiect, Grigori Mihailovici?

— La subiect? Ah, da, la subiect! Păi, subiectul îl constituie faptul că Red Star a refuzat să le vândă rachetele Energia, insistând să le vândă combustibilul direct pe orbită, ceea ce ar fi cu mult mai profitabil deoarece ar face stațiile lor orbitale dependente de prețul combustibilului sovietic FOB[40] pe orbita terestră joasă...

— Ocolești esențialul, Grigori Mihailovici! Tot n-ai de gând să treci la afaceri?

— Afaceri? Păi, da, atâta lucrul înțeleg și eu. După îndelungi și, după cum mi s-a spus, încrâncenate negocieri, cele două părți au ajuns la un compromis. Noi le vindem module de Cosmograd și rachete Energia și primim 49% din consorțiul transnațional care va construi avioanele Daedalus. O afacere frumușică pentru Red Star, nu crezi?

— Minunat! Ingenios! Extraordinar! Dar ce legătură au toate astea cu mine, fir-ar să fie! Ce cauți dumneata aici?

Da, da, ajungem și la asta, spuse Pankov și vocea îi deveni mai calmă și mai sigură, ceea ce nu avu deloc darul de a o liniști pe Sonia.

— Vezi tu, cheia problemei o constituie acele transportoare, fără de care ESA nu-și va putea

---

[40] FOB = Free On Board - formă de contract de export în care importatorul achită contravaloarea transportului și a asigurării (n. tr.).

duce avioanele la hotelul spațial, și nici măcar să construiască respectivele hoteluri. Numai că nici ESA, nici Uniunea Sovietică nu posedă tehnologia necesară pentru a construi asemenea remorchere, deși, mi s-a spus, militarilor noștri tare mult le-ar plăcea să aibă așa ceva, și fără ele întreaga afacere moare, sute de miliarde de ruble, sau cel puțin așa am înțeles eu...

— Numai americanii stăpânesc tehnologia rampelor-satelit... murmură în surdină Sonia. Iată de ce ESA cheltuiește toți acești bani ca să-l convingă pe Jerry să lucreze pentru ei!

Pankov scoase din adâncul pieptului un oftat de ușurare și îi adresă un zâmbet imens, care ar fi fost îndreptățit să fie etichetat drept „fermecător” dacă n-ar fi fost lipit pe chipul unei creaturi atât de dezgustătoare.

— Da, da, întocmai, Sonia Ivanovna, mulțumesc cerului că ai înțeles! exclamă el.

— Ce *anume* trebuia să înțeleg? spuse Sonia, numai că de data asta perplexitatea ei era întrucâtva simulată căci, împotriva voinței ei, se simțea înfricoșată că începea să înțeleagă.

— Motivul pentru care îți prelungim concediul plătit pe toată durata, îi explică Pankov.

— Pe toată durata a ce? îl întrebă Sonia, știind prea bine ce avea să urmeze dar hotărâtă să-l facă pe Pankov să transpire cât se putea de

mult, ca un fel de răzbunare inutilă.

— Chiar e nevoie? îngăimă Pankov pierdut, frângându-și mâinile.

Sonia îi răspunse în tăcere cu o privire ce sugera că nu înțelegea nimic:

— Nu eu am pus la cale treaba asta, scânci Pankov. Mi s-a ordonat să-ți transmit această solicitare de către Serghei Dakolov, care a fost informat de către superiorii *lui,* la rândul lor puși în temă de cei de la Sediul Central al Red Star de la Moscova, că înalte cercuri ale Partidului... ah... consideră că ar fi de dorit ca dumneata... ăăă... să-ți continui legătura cu acest Jerry Reed până când trădează și să faci tot ce-ți stă în... ăăă, puteri ca să-l convingi să procedeze astfel...

— Să trădeze! exclamă Sonia. Cine a spus că Jerry, trebuie *să trădeze?* Și în folosul cui? Se pune doar problema de a accepta o ofertă de serviciu, nu-i așa?

Grigori Mihailovici Pankov, eliberat în sfârșit de povara nesănătoasă a nefericitului mesaj de la superiorii săi, părea că reușise să-și revină suficient ca să-și recapete aura de mărunt personaj birocratic.

— Nu, nu-i așa! spuse el cu vocea pompos-autoritară a șefului de birou. Cât despre beneficiari, nu mă îndoiesc că ESA îi va asigura un pașaport pentru Europa Comună. Iar cei trădați bineînțeles că vor fi americanii. În fond,

ceea ce i se cere e să ajute ESA să-și dezvolte propria versiune a unui element important din tehnologia folosită în programul Battlestar America. Americanii vor face tot ce le va sta în puteri ca să prevină asta, fără ca să violeze suveranitatea Franței, ceea ce înseamnă că, mai mult ca sigur, nu-i vor mai permite să rămână în Europa Comună cu un pașaport american, dacă semnează pentru ESA.

— Dacă semnează contractul...

Pankov îi adresă Soniei o privire pe care ea o cunoștea prea bine.

— Este de datoria dumitale ca angajat fidel al Red Star, S.A. și ca cetățean patriot al URSS, care, trebuie menționat, a fost blagoslovită cu o viză nelimitată de călătorie pentru Europa Occidentală, să veghezi ca Jerry Reed să lucreze pentru ESA, spuse el pe tonul cel mai oficial posibil.

— Și dacă refuz să am de a face cu această murdărie?

Grigori Pankov ridică din umeri:

— Dacă refuzi să dai curs dorințelor înaltelor cercuri ale Partidului, cu toate că, oficial, gulagul nu mai există, Red Star are *totuși* un post vacant de dactilografă la Vladivostok.

De data aceasta, Jerry Reed nu mai fu lăsat să fiarbă prea mult în suc propriu. Nu trecuseră nici cinci minute de la plecarea lui Coldwater

când Al Barker dădu, mai mult sau mai puțin, buzna în birou, și dacă nu se poate spune că a trântit ușa, în orice caz a închis-o cu un aer de autoritate glacială.

Barker era un bărbat de culoare de înălțime medie și o constituție suplă dar musculoasă, purtând un costum gri închis, foarte bine croit, care pe el căpăta aura unei uniforme. Avea pomeți proeminenți, părul tuns scurt și presărat cu fire albe și niște ochi duri și reci, obișnuiți să comande. Traversă țeapăn încăperea, fără să se prezinte. Se așeză pe scaunul pivotant din spatele biroului, își puse coatele pe masă, îl fixă pe Jerry cu o privire lipsită de orice ezitare și trecu direct la subiect.

— Am să ți-o spun p'a dreaptă, domnule Reed, spuse el în silabe scurte, sacadate. Ai fost un mare fraier și ai intrat într-un rahat mare de tot. Te afli în posesia intelectuală a unui material secret ce ține de Battlestar America și poți să fii sigur că cretinul care ți-a dat drumul să pleci din țară cu o viză pentru Europa Comună nu va mai avea ocazia să facă din nou aceeași greșeală stupidă.

Barker își trosni degetele, își țuguie buzele și îl privi pe Jerry cu un soi de resemnare.

— Acum, se poate spune că n-a fost întru totul vina dumitale, Reed, admise el. În fond, ți s-a oferit o vacanță gratuită de către vânătorii de capete de la ESA, nu ai făcut pe istețul și nu ți-

ai ascuns destinația, cineva n-a fost atent și te-a lăsat să părăsești țara și cea mai gravă acuzație care ți se poate aduce e că ai fost un nătăfleț avar.

— Cum... cum ați aflat?...

— Cum am aflat despre intențiile ESA? îl întrerupse Barker. Iisuse Cristoase, Reed, chiar așa de incompetenți ne consideri? Vasăzică, îți faci apariția aici, te instalezi ca un pașă în ditamai apartamentul la Ritz, începi să arunci bănii în dreapta și în stânga, de parcă ai mai avea de trăit câteva zile și noi să nu băgăm de seamă? Te arăți la o mare recepție ESA împreună cu *André Deutcher,* și noi să nu fim atât de deștepți încât să numărăm până la doi?

Jerry era ametit de asaltul lui verbal:

Bine, bine, deci ESA mi-a plătit drumul până la Paris și mi-a făcut o ofertă de serviciu. Constituie asta vreo ilegalitate?

Barker ridică din umeri:

— Ar *putea* fi formulată ca tentativă de încălcare a Legii Securității Naționale dacă am vrea să căutăm ceva cu care să te înfundăm. Cu toate că, dacă ne forțezi, nici nu trebuie să ajungem atât de departe, Reed. Și asta pentru că ne-ai ușurat sarcina încurcându-te cu un agent rus.

Asta era deja prea mult pentru Jerry.

— E ridicol! replică el. Sonia nu e spion!

Barker își ridică privirea înspre tavan.

— Pricep, Reed. Ești sigur de chestia asta, nu-i așa? Pariez că tipa ți-a spus-o cu gura ei!

— E translatoare la Red Star, în Bruxelles, insistă Jerry. Puteți verifica.

Nu zău? Chiar crezi că nu am verificat-o?

— Păi atunci...

— Doamne Dumnezeule, Reed, tu chiar îți închipui că rușii ăștia prind de fundul agenților lor bilețele pe care scrie: „Fute-mă, sunt de la KGB”?

— Aveți dovezi că Sonia lucrează pentru KGB?

— Nu avem nevoie de dovezi, Reed. Nu trebuie decât să judeci puțin. Povestea ei *de acoperire* este că lucrează pentru Red Star. Chiar nu știi ce înseamnă asta?

— Ăăă... un soi de societate comercială rusească, nu-i așa?

— Da, Reed, așa, cum spui tu, un *soi* de societate comercială, îi răspunse Al Barker, cu vocea obosită, exasperată a unui profesor având de a face cu încă un elev nepregătit. Mai exact, aceasta este *singura* societate comercială rusească și acționează cu mâna dreaptă a guvernului sovietic având misiunea să penetreze, să cumpere și să submineze o cât mai mare parte din economia Europei Comune și să transfere tehnologii avansate înspre Est. Rămâne de lămurit dacă este o filială al KGB în organigrama de la Moscova, sau viceversa.

— Și numai pentru că Sonia lucrează în biroul lor de la Bruxelles, automat este o agentă? replică Jerry. Cred că ați citit prea multe romane de spionaj. Întreaga ipoteză e în orice caz caraghioasă. Căci, înainte de toate, ce ar putea să vrea de la mine un spion rus?

— Dar ESA ce vrea de la tine, Reed?

— Ăștia nu vor decât să lucrez pentru ei, atâta tot...

— La Proiectul Icarus, nu i așa, Reed? spuse calm Barker.

— De unde știți...? apucă să spună Jerry înainte de a se întrerupe. Am impresia că asta a fost o întrebare stupidă, adăugă el cu o voce mult mai înceată.

Al Barker îl ferici cu un mic zâmbet de gheață.

— Asta e lucrul cel mai inteligent pe care l-ai spus până acum, Reed. Sarcina ta ar fi să-i ajuți să construiască un soi de remorchere spațiale care să le transporte avioanele Daedalus pe GEO, folosindu-se de experiența ta în materie de rampe-satelit...

— Ei bine, da, admise Jerry, dar ăsta nu e un proiect militar și rușii nu sunt amestecați...

— Și pe-asta o știi cu certitudine, așa-i?

— Păi nu, nu tocmai, adică...

Barker se ridică în picioare și începu să pășească în cercuri mici, forțându-l pe Jerry să-și sucească gâtul ca să-l poată urmări.

— Ai putea afirma că ești un american patriot, Jerry? spuse el cu o schimbare abruptă a tonului.

— Păi dă, desigur...

— Știi ceva istorie?

— Ceva, ceva...

— Ei atunci poate că știi că Statele Unite au salvat pielea blestemaților ăștia din Europa Occidentală de urgia naziștilor și apoi i-au protejat pe ticăloșii ăștia nerecunoscători timp de cincizeci de ani de comuniști, până când au fost în stare să stea pe propriile picioare. Și când s-au văzut cu sacii în căruță, când s-au reunit în Europa asta a lor Comună și am ajuns să le datorăm trilioane de dolari pe care de fapt i-am cheltuit ca să-i protejăm, atunci au încheiat târgul murdar cu rușii și ne-au eliminat din circuitul economic.

— Nu înțeleg ce legătură au toate astea cu...

— Dar e foarte simplu, Jerry. Noi le-am luat-o cu mult înainte în tehnologia armelor spațiale, iar ei încearcă să ne ajungă din urmă în stilul lor caracteristic, furându-ne tehnologia.

— Ce legătură au toate astea cu mine? protestă Jerry lipsit de sinceritate, căci începuse de fapt să înțeleagă unde duceau toate astea.

Al Barker se așează din nou în spatele biroului, căci își terminase mica lui lecție de istorie și acum redevenise cel dinainte.

— Toate au legătură cu tine. Uită-ți blestemata de Viață amoroasă. Pentru că, chiar dacă Sonia Ivanovna nu este decât mica și nevinovata translatoare care crezi tu, *tot* nu te putem lăsa să rămâi aici, pentru că nu ne putem permite să transferi către ESA domeniul tehnologic pe care îl cunoști. Acum ei gândesc ca niște porumbei, dar cred că nu te aștepți să te lăsăm să pasezi o asemenea marfă unui adversar potențial?

— Asta e motivul pentru care insistați ca eu să semnez angajamentul că nu voi accepta oferta lor de angajare?

Barker clătină din cap:

— Ai ratat această șansă în momentul când l-ai făcut pe Coldwater să mă cheme. Eu nu sunt dispus să am atâta încredere în tipe, Reed. Nu ți-a mai rămas decât ori să te întorci în Statele Unite în cel mult 48 de ore, ori să suporți consecințele.

— Ce consecințe?

— Pierderea definitivă a pașaportului. Revocarea autorizației de Securitate și asigurarea fermă că nu vei mai primi alta, niciodată, nici măcar una de nivel mai scăzut, asta însemnând că n-ai să mai poți lucra. Niciodată în vreun program spațial. Punerea sub acuzare pentru încălcarea Legii Securității Naționale.

Ceva înlăuntrul lui Jerry plesni. Îl ascultase

pe Barker făcându-l fraier și nătăfleț, iar pe femeia iubită – spion, și nu i se lăsase răgazul nici măcar să-și tragă sufletul ca să se apere coerent. De data asta însă Barker *chiar* că-i insulta inteligența, și asta avu darul de a-i dezlega, în sfârșit, lui Jerry limba.

— Măi, domnule Barker, ce faci dumneata aici, izbucni el fără să se mai gândească, vrei să mă *obligi* să trădez?

În momentul în care îl pronunță, cuvântul păru să-i ardă limba. „Dumnezeule! Ce-am fost în stare să spun?”

Numai că Al Barker părea la fel de uluit ca și el.

— Ce tot vorbești acolo, Reed? spuse el pe un ton vădit îngrijorat și dintr-o dată păru că el e cel aflat în defensivă.

Probabil că dragostea îl făcuse pe Jerry curajos. Probabil că grimasa de pe fața lui Barker. Sau poate că ritmul discuției scăzuse îndeajuns ca el să realizeze logica îngrozitoare a lucrurilor.

— Vrei să spui că dacă nu mă reîntorc în Statele Unite în 48 de ore, mise va ridica pașaportul...

— Din punctul nostru de vedere, acest document și-a pierdut valabilitatea...

— ...dar mi-ai spus totodată că mă veți pune sub acuzare dacă n-o fac.

— Ei haide, m-ai înțeles greșit, interveni

Barker grăbit, uită tot ce ți s-a întâmplat, fă-te băiet cuminte și n-o să fii acuzat de nimic.

— Îmi poți garanta asta în scris?

Al Barker îl privi cu o căutătură solemnă. Lui Jerry i se păru că vede o altă expresie pe fața sa, de data asta părea una de admirație pizmașă.

— Okay, desigur, de ce nu? spuse el fără grabă. Cred că pot face și asta...

— Iar în privința autorizației mele de securitate? spuse Jerry.

— Ce-i cu ea, Reed?

— Îmi garantezi în scris că nu mi se va ridica? spuse Jerry, știind prea bine ce răspuns va primi.

Barker îi studie fața cu o expresie impenetrabilă și nu spuse nimic.

— Ei?...

Barker ridică din umeri și, pentru prima oară, îi ocoli privirea.

— Mă tem că nu am această putere, recunoscu el foarte liniștit. Dar aș putea să-ți pun o vorbă bună pe lângă oamenii care o au.

— Da, desigur, făcu Jerry. Așa mă gândeam și eu.

— La ce te-ai gândit, Reed?

— Că nu am decât alternativele: să-mi păstrez pașaportul, să mă întorc în State, unde mi se va sălta autorizația și unde voi fi concediat de la Rockwell și nu voi mai fi niciodată angajat în

ceva cât de cât legat de programul spațial... sau să rămân aici, să accept oferta celor de la ESA și... și...

— *Să trădezi*, spuse Barker, privind de data aceasta fix la Jerry. Pentru că, te rog să te gândești bine Reed, dacă accepți oferta ESA, așa se va numi gestul tău. Nu te amăgi. Nu vei mai putea să te răzgândești. În clipa în care vei mai pune piciorul pe pământ american, vei fi arestat».

— Of, fir-ar a dracului de situație, oftă Jerry.

Ceva se îmblânzi în expresia lui Barker. Se aplecă peste birou și pentru o clipă se părea că va întinde mâna ca să-l atingă pe Jerry.

— Uite ce e, băiete, spuse Barker aproape cu blândețe, tu nu ai de gând să faci una ca asta, este? Tu nu vrei cu adevărat să-ți trădezi patria. Nu vrei să-ți petreci tot restul vieții în exil. Nu ai de gând să nu-ți mai revezi niciodată ținutul natal. Nu se poate să vrei ca rudele și prietenii de acasă să te considere drept *trădător,* nu?

— Nu, șopti Jerry nefericit.

— Așa mi-am închipuit și eu, spuse Barker cu glas scăzut.

— Dar... dacă mă întorc acum, ce mă așteaptă acolo? spuse Jerry pe un ton plângăreț. Nu-i așa că nu mi se va mai putea permite să lucrez în cadrul unui program spațial?

Barker studia imitația de fibră de lemn de pe

birou:

— Cu dosarul tău, vei fi în măsură să obții un serviciu rezonabil, Reed. Poate în proiectare, în aviația civilă sau în industria auto. Știi, am un amic destul de bine plasat la Piper, care ar putea să intervină pentru tine...

— Nu înțelegi, domnule Barker, nu înțelegi nimic...

— Înțeleg un singur lucru, Reed, replică Barker nu total lipsit de compasiune, sau cel puțin așa i se păru lui Jerry. Ai ajuns într-o situație în care trebuie să alegi între cariera ta, prietena ta, rusoaica și propria ta țară. Te-ai împotmolit, amice. Nu te invidiez, dar asta e.

Jerry încuviință rar din cap.

— Așa este, șopti el.

Al Barker se ridică de la birou, îl ocoli și, ajuns lângă Jerry, lăsă părintește mâna pe umărul său.

— Să-ți spun ceva, spuse el. Am să fac ceva ce n-ar trebui să fac. Am să te las să pleci de aici cu pașaportul în buzunar, chiar dacă, să știi, n-am voie s-o fac. Am să-ți las la dispoziție cinci zile în loc de 48 de ore, ca să te hotărăști.

Își luă mâna de pe umărul lui Jerry.

— Să știi că mă bazez pe tine acum, Reed. Nu te putem aduce cu forța în State și poți să știi că dacă ai să trădezi, o să cam înghit gălușca. Dar să mai știi un lucru, Jerry – n-aș vrea să văd un copil nevinovat ca tine transformat în

trădător de către acești europeni degenerați și lipsiți de conștiință, n-aș vrea să te văd obligat să iei o decizie pe care o vei regreta până vei muri.

Și deodată, pereții camerei fără ferestre părură să se prăbușească peste Jerry, aerul păru că-i îngheață în gât și totul parcă se concentră în privirea sfredelitoare a lui Al Barker, țintuită asupra sa.

— Mă crezi că am jucat cinstit cu tine, Reed? Ca de la american la american?

Jerry îi întoarse privirea și simți că-i vine să plângă.

— Da, se chinui el să răspundă, în ciuda nodului îngrozitor pe care-l simțea crescut în gât ca o ciupercă toxică. Da, sunt sigur că da.

Trecuse bine de ora prânzului când Jerry s-a întors în camera lui de la hotel și Sonia ajunsese deja la al treilea pahar de vodcă rusească de cartofi, pe care o comandase de la room-service, ca să prindă curajul de a-i povesti vizita lui Pankov.

Nici nu se punea problema să treacă sub tăcere această vizită, căci trebuia să-i explice motivul prelungirii miraculoase a concediului. Pankov, cu incompetența sa amatoricească și transpirată, nu se ostenise să-i furnizeze și un pretext plauzibil, iar ea n-avea nicio intenție să facă treaba asta în locul lui, născocind cine știe

ce minciună stupidă. „Lucrurile astea – se pomeni ea reflectând după primul pahar – trebuie lăsate pe seama profesioniștilor de la KGB.”

Și apoi, nu exista niciun motiv să nu-i spună lui Jerry adevărul, nu-i așa? – hotărâse ea după al doilea pahar.

Mai ales că, la urma urmei, el singur, călăuzit de propria-i inimă, se hotărâse să facă exact acele lucruri pe care le doreau înaltele cercuri ale Partidului. După al treilea pahar, i se părea că, de fapt, singura problemă era cea creată de Pankov prin venirea lui acolo, iar după al patrulea își redusese problema până la a-și construi o frază introductivă, care să-i dezlege limba. Când Jerry și-a făcut apariția, reușise chiar să conceapă prima jumătate: „Nu-i așa că e nemaipomenit, Jerry, șeful mi-a prelungit concediul, pentru că...”

Dar, când Jerry intră brusc în cameră, dădu totul uitării. Căci el nu părea să bage de seamă că patul era încă nefăcut. Nu părea să observe sticla de vodcă din frapieră și nici că Sonia se omenise binișor din ea. Avea privirea rătăcită și o paloare cadaverică pe chip, de parcă el fusese cel care se îmbătase, și asta avu darul s-o trezească imediat pe Sonia.

— Jerry, ce-i cu tine, arăți groaznic spuse ea în timp ce el se trânti în fotoliul din fața ei. Ce s-a întâmplat la ambasadă?

Jerry săltă sticla de vodcă din frapieră, își turnă o porție zdravănă și o dădu peste cap ca un veritabil mujic, de parcă ar fi făcut lucrul cel mai natural cu putință.

— Nu mă lasă să accept oferta ESA, Sonia, spuse el.

— Cum adică, „nu te lasă”? întrebă ea. Și cum te-ar putea opri?

— Mă vor pune sub acuzare în virtutea Legii Securității Naționale.

Sonia se uită la el cu privirea îngustată.

— Spui lucruri fără sens, Jerry. Dacă lucrezi pentru ESA în Europa, cum te-ar putea acuza autoritățile americane de așa ceva?

— Păi, cred că nu mă pot acuza... murmură Jerry. Dar nu vreau să ajung să...

— Să trădezi ce?

— Țara mea, fir-ar să fie!

— Da? Și cu mine cum rămâne? Cu noi cum rămâne?

Jerry clătină din cap și ridică spre ea o privire total descumpănită.

— Biet copil, ți-au cam sucit mințile, așa-i? spuse Sonia atingându-i obrazul cu mâna. Umplu apoi paharele.

Hai să mai bem un pahar și să-mi povestești totul de-a fir a păr.

Jerry dădu din cap, luă o gură de vodcă, scuturâ convulsiv din umeri și își clătină violent capul, de parcă ar fi vrut să-și facă un pic de

ordine în gânduri, și pe urmă începu.

— E monstruos, spuse Sonia când Jerry termină de povestit. Numai că nu înțeleg, care e de fapt problema?

— Cum adică, *nu înțelegi care e problema?* oftă Jerry. (Chiar nu pricepuse nimic din ce-i spusese?) Dacă mă întorc în State, n-am să te mai văd niciodată, iar dacă nu mă întorc, n-am să mai lucrez într-un program spațial niciodată.

— Dar, Jerry, adineauri mi-ai spus că și dacă te întorci, oricum nu-ți vor mai da voie să lucrezi la programul spațial american!

Jerry mai luă o gură de vodcă, străduindu-se să se calmeze și să raționeze. Sonia avea dreptate. Aspectul cel mai îngrozitor al situației era că orice ar fi făcut acum, pentru Program era la fel de terminat ca și Rob Post.

— Ai dreptate, Sonia, spuse el cu tristețe. Sunt terminat. Of, Doamne Dumnezeule, fir-ar să fie...

Lacrimile începură să-i inunde ochii, un vid teribil i se căsca în pântec și începu să tremure. „Oare tot așa simțea și Rob? se întrebă el. Să trăiești cu golul ăsta imens timp de douăzeci, treizeci, patruzeci de ani...?”

Sonia se ridică clătinându-se de pe scaun, venind în spatele lui și prinse a-i masa mușchii încordați de la ceafă.

— Oh, nu, Jerry, nu ești terminat deloc.

Partea cea mai frumoasă a vieții tale abia acum începe. Nu-ți dai seama? Te așteaptă o slujbă excelentă la ESA, unde vei face treaba care-ți place. Un întreg continent te așteaptă să-l explorezi. Se aplecă mai aproape de el, și îi șopti la ureche: Și mă ai pe mine...

Jerry oftă. Toate acestea erau adevărate. În fond, ce-l mai aștepta în Statele Unite? Chiar dacă nu i s-ar fi întâmplat nimic, nu-l aștepta nimic altceva decât o eternitate de sclavie în cadrul unor contracte militare stupide. Aici în Europa avea dragoste, avea speranță și mai avea munca pentru care meritase să aștepte atâta timp, munca în care credea. Dar... dar...

— Dar dacă procedez astfel, îmi trădez țara! strigă el.

Sonia ocoli scaunul ca să-l poată privi în față. Cu mâinile în șolduri, se clătina cherchelită înainte și înapoi, dar având în ochi o vâlvătaie care nu se datora numai alcoolului.

— Și ce anume zici că trădezi? Battlestar America, care ți-a distrus ție visul și prietenului tău viața? Care nu-ți dă voie nici măcar să trăiești cu femeia pe care o iubești? Care-ți cere să dai totul fără să primești nimic în schimb? Cine trădează pe cine, Jerry?

— Ei poftim, acum chiar că vorbești ca un comunist rus! îi aruncă Jerry în față.

— Sunt un copil al Primăverii rusești! declară Sonia cu mândrie. Și până la urmă am reușit să

învăț ceea ce voi americanii ați știut mai bine decât orice popor de pe Pământ, dar acum se pare că ați uitat: o națiune nu poate prospera decât dacă oamenii care o alcătuiesc sunt liberi să asculte de glăsui inimii lor.

În fața lui se afla femeia pe care o iubea, femeia care *îl* iubea cum nu-l mai iubise niciuna până atunci, beată criță sau nu, lividă, furioasă, plină de pasiune și magnifică în cel mai înalt grad.

În clipa aceea ar fi renunțat la orice pentru ea. În clipa aceea ar fi urmat-o oriunde. În clipa aceea ar fi vrut să o îmbrățișeze și să o țină lângă el pentru totdeauna.

Dar înainte de a putea face ceva, Sonia Gagarin îngenunchease înaintea lui iar degetele ei îi pipăiau deja fermoarul.

— Nu mă părăsi pentru vorbe goale și pentru politică, iubitule, îl imploră ea în timp ce-i elibera sexul cuprins de un tremur. Ai putea renunța la *asta* în numele unui patriotism șovin? adăugă ea cuprinzându-i-l în gura-i tandră și iubitoare.

Și îi servi o lecție practică despre ceea ce ar fi putut pierde în numele patriotismului, în afară de șansa de a lucra în cadrul unui program spațial în care să creadă cu adevărat.

Și când, după clipe lungi și fermecătoare, își dădu drumul, eliberându-se în gura primitoare a iubitei sale, înțelese că exista o limită până la

care i se putea cere unui om să se sacrifice în numele devotamentului patriotic, limită de mult depășită de țara lui, cu atât mai mult cu cât nu i se oferea altceva în schimb decât moartea unui vis.

După aceea, și după încă un rând de vodcă, Sonia căpătă în sfârșit curajul să-i spună lui Jerry despre vizita lui Grigori Mihailovici Pankov și de ce nu mai trebuia să se întoarcă luni la Bruxelles, căci în acel moment era deja beată-turtă iar păstrarea unor secrete între ei i se părea insuportabilă.

— Înseamnă că toată povestea aia cu „să fii liber să-ți urmezi glasul inimii” – n-a fost decât apă de ploaie! – strigă Jerry, nici el tocmai treaz. Vasăzică, tu chiar lucrezi pentru KGB!

Sonia se ridică în picioare, clătinându-se:

— Te iubesc! strigă ea. Vreau să rămâi aici, cu mine! Mă fut în KGB! Mă fut în CIA! Mă fut în ea de politică! Sonia Ivanovna Gagarin ascultă numai de glasul inimii ei.

Privi în jos la Jerry, care rămăsese pe scaun, cu pantalonii lăsați în vine, și nicicând nu i se păru mai prețios pentru ea.

— E oare vina mea că dorințele inimii mele se întâmplă să coincidă în mod fericit cu interesele pe termen lung ale muncitorilor, țăranilor și cadeților spațiului? spuse ea izbucnind în râs.

Jerry privi mai întâi la ea, apoi la propriul *déshabillés* și nu mai putu să se abțină nici el din râs.

— Mda, păi, vorbind ca o unealtă a imperialismului capitalist și ca un lacheu al străvechiului „interesul poartă fesul”, cred că muncitorii, țăranii și cadeții spațiului ar trebui să tragă nițel spuza pe turta lor...

— La ce te-ai gândit?

Jerry reuși să se ridice în picioare.

— Dacă șefii tăi de la Red Star sunt atât de ahtiați să încheie acest târg, vor trebui să te transfere la Paris, lângă mine, altfel cotu’ și pișcotu’!

— Oho, Jerry, nu-mi închipuiam că poți fi atât de *politic*! chicoti Sonia încântată. Și dacă tot avem ocazia, de ce să nu obțin și o mărire de salariu, împreună cu o slujbă mai interesantă, cu posibilități reale de avansare și fără nicio caracatiță umană care să încerce să-mi pipăie fundul!

— Am să beau pentru asta! declară Jerry și se întinse după sticla de vodcă.

Dar nu mai ajunse la ea, căci se prăbușiră unul în brațele celuilalt.

Huliganism în Sovietul Suprem

O scandaloasă manifestare de huliganism a avut loc în ședința de astăzi a Sovietului

Suprem, când delegații Ukrainei și Rusiei au ajuns să se încaiere electiv pe motivul introducerii unei rezoluții care trebuia să stabilească un sistem de reprezentare proporțională a naționalităților în Corpul Ofițerilor Armatei Roșii.

Delegații ruși au acoperit cu urlete încercarea lui Ivan Smolensk de a citi rezoluția, iar delegații ukrainieni au răspuns cu îmbrânceli și ghionturi și, conform unor martori oculari, chiar cu pumnii.

Iată unde duce încercarea de a imita cu tot dinadinsul legislațiile occidentale. Astfel de încăierări ar fi mai bine să fie lăsate Knessetului israelian, unde adversarii se pregătesc făcându-și apariția în cămașă sau Senatului Statelor Unite unde bătăile cu pumnii au o tradiție îndelungată și onorabilă.

Moscow Morning Sun

Larry Krugman: Mie mi se pare că nu prea au ce să ne mai facă. Treaba asta e ca un profit neașteptat adus de toți dolarii contribuabililor îngropați într-o epopee spațială cu buget supradimensionat și care n-o să valoreze niciodată măcar o centimă. Acum că am obținut acordul Comisiei Federale pentru Comunicații, satelitul pentru Porn Chanell va fi protejat de venerabila Battlestar America. Nimic nu ne mai poate opri să ajungem la toate „ligheanele” de

recepție pentru transmisiile prin satelit, de la Lisabona la Moscova, timp de 24 de ore din 24, cu formatul nostru de înaltă definiție.

Billy Allen: Și chiar sperați să aveți succes la public cu asemenea filme antice și prăfuite?

Larry Krugman: Filme antice și prăfuite, zici? Avem cea mai vastă filmotecă din lume, începând cu Vârsta de Aur a cinematografului erotic american, incluzând mai multe clasice ale genului, ca de pildă *Deep Throat, Behind the Green Door* și *Debbie Does Dallas* și am vândut deja 90% din spațiul afectat reclamelor pentru primul an, și asta pe ECU grei. O mulțime de companii publicitare de peste ocean sunt convinse că formatul nostru va reuși să satisfacă consumatorii europeni.

Billy Allen Dacă nu vă înșelați, s-ar părea că în sfârșit Statele Unite vor crea o serioasă concurență acelor canale de televiziune europene pretențioase, subvenționate de guverne.

No Biz Like Show Biz

VIII

În dimineața următoare, destul de devreme, dacă nu chiar în zori, Sonia a solicitat o convorbire telefonică cu Grigori Pankov la filiala Red Star din Bruxelles, fiind sigură că nu va da de el ca să-i răspundă. Când i s-a spus că

nu este în birou, a cerut să i se facă legătura cu Alexander Katchikov, directorul filialei în persoană, știind prea bine că operatorul nu va deranja un atât de august personaj cu un apel din partea unui trepăduș oarecare de la secția de traduceri. În orice caz, asta i-a fost de ajuns ca să o pună în legătură cu Dimitri Belinski, un bărbat chelios de vârstă mijlocie, care se dădea drept adjunctul lui Katchikov, nefiind nici pe departe așa ceva, el având totuși misiunea de a devia convorbiri telefonice agasante precum aceasta.

— Sunt Sonia Ivanovna Gagarin, îi spuse ea lui Belinski. Sun de la Paris pentru confirmarea prelungirii nelimitate a concediului.

Un lung moment, Belinski se holbă la ea inexpresiv și fără să scoată un cuvânt.

— Nu ți se pare că deja ai avut un concediu suficient de lung, tovarășă Gagarin? spuse el în cele din urmă pe un ton obosit. Mi se pare că vorbești fără nicio noimă.

— Tovarășul Katchikov știe exact despre ce vorbesc, replică Sonia.

— Tovarășul Katchikov o să mă ia la șuturi dac-o să-l deranjez cu asemenea aiureli.

— În cazul ăsta, ați face bine să discutați problema cu legătura KGB, spuse Sonia. El va ști exact ce vreau să spun.

— *Legătura KGB?* exclamă Belinski cu o nevinovăție teatrală. Dar nu mă îndoiesc că ești

la curent cu faptul că Red Star, S.A. nu este sub nicio formă subordonată KGB-ului!

Sonia oftă și hotărî că sosise clipa să joace cartea pe care n-o mai folosise de pe vremea adolescenței.

— Veți transmite mesajul meu fie lui Katchikov, fie la KGB și anume că Sonia Ivanovna... *Gagarin* dorește să discute probleme legate de prelungirea nelimitată a concediului cu autoritățile competente, spuse ea cu răceală. Dacă mă forțați să sun la un anumit număr la Moscova ca să transmit eu însumi acest mesaj, ceea ce voi și face dacă nu primesc un răspuns în decurs de o oră, veți avea ocazia să aflați pe propria piele limitele în care angajații Red Star, S.A. sunt sau nu răspunzători față de KGB.

Și, înainte ca Belinski să aibă timp să se dezmeticească, îi dădu numărul și închise.

— Și chiar crezi că o să meargă? întrebă Jerry care stătea lungit în pat, așteptând să-i treacă mahmureala.

— Cred că o să-mi ajungă timpul să fac un duș fierbinte pe cinste, îi răspunse Sonia, și, ținând cont de propria-i stare, ideea nu era deloc rea.

Și, într-adevăr, tocmai se ștergea cu prosopul după un foarte lung și foarte fierbinte duș când telefonul sună și vocea lui Jerry o chemă din camera alăturată:

— E pentru tine! Cineva pe care îl cheamă Katchikov!

Sonia îl lăsă pe Katchikov să aștepte până când se șterse cu meticulozitate și apoi, pusă pe șotii, ieși din baie goală-pușcă, întrerupse semnalul video și ridică receptorul videotelului, lăsând numai vocea să i se audă, lăfăindu-se pe spate lângă Jerry, peste cearșafuri, ținându-și totodată mâna stângă în poala lui, așa, ca să-i poarte noroc.

— Katchikov, spuse de la celălalt capăt al firului o voce gravă de bărbat. Americanul e în cameră? Spune doar da sau nu.

— Da.

— Poți să te descotorosești de el?

— Nu.

— Păi, atunci, de ce...

— Tovarășe Katchikov, îl întrerupse Sonia. Nu v-am sunat ca să ne jucăm de-a telefonul, ci ca să vă dau vestea bună că misiunea cu care am fost însărcinată a fost aproape îndeplinită. Jerry Reed este pe cale să accepte oferta de serviciu din partea Agenției Spațiale Europene...

— Chiar așa? Păi... și spui toate astea de față cu el?

— Mai mult sau mai puțin, spuse ea bine-dispusă, cuibărindu-se în îndoitura brațului lui Jerry. Nu e niciun motiv să ne mai ferim căci i-am spus deja lui Jerry totul.

— Ce zici că ai făcut? țipă Katchikov.

— Am făcut ce trebuia ca să-mi îndeplinesc ordinele, care coincid în mod fericit cu ceea ce-mi dictează propria inimă, îi spuse Sonia. S-ar putea spune că este vorba de o reabilitare perfectă a noului ideal de tip comunist, nu credeți? Patriotism socialist nu numai cu o față umană, dar și cu un sfârșit romantic, în același timp; ce ar putea fi mai tipic rusesc?

— Mi se pare că discuțiile nu-și mai au rostul când rezultatele... admise cam în silă Katchikov. Aș putea spune că patria îți datorează mulțumirile ei, dacă nu te-aș suspecta că nu ai acționat exclusiv din pur idealism socialist.

— Ați putea spune că țara îmi datorează o expresie concretă a recunoștinței sale, ceea ce înseamnă, tovarășe Katchikov, că au mai rămas câteva detalii minore de lămurit.

— Detalii? De ce nu-mi place cum sună chestia asta?

— Jerry are de pus niște condiții pentru a accepta angajai ea la ESA...

— Condiții? Păi astea trebuie să le rezolve ei, nu noi!

— Mă veți ierta că vă contrazic, tovarășe Katchikov, dar lucrurile nu stau chiar așa, spuse Sonia. Vedeți, Jerry ar vrea tare mult să accepte slujba aceasta, dar problema e că fiind american care nu știe altă limbă decât engleza și necunoscând pe nimeni în toată Europa

decât pe mine, e natural să-i fie teamă că va sucomba de singurătate, de dor de casă și chiar de disperare romantică, dacă ar fi lăsat de unul singur aici, la Paris...

— Cred că încep să înțeleg cam pe unde bați... spuse Katchikov molcom.

— Din fericire, stă pe deplin în puterea Red Star să depășească acest obstacol minor în calea realizării scopului nostru comun. Pur și simplu e vorba de transferarea mea la filiala din Paris...

La capătul celălalt al firului se auzi un mic râs sec.

— Atunci, s-a făcut? întrebă Sonia, ținându-și respirația.

— Eu nu mă voi opune la transferul tău, dar n-am nicio putere să te angajez la Paris. Asta va trebui, să vină din partea lor, via Moscova, presupunând că Moscova ține cont de recomandările mele și asta s-ar putea să dureze.

— Americanii i-au dat lui Jerry numai cinci zile să se hotărască, ceea ce înseamnă că dacă se va decide să se întoarcă în America, va trebui s-o facă până atunci, altfel îl vor expedia în gulagul lor dacă va mai încerca pe urmă să se întoarcă în țară.

— Am înțeles cum stau lucrurile, spuse Katchikov. Până atunci vei primi vești de la mine, dacă nu, de la biroul din Paris. Și dă-mi

voie să-ți spun, Sonia Ivanovna, ai demonstrat că poți face o carieră interesantă în cadrul Red Star, fie aici, fie la Paris: a fost o plăcere să negociez cu dumneata.

Și cu asta închise telefonul.

— Chiar era nevoie să-i spui individului toate astea? spuse Jerry.

— De ce nu? Va grăbi mersul lucrurilor, tu nu cunoști birocrația noastră așa cum o știu eu și în felul acesta Moscova nu va mai permite biroului din Paris să șovăie la infinit numai ca să-și demonstreze independența birocratică.

— Fie, dacă spui tu, spuse Jerry sărutând-o scurt. Dar în America, când vrem să cumpărăm o casă nu îi spunem agentului imobiliar că vrem să încheiem afacerea până marțea viitoare, fiindcă proprietarul e pe punctul să ne ușuiască din apartamentul închiriat.

— Nu-ți face probleme, Jerry, spuse Sonia bătându-l ușor pe obraz. La noi în Rusia avem o zicală care spune că „fundul înghețat al unui birocrat se topește mai repede deasupra unei plite încinse.”

Jerry râse:

— Mi se pare că tu ai născocit-o pe-asta, este? Sper să ai dreptate, Sonia, căci avem și noi o zicală în America și n-am inventat-o eu: „Rahatul cade numai de sus în jos.”

Așa cum se va vedea, amândoi aveau dreptate și amândoi se înșelau, într-un sens la care

niciunul din ei nu se gândea.

Lui Jerry i se părea că trecuse o veșnicie, și așa era, chiar la o măsurătoare obiectivă a timpului scurs, căci legumea deja al treilea kir și Sonia nu ieșise *încă* din Tour Montparnasse.

În ciuda convingerii Soniei că aprinsese un foc sub fundul birocraților de la Red Star, S.A., apelul telefonic mult așteptat nu venise decât în dimineața aceea, după patru zile lungi și cu numai 24 de ore înainte de termenul pentru „acum ori niciodată” fixat de Al Barker, patru zile pe care le-au petrecut mâncând, dormind, făcând dragoste, hoinărind la întâmplare prin Paris și evitându-i pe André Deutcher și Nicola Brandusi, dar mai ales omorându-și neliniștiți timpul, în vreme ce rușii îi lăsau să transpire.

Când apelul sosi în sfârșit și Sonia puse jos receptorul, jubila.

— Vești bune? întrebă Jerry.

— Proaste n-au cum să fie. Cei de la filiala pariziană mă cheamă astăzi, la ora 15,00, la sediul din Tour Montparnasse. Dacă răspunsul ar fi fost defavorabil, mai mult ca sigur că apelul ar fi venit de la Bruxelles.

Jerry insistase să o conducă până la stația de metro Montparnasse, ca să nu stea în tensiune mai mult decât era nevoie. Ocupase un loc la o masă dinspre stradă, în cafeneaua aceea mare și cam pipărată la prețuri, din imediata

vecinătate a stației, și de atunci așteptase neclintit, inhalând aburii uneia dintre cele mai aglomerate intersecții pariziene, privind la vânzoleala pietonilor, comandând din când în când câte un kir, ca să-și păstreze locul – cu toate că chelnerul de aici nu i-a aruncat nicio clipă vreo privire chiondorâș la vederea paharului gol, cum ar fi făcut-o unul american – cel mai adesea stând cu ochii ațintiți în susul străzii, în direcția a ceea ce i se spusese că rămăsese cea mai înaltă construcție din Paris, în așteptarea Soniei.

Când într-un târziu apăru, mergea cam în dorul lelii, părând să savureze încântată acele clipe de așteptare. Iar când în sfârșit se așeză la masă, avea întipărită pe față cea mai neobișnuită și mai indescifrabilă expresie, în mod cert nu de deprimare dar nici de satisfacție. Uluială, ar fi putut fi cuvântul potrivit.

— Ei? întrebă Jerry.

— Ei bine, așa cum mi se pare că se spune la voi în America, am și vești bune și vești proaste, spuse Sonia cu zâmbetul pe buze dar cu ochii urmăriți cumva de o emoție ascunsă.

— Pentru numele lui Dumnezeu; spune odată. Sonia! țipă Jerry.

— O clipă, spuse Sonia și-i făcu semn unui chelner. *Champagne, s'il vous plaît, la bouteille le meilleur de la maison*!

— Mi se pare mie sau ai comandat șampanie? zise Jerry, vizibil ușurat. Atunci, care-i vestea rea?

— Șampania este pentru vestea *rea*, poate, spuse ea enigmatic. Dar, mai întâi, vestea bună. Deci, vestea bună e că am avut o întrevedere cu Vladimir Moulenko, șeful departamentului de strategie economică, ne-am înțeles destul de bine, deși i se spusese ce trebuie să facă, de la Moscova, și sunt de acord să mă transfere la Paris, în departamentul lui Moulenko, cu o creștere a salariului de 500 ECU pe lună...

— Dar e minunat, strigă Jerry. Bine, dar... dar cum ar putea suna vestea proastă?

Chelnerul sosi cu o frapieră argintie, cu o sticlă de șampanie și cu două pahare. Așează paharele înaintea lor cu gesturi ușor teatrale și începu să desfacă folia de staniol a sticlei.

— *Non, non, pas maintenant, s'il vous plaît, peut-être après,* îi spuse Sonia, ridicând o mână.

Chelnerul ridică din umeri, puse sticla în frapieră și plecă.

— De ce ai făcut asta? întrebă Jerry.

— Am spus că șampania este pentru vestea rea, dacă așa se va dovedi. O vom deschide după ce-ți voi spune, dacă o să mai ai chef.

— N-ai de gând să încetezi odată joaca și să-mi spui! se văită Jerry.

— Vestea cea rea, dacă asta e o veste rea,

spuse Sonia cu un mic zâmbet ciudat și cu o ridicare din umeri, este că mai întâi de toate trebuie să ne căsătorim.

— *Ce?*

— La întrevedere a mai participat un tip, pe nume Sașa Ulanov. S-a prezentat drept expert în relațiile cu publicul la Tass, dar cred că era de la KGB. Se pare că cineva din Bruxelles, Moscova sau chiar din Paris s-a gândit la o modalitate de a te proteja de furia americanilor și totodată să realizeze o lovitură avantajoasă în relațiile cu publicul din Franța. Conform lui Ulanov, dacă ne căsătorim, americanii vor fi nevoiți să nu facă prea multă gălăgie, altfel vor fi confruntați cu un dezastru propagandistic, căci rușii cei romantici deja vor fi anunțat că vor fi mai mult decât de acord să-și transfere Julieta lor socialistă la Paris, ca să fie alături de al ei Romeo american. Francezilor o să le placă ideea asta și, orice ar face sau ar spune americanii, problema tehnologiei rampelor satelit se va pierde printre poveștile siropoase despre nefericiții îndrăgostiți cosmici.

Sonia își semeți capul la Jerry, cu un mic zâmbet straniu.

— Ulanov a mai zis că Tass e dispusă să achite chiar și cheltuielile de nuntă, spuse ea, după care puse mâna pe sticla de șampanie. Așadar, ce spui, Jerry, deschidem sau nu sticla asta?

— E... e cumva o cerere în căsătorie...? bâigui Jerry, de-a dreptul consternat.

— Eu așa zic. În fond, avem de ales? Și apoi, dacă lucrurile nu merg bine, putem oricum divorța mai târziu.

— Asta nu mai sună deloc așa de romantic.

— Să înțeleg că ești de acord?...

— N-ai zis tu că n-avem de ales?

Sonia se întinse peste masă, îi strânse mâna și, cel puțin pentru o clipă, zâmbetul ei fu într-adevăr radios. Apoi scoase sticla din frapieră, îi desfăcu dopul, lăsând spuma să se reverse pe masă, pe rochie și pe ciorapi, înainte de a umple paharele.

— Ai putea să te gândești așa, iubitule; la urma urmei, suntem tineri, ne aflăm la Paris și ne celebrăm logodna cu cea mai bună șampanie din bistroul Montparnasse și făcând asta le dăm cu tifla birocraților „strică-chef”, din Est și din Vest, împlinindu-ne pe deasupra și dorințele inimilor noastre... Ce poate fi mai romantic decât atât? Chiar e nevoie de lăutari și de flori?

Jerry râse și ciocniră paharele și în clipa aceea realiză cât era de îndrăgostit de această femeie, cât de îndreptățiți erau, e drept după niște criterii foarte libertine, să facă ceea ce făceau chiar dacă din motive neștiute de nimeni și nu întru totul onorabile.

— Am să beau pentru asta! spuse el și

amândoi ridicară paharele cu gesturi teatrale, le dădură peste cap fără prea multe fasoane, se întinseră peste masă, îmbrățișându-se și sărutându-se, ținând încă în mână paharele goale.

În timp ce făceau asta, Jerry auzi un ropot de palme și, când ridică privirea, se treziră înconjurați de clienții cafenelei care, ridicați în picioare, zâmbeau și aplaudau.

— Dacă ar ști... murmură Jerry, roșind fericit.

— Dar ei știu, iubitule, știu, declară Sonia, bine dispusă. La urma urmei, ne aflăm la *Paris*!

Pe Sonia o bufni râsul. Auzise ea de acest obicei înainte, dar nu-i venise să creadă.

— Bineînțeles, este o veche tradiție americană.

— Chiar ții morțiș să faci lucrul ăsta, Jerry?

— Ce ciudată concepție phalocratică despre romantism, remarcă Sonia în timp ce el descuia cele trei încuietori ale apartamentului pe care îl aleseseră până la urmă, la etajul al treilea al unei clădiri vechi de pe Île St.-Louis.

La 24 de ore după cererea în căsătorie, care venise de fapt de la Moscova, intrau în legalitate în fața unui magistrat francez. În seara aceea a avut loc un *party* intim în salonul nupțial din vârful Turnului Eiffel, la care au participat Pierre Glautier, Vladimir Moulenko, noul ei șef, Sașa Ulanov, trei dintre colegii lui

Jerry de la Agenția Spațială Europeană, și încă vreo trei reporteri, după care au plecat pentru a petrece cinci zile din luna de miere într-un mic și liniștit hotel din Munții Scoției, un binevenit contrast cu agitația ultimelor două săptămâni.

Iar acum, iată-i la ușa noului lor apartament, pe punctul de a-și începe viața de familie împreună, fără să fi avut răgazul să-și tragă sufletul.

— Okay, spuse Jerry deschizând ușa, să începem!

Și, cu un icnet ușor, reuși să o ridice în brațe și s-o treacă clătinându-se peste prag, prin micul hol și apoi în lumina strălucitoare a soarelui de amiază, în camera de zi.

— Ei bine, iată-ne ajunși, spuse Jerry, dându-i drumul din brațe. M-am descurcat binișor, nu-i așa?

Mobila pe care și-o comandaseră de la mai multe magazine de pe *Rue de Faubourg-St. Antoine* n-avea să sosească decât peste câteva ore, așa încât, camera de zi, ca de altfel și restul apartamentului cu trei camere, era goală. Dar pereții fuseseră proaspăt zugrăviți în alb imaculat, pânzele de păianjen fuseseră îndepărtate de pe tavanul înalt cu grinzi aparente, ferestrele mari – proaspăt spălate, podeaua – dată cu ceară, având un luciu cald, de lemn, în fine, totul mirosea a vopsea, ceară

și detergent.

În camera însorită aerul era cald și înăbușitor, așa că Jerry se duse la ferestre să le deschidă.

— Stai o clipă, iubitule, spuse Sonia, și hai să mirosim locul ăsta așa cum e acum.

Jerry o privi nedumerit, dar se apropie și-i puse mâna pe după talie.

— Înainte de a deschide fereastra» trage adânc aer în piept. Simți mirosul?

Jerry strâmbă din nas.

— Mie îmi miroase a vopsea și a amoniac.

— Da’ tare romantic mai ești, Jerry Reed, râse Sonia. Mai respiră o dată! Nu ți se pare că miroase a nou? Nu miroase ca o întreagă viață nouă împreună? Nu miroase a *viitor care* așteaptă să vină, domnule „orășean cosmonaut”?

Jerry râse, o strânse de mijloc și îi dărui un mic sărut.

Sonia îi răspunse la sărut, și rămase așa câtva timp, inhalând mireasma vrăjită a acestei clipe înghețate, pe care știa că n-avea s-o mai retrăiască, întrebându-se de ce fericirea ei era umbrită de un frison de teamă. Îndepărtă însă gândul cu un mic oftat și cu o ridicare de umeri:

— Gata, iubitule, deschide larg fereastra și lasă aerul să intre.

Jerry Reed stătea în fața ferestrelor larg deschise ale apartamentului său parizian, cu brațul peste umerii miresei sale rusoaice, privind la cheiurile lucrate în piatră ale Senei și la ciudatele clădirii franțuzești de pe malul drept, inhalând miresmele străine aduse înăuntru de briza caldă și preț de o clipă totul păru ideal, ca și cum n-ar fi fost vorba de el însuși, ci de un personaj dintr-o povestire SF, ridicat deasupra trapei de acces a navei sale spațiale, dând pentru prima oară cu ochii de o lume extraterestră.

„Și, într-o oarecare măsură – gândi el – chiar asta și sunt”.

Ambasada Americană îi retrăsese într-adevăr pașaportul dar nu întreprinsese nimic ca să-i retragă cetățenia; faptul fiind deja consumat, au căutat să limiteze consecințele neplăcute, păstrându-și, mai mult sau mai puțin, calmul. Cei de la ESA i-au procurat un neobișnuit pașaport pentru Europa Comună, care nu îi cerea să renunțe le cetățenia americană, astfel că, din punct de vedere legal, naționalitatea lui nu se schimbase.

Și totuși, în timp pe privea râul, brusc i se păru că plutește în josul lui, stând pe puntea unui vas care era chiar Île St.-Louis, îndepărtându-se de un țărm care reprezenta tot ceea ce-i era familiar și îndreptându-se către o mare necunoscută.

Și cu toată că era un sentiment pe care, într-un anumit sens, îl căutase întreaga viață, realiză că în viața adevărată începutul unei asemenea aventuri nu se producea fără o anumită teamă amorfă.

Pe urmă, prin fața lui trecu un vapor mare, plin cu turiști și auzind vocea îndepărtată și stridentă a ghidului sporovăind prin sistemul de amplificare, într-o franceză neinteligibilă, iluzia se destrămă, iar Île St.-Louis nu se mai mișcă sub picioarele sale. Acum se afla din nou în apartament, lângă Sonia, femeia alături de care trecuse prin atâtea, Parisul redeveni el însuși și totul era în regulă cu lumea înconjurătoare.

— Pun la bătaie o rublă, dacă-mi spui la ce te gândești, spuse Sonia calmă, de lângă el. Sau nu, mai bine un ECU, căci de-acum suntem amândoi cetățeni ai Europei Comune.

— O, nimic deosebit. Mă gândeam doar că felul cum stăm noi aici împreună seamănă cu finalul unui roman de factură romantică.

— Chiar așa e, chiar așa e, spuse Sonia, lipindu-se de el. „Și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.”

Partea a doua
Primăvara rusească

Dl. Carson, membru al Camerei

Reprezentanților: Eu nu fac decât să spun cu glas tare ceea ce majoritatea ipocriților din acest oraș gândesc în sinea lor. Cred că ai înțeles, Billy, dar trebuie să facem ceva în legătură cu nenorocirea în care ne-au băgat europenii și japonezii, nu crezi? Ne-au tras pe sfoară împrumutându-ne toți acești bani ca o bandă de cămătari nemernici, și iată-i acum stăpânind o parte mai mare din țara asta decât noi!

Billy Allen: Numai că, în toate filmele pe care le-am văzut, cămătarii îți fac de petrecanie dacă încerci să-i tragi în piept!

Dl. Carson: Și ce crezi că au să facă, or să trimită Armata Roșie în Pennsylvania Avenue ca să-și recupereze datoriile?

Billy Allen: Păi, dacă pui problema așa, Harry...

Dl. Carson: La urma urmei, dacă Brazilia și Argentina pot s-o facă, noi de ce n-am face-o?

Billy Allen: Da, dar nu i-am lăsat nepedepsiți pentru asta!

Dl. Carson: E adevărat, însă *ei* nu aveau în spate suficiente rachete nucleare, în stare să transforme întreaga Emisferă Estică în teren de parcare, și n-aveau nici Battlestar America, este?

Billy Allen: În fond, dacă tot am făcut-o de oaie, măcar să ne ținem bățoși, nu?

Newspeak, cu Billy Allen

IX

Nu ploua când Jerry Reed plecă din apartamentul său conjugal din *Avenue Trudaine* dar, ca de obicei în acel februarie de seră, stătea să plouă. Deasupra Parisului, la joasă înălțime, planau nori cenușii și amenințători, orașul fiind învăluit de o ceață rece și nu foarte deasă, care transformase Sacré-Coeur într-un spectru, alb, fantomatic.

Asemenea orașului, clima nu se schimbase prea mult de la an la an, în orice caz nu atât de vizibil, dar într-o astfel de dimineață, în care douăzeci de ani de viață atârnau de această întâlnire, Jerry se afla într-unul din rarele lui momente când era predispus la retrospecție. În timp ce străbătea vecinătățile familiare de pe lângă stația de metro Pigalle, realiză, poate pentru prima dată, că iarna la Paris ajunsese să semene cu amintirile sale începătoșate despre San Francisco.

Tot atât de lent și de imperceptibil evoluase și regiunea cuprinsă între străzile numărul 18 și 9. Când au cumpărat terenul de pe Trudaine, aceasta fusese o zonă relativ ieftină și cu o reputație nu tocmai grozavă, ei doi fiind considerați niște pionieri ai urbanismului pentru îndrăzneala de a se fi stabilit acolo, având și doi copii mici.

Pe urmă, agenții imobiliari au început s-o numească „Montmartre Bis”, prețurile au săltat brusc iar prăvăliile mizere au început să fie înlocuite de *boutique*-uri și braserii elegante, piața de produse agricole s-a îmbogățit, în Place Pigalle s-a construit un nou hotel și s-a renovat stația de metrou, au apărut restaurante scumpe, iar sordidele sex-shopuri și cluburi-porno au făcut loc unui ENO și unui FNAC, precum și unei versiuni tematice de promenadă a lor înșile și, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Jerry, Sonia și copiii s-au pomenit că locuiau într-un cartier monden.

Așa părea că decurge viața la Paris. Climatul se încălzea pe nesimțite, cartierul devenea din ce în ce mai populat, franceza lui se îmbunătățea treptat și *voilà,* fără să bage de seamă, ajunsese cunoscut la patiserie, în piața de fructe și la curățătorie, tată a doi adolescenți; umblând în largul lui pe bulevard, ca un parizian get-beget.

Cel puțin așa i se părea în clipe ca acestea, mergând pe stradă în penumbra colinei Montmartre, departe de nesfârșitele înțepături dintre Bob și Franța, departe de Sonia și de flecăreala ei pe teme politice și, cel puțin pentru moment, încă nescufundat din nou în politica ce-i otrăvise existența.

Politică! *Politique Politicienne*![41] De ce oare

[41] Politică intrigantă și interesată (n. tr.).

nu pot fi lăsați oamenii „să-și vadă de treaba lor”, cum se spunea – trecuse o jumătate de viață de atunci – în California.

Îl lăsaseră să-și vadă de treabă în timpul fazei de concepție a Proiectului Icarus. Ian Bannister era un bun inginer de execuție care își dirija echipa pe baze strict pragmatice, aprecia experiența lui Jerry în materie de rampe-satelit, iar Jerry fusese în culmea fericirii.

Politique Politicienne nu și-a făcut simțită prezența până la terminarea fazei de proiectare, autorizarea pentru producție a prototipului remorcherului spațial și destrămarea echipei de proiectanți.

Finalizarea proiectului a fost sărbătorită în atelierele Le Bourget printr-o mare petrecere, la care șampania a curs în valuri. Barul a fost montat pe niște suporți de lemn chiar în fața prototipului, s-au rostit o mulțime de toasturi în cinstea rodului muncii lor îndelungate și toată lumea a fost plăcut emoționată când Nicola Brandusi le-a mulțumit tuturor pentru treaba dusă cu bine la capăt, anunțându-le în același timp noile însărcinări. Bannister a fost recompensat cu postul de director adjunct de proiect de echipa de proiectare preliminară a orașului spațial Spaceville. Kurt Froehmer a primit misiunea de supervizare a proiectului treptei superioare a rezervoarelor pentru rachetele propulsoare Energia. Brizot a obținut

sistemul de manevrare al tancului rezervor. Constantine a primit colierul de andocare a tancului.

Jerry aștepta cu nerăbdare plăcută, în timp ce Brandusi se apropia de josul listei, o nerăbdare ce devenea totuși din ce în ce mai încordată, cu fiecare avansare anunțată. Toți cei din echipa Icarus, până la ultimul inginer stagiar, primiseră câte un post pe sprânceană, fie la Proiectul Spaceville, fie la tancurile pentru combustibil, și într-adevăr toți își meritau răsplata. Dar ce i se rezerva lui?

— Alain Parmentier a fost numit inginer-șef al echipei care va efectua testele la sol ale sistemelor de propulsie și manevrare pentru Icarus, iar Jerry Reed va fi adjunctul lui, o avansare însoțită de o creștere a salariului lunar de 500 ECU...

Această ofensă fusese anunțată cu un zâmbet prostesc, de parcă ar fi fost vorba de cine știe ce favoare, în vreme ce Jerry rămăsese cu gura căscată iar Brandusi trecea la următorul nume de pe listă.

Teste la sol! Verificarea echipamentului existent! Bine, dar nu era cinstit! Era o insultă! El era proiectant, nu un venerabil tehnician de la controlul calității! Fără el, sistemele de propulsie și manevrare nici n-ar fi existat!

Multă vreme după ce termină ce avu de anunțat, Brandusi căută să-l evite pe Jerry, iar

când acesta îl luă de braț, la bar, încercă să se descotorosească de el. Numai că Jerry nu se împăca așa de ușor cu ideea, și când italianul își dădu seama că alternativa ar fi putut să însemne o neplăcută scenă în public, se lăsă tras în cele din urmă într-un colț mai liniștit.

Brandusi rămase impasibil, ascultând cu o politețe enervantă cum Jerry îl toca mărunt, privind nu atât *la* el, cât mai degrabă *prin* el, lăsându-l să tune și să fulgere, până când lipsa sa de reacție îl făcu pe acesta din urmă să se domolească.

— Ei, haide, haide, Jerry, spuse Brandusi când americanul terminase de-a binelea, pentru tine va fi o experiență interesantă și utilă. Parmentier este un birocrat, așa că de fapt tu vei conduce laboratorul, și vei avea o primă ocazie de a-ți dovedi aptitudinile de controlor, căpătând în același timp și o experiență practică cu echipamentul actual.

— Adică să conduc teste de controlul calității pe un echipament pe care eu l-am proiectat!

— Echipament la proiectarea căruia ai *contribuit* și tu, îl corectă Brandusi, zâmbind prostește.

— Fără mine…

— Fără tine, poate că ar fi durat câțiva ani în plus, contribuția ta a fost cu adevărat semnificativă. Acesta fiind de altfel și motivul pentru care salariul tău a fost mai mare decât

al oricărui membru al colectivului, de vârstă și experiență comparabile... Dar acum... (ridică din umeri)... acum că... circumstanțele speciale nu mai sunt valabile, totuși primești mai mulți bani decât oameni cu o vechime considerabil mai mare și trebuie să ținem cont de... să spunem, *echitatea socială* a situației, mă înțelegi...

— Și dacă refuz să fiu de acord cu tâmpenia asta? întrebă Jerry.

Brandusi săltă din umeri și ridică mâinile a neputință, conversația sfârșindu-se astfel. Sonia abia o născuse pe Frania, în altă parte Jerry nu avea unde să se ducă, Brandusi știa asta și mai știa că Jerry știa că și el știa, ticălosul!

Mai rămăsese o singură speranță. Îl ochise mai devreme pe André Deutcher, ieșit demult din penumbra rolului său de vânător de capete și de „expert în transferul de tehnologie”, fiind implicat în consorțiul sovieto-european care construia și comercializa Daedalus-ul, rebotezat cu promptitudine de presă „Concordski”. Nu era el superiorul lui Brandusi, dar se învârtea în cercuri mai înalte. Nu se putea ca Andre, vechiul amic al lui Jerry, să nu reușească să încline un pic balanța în favoarea lui.

Dar când în sfârșit îl prinse într-un colț pe André Deutcher, acesta începu să se foiască, să

clatine din cap și să ridice neajutorat din umeri.

— Am ieșit demult din circuitul respectiv, Jerry. Nu mai fac parte nici măcar din scara ierarhică a Agenției.

— Mi se rupe mie de scara ierarhică, André! Acum ești acolo sus, printre granguri! Lasă-te un pic mai greu și Brandusi o să-ți simtă greutatea!

André se încruntă:

— Mă obligi să fiu dureros de sincer cu tine, Jerry...

— În tot cazul, puțină sinceritate ar fi o noutate pe aici!

— Mă tem că ești victima unor considerente de ordin superior, spuse André oftând. Tehnologia sovietică a fost deja integrată intim în fazele cele mai avansate ale Programului ESA.

— Și ce dacă?

André îi aruncă o privire furișă și oarecum stânjenită:

— E neîndoielnic că pe partenerii noștri i-ar deranja ca o persoană ca tine să aibă un acces neîngrădit la tehnologia spațială sovietică.

— Ce vrei să spui cu „o persoană ca mine”?

— Ei, știi tu, spuse André încurcat.

— Ei, uite că nu știu!

— Păi, un american... în fine, cineva care a fost deja implicat în, să spunem, un mic și obscur transfer în sens invers... Cineva la care

americanii ar fi fost dispuși să renunțe cu scopul de a-și planta un spion în programul ESA...

— Bine, dar e ridicol!

— Amândoi știm asta, spuse Andre, dar rușii. (Ridică din umeri.) *C'est la politique.*

— *Politique politicienne*! ripostă Jerry. (La vremea aceea, poate că franceza lui era încă destul de primitivă, dar o stăpânea îndeajuns ca să facă distincția, pe care numai francezii o fac, între o necesitate politică legitimă și loviturile mișelești date pe la spate din rațiuni birocratice). *C'est la merde*!

Numai că asta era situația lui.

Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, dar „politique politicienne" rămăsese replica disprețuitoare cu care Jerry i-o reteza oricui încerca să-i justifice felul în care ESA îl tratase în toți acești arii, datorită manevrelor meschine de la Strasbourg, sau a nesfârșitelor negocieri privind detaliile intrării Uniunii Sovietice în Europa Comună, ori din cauza actelor întreprinse de Statele Unite în Venezuela.

Dar Jerry s-a pomenit implicat, în mod inevitabil, într-un alt gen de politică, al cărei adept devenise cam în silă și care, spera el nerăbdător, în timp ce cobora treptele stației de metrou Pigalle, avea să-l răsplătească, în cele din urmă.

În dimineața următoare acelei petreceri de

pomină, când s-a trezit din mahmureală, și-a dat seama că nu avea decât să ia lucrurile așa cum erau iar mai târziu a acceptat și postul lui Parmentier, avansat între timp, cu toate că asta însemna aceeași muncă plictisitoare, la un salariu mai mare.

Încă o dată, nu a avut de ales. Bob împlinise deja un an, vechiul lor apartament devenise neîncăpător, iar sporul de salariu le-a fost suficient ca să cumpere locuința cu trei dormitoare de lângă Pigalle, înglodându-se în rate până în gât. După alți doi ani, era numit al doilea adjunct al directorului controlului tehnic de la sol, apoi primul adjunct și, în fine, șef de sector. Pe urmă, a ajuns inginer-șef responsabil cu fabricarea prototipurilor, punând în practică proiectele altora pentru subansamblele constructive ale orașului spațial Spaceville.

În cele din urmă, l-au numit inginer proiectant șef, la proiectul transportului LEO-GEO, unde nu făcea decât să mărească puțin remorcherele spațiale și să proiecteze Uriașe platforme spațiale pentru aceste transportoare, destinate transbordării materialelor de construcții spre Spaceville.

Post în care lâncezea de cinci ani. Spațiul cosmic era mai departe de el ca niciodată, nu i se mai permisese să lucreze în sectoarele de vârf încă de pe vremea Proiectului Icarus și poate, doar poate, că în final aveau să-l

numească director de proiect înainte de pensionare, cu condiția să se găsească ceva suficient de lipsit de importanță care să poată fi încredințat unui american expatriat.

Ceea ce-l făcuse pe Jerry să meargă mai departe în toți acești ani lungi și grei a fost viziunea pe care a avut-o la început de tot, când a părăsit atelierele de la Rockwell și rampele-satelit ca să lucreze pentru ESA la Proiectul Icarus.

Așa cum pentru Rob Post fusese evident că AMB-ul cu focoase nucleare putea fi transformat într-un jeep spațial LEO-GEO, la fel de evidentă era pentru Jerry posibilitatea dezvoltării tehnologiei remorcherului spațial Icarus în ceva de genul unui avion spațial, și asta fără îndoială se datora și faptului că văzuse cum realizase Rob Post reproiectarea clandestină a AMB-ului.

În fond, ideea era destul de asemănătoare.

Sistemul de propulsie trebuia amplificat. Se atașa apoi la capătul unui longeron extins pe axa mediană a unui tanc de combustibil, în formă de balon. Se agață de rezervorul-balon un cadru de rezistență simplu cu niște cleme de strângere și se putea obține astfel orice configurație de module transportoare, de mărfuri sau de pasageri.

Sistemul ar fi putut transporta o sută de călători de pe LEO până în Spaceville, sau chiar

și pe Lună, rapid și confortabil. Cu un rezervor îndeajuns de mare, ar fi putut ajunge pe Marte, cu o sarcină utilă suficientă pentru a permite colonizarea permanentă. Întrucât nu existau limitări în privința dimensiunilor balonului-rezervor, se putea imagina o configurație aptă să asigure expediții până la Jupiter. În felul acesta se putea realiza un mare salt înainte în explorarea spațiului cosmic, numai cu amplificarea tehnologiei existente.

Pe vremea când încă mai lucra la Proiectul Icarus, Jerry nu a întreprins nimic în această direcție, socotind că după ce remorcherul spațial avea să devină operațional, avea să fie promovat într-un post din care să-și poată convinge superiorii să obțină fonduri pentru un studiu oficial de proiect preliminar, la care el însuși să fie șef de echipă.

Când lucrul acesta nu s-a întâmplat, a început să lucreze la proiect acasă, realizând că nimeni nu va da ascultare unui amărât de inginer-controlor și că, dacă ar fi vorbit prea devreme, proiectul avea să-i fie luat. Momentul dezvăluirii conceptului avea să fie acela în care ESA îl va fi transferat înapoi în sectorul de proiectare.

Iar când, în loc de asta, l-au numit șeful controlului tehnic de la sol, Jerry a început să vorbească prin atelier despre amplificarea remorcherului spațial, deși nu avea decât

sarcina testării la sol a echipamentelor. Dar, cel puțin, era inginer-șef, ceea ce însemna că avea în subordine oameni mai tineri, nerăbdători să soarbă palavrele șefului lor, sau cel puțin așa pretindeau.

Nu peste mult timp, câțiva membri ai echipei sale începură să vorbească despre proiecte, făcând speculații despre cum ar putea fi modificate echipamentele testate de ei ca să poată fi folosite în proiectul-fantezie, astfel că ideea începu să capete viața ei proprie, mai ales că ESA nu avea pe planșetele de lucru nimic mai grozav ca Spaceville, ceva care să capteze imaginația vizionară a celor tineri.

Într-o zi, unul din cei mai străluciți ingineri din subordinea lui, un belgian pe nume Emil Lourade, care era mai apropiat de șeful lui american, i-a strecurat la ureche:

— Această mică fantezie a noastră tinde să devină subiect de discuție în cadrul ESA, și în alte cercuri decât echipa noastră, Jerry. Începe să devină o mică legendă a Agenției, ar trebui să ai grijă...

— Să am grijă de ce, Emile?

Stăteau amândoi la o măsuță în bufetul aglomerat, vorbind englezește în mijlocul unei zumzăieli multilingve, dominată totuși, ca și ESA de altfel, de vorbitorii de franceză. Emile s-a aplecat peste masă, uitându-se în jur cu exagerată prudență.

Jerry râse:

— Mda, știam eu că voi belgienii sunteți subiectul favorit de glumă al francezilor, dar...

— Voi americanii sunteți mult mai rău decât o glumă, și nu numai pentru francezi, cred că știi asta...

— Păi da...

Primele discuții despre intrarea sovieticilor în Europa Comună erau deja cunoscute, de la Washington soseau amenințări vagi, dolarul fusese din nou devalorizat, spre nemulțumirea deținătorilor de bancnote americane, Battlestar America fusese aproape complet desfășurată, iar „Festung Amerika” intrase deja în jargonul presei europene.

— Într-o bună zi, ideea asta a ta despre avionul spațial va fi luată în serios de ESA, a continuat Emile. Și dacă nu ăi grijă de ea să nu treacă drept o emanație a însăși birocrației ESA, ce șanse crezi că vei avea ca ăștia să lase ca un *american* să dețină un rol important într-un asemenea proiect, chiar dacă ar fi vorba numai de postul de șef al echipei de proiectare?

— Nicio șansă... a murmurat Jerry, efectiv mișcat de îngrijorarea lui Emile.

Dar ce era de făcut?

La vremea aceea, Sonia urca hotărâtă treptele birocrației Red Star, primind deja un salariu mai mare decât al său, și erau din ce în ce mai rare ocaziile când Jerry discuta cu soția

despre insatisfacțiile pricinuite de cariera lui, era un subiect prea dureros și nu ar fi dus decât la ascuțirea vrajbei din casă. De data asta însă, discută. Și, măcar acum, Sonia s-a arătat înțelegătoare.

— Prietenul ăsta al tău are perfectă dreptate! a declarat ea cu convingere! Trebuie să iei imediat măsuri ca să-ți protejezi poziția. Este legea de fier a birocrației: asigură-ți spatele!

— Grozav, grozav! Și cum ar trebui să fac asta?

— Legându-ți numele de această idee, în presă.

— Păi da, poate că n-ar fi rău să le acord un interviu prietenilor tăi de la Tass, a replicat Jerry cu sarcasm.

— Nu, ar avea o nuanță prea politică așa, a spus Sonia, de-a dreptul serioasă. Am o idee mult mai bună.

Și într-adevăr, a avut. I-a făcut legătura cu un mai vechi prieten al ei, un ziarist pe nume Pierre Glautier.

Acesta a scris un articol intitulat *„La Grand Tour Navette”,* jumătate știință popularizată, jumătate profil de personalitate, publicat în revista *„Esprit et Espace”* și *voilà*, proiectul avea acum o denumire sexy în franceză, iar numele său era gravat pe el.

Birocraților de la ESA nu le-a surâs deloc ideea, mai ales că deja se bombănea în front

despre faptul că proiectul Spaceville înghițea prea mult din bugetul Agenției și că ceva la fel de vizionar ca *Grand Tour Navette* nu se mai afla nici măcar în faza de studiu de proiect, astfel că, după cum Jerry se și aștepta, Nicola Brandusi l-a chemat la ordine.

De data asta însă, a fost rândul lui Brandusi să tune și să fulgere neputincios în privința unui *fait accompli*, și când a terminat a întâlnit zâmbetul afabil al lui Jerry.

— Phii, Nicola, a spus el cu nevinovăție, și eu care credeam că o să fii încântat Pentru că, la urma urmei, e o bună publicitate pentru ESA, nu crezi? Și dovedește totuși că privim spre viitor, mai ales ținând cont de bârfa care, a început să circule cum că Agenția s-ar fi împotmolit atât de rău în Spaceville încât e pe cale să cedeze rușilor restul sistemului solar...

Brandusi a părut să ia de bună această demonstrație de naivitate.

— Angajații ESA nu au dreptul să discute în presă proiectele Agenției, fără autorizație, nu mă îndoiesc că știi asta, Jerry... a spus el cu tonul exagerat de răbdător cu care s-ar fi adresat unui tembel.

— Păi sigur că știu, a spus Jerry mieros. Dar credeam că *Grand Tour Navette* nu e decât ideea mea trăsnită. Acum vrei să spui că e un proiect oficial ESA?

— Nu *nu* se află în atenția oficialităților, a

replicat răstit Brandusi.

— Atunci, ce rău am făcut vorbind despre ea? a spus Jerry. Și apoi, dacă încerci să mușamalizezi acum afacerea, n-o să se creadă că e vorba de un proiect ESA în loc de un mic hobby de-al meu?

— Nu! Da! Uf!

Brandusi a ridicat spre tavan o privire exasperată dar nu mai putea face nimic căci pisica ieșise deja din sac și orice încercare de a o vârî înapoi ar fi atras cu atât mai mult atenția asupra dihaniei periculoase. Iar acum, nici nu-i puteau închide gura, nici nu-l puteau concedia.

În schimb, bineînțeles că s-au răzbunat în stil birocratic.

În vreme ce Jerry devenea un erou al eșaloanelor științifice și inginerești de jos ale Agenției, în calitate de Părinte al navetei *Grand Tour,* mai marii săi l-au blocat în postul de inginer-șef al controlului tehnic, multă vreme chiar și după ce echipa sa inițială, incluzându-i și pe Emile Lourade, fusese promovată în posturi superioare.

Iar promovarea sa finală ca inginer-șef al secției de fabricare a prototipurilor a fost în principal rezultatul presiunilor interne exercitate de oameni ca Emile, care murmurau acum din ce în ce mai iritați împotriva politicii bugetare ce tindea să transforme ESA într-un soi de ramură a consorțiului ce fabrica

Spaceville, acuzat de acești „cadeți ai spațiului”, cum singuri începuseră să se numească sfidători, că drenează fluidul vital din venele programului spațial al Europei Comune.

Jerry s-a pomenit vârât din ce în ce mai adânc în mișcarea cadeților spațiului, luând cuvântul la seminarii neoficiale, apărând din când în când la convențiile SF, acordând ocazional interviuri presei, devenind astfel omul cheie al proiectului *Grand Tour Navette,* dacă nu cu totul împotriva voinței sale, cu siguranță în detrimentul speranțelor de avansare ierarhică.

— Și asta pentru că, cu cât se agitau mai mult cadeții spațiului pentru luarea în discuție a proiectului, împotriva voinței birocraților, cu atât birocrația își vărsa amarul asupra țintei aflate evident cel mai la îndemână și anume nașul adoptiv al cadeților spațiului și părintele navetei *Grand Tour*, americanul din mijlocul lor, Jerry Reed.

În cele din urmă, când cadeți ca Emile, Lourade, Gunter Schmitz, Franco Nuri și Patrice Corneau au început să-și facă loc în jumătatea superioară a managementului, mișcarea căpătase suficientă influență în sânul Agenției, dacă nu pentru a forța un studiu de proiect pentru *Grand Tour Navette,* cel puțin pentru a-l readuce pe mentorul lor din nou în cadrul proiectării.

Numai că grangurii i-au făcut-o încă o dată,

numindu-l inginer-șef la proiectul transportoarelor de pe LEO pe GEO unde, inutilă și amară ironie a sorții, era constrâns să-și consume timpul și energia simplificând conceptul vizionar al GTN până la nimic altceva decât niște transportoare automate care trebuiau să asigure transferul materialelor de construcție de pe LEO în Spaceville.

Își făcuseră probabil socoteala că asta îl va determina să demisioneze, definitiv dezgustat, sau poate că nu era decât modul lor simbolic de a le-o reteza scurt cadeților spațiului și proiectului lor iubit, dar în orice caz Jerry nu avea unde să mai plece, așa că încă o dată acceptă inevitabilul, se făcu mic, rămânând pe loc, în așteptare.

Iar acum se părea că răbdarea sa îndelungată era în sfârșit pe punctul de a fi răsplătită.

Negocierile de la Strasbourg evoluaseră până la punctul la care intrarea Uniunii Sovietice în Europa Comună devenise inevitabilă, și nu mai rămăseseră de clarificat decât detaliile.

Unul dintre acestea fiind limita până la care cele două programe spațiale, cel sovietic și cel european, se puteau contopi și cine avea să contribuie, cu cât și la care anume buget. Iar rușii se cramponau de această problemă. ESA avea de câștigat din belșug de pe urma rușilor. Sovieticii aveau amplasate pe LEO patru orașe spațiale Cosmograd. Posedau o nouă generație

de Vehicule transportoare de putere, cu o sarcină utilă dublă față de vechile rachete Energia. Mai aveau o bază științifică permanentă pe Lună. Organizau expediții repetate pe Marte și puseseră în discuție proiectul unei baze marțiene permanente.

Ceea ce Europa Comună putea oferi în contrapartidă nu însemna mare lucru. Sovieticii erau deja co-producători ai avioanelor Concordski. Tancurile orbitale erau echipamente rusești modificate, Spaceville era asamblat tot din module rusești astfel că era de înțeles reținerea manifestată de sovietici în privința participării la un proiect de la care nu aveau nimic de câștigat în materie de tehnologie avansată. Cam singurul lucru pe care Europa Comună îl putea oferi era un buget spațial reunit în care partea sovietică a programului să fie beneficiarul financiar net, iar asta a răsunat ca un pârț în Parlamentul Europei Comune.

Acesta a fost momentul în care Emile Lourade a făcut acea misterioasă călătorie la Strasbourg.

Între timp, Emile ajunsese director al secției de planificare de perspectivă, cel mai bine plasat dintre toți cadeții, dar un post cam fără acoperire căci pe planșete nu se afla niciun proiect avansat și nu se întrezărea nicio speranță de fonduri pentru așa ceva în

următorii ani.

Nimeni nu a știut ce s-a întâmplat cu adevărat. În aparență Emile făcuse o călătorie pe cont propriu. Zăbovise în Strasbourg o săptămână. Pledase în spatele ușilor închise ale comisiilor parlamentare. Se întâlnise cu diferiți miniștri.

Când a revenit la Paris, toată lumea se aștepta ca directorul Agenției, Armand Labrenne, să-l concedieze pentru insubordonare... în loc de asta, spre stupefacția generală, o săptămână mai târziu Labrenne și-a anunțat retragerea imediată „din motive de sănătate”, iar Emile Lourade a fost numit director al Agenției Spațiale.

Iar acum, vechiul său protejat și prieten, Emile, îl convocase pe Jerry Reed pentru o întrevedere, la numai două zile de la numirea sa.

Începuse să plouă când Jerry ajunsese la cartierul general ESA, dar vremea nu-i putea întuneca buna dispoziție, căci deși nu-și putea imagina ce putuse să le spună Emile politicienilor de-l numiseră director, era îndeajuns de sigur în privința semnificației *acestei* întâlniri.

Faptul că unul din primele gesturi ale lui Emile, în noul său post, a fost să-l convoace pe părintele navetei *Grand Tour* în biroul său nu putea să însemne decât un singur lucru. Într-

adevăr, înlocuirea atât de precipitată a lui Labrenne de către un cadet al spațiului precum Emile Lourade, după indiferent ce s-o fi întâmplat la Strasbourg, era o declarație făcută în clar și cu voce tare că prin această numire se dorea schimbarea orientării Agenției.

Iar *Grand Tour Navette* avea să devină, în sfârșit, un proiect oficial al ESA.

Și, bineînțeles, Emile urma să-l numească inginer-șef al proiectului său, de ce nu, chiar director de proiect.

Transformarea în realitate a visului său nu constituie decât un simplu act de justiție, dar faptul că vechiul său prieten Emile era cel care urma să-i anunțe vestea cea mare, ei da, era siropul său de ciocolată în castronul de Häagen-Dazs.

Dimitri Pavelovici Smerlak s-a adresat astăzi cu cuvinte aspre celor care permit naționaliștilor șovini și meschini să se amestece în negocierile referitoare la tratat. „Repartizarea pe națiuni a locurilor sovieticilor în Parlamentul Europei Comune nu poate și nu va fi un subiect de discuție între guvernul sovietic și Europa Comună” – a declarat președintele. „Spectacolul oferit de pichetele organizate de ukrainieni și cazaci în jurul ambasadei d? la Geneva este rușinos. Ei se folosesc de astfel de tactici obstrucționiste

pentru că nu au nicio șansă să modifice cotele de repartizare națională a locurilor din Sovietul Suprem, ales în mod democratic. Și nu vom permite niciodată ca legislația electorală internă sovietică să fie supusă revizuirii de către Parlamentul European”

Vremia

Capete clătinându-se și fețe zâmbind cu subînțeles o întâmpinară pe Sonia Gagarin Reed, care trecu aferată prin oficiul de calcul în drum spre biroul ei, fiind încă o dată în întârziere din cauza unui „meci” cu țipete la micul dejun între Frania și Robert.

— Bună dimineața, Sonia.

— Bună dimineața, tovarășă Gagarin.

„Sclavii” din sala computerului îi spuneau „Sonia”, dacă acumulaseră ceva vechime și „tovarășa Gagarin” dacă mai aveau caș la gură, întrucât de multă vreme Sonia începuse să se recomande la servici drept Sonia Ivanova Gagarin, ca și cum asta ar fi putut să-i rezolve dificultățile pe care le avea cu evazivii mandarini de la Moscova.

Pe vremuri, puteai arăta fără șovăială cu degetul pe un comisar al partidului sau pe un funcționar al KGB și tot atunci aceștia își făceau cunoscute dorințele fără menajamente, iar sancțiunile se întrevedeau dureros de limpede. Dar acum era Primăvara rusească și

pur și simplu nu se făcea să i se pomenească cuiva despre natura guvernamentală a corporației Red Star, S.A. sau KGB să fie surprins transmițând ordine angajaților săi din Occident.

Așa era „mandarinatul” de la Moscova, nebulosul nivel dintre cercurile oficiale guvernamentale și conducerea superioară a Red Star. Bineînțeles că, oficial, acesta nu exista. Tot astfel Red Star era o corporație independentă, care funcționa după legislația Europei Comune și era doar o pură întâmplare faptul că deținătorul majoritar de acțiuni era guvernul Uniunii Sovietice. Deciziile erau luate, în mod oficial, de propriul ei consiliu directoral.

Numai că, în realitate, Red Star era un organ al statului sovietic, conectat la sferele politice prin intermediul birocrațiilor de partid și de stat, interdependente și întrepătrunse. Niciodată nu puteai ști cu certitudine cine anume de la Moscova a tras anumite sfori, în schimb mandarinii moscoviți nu se sfiau deloc să-ți transmită nemulțumirea lor pe filieră în jos până la *tine.*

Sonia se adăposti în ceea ce încă mai considera a fi noul ei birou, închise ușa în urma ei și se trânti în scaunul pivotant din spatele mesei de lucru. Se afla acolo un automat de cafea, alături de un videotel elegant și o mulțime de scrisori și imprimate în

neorânduială; apăsă butonul automatului, așteptând nerăbdătoare să treacă cele nouăzeci de secunde necesare pentru ieșirea primei cești de cafea a zilei.

E adevărat că Red Star își construise propriul sediu aici, pe noua și ultramoderna Avenue Kennedy, în mereu elegantul capăt dinspre Trocadéro al Bulevardului 16, numai că postul de adjunct al departamentului de strategie economică nu avea ca accesoriu unul din birourile importante, cu adevărată vedere la stradă. Cu toate acestea, acest birouaș *avea* o fereastră care-și strecura privirea pe lângă marginea clădirii filialei Sony din vecinătate, către mica ei feliuță din Sena, și, la urma urmei era, în sfârșit, al *ei.*

Într-adevăr, îi trebuise mult ca să ajungă aici! Chiar dacă nu era tocmai în dizgrație, era conștientă demult că patina pe gheața subțire a birocrației, pentru că abia acum reușise să ajungă în acest post, după ce și-a câștigat prin muncă asiduă privilegiile birocratice, cu totul altfel decât se desfășurau de obicei lucrurile în „meritocrație” de la Red Star.

De drept, ea trebuia să fie numită demult *șefa departamentului;* era cea mai veche în departamentul de strategie economică, cunoștea mult mai bine Franța decât toți oportuniștii aduși de la Moscova deasupra ei și numai din cauza lui Jerry nu avansase după

cum ar fi meritat.

Acest lucru îi fusese făcut încă o dată dureros de limpede când, în urmă cu două luni, după plecarea lui Gorski la noul post de la Londra, îl aduseseră de la Moscova pe Ilya Pașikov ca să-i fie șef, în loc să o numească pe ea.

Într-adevăr, până și Pașikov s-a arătat mai degrabă stânjenit la prima lor întrevedere, în marele birou de pe colț. Recunoscuse cu sinceritate fermecătoare că ea era cea care ar fi trebuit să se afle în spatele masivului și bătrânului birou din lemn de alun, în locul lui. „Dar având în vedere situația...”, se exprimase el, ocolindu-i privirea. Iar ea nu a avut cruzimea de a-l obliga să fie mai explicit.

Deoarece știa prea bine că era victima unei nedreptăți politice. Ei da, îi dăduseră carnetul de partid. Altfel n-ar fi putut ajunge nici până aici, dar caracterizarea ei era plină de bile cenușii dolofane, chiar dacă niciuna nu era cu adevărat mare și neagră.

Nu lucrase nicio clipă în Uniunea Sovietică. Dobândise postul de la Paris într-o manieră politic-dubioasă „care deși vorbea favorabil despre abilitatea ei de a negocia, făcea ușor suspectă loialitatea ei politică.

Mai concret, era măritată cu un american care, cu toate că putea fi considerat trădător de către Washington, era încă suficient de pervers „american” încât să refuze binefacerile

cetățeniei sovietice pentru proprii ei copii.

Săptămâni în șir după ce Pașikov i-a fost adus ca șef, Sonia a tunat și a fulgerat la adresa lui Jerry, fapt care l-a lăsat cu totul rece pe acesta. Ridica o privire sticloasă, murmura „politique politicienne” și dispărea înapoi în spațiul său Cosmic.

Cafeaua curse șuierând și spumegând în ceașcă și Sonia bău jumătate din ea dintr-o înghițitură. De ce nu vroia să înțeleagă? Ar fi atât de *ușor*! Că doar nu-i cerea să renunțe la cetățenia americană. Nu trebuia decât să-i lase pe Robert și pe Frania să devină cetățeni ai Uniunii Sovietice, așa cum aveau dreptul după legile sovietice.

Dar nu...

Intercomul bâzâi...

— Sunt Ily, Sonia, unde ai fost, te-am...

— Îmi pare rău, tovarășe Pașikov, copiii...

— Da, da, bine, te rog să vii imediat la mine în birou...

— Doar câteva minute, să-mi adun...

— Deocamdată lasă de o parte raportul zilnic, avem timp să-l discutăm după prânz, acum e vorba de cu totul altceva.

Soniei nu-i plăcu tonul cu care i se vorbise și când ajunse în biroul directorului, nu-i plăcu nici expresia de pe fața lui Pașikov.

Între ea și Pașikov se statornicise o relație neobișnuită, pe de o parte destul de încordată,

pe de alta mai puțin tensionată decât ar fi putut fi, în condițiile date.

Pașikov era cu câțiva ani mai tânăr decât Sonia, avea părul lung și blond, coafat foarte *à la mode,* ochi albaștri și limpezi și trăsături tulburător dăltuite, aproape tătărești, își purta costumele cu croială scumpă cu naturalețea unui manechin de modă și se mișca cu eleganța unui dansator. Era un mascul atrăgător, Sonia nu se putea abține să nu constate asta, și ei da, era și el conștient de acest lucru.

Ar fi fost insuportabil ca el să-i dea de înțeles ceva în această privință, dar Ilya Pașikov era un om de lume mult prea rafinat: mai mult, dat fiind că era prima lui însărcinare în afara granițelor Uniunii Sovietice, Ilya era extrem de sârguincios.

În mod evident, Pașikov era unul din copiii preferați ai mandarinatului moscovit; ceea ce pentru Sonia însemna îndelung refuzatul apogeu al unei cariere birocratice banale, pentru el nu era decât o haltă într-o cursă rapidă spre vârful ierarhiei Red Star și, poate, dincolo de aceasta. Incontestabil, Ilya Pașikov era un om *cu relații.*

Dacă Sonia era supra-calificată pentru a-i fi adjunctă, Pașikov era un pic sub-calificat pentru postul de director al departamentului de strategie economică și faptul că, cel puțin în prezența ei, se arăta stânjenit de acest lucru,

constituia unul din farmecele lui.

Se folosea de Sonia ca să sintetizeze rapoartele și documentele de strategie pe care le trimitea directorului filialei de la Paris nefiind numai ale lui și, din când în când, lăsa să i se vadă și în această, privință stinghereala.

Chiar și acum, Pașikov nu arăta în largul lui, dar era ceva sinuos și ascuns în această stinghereală, ceva care nu se potrivea deloc cu stilul lui Ilya.

— Iar ai avut probleme cu Robert și Frania? spuse el în timp ce-i umplea un pahar cu ceai din samovar.

Sonia ridică din umeri:

— Obișnuita dispută dintre fratele mai mic și sora mai mare, știi cum sunt adolescenții.

Fu rândul lui Pașikov să ridice din umeri:

— Mă tem că, celibatar cum din nefericire sunt, nu prea am de unde să știu...

— Da, știu, replică sec Sonia, și consideri asta ca fiind o mare vitregie a sorții.

Ilya râse.

— Cu puțin ajutor din partea prietenelor mele, reușesc să supraviețuiesc, recunoscu el.

— De bună seamă, Ilya Sergheiovici, n-am venit aici să discutăm despre copiii mei sau despre viața dumitale amoroasă...

Pașikov se încruntă.

— După cum știi, nu sunt genul de om care să se amestece în treburile dumitale familiale,

dar...

— Dar?

Pașikov bătu neliniștit darabana pe tăblia biroului.

— Sper că înțelegi că nu e ideea mea, și găsesc situația destul de jenantă... bâigui el evitându-i privirea.

— Mi-am adus aminte de un vechi proverb rusesc pe care tocmai l-am născocit: „Dacă te-ai pomenit cu un rahat în gură, ori îl înghiți degrabă, ori îl scuipi imediat, ca să nu-i simți gustul”.

Pașikov izbucni în râs:

— Este vorba de noul director al Agenției Spațiale Europene... începu el dintr-o dată.

Sonia își ridică privirea înspre el, așteptând.

— Emile Lourade...? E un vechi prieten de-al soțului tău, nu-i așa?

Instinctiv, Sonia se abținu să-i spună că tocmai atunci Jerry se întâlnea cu Lourade. În schimb, bâigui:

— Într-o oarecare măsură...

— Ceva foarte straniu se întâmplă la Agenția Spațială Europeană. Desigur, fiind căsătorită cu Jerry Reed, știi mai bine decât mine, continuă molcom Pașikov.

— Te referi la modul în care Emile Lourade a devenit dintr-o dată director?

Pașikov încuviință din cap:

— Vasăzică, se duce la Strasbourg, după

toate aparențele fără știrea lui Armand Labrenne. Discută în secret cu delegați și miniștri. Este audiat de comisii parlamentare în ședințe cu ușile închise, la care KGB-ul nu a avut acces. Iar când se întoarce la Paris, Labrenne demisionează din așa-zise motive de sănătate, cu toate că fișa lui medicală, la care KGB *a avut* acces, nu semnala nimic deosebit, și iată că Lourade este numit director...

— Și?...

— Și, mai departe spune-mi tu.

— Ce să-ți spun?

— Ce s-a întâmplat.

— Nu pricep...

— Nici noi. Tocmai aici e problema.

— N-aș vrea să-ți par cretină, Ilya Sergheiovici, dar eu nu m-am prins. Ce legătură poate fi între aceste evenimente și Red Star?

Pașikov bătu din nou darabana cu degetele.

— Poate că Red Star nu e implicată în mod oficial în negocierile privind intrarea Uniunii Sovietice în Europa Comună, dar după cum știi, din când în când suntem... solicitați, de diferite organe, să mai furnizăm câte o informație...

— Și, printre aceste organe, s-ar număra și KGB?

— De data asta, nu, precizează Pașikov grăbit. Această solicitare vine din partea Ministerului Spațiului, ei sunt cei ce conduc negocierile care

vor determina natura și termenii contractuali ai unificării programelor spațiale ale Uniunii Sovietice și Europei Comune, atunci când vom intra în Europa. Negocierile ajunseseră la punctul grețos al stabilirii contribuțiilor bugetare și acum... *asta*!

— Acum, ce?

— Este exact ceea ce negociatorii noștri ar dori să știe cât mai curând posibil!

— Mi se pare că ăsta e genul de problemă care ține de KGB, nu de departamentul nostru.

Pașikov săltă din umeri și, aerul secretos care îl părăsise un timp, i se întipări din nou cu repeziciune pe față.

— În mod normal, așa ar trebui să fie, dar în condițiile date...

— În ce... începu Sonia și se opri. Aha, făcu ea mult mai încet.

Ilya Sergheiovici răsuflă adânc ușurat.

— Ca să ne exprimăm delicat, spuse el frângându-și degetele, Ministerul Spațiului a cerut acestui departament un raport în chestiunea ascensiunii subite a... Lui Emile Lourade, cu accent particular pe orice modificări implicite de natură politică, în măsură să afecteze negocierile... S-a sugerat ca... tu să întocmești acest raport, personal... ținând cont... de resursele unice de care dispui...

Se opri, își pironi privirea în podea, apoi,

pentru prima oară în cursul acestei discuții, se uită în ochii ei.

— Nu-i așa că ne înțelegem reciproc și în totalitate, Sonia Gagarin... *Reed?*

Sonia îl privi și ea tot în ochi:

— Mă tem că da, Ilya Sergheiovici Pașikov, spuse ea.

— Nu pot să-ți ordon un asemenea lucru, Sonia, se înțelege, reluă Pașikov mai degajat. Desigur, dacă refuzi, nu vor fi niciun fel de repercusiuni oficiale, dar...

Încă o dată ridică din umeri și săltă mâinile a neputință, cu un gest tipic franțuzesc.

— ...dar vorbind în calitate de prieten, la urma urmei, tot ce ți se cere să faci este un raport asupra unei banale discuții din familie, pentru binele patriei, făcând uz, în scrierea raportului doar de ceea ce se întâmplă să cunoști, nu?

Sonia continua să-l privească fix.

— Și dacă accept? spuse ea cu o răceală care o surprinse până și pe ea.

— Va fi o foarte bună notă în caracterizarea ta, asta pot să-ți promit și ți-o spun în calitate de șef. Și amândoi știm, Sonia Ivanova, câtă nevoie ai avea de așa ceva.

Primul indiciu despre o civilizație extraterestră?

Un purtător de cuvânt oficial al secției de astronomie a Academiei Sovietice de Știință a persiflat concluziile pripite strecurate în presă în legătură cu anomaliile semnalate. În observațiile asupra celei de-a patra planete a stelei lui Barnard – de curând descoperită – efectuate de observatorii de la Cosmograd Copernicus.

„Da, în mod cert este vorba de un corp solid, nu de un mini gigant gazos, strălucirea nocturnă provine într-adevăr de la surse situate pe suprafață și nu încape nicio îndoială că există un halou regulat suspect produs de corpuri de mărime medie de pe o orbită „geosincronă „perfectă – a spus dr. Pavel Budarkin. Dar în acest moment ar fi cu totul prematur să anunțăm descoperirea unei civilizații extrasolare, numai pe baza unor dovezi neesențiale.”

Tass

În biroul lui Emile Lourade era o dezordine cumplită. Cutii de carton pe jumătate desfăcute se întindeau peste tot, rafturile gemeau pline de cărți, ziare și discuri încă neorânduite, masa lui de lucru era înțesată cu același gen de obiecte, la fel și cele trei scaune dinaintea ei, iar pe masa de ședințe, câteva tablouri înrămate așteptau să fie agățate în perete. În mijlocul haosului, noul director ai ESA stătea

cu mâinile încrucișate, cu aerul cuiva care n-a avut timp sau chef să-și aranjeze biroul înainte de a trece la probleme serioase.

Dar Jerry zâmbi larg când remarcă unicul obiect decorativ pe pare Emile reușise să-l pună pe perete – o reproducere mărită și înrămată după ilustrata principală a vechiului articol din *Esprit et Espace* care, cu mulți ani în urmă, făcuse cunoscută lumii *Grand Tour Navette.*

— Ia loc, Jerry, ia loc, îl invită Emile. Aruncă jos ce vezi pe scaunul ăla și nu-ți face nicio problemă.

Jerry râse, eliberă un scaun și se așeză pe el.

— Așadar, iată-mă ajuns aici, spuse Emile Lourade cu un zâmbet și o ușoară ridicare din umeri. E cale lungă de la atelierul de control al calității, *n'est-ce pas?*

— E cale lungă de unde te aflai acum câteva săptămâni, toată lumea numai despre asta vorbește, Emile. Ce Dumnezeu ai făcut tu la Strasbourg?

— Mi-am jucat șansa vieții, am pus totul la bătaie, spuse Emile mult mai serios. Și, am câștigat.

— Asta se vede limpede, replică sec Jerry, altfel Labrenne te-ar fi mâncat fript în loc să se îmbolnăvească așa de subit. Dar ce naiba le-ai putut spune nenorociților ăia de politicieni?

— Că dețin singura modalitate de a-i convinge

pe ruși să aloce mai mulți bani în bugetul spațial comun decât vor cheltui pe propriile lor proiecte.

Jerry își îndreptă privirea spre reproducerea navetei *Grand Tour*, singura podoabă de pe pereții biroului nou lui director al ESA, apoi, cu sufletul plin de elan, se uită din nou la Emile Lourade.

Emile dădu din cap:

— Altceva ce-aș fi putut să le spun? În ceea ce-i privește pe ruși, Spaceville nu reprezintă decât ceva care le permite să câștige bani fără riscuri financiare, vânzându-ne module de Cosmograd și învechitele Energia. Ne consideră nebuni fiindcă pompăm în așa ceva cea mai mare parte a bugetului nostru spațial și cu siguranță că nu urmăresc să obțină pentru ei niciun procentaj din afacere.

Ridică din umeri și-i adresă lui Jerry un zâmbet disprețuitor:

— Și cum am putea noi, niște cadeți ai spațiului, să negăm că au dreptate? Singurul motiv pentru care specialiștii lor în probleme spațiale catadicsesc să vorbească despre un buget comun este acela că politicienii din ambele tabere cer ca acest acord să fie încheiat ca parte a târgului privind intrarea sovieticilor în Europa Comună. Problemele spațiale constituie doar o mică parte din ceva de o importanță mult mai mare, atât pentru

Moscova cât și pentru Strasbourg, și dacă afacerea nu se încheie de la sine, cu avantajele și dezavantajele sale, înainte ca tratatul să fie gata pentru semnat, politicienii își vor impune pur și simplu punctul de vedere asupra ambelor părți...

— *Politique politicienne,* bombăni Jerry.

Emile Lourade se încruntă.

— Tot așa gândea și Armand Labrenne, spuse el. Și de aceea eu sunt aici și el nu mai e. Trebuie să învățăm să vorbim limba politicienilor. Și mai trebuie să învățăm să le rezolvăm ecuațiile.

O schimbare părea să pună stăpânire pe Emile Lourade, sau poate că abia atunci, în sfârșit, Jerry remarca schimbarea care păruse de multă vreme. Pentru că în fața lui nu se mai afla Emile Lourade, tânărul care-i fusese cândva subaltern, ci directorul Agenției Spațiale Europene.

— Labrenne ceruse ca rușii să participe cu cincizeci de procente la bugetul spațial comun, continuă Lourade. Asta ar fi însemnat o reducere semnificativă a părții ce ne revenea pentru Spaceville. Rușii au rămas fermi la 25%, cu consecința că europenii ar fi fost nevoiți să achite cea mai mare parte a costurilor legate de programele lor avansate. În câteva săptămâni tratatul va fi gata, iar cei de la Strasbourg pur și simplu nu vor permite ca

acest detaliu minor să întârzie semnarea lui. Și dacă rușii stau neclintiți și ne obstrucționează, e pentru că știu că până la urmă vor obține, mai mult sau mai puțin, ceea ce doresc.

Lourade își ondulă disprețuitor buzele.

— Labrenne a fost un fraier dacă a crezut că poate să aștepte liniștit ca rușii să cedeze; de la Gromîko și Vișinski încoace ăștia sunt făcuți din piatră...

— Și asta le-ai spus tu politicienilor de la Strasbourg?

Lourade încuviință din cap:

— Le-am spus că avem nevoie imediat de o nouă momeală pentru negocieri și că, din fericire, avem una care abia așteaptă să fie finanțată...

— *Grand Tour Navette.*

Emile Lourade zâmbi.

— GTN va fi ceva pe care rușii și-l vor dori cu adevărat, ceva pe care ar putea fi obligați să-l finanțeze din plin într-o societate mixtă. Mai mult decât atât, ca parte a unui program comun, proiectul va avea în sfârșit și o importanță economică, cum nici pentru noi nu a avut-o vreodată.

— Cum? exclamă Jerry. Dar tu ai fost întotdeauna de acord.

— ...Că era un program vizionar care reprezenta următorul pas al omenirii în sistemul solar, spuse Lourade cu răceală. Dar

pentru ESA important va fi din nou Spaceville, ba chiar într-o măsură și mai mare. De ce crezi că nu am putut obține niciodată fonduri pentru navetă? Pentru că toți politicienii sunt imbecili?

— Să știi că uneori mă minunam și eu... spuse Jerry sec.

Lourade oftă:

— Tu, Jerry, ai fost totdeauna un mare naiv, așa e? Ce să *facem* cu *Grand Tour Navette?* Avem deja aeronavele Concordski, Icarusul și transportoarele automate, ceea ce ar putea fi considerat un sistem logistic complet și adecvat pentru Spaceville...

— Nu ești zdravăn, Emile? izbucni Jerry. Cu GTN am putea avea propria noastră bază lunară, să colonizăm Marte, să ajungem la Centura de asteroizi, la Jupiter și la Titan...

— Și cum crezi că vom *plăti* astea după ce ne vom fi îngropat bugetul pe câțiva arii în navetă? întrebă Emile Lourade. Ce beneficii crezi că am mai putea să obținem la asemenea costuri economice?

— Nu m-am gândit niciodată la asta... murmură Jerry.

— Ei, să știi că cei de la Strasbourg s-au gândit cu siguranță, în toți acești ani! spuse. Lourade pe un ton aspru. Labrenne nu a fost niciodată împotriva navetei ca program. Cum ar putea să nu se îndrăgostească de ea cineva căruia îi pasă de viitorul explorării spațiale

îndeajuns ca să lucreze în cadrul Agenției? Dar nici Labrenne, și nimeni altcineva care a înțeles lumea reală, nu a îndrăznit să o prezinte ca un articol de buget pentru că toți *știau* că politicienii nu vor fi de acord.

— Până la tine, Emile. Până acum.

Emile Lourade se rezemă de spătarul scaunului, își prinse mâinile la ceafă și zâmbi, mulțumit de el.

— Nici măcar eu, până când negocierile cu rușii nu au ajuns la acest impas. Atunci mi-am dat seama că un element unificator al celor două programe spațiale ar schimba radical totul. GTN se potrivește perfect cu programul *lor.* Ei au deja o bază științifică pe Lună pe care vor să o transforme într-o veritabilă colonie. Ei au ajuns deja pe Marte și plănuiesc să-și facă o bază permanentă acolo. În plus, visează să ajungă pe Jupiter și vor să facă un studiu preliminar de fezabilitate pentru aducerea de gheață de pe sateliții jovieni, dislocată cu ajutorul unor încărcături explozive nucleare performante, în scopul terraformizării planetei Marte. Pentru *ei,* acum ies numerele câștigătoare. *Grand Tour Navette* le poate pune la dispoziție sistemul solar.

— *Asta* le-ai spus tu celor de Strasbourg? exclamă Jerry, simțind cum i se tulbură mintea.

— Bineînțeles. Săptămâna viitoare, Parlamentul european va aproba o alocare

suplimentară și *Grand Tour Navette* va deveni un proiect-studiu finanțat oficial și întrucât, mulțumită ție, avem deja rezultatele unui astfel de studiu, negociatorii noștri le vor prezenta rușilor ca fiind zestrea de care dispunem. Și dacă vor fi dornici să încheie căsătoria, și cu siguranță că vor fi, vor trebui să accepte să contribuie cu cel puțin 40% la finanțarea programului spațial comun, altfel GTN rămâne pe planșetele proiectanților. Asta va fi ultima noastră ofertă, lucru pe care ei îl vor înțelege și vor fi nevoiți să-l accepte.

— Iisuse Cristoase, oftă Jerry.

Visul lui de o viață se afla pe punctul de a primi fonduri pentru a se transforma în realitate, atunci de ce această senzație de gol în coșul pieptului?

Emile se aplecă înainte și îl privi stupefiat.

— Care-i problema, Jerry? Doar asta am visat cu toții ani de zile!

— Păi, da, dar... dar...

Grand Tour Navette proiectată de el va face accesibil sistemul solar, va ajunge pe Marte, pe Jupiter și pe Saturn, un oraș pe Lună, o colonie pe Marte, era tot ce visase și sperase, pentru asta muncise... dar... dar...

— Și ai de gând să le-o dai toată *lor*? strigă el.

— Lor? făcu cu inocență Emile.

— Blestemaților de ruși! exclamă Jerry.

Emile îl cercetă cu privirea îngustată:

— Tu nu citești nici măcar ziarele, Jerry? *Ei* înseamnă același lucru cu *noi* sau așa va fi în curând. Doar n-o să cărăm cu noi în sistemul solar vechiul și meschinul nostru naționalism șovin! Vom construi viitorul spațial împreună, ca *europeni*!

— *Noi...*? repetă Jerry cu încetineală. Ca *europeni*? Lourade ridică din umeri:

— Atunci, dacă vrei, ca specie umană, spuse el cu nonșalanță. *Mon Dieu,* Jerry, doar *tu* ai fost cel care ai crezut în acest vis îndeajuns ca să părăsești America și să poți lucra pentru el, aici! Nu pot să cred că după tot ce ai pătimit, ai să-mi spui că nu vrei să colaborezi acum, când e pe punctul de a se transforma în realitate, numai pentru că ar însemna să împărțim visul nostru cu rușii! Nimic nu s-ar fi întâmplat fără ruși. Ești *căsătorit* cu o rusoaică! Vrei să spui că te-ai transformat peste noapte într-un yankeu șovin?

— Nu... murmură cu tristețe Jerry. Bineînțeles că nu, Emile, sunt omul tău...

Nu, nimic din ceea ce simțea împotriva rușilor nu-l făcea să simtă nevoia de a plânge acum, la ceasul lui de triumf. El avea să construiască *Grand Tour Navette,* iar ei aveau să ajungă pe Lună, pe Marte și pe sateliții lui Jupiter. Astfel va începe cu adevărat grandioasa aventură.

Această viziune entuziasmantă îi umplu gura

cu gustul siropului de ciocolată Hershey, turnat peste înghețata de ciocolată Häagen-Dazs, amintirea aromelor aducându-i în minte o altă viziune: imaginea granulară a peisajului lunar în mișcare.

Și auzi glorioasele cuvinte de demult, traversând anii și acoperind paraziții electrostatici: „Eagle a aselenizat.”

Moment în care realiză că nu pentru el plângea acum în sinea lui.

Pentru întâia oară de când îi părăsise țărmurile, tocmai în slujba acestei viziuni pe cale să se împlinească acum, Jerry Reed plângea pentru ceea ce fusese cândva America.

— Nu te simți bine, Jerry? spuse Emile pe un ton mult mai blând, și pentru o clipă, directorul ESA redeveni tânărul Emile, cercetându-și cu îngrijorare prietenească mentorul. Vrei cu adevărat să intri în joc?

— Bineînțeles că vreau, Emile, spuse Jerry grăbit. „Și încă într-un fel pe care un european ca tine nu-l poate înțelege”, continuă el în gând.

— Perfect, spuse Emile, pur și simplu nu ar fi fost drept să nu fi și tu alături de noi. (Și redeveni directorul ESA, apăsând butonul intercomului și vorbind cu vioiciune.) Puteți să-l trimiteți acum pe Patrice Corneau.

Când Corneau intră în birou, Jerry se ridică să-l salute și-i dădu voie lui Patrice să-l sărute

pe amândoi obrajii, în stil franțuzesc, un gest neceremonios de care nu se mai simțea stânjenit, cel puțin atunci când venea de la cineva care era mai mult decât o simplă cunoștință, așa cum era desigur cazul cu Patrice Corneau.

Acesta făcuse și el parte din grupul cadeților spațiului, prima lui însărcinare în cadrul Agenției fiind în atelierul de încercări, sub comanda lui Jerry, alături de care lucrase și în echipa de prototipuri, înainte de a-și începe ascensiunea rapidă în ierarhie. În zilele acelea fusese un tânăr inginer înalt, greoi și neglijent îmbrăcat, cu o claie de păr negru și nepieptănat, purtând tot timpul în buzunarul cămășii un suport cu pixuri. Acum era adjunct de manager la proiectul Spaceville, părul grizonat era savant coafat și purta un costum vernil, croit elegant.

— De bună seamă că ai să lucrezi cu noi la *Grand Tour Navette,* nu-i așa, Jerry? spuse Patrice după ce se așezară.

— *Noi?* făcu Jerry. Te muți de la Spaceville, Patrice? Dar credeam că țintești postul de manager de proiect acolo...

Era de-a dreptul mișcat de faptul că Patrice Corneau renunța la o asemenea perspectivă de avansare ca să lucreze sub conducerea lui la *Grand Tour Navette.*

Corneau privi surprins la Lourade. Directorul

îi răspunse cu o privire piezișă și stânjenită.

— Nu i-ai spus încă Emile?

— Ce să-mi spună?

— L-am numit pe Patrice manager de proiect la GTN, Jerry, spuse Emile fără niciun fel de intonație.

Cuvintele îl loviră pe Jerry ca un pumn sub centură. Un lung moment rămase încremenit, privind tăcut și nemișcat în ochii directorului. Emile Lourade îl privi la fel de fix, nelăsând să i se citească nicio emoție pe față.

Timpul părea să se fi oprit în loc. În vreme ce mintea lui Jerry se lupta cu emoțiile. Lourade, spre cinstea lui, nu mai spuse nimic, lăsându-l să-și revină și asta, mai mult decât orice altceva, i-a permis în cele din urmă lui Jerry să perceapă realitatea cu luciditate și să-și vină în fire înainte de a vorbi:

— Ei bine, cinstit vorbind, nu pot să spun că nu sunt un pic dezamăgit, Emile, spuse el cu un mic zâmbet chinuit. Dar cred că ai dreptate. Sunt un proiectant și un inginer executant, nu sunt bun de administrator, n-am fost și nici n-am să fiu vreodată...

Se întoarse către Patrice:

— *Pas problem*, Patrice, spuse el. Ce contează că ți-am fost cândva șef? Voi fi fericit să lucrez sub conducerea ta, ca inginer-șef al proiectului, o spun cu toată sinceritatea.

Și, spunând acestea, întinse mâna.

Și în vreme ce Patrice i-o strânse cu oarecare șovăială, Jerry constată spre surprinderea sa că, într-adevăr, așa simțea. De fapt, nici nu i-ar fi plăcut să aibă de a face cu frecușurile sau să ducă tratative cu sub-contractanții. Să proiecteze aparatura spațială și să supervizeze construcția echipamentelor, asta constituia adevărata lui bucurie.

„Într-un fel, gândi Jerry, ar trebui să-l compătimesc pe Patrice. El o să aibă de furcă cu toată mizeria, iar mie o să-mi rămână partea distractivă."

— Mă tem că nu, Jerry, spuse Emile cu tristețe.

— *Cum?*

— Mă tem că nu pot să-ți ofer nici postul de inginer-șef de proiect, spuse directorul ESA, ocolindu-i privirea. Trebuie să înțelegi poziția mea...

— *Eu* trebuie să înțeleg poziția ta, fir-ar să fie!? țipă Jerry.

— Mă tem că nici eu nu înțeleg, Emile, interveni Patrice. Dacă crezi că mi-ar fi dificil să lucrez cu Jerry, te înșeli amarnic, eu *vreau* să fie inginerul meu șef, el este singura variantă logică.

— Nu se poate, replică Emile Lourade.

— De ce mama naibii nu?

— Din două motive, Patrice. Primul și cel mai important este că rușii nu vor accepta în ruptul

capului ca Jerry să ocupe o poziție atât de importantă în cadrul proiectului. Niciun *american,* renegat sau nu, și în special unul a cărui... lipsă de seriozitate politică a fost demonstrată atunci când a trădat în favoarea noastră tehnologia americană a rampelor satelit.

— Ticălos ce ești! urlă Jerry.

— *C'est la merde,* Emile, spuse Patrice.

— *La merde peut-être,* spuse Emile săltând din umeri, dar ăsta e aspectul politic al situației, și sunt obligat să țin cont de el. Și mai e ceva: nu încape nicio îndoială că vor dori ca acest post să fie ocupat de un rus.

Corneau își făcu gura pungă, se încruntă și dădu din cap.

— Bineînțeles, spuse el.

Parcă fără voia lui, Jerry se ridică în picioare și începu să zbiere, mai furios decât fusese vreodată în viața lui.

— Unde mama dracului ar fi fost acest proiect fără mine? Unde ai fi fost tu, fără mine, Emile? Dacă n-ai fi avut la îndemână proiectul *meu* ca să-l vinzi căcănarilor ăia de ruși, în primul rând că n-ai mai fi stat pe acest scaun! Îmi provoci greață! Erai prietenul meu, Emile! Cum ai reușit să te transformi într-un asemenea gunoi?

Patrice Corneau părea înfricoșat de această ieșire, se ghemuise în scaun cu sprâncenele ridicate și cu ochii cât cepele. Dar directorul

ESA suportă totul în tăcere, așteptând ca Jerry să termine înainte de a-i răspunde. Și când o făcu, vocea îi era liniștită, fără umbră de supărare sau de reproș.

— Ai avut un vis, Jerry, un vis minunat și l-ai împărtășit cu mine, cu Patrice și cu mulți alții ca noi. Pentru asta a trebuit să-ți părăsești țara și să suferi aici, în mod cu totul nedrept, umilințe și discriminare, și un anume dispreț, tocmai pentru că ai făcut ceea ce trebuia să faci. Acesta a fost prețul pe care a trebui să-l plătești tu...

Emile Lourade săltă din umeri.

— Iar acesta e prețul pe care trebuie să-l plătesc *eu,* ca să transform în sfârșit acest vis în realitate, continuă el. A trebuit să-mi trădez un vechi prieten, căruia îi datorez cu adevărat mult, trebuie să îndur ura ta și propriul meu dezgust. Pentru ca *Grand Tour Navette* să devină realitate, trebuie să comit o mare nedreptate împotriva unui prieten vechi, pe care îl admir din adâncul sufletului. Îți cer să mă ierți, Jerry, știind că nu am dreptul să o fac dar totodată știind că, ținând cont de lucrurile în care credem amândoi, fac ceea ce trebuie. E singura posibilitate. Și știi și tu asta, nu-i așa?

Jerry se prăbuși în scaun, complet vlăguit. Îi dispăruse și furia. Pentru că, bineînțeles, Emile avea dreptate. Dacă sovieticii nu-l pot înghiți ca inginer-șef de proiect, atunci Emile nu ar fi

obținut altceva decât îngroparea proiectului, dacă ar fi insistat să-l numească totuși.

— Da, Emile, știu, spuse el obosit. În locul tău și eu aș fi făcut același lucru dezgustător.

— Ah, dar asta e de-a dreptul intolerabil! interveni Patrice Corneau. Avem nevoie de Jerry la acest proiect. Trebuie să-l am în echipa mea și dracu să-i ia de ruși!

— Sunt întru totul de acord, spuse Emile Lourade.

— *Ești de acord*? făcu Jerry.

— Am să-ți fac o propunere, Jerry, propunere pe care am vrut tot timpul să ți-o fac, dar am fost sigur că ai s-o refuzi înainte... înainte ca circumstanțele nefericite să fie lămurite...

— Și anume?

— Aș putea să te numesc în postul de „consultant în proiectarea sistemului de manevrare”, în cadrul proiectului...

— „Consultant în proiectarea sistemului de manevrare”?! repetă Jerry. Ce dracu mai e și asta?

— O ficțiune utilă, spuse Emile Lourade. Ceva la care rușii nu vor avea ce obiecta.

— Adică ar trebui să accept o retrogradare din postul de inginer-șef al proiectului transportorului în acela de... *consultant în proiectarea sistemului de manevrare* la GTN? spuse Jerry cu amărăciune. Am o soție și doi copii, plus o ipotecă, Emile...

— Te promovez în același timp ca inginer principal.

— Inginer principal? N-am mai auzit de așa ceva. Ce naiba e asta?

Emile zâmbi ușor:

— Ceva inventat de mine ca să-ți pot ridica salariul la nivelul unuia de manager de proiect. În fond, *sunt* director și pot să fac măcar atâta lucru pentru un vechi prieten.

— Și mă rog, ce ar trebui să facă un astfel de „consultant”?

Zâmbetul lui Emile se lărgi:

— Tot ceea ce îi cere managerul proiectului, desigur.

— *Génial*, Emile, exclamă Patrice Corneau.

— Ia stați un pic să lămurim lucrurile, spuse Jerry rar. Vasăzică, ce vrei tu să spui pe bune e că voi avea un salariu de manager de proiect și o însărcinare oarecum similară cu cea de proiectant-șef, ascunsă după acest titlu de balmascat?

— Ceva de genul ăsta, spuse Emile.

— Și asta în vreme ce nu știu ce nenorocit de rus se va împrumuta cu renumele și onorurile...?

Emile ridică din umeri:

— Așa este, Jerry, e tot ce-am putut face în condițiile date.

— Urâtă treabă, bâigui Jerry.

— Putea fi și mai rău, observă Patrice.

Emile se ridică de la birou și traversă cu pași apăsați biroul, oprindu-se sub reproducerea înrămată a viziunii artistice a navetei *Grand Tour,* ilustrația interviului pe care el însuși îl convinsese pe Jerry, cu ani în urmă, să-l dea, pe vremea când Emile era un foarte tânăr inginer și întreg proiectul nu era nimic mai mult decât un vis imposibil.

— Îți amintești, Jerry? Îți amintești de vremea când nu eram decât niște cadeți ai spațiului zvăpăiați iar *Grand Tour Navette* era doar visul tău? Ei bine, cu sau fără tine, acum va deveni realitate. Totul se reduce la întrebarea ce contează cu adevărat, soarta visătorului sau visul însuși?

Jerry Reed rămăsese cu privirea fixată pe întruchiparea artistică a visului căruia îi dedicase toți acești ani. Și încă o dată își simți gura inundată de gustul siropului de ciocolată peste înghețata de ciocolată, un gust amar și dulce în același timp. Iar vocea lui Rob Post se auzea vorbindu-i de dincolo de ani: „Vei trăi în epoca de aur a explorărilor spațiale, puștiule. Numai de tine depinde să te numeri printre cei care vor transforma în realitate toate aceste visuri.”

Ai putea păși pe apă. Va trebui să renunți la toate pentru asta, dar ai putea păși pe apă.

Jerry oftă, apoi ridică din umeri.

— Sunt al tău, Emile, spuse el în sfârșit. Și

cred că ai știut-o tot timpul.

Directorul Agenției Spațiale Europene îl privi cu lacrimi adevărate în ochi și încuviință din cap:

— Da, bătrâne, am știut.

Biblie pentru barnarzi

Reverendul Ike Ackeman a anunțat astăzi că, în urma consultărilor cu alți prelați evanghelici, s-a hotărât înființarea unei corporații non-profit cu profil neconfesional având ca scop colectarea de fonduri pentru transmiterea Bibliei către Steaua lui Barnard.

„Dacă există cu adevărat ființe inteligente pe cea de-a patra planetă, ele sunt în aceeași măsură ca și noi copiii Domnului, care au nevoie să li se salveze sufletul” – a declarat domnia sa. „Dacă rușii sunt în stare să le trimită mesajul, atunci putem și noi să le spunem nu numai «suntem aici» ci și «aici a fost Iisus Cristos, ascultați Vestea Minunată și bucurați-vă de Dumnezeu.»”

Valley News

X

Era roasă pe la manșete de atâta purtat, tivul fusese refăcut la subsuori de două ori, fermoarul original trebuise înlocuit dar, cu

toate acestea, geaca din satin în culorile alb-albastru ale echipei Los Angeles Dodgers, dăruită de tatăl său la a șaisprezecea aniversare, rămăsese comoara cea mai prețioasă a lui Robert Reed. O purta în zilele toride ale verii, o purta în toiul iernii, peste puloverele groase, o purta când ploua, în ciuda tachinărilor Franiei și a rugăminților fierbinți ale mamei sale, și o purta și la școală, chiar dacă asta-i atrăsese porecla de „gringo”.

O iubea așa cum îl iubea și pe tatăl său, căci fusese comandată tocmai din îndepărtata Californie. Mai ales că pe piept, în stânga, brodat artistic cu alb și imitând stilul emblemei echipei de pe spate, se afla numele „Bob”.

Dintotdeauna, Robert Red a vrut să i se spună Bob. Numai că un astfel de sunet nu putea fi pronunțat cu ușurință de limba unui francez și, în plus, mai era și un nume agresiv de gringo, la fel de rău ca Joe, Tex sau Al, așa că profesorii săi continuau să-i franțuzească numele întreg, pronunțându-l „Robaire”, așa cum făceau și colegii de școală, ori de câte ori voiau să-l zădărască, știind că nu suporta.

Maică-sa îi zicea tot „Robaire” când îi vorbea în franceză, ceea ce se întâmpla de obicei când era supărată pe el. Prietenii pe care îi avea îl strigau „Bob-bii”, ceea ce reprezenta drumul minimei rezistențe lingvistice pentru cerul gurii unui francez. Tot așa îi spunea și Frania, dar

avea un stil de a pune un accent plângăreț pe a doua silabă, chiar și în engleză, atunci când voia să-l necăjească. Chiar el își spunea în sinea lui Bobby, când nu era atent la ce se gândea.

Numai de la tatăl său primea câte un „Bob” sănătos, american. Numai tata înțelesese ce însemna asta pentru el. Căci numai el putea să înțeleagă ce nasol era să fii american în Europa Comună.

America devenise un obiect de dispreț în Europa cu mult înainte ca Bobby să fi crescut destul ca să înțeleagă de ce. Tata a încercat să-i explice cum a putut mai bine, când Bobby a început să-și dea seama că era ceva aparte în ceea ce-l privea, ceva care-i făcea pe copiii cărora nu le făcuse niciun rău, uneori copii pe care nici nu-i cunoștea, să-l urască, să-l sâcâie și să-i strige vorbe urâte.

— Tu ești gringo, tăticule?

— Sunt american, Bob. „Gringo” este o vorbă de ocară cu care oamenii ne numesc când nu le place de noi, așa cum și noi obișnuim să-i numim pe alții „niggers”[42], „spicks”[43], sau „frogs”[44]. Oamenii civilizați nu folosesc astfel de cuvinte.

— Eu sunt american?

— Nu tocmai, Bob, dar când vei fi îndeajuns

[42] Apelativ peiorativ pentru negri (n. tr.).

[43] Nume dat de americani hispano-americanilor (în special mexicani) (n. tr.).

[44] „Broscari", apelativ peiorativ dat francezilor (n. tr.).

de matur ca să hotărăști pentru tine, ai să poți fi, dacă vei dori.

— Este rău să fii american?

— Nu, Bob, nu e rău să fii american, după cum nu e rău să fii nici francez, sau rus, dar...

— Atunci de ce nu-i suferă lumea pe americani?

Pe chipul tatei s-a așternut o expresie stranie, îndepărtată.

— Pentru că... pentru că uneori, Statele Unite ale Americii fac lucruri rele, Bob.

— Celelalte țări fac și ele lucruri rele?

— O, da, celelalte țări au făcut lucruri cu adevărat rele, mult mai rele decât cele făcute de America, mult, mult mai rele...

— Atunci de ce lumea nu le urăște și pe ele, așa cum ne urăște pe noi?

Tata l-a privit tare ciudat și, preț de câteva clipe, nu i-a răspuns.

— Asta ie o întrebare a naibii de isteață, Bob, și aș fi vrut să am un răspuns deștept la ea, spuse el în cele din urmă.

După care ochii i s-au umplut de lacrimi, părând că e gata-gata să izbucnească în plâns.

— Cândva toți au iubit America, a continuat el. America a salvat Europa de niște oameni foarte răi. America i-a iertat pe dușmanii ei și a reconstruit țările distruse, pe cheltuiala ei. Și tot americanii au făcut lucrul cel mai minunat, Bob. Noi am fost primii oameni care am ajuns

pe Lună. Eram iubiți și admirați, eram lumina călăuzitoare a lumii...

Tata s-a frecat la ochi înainte de a vorbi din nou.

— Și deodată... deodată ceva s-a petrecut cu America și... America a încetat să mai realizeze toate aceste lucruri minunate și... a început să facă lucrurile rele... poate nu mai rele decât alte țări, dar... nu știu, Bob, nu mă prea pricep la chestiile astea. Este ca și cum... ca atunci când toată lumea îl iubește pe Père Noël și dacă de Crăciun, în loc să ne aducă daruri, s-ar îmbăta și ar începe să cerșească bani pe străzi... ei bine, asta ar fi mai rău decât dacă ar face-o altcineva, nu crezi?

— Nu înțeleg, tăticule...

Iar tata a ridicat din umeri și a oftat din rărunchi, spunând:

— Nici eu, copile, nici eu...

Când era mic, tata obișnuia să-i cumpere mereu modele de nave spațiale americane clasice, astfel că, într-un colț al camerei sale se afla un muzeu prăfuit și uitat, în care zăceau de-a valma Apollo, Saturn V, Eagle, naveta Columbia și toate celelalte. Bobby nu se dăduse niciodată în vânt după ele, dar își iubea tatăl și, când avea zece ani, și-a luat din pușculiță tot ce economisise din banii de buzunar și i-a cumpărat tatei de ziua lui un model îngrijit lucrat al bombardierului supersonic

Terminator, făcut numai din metal, cu tren de aterizare escamotabil, aripi rabatabile și chiar cu proiectile minuțios reproduse și care erau lansate de un resort dacă apăsai pe carlingă.

Pe Bobby l-a podidit plânsul când tata a despachetat cadoul și a început să înjure.

— Nu-ți place...? hohoti el.

Tata l-a luat în brațe și i-a șters lacrimile.

— E un model minunat, Bob, iar blestemăția după cafe a fost reprodus este și ea o mașinărie minunată, trebuie să recunoaștem asta. Și te iubesc tare mult că mi l-ai cumpărat. Dar... dar poate că acum ești destul de mare ca să înțelegi... ce fac eu și de ce mă aflu aici, ca și de ce m-am supărat când ți-am văzut cadoul...

Și tata i-a spus. Despre cum i-a urmărit la televizor, când era mic copil, pe primii oameni ajunși pe Lună, pe *americanii* care au ajuns pe Lună. Despre unchiul Rob. Despre dezastrul numit Challenger. Și despre Battlestar America, care a transformat minunata țară în ceva rău. Despre cum ar fi putut Terminator să devină un *adevărat* avion spațial, precum Concordski, în loc să ajungă o armă. Despre cum a trebuit el să se multe în Franța ca să poată lucra la adevărata aparatură spațială, ca și despre ideea grozavă pe care a avut-o în legătură cu un avion spațial și la care nu-l lăsau să lucreze pentru că era american.

Printre cele spuse era o mulțime de lucruri pe

care Bobby, băiețelul de zece ani, nu le-a priceput, dar inima lui crudă a înțeles că era important.

Cândva americanii au fost poporul cel mai mare de pe Pământ și au realizat un lucru minunat, iar tati a încercat să ajute America să facă lucruri și mai minunate. Apoi ceva sau cineva numit Challenger sau Battlestar America a tras pe sfoară America și aceasta a început să facă lucruri rele, lucruri care l-au rănit pe tati atât de mult că a trebuit să părăsească America pentru a-și putea face munca, așa că a ajuns în Franța să construiască nave spațiale, numai că nici aici nu-l lăsau s-o facă, fiindcă îl urau pe tati deoarece era american.

Când tati a terminat de povestit, Bobby l-a îmbrățișat eu căldură.

— Și eu urăsc America, tăticule! a declarat America e rea. De ce nu ne facem francezi? Sau... sau să ne facem ruși, așa cum e mami?

— Nu, Bob, a spus tati cu fermitate, nu trebuie să urăști America. Să nu uiți niciodată că, odată, să fii american era ceva cu totul deosebit. Noi am fost primele ființe umane care am pus piciorul pe un alt astru și nimeni, *niciodată,* nu ne poate lua asta. *Noi* suntem adevărații americani, tu și cu mine, copile. Și dacă vom uita asta, ticăloșii care au ucis visul vor învinge din nou.

De atunci, tata a început să-i dea să citească vechi romane SF americane, să solicite ilustrate despre baseball din America și i-a cumpărat o minge, o mănușă și o bâtă de baseball. I-a făcut abonamente la reviste de sport americane și i-a adus discuri cu filme americane de demult. I-a cumpărat pentru computerul său un disc conținând „Enciclopedia americană video” și programe cu jocuri de baseball și fotbal american. Precum și un extraordinar atlas-software al Statelor Unite cu care puteai vizualiza aproape orice punct din america prin simpla manevrare a unui *mouse.*[45]

Astfel, camera lui Bobby s-a umplut cu materiale despre America, cu o hartă de perete a Statelor Unite, cu o carpetă înfățișând Statuia Libertății și o cuvertură cu drapelul american, cu teancuri neorânduite de reviste americane de sport și cărți vechi de benzi desenate, cu mini-modele clasice de Cadillac și Buick, cu mici elemente decorative Harley, până în momentul în care maică-sa a început să se certe cu tata din această cauză.

I-a auzit discutând despre asta o dată, când avea treisprezece ani.

— Este nefiresc, Jerry, l-ai făcut să trăiască într-un soi de Americă fantezistă, care-și are

[45] Dispozitiv electronic complementar tastaturii unui calculator personal, care permite accesul rapid în orice punct de pe cran (n. tr.).

sursa în propria-ți adolescență, depășită de mai bine de douăzeci de ani, o Americă ce nici măcar nu e existat vreodată.

— Este dreptul lui legitim, Sonia, și apoi, ce ai de zis despre toate rusismele în care Frania stă tot timpul cufundată?

— Alea sunt cărți, reviste și discuri care o învață realmente ceva, nu și-a umplut camera cu kitsch-uri obsesive de cultură pop rusească. Poate că mintea lui e prea plină de chestiile astea ca să mai poată scăpa de obsesie, dar dacă e sortit să fie obsedat de America, măcar lasă-mă să-i dau niște lucruri care să-i ofere o perspectivă istorică despre Statele Unite, în loc de adunătura aia de vechituri, de „golden oldies”[46] cum le-ai numit chiar tu, acum douăzeci de ani.

— Numai să nu conțină propagandă anti-americană!

— Ei haide, Jerry, ce naiba!

Așa încât mama rusoaică a lui Bobby a început să-i dea să citească materiale despre Statele Unite și chiar dacă niciunul nu făcea propagandă anti-americană, nici nu semănau cu fanteziile înverșunat antieuropene emanate de *Festung Amerika* în acele zile. Printre ele se aflau romane de Twain, Melville, Salinger, Kerouac, Mailer și Robert Penn Warren.

[46] (Obiecte) vechi și prețioase (n. tr.).

Biografii ale lui Lincoln, FDR[47], Malcolm X, Martin Luther-King, Jr. Și Eugène V. Debs. Cărți istorice scrise de Toqueville, Halberstam și Rattray. Tratate de Jefferson și Paine. Discuri cu vechi filme americane, precum, Abe *Lincoln în Illinois, PT-109, All the President's Men* și *Born on the Fourth of Jully*[48].

După ce le-a digerat pe toate, Bobby a început să caute singur, descoperind astfel: *Naked Lunch, Electric Kool-Aid Acid Test, I Reach for the Stars, Profites in Courage, Bug Jack Barron, Less Than Zero*[49] precum și tot ce a mai putut găsi prin prăvăliile cu cărți englezești vechi. Dezgropă benzi antice cu *Easy Rider, Candy, Dr. Strangelove, American Graffiti* și *Beach Blanket Bingo.*[50] Adună numere vechi și prăfuite din *Time, Playboy și Rolling Stone.*

Astfel, Bobby a crescut mare cu un ciudat montaj de imagini ale Americii văzute de departe, compus din viziunea tatălui său despre o Americă ce avusese o vârstă de aur în care îi adusese pe oameni pe Lună și pe care apoi a trădat-o pentru o nefericită opțiune militară în materie de tehnologie, lista de lecturi a mamei

---

[47] Franklin Delano Roosevelt (1882-1945) - al treizeci și doilea președinte al Statelor Unite, între anii 1933-1945. (n. tr.).

[48] Filme inspirate din istoria politică a Statelor Unite. (n. tr.).

[49] Cărți din literatura anglo-americană contemporană, dintre care *Bug Jack Barran* aparține chiar lui N. Spinrad, având ca subiect politica prezidențială și puterea televiziunii. (n. tr.).

[50] Filme americane inspirate din viața americană post-belică. (n. tr.).

sale, cele învățate în școlile franțuzești și rezultatele întâmplătoare ale căutărilor sale de șoarece de bibliotecă.

Cam pe la cincisprezece ani avea impresia că pricepuse cam cum stau lucrurile.

Într-adevăr, America fusese cândva farul întregii omeniri. Ea a dat acestei lumi democrația, tehnologia industrială modernă, telefonul, avionul, cinematografia, fonograful, jazzul și rock'n'roll-ul. A participat la un război îngrozitor pentru a salva Europa de naziști. După război a reconstruit Japonia și Europa de Vest cu propriii ei bani și a apărat țările ruinate de Rusia stalinistă, cu propriile ei trupe și bombe atomice. Fără America nu ar fi existat acum o Europă Comună și poate că nici Gorbaciov și Primăvara rusească. Să fii american fusese cândva o stare de spirit măreață, minunată și plină de mândrie. Oamenii din lumea întreagă au iubit America și nu fără motive temeinice.

Dar totul a început să alunece pe o pantă descendentă de când CIA l-a asasinat pe John F. Kennedy.

Kennedy a fost părintele programului spațial american. A promis că va face astfel ca un american să pună piciorul pe Lună înainte de 1970 și așa a fost. Numai că acesta a fost totodată și ultimul lucru măreț înfăptuit de America.

CIA, Pentagonul și Complexul Militaro-Industrial îl urau pe Kennedy. CIA era implicată în afacerile cu droguri din Asia de Sud-Est. Pentagonul era supărat deoarece Kennedy nu-i lăsa să invadeze Cuba, iar Complexul voia să câștige cât mai mulți bani din vânzările de armament, așa încât toți erau interesați ca micul război din Vietnam să se transforme într-unul de mari proporții, care să dureze cât mai mult. Ei știau că JFK nu va permite una ca asta, că el ar fi vrut în schimb să cheltuiască banii pe o stație orbitală, o colonie pe Lună și o expediție pe Marte, motiv pentru care l-au asasinat.

Așa încât au avut războiul lor cel lung și profitabil, numai că o generație de americani care pe atunci nu erau cu mult mai vârstnici decât Bobby acum, a putut să vadă dincolo de propaganda naționalistă, ascultând cântecele de rock'n'roll care le spuneau cu totul altceva. Acești tineri au refuzat să lupte, au organizat marșuri împotriva războiului, iar în 1968 l-au scos pe Lyndon Johnson din Casa Albă. În același an ar fi sfârșit cu războiul, ar fi salvat economia și prestigiul Americii, alegându-l pe fratele lui JFK, Bobby, numai că nici pe acesta nu l-a agreat Complexul Militaro-Industrial, așa că, prin urmare, l-au ucis și pe Bobby.

Hippiștii au încercat să declanșeze o revoluție în Chicago, Universitatea Kent și la Woodstock.

Militarii au înăbușit-o cu ușurință, dar asta i-a făcut pe oameni îndeajuns de paranoici ca să-l aleagă pe Richard Nixon, cel mai paranoic dintre toți, căruia nu i-a lipsit mult să se transforme în dictator.

Războiul s-a sfârșit abia după debarcarea lui Nixon, dar la acea dată America era falită și nu mai constituia farul omenirii, iar tot ce mai rămăsese din Programul spațial era naveta. Și atunci, deoarece ayatolahul Khomeini voia să distrugă Statele Unite din punct de vedere economic, a reținut ostateci americani pe toată durata campaniei, electorale în timp ce Jimmy Carter era torturat și umilit la televiziune, astfel încât Complexul Militaro-Industrial a reușit să-și impună din nou propriul președinte, un actor profesionist pe nume Ronald Reagan, care era *tare* de tot la televiziune.

Reagan a acționat cum i-au impus cei care l-au propulsat. Chiar dacă războiul din Vietnam se sfârșise și nu a mai putut să înceapă un altul, tot a aranjat să fie cumpărate o mulțime de arme costisitoare, dar pentru că țara rămăsese lefteră după Vietnam, a fost nevoit să împrumute în acest scop sume uriașe de bani și să ucidă programul spațial civil, și ăsta era motivul pentru care economia americană era și acum la pământ, după atâția ani, încât nimeni nu mai știa cum s-o repună pe picioare fără vreun război pe undeva, și totodată motivul

pentru care tata emigrase în Europa Comună, ca să lucreze pentru ESA.

Între timp s-a constituit Europa Comună, iar America s-a pomenit exclusă de la cea mai mare piață a lumii și a trebuit să-și devalorizeze încontinuu dolarul ca să le taie macaroana creditorilor europeni și totodată să se implice în Războiul Etern din America Latină, ca să-și mențină cât de cât economia ruinată pe linia de plutire.

Iar acum, când Uniunea Sovietică vorbea despre intrarea în Europa Comună, Statele Unite încercau să se pună de-a curmezișul, amenințând că preferă să-și anuleze datoriile externe față de Europa decât să-i îmbogățească pe cei care au vândut democrația comuniștilor.

Iată de ce tatăl său nu putea lucra la navele lui spațiale și de ce *el* însuși trebuia să suporte toate șicanele din partea copiilor de francezi adevărați, pur și simplu pentru că era un *gringo* și din perspectiva adolescentului de cincisprezece ani, Robert Reed, era greu să-i condamni.

A fost anul în care Bobby a traversat o scurtă fază antiamericană. A început să-și spună „Robaire” și să vorbească numai în franceză, chiar și cu tatăl său. A încercat să învețe fotbalul european. Iar când Statele Unite au invadat din nou Panama. A participat chiar și la o demonstrație antiamericană.

Când Bobby s-a, întors acasă de la acea demonstrație și a încercat să monopolizeze cina cu nesfârșite și incoerente tirade antiamericane, pentru tatăl său se umpluse paharul, așa că l-a reținut pe Bobby, după-masă, pentru o discuție ca de la bărbat la bărbat.

— Uite ce e, Bob...

— *Robaire! Et en français!*

Tata l-a apucat violent de umăr și l-a scuturat.

— *Suntem americani*, fir-ar să fie, Bob! a spus el mai supărat ca niciodată – și să fiu al dracului dacă nu vom purta această discuție ca niște americani, *în engleză!*

— Eu m-am născut în Franța, i-a răspuns Bobby ursuz. Când voi împlini optsprezece ani, am să cer un pașaport pentru Europa Comună și cetățenia franceză!

— Uite ce e, Bob, nu sunt prea tare în șmecheriile astea politice, i-a spus tata pe un ton. Mult mai blând. Dar... lasă-mă să-ți arăt ceva...

Și l-a condus pe Bobby până în camera lui.

În ciuda fazei sale antiamericane de atunci, Bobby nu-și dăduse osteneala să-și rearanjeze camera. Toate rămăseseră la locul lor – carpeta cu Statuia Libertății, cuvertura cu drapelul american, teancurile de *Rolling Stone* și *Playboy*, cărțile, imensa colecție de poze de baseball, până și marea hartă de perete a

Statelor Unite, pe care fuseseră însemnate orașele cu echipe de baseball în liga principală, bazele de rachete de pe Cape Canaveral și Vanderberg, trasee ale unor călătorii imaginare de-a lungul rețelei de șosele, simbolul păcii desenat peste San Francisco, Chicago, Woodstock și Kent, Ohio.

— Cum se face, Bob, că nu te-ai descotorosit de toate chestiile astea până acum? l-a întrebat tata.

Bobby a săltat din umeri:

— *Je ne sais pas...*

— Am să-ți spun eu de ce, fiule. Pentru că ai început să aduni tot ce-i aici și să le faci să-ți pătrundă în viață încă de pe când erai mic copil. Este... este o machetă, asemenea rachetomodelelor, dar care reprezintă ceea ce este în mintea ta, și care nu ți-a venit tot dintr-o dată, ca un set complet de modelism, ci l-ai reconstituit din piese disparate. Este America din tine, Bob. Battlestar America, invaziile din Panama, Peru și Columbia, devalorizarea dolarului, ce ne-a făcut Pentagonul mie și lui Rob Post, Vietnamul, testele urologice, anularea datoriilor, șantajul economic, toate rahaturile astea sunt numai *politique politicienne,* și găsesc că ai dreptate să le urăști...

Tata s-a oprit și a făcut un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să cuprindă întreaga cameră.

— Dar să nu începi să urăști *asta,* Bob! a adăugat el cu tărie. Să nu urăști Proiectul Apollo și High Sierras. Nu urî Los Angeles Dodgers și Statuia Libertății, să nu urăști Boston și Highway One, Mardi Gras[51], pădurile de sequoia și Mulholland[52] Drive, pe Donald Duck, să nu ajungi să urăști trei sute de milioane de năpăstuiți care au în minte tot aceleași lucruri ca și tine. Aceasta e adevărata Americă, Bob, și dacă vei începe s-o urăști, ai să ajungi să te urăști *pe tine* însuți.

Tonul pasionat al tatei s-a domolit, L-a privit pe Bobby drept în ochi, cu o expresie mult mai blândă, tristă, pierdută, și ușor confuză.

— Nu sunt prea tare în chestiile astea, Bob, spuse el cu o ușoară ridicare din umeri. Înțelegi ce-ți spun, copilul meu?

— Da, tată, s-a pomenit Bobby spunând. Sunt convins că da.

Și într-adevăr, a înțeles. Din acel moment, America a încetat să mai fie pentru el o versiune minunată și deformată de timp, în stil Disneyland, pe care nu o văzuse de fapt niciodată, și nici reaua și paranoica *Festung Amerika* din mass-media franceză. Nu era niciuna, nici alta, dar era într-un anumit sens o

---

[51] Lăsata Secului, sărbătorită prin serbări și carnavaluri (n. tr.).

[52] Nilliam Mulholland. Considerat „ctitorul” orașului Los Angeles, cel care, în 1913, a inaugurat apeductul lung de 375 kilometri, asigurând apa necesară dezvoltării tânărului oraș, adusă de la râul Owens (n. tr.).

combinație a celor două versiuni.

Era un *mister,* și Bobby a realizat din acel moment că acel mister exista în el însuși. Și tot din acel moment a înțeles că trebuia să plece în America pentru a-l dezlega, pentru liniștea lui. Pentru că, într-o anumită măsură, era misterul propriului său eu și știa că nu va afla niciodată cine era *el* cu adevărat și nici măcar ce Voia să devină, până când misterul din sinea lui nu avea să se confrunte cu reflexia lui de pe țărmul american.

Așa a început campania lui pentru a fi lăsat să meargă la colegiu în America. Dorința și-a anunțat-o la cină, trei săptămâni mai târziu. Frania a rânjit batjocoritor, bineînțeles, dar Frania reacționa la fel la orice ar fi făcut sau ar fi vrut el să facă. Mama s-a arătat neutră, neluând-o prea în serios atunci. Doar tata a încuviințat din cap, în semn de înțelegere.

— Am auzit că Berkeley, UCLA și Cal Tech au rămas încă școli destul de bune, a spus el.

— Doar nu vorbești serios, Jerry…

— Și ce-ai să studiezi în America, Bob-bii? a rostit Frania pe un ton tânguitor. Baseball?

— Și tu ce-ai să studiezi în Rusia, cap sec, să cânți serenade la flaut de piele, în imponderabilitate?

— *Robert!*

Eu voi deveni cosmonaut! Tu ce-ai să ajungi în America, un șantajist imperialist sau ai să le

servești drept supliment de carne de tun?

— *Frania!*

Și au ținut-o tot așa. Frania îl tachina fără milă, mama încerca să nu-l ia în serios, dar Bobby a ținut-o pe a lui, iar tata l-a încurajat, și chiar și rezultatele la învățătură ale lui Bobby s-au ameliorat. În fine, la a șaisprezecea aniversare, tata i-a făcut cadou geaca în culorile echipei Dodgers.

„O să ai nevoie de ea când ai să te duci la primul meci pe stadionul Dodgers”, scria pe bilețelul ce însoțea cadoul.

De atunci, geaca Dodgers a reprezentat emblema și steagul lui de luptă și tot de când a îmbrăcat-o pentru prima dată confruntarea a devenit serioasă, transformându-se treptat într-un conflict deschis între părinții săi.

— Nu-l putem lăsa pe fiul nostru să-și compromită educația de colegiu în cine știe ce școală obscură din Statele Unite, declara răspicat mama.

— În schimb o să-i dăm voie fiicei noastre să studieze în Uniunea Sovietică, a ripostat tata, căci Frania luase deja în serios problema școlii de cosmonauți.

— Asta e cu totul altceva!

— Și de ce mă rog?

— Este *Iuri Gagarin,* o școală foarte prestigioasă!

— Adică e o școală *rusească*, recunoaște că

asta ai vrut să spui de fapt!

— Chiar vrei ca fiul tău să capete o educație de mâna a treia?

— Cu alte cuvinte, într-o *țară* de mâna a treia, nu, Sonia?

Tu ai spus-o, nu eu!

— Da, dar tu ai gândit-o!

— Și ce, nu-i adevărat?

— De unde știi tu, Sonia, doar n-ai fost niciodată în Statele Unite?!

— Dar nici tu nu ai mai fost de aproape douăzeci de ani.

— Prin urmare, niciunul dintre noi nu poate să-i spună care-i treaba cu America asta. Tocmai de aceea are dreptul să meargă să vadă cu ochii lui.

Așa se desfășurau ostilitățile, deja de doi ani, niciunul dintre ei nefiind dispus să cedeze, dar acum, că Frania era ca și intrată la Școala de Cosmonauți, Bobby devenise încrezător în victorie.

Și asta pentru că Frania avea nevoie de semnătura tatei pe dosarul de înscriere și Bobby îl convinsese demult, sau cel puțin așa spera, să nu semneze până când mama nu-și dădea consimțământul ca el să meargă la colegiu în America. La urma urmei, așa era cinstit, nu?

Iar în dimineața cu pricina, când a cercetat cutia poștală, a văzut că sosise un plic mare

pentru Frania de la Academia Spațială Iuri Gagarin, din Uniunea Sovietică, și asta nu putea să însemne decât un singur lucru.

Așa cum o știa, vai, ca pe propriul buzunar, pe sora lui mai mare, Frania nu avea să întârzie nicio clipă să prezinte actele de admitere pentru a obține semnăturile părinților ei, cu alte cuvinte evenimentul avea să se producă în aceeași seară, la cină.

Bobby se duse la dulapul său și-și luă geaca Dodgers de pe umerașul pe care o așeza cu grijă, ori de câte ori o dezbrăca. O întinse pe pat, îi umezi mătasea cu soluția specială de curățat, o șterse cu pielea de căprioară, o puse la loc pe umeraș și o atârnă de marginea raftului de cărți ca s-o aibă în fața ochilor în timp ce asculta o înregistrare antică a lui Bruce Springsteen și se puse pe așteptat.

Pentru familia Reed, cina nu constituia un eveniment tocmai ceremonios. Cu toate acestea, în seara aceea, Robert Reed avea să îmbrace în mod special geaca.

Tătuca Iosif a încasat-o la mustață - și mai mult decât atât!

O scenă memorabilă s-a petrecut sâmbătă după-amiaza în Parcul Gorki, când huliganii organizației Pamiat au încercat să tulbure desfășurarea unui picnic al Societății Feminist-

Socialiste din Moscova. Participantele, anticipând un atac al „ursilor”, au câștigat bunăvoința poliției și s-au înarmat cu cel puțin 300 de prăjituri cu frișcă. În timp ce polițiștii se amuzau copios pe margine, stimabilele și-au folosit proiectilele împotriva agresorilor.

Mai mulți membri al organelor de ordine și-au adus propriile plăcinte, nerăbdători să-și ia revanșa împotriva adepților „tătucului Iosif”, care de mai multă vreme constituie principala lor bătaie de cap.

În tot cazul, umorul acestor gardieni ai ordinii publice nu a avut nimic de a face cu frișca. Plăcintele lor erau umplute cu bălegar de porc.

Moscova Nebună

Frania Gagarin Reed nu mersese până într-acolo încât să-și spună Frania Gagarin, cu toate că mama ei se folosea la serviciu de vestitul ei nume rusesc. Reed putea să fie un detestabil nume american și poate că un nume american constituia o povară, dar Jerry Reed transformase această povară în renume, iar ea îl iubea pentru acest lucru.

Oricine își dorea să ajungă pe Marte și dincolo de Planetă Roșie cu tot atâta pasiune ca și Frania, cu greu ar fi putut să se rușineze cu un tată ca Jerry Reed, căci era vorba de un om care nu numai că împărtășea, dar mai mult, slujea același vis.

La început, Bobby a fost, desigur, preferatul tatei, lui a încercat tata să-i dăruiască visul său. Pe când erau amândoi mici, Bobby prime» la aniversări și de Crăciun micro-modele scumpe în vreme ce ei îi aducea mereu aceleași păpuși stupide și materializări ale ideilor lui ciudate despre cum ar trebui să arate îmbrăcămintea unei fetițe. Bobby era cel căruia i se spuneau cele mai frumoase povești și tot lui i-a dăruit toată înghețata cu ciocolată.

Cu toate acestea, în universul copilăriei sale își făcuse loc și un soi de justiție primară și asta nu numai pentru că mama a făcut din Frania favorita ei, mica ei confidentă, conaționalul ei rus în acest exil auto-impus, împărtășindu-i din problemele ei de serviciu, atât cât putea înțelege Frania, spunându-i povești, despre copilăria ei într-o Rusie care se trezea la o nouă viață, făcând chiar aluzii la perioada anterioară căsătoriei, când făcuse parte din legendara „organizație” Pericolul Roșu.

Căci Bobby, în ciuda dorinței arzătoare a tatei, a refuzat să devină micul cadet al spațiului pe care acesta și l-ar fi dorit. Micul ingrat și-a ratat șansa.

Când avea cam doisprezece ani și învățase destule de la mama ei despre arta manipulării birocratice ca să ia singură taurul de coarne și când până și tata începuse să-și dea seama că strădaniile sale cu Bobby erau zadarnice, a

început să-i pună tatei întrebări legate de spațiul cosmic. Întrebări inteligente. Întrebări pe care le pregătea și le formula cu atenție. Întrebări menite să-i stârnească atenția și să-i arate că cel puțin avea o *fiică*, căreia putea să-i transmită mai departe ștafeta.

— Ce părere ai, tată, Barnarzii or avea nave interstelare? l-a întrebat ea într-o zi. Crezi că ar putea organiza o expediție când mesajul nostru va ajunge la ei?

Tata a privit-o într-un fel ciudat.

— Nave interstelare? bâigui el.

— Se pare că în întreg sistemul Barnard sunt împrăștiate obiecte artificiale, unele de dimensiuni mari, ca și cum ar fi construit ceva în genul vechilor colonii O'Neil. Nu ar însemna asta că tehnologia lor poate face pasul următor? Vreau să zic, o expediție de o generație pe o navă interstelară sau măcar să trimită o sondă automată?

Tata a avut acea privire ciudată și îndepărtată, pe care mama o numea „privire cosmică".

— Amândoi vom fi dispărut înainte ca cineva să afle răspunsul, a murmurat el.

— Poate că nu. Poate că ne vor răspunde la mesaj. Dacă o vor face, eu voi mai fi pe aici ca să îl aflu. Și *dacă vor* răspunde, la acea dată oare nu vom fi *noi* în stare să organizăm o expediție până la *ei?*

— Poate că ai dreptate. Într-adevăr, se pare că ei au ocupat o parte mai mare din sistemul lor solar decât noi și e posibil ca, peste treizeci-patruzeci de ani, să fim în stare să punem la cale o expediție într-acolo.

— Cu puțin noroc, am putea trăi amândoi ca s-o vedem!

Tata a râs:

— Mă tem că aș avea nevoie de ceva mai mult decât „puțin noroc” ca să trăiesc până atunci. Dar tu, Frania...

Și a privit-o cu alți ochi, cu o nouă înțelegere. Era aceeași privire cosmică, focalizată însă acum, cu intensitate și pentru prima dată, pe *ea*. Frania simțea că lucrurile erau în transformare. Simțea că lumea e în schimbare.

— Tu, Frania... a repetat el.

— Eu, tată, a spus Frania încet, răspunzându-i cu o la fel de intensă privire cosmică.

După această discuție, Frania a primit telescopul, pe ea a încurajat-o tata să urmeze o carieră legată de spațiul cosmic, Frania era cea căreia tatăl ei îi turna ceea ce mama numea „trăncăneala spațială”, tatăl și fiica redescoperindu-se reciproc datorită unei viziuni împărtășite în comun.

— Suntem precum anticii polinezieni, navigând de la insulă la insulă pe canoele lor cu vâsle, în largul necunoscutului Pacific, îi spunea tata. Și într-o bună zi, una din fragilele

noastre bărcuțe va ajunge în portul vreunui oraș galactic, aflat cu un milion de ani de evoluție înainte față de tot ce ne-am putea imagina. Iar tu ai putea să te afli pe acea bărcuță.

Frania credea, credea cu adevărat. Și a făcut mai mult decât numai să creadă. A făcut din asta țelul strălucitor al vieții ei. A muncit ca să și-l împlinească. A învățat pe rupte, devenind un fel de șoarece de bibliotecă. Își controla cu atenție nutriția, menținându-și condiția fizică prin lungi ore de înot, care totodată era, așa auzise, cel mai bun antrenament pentru formarea reflexelor necesare mișcării în imponderabilitate.

Era hotărâtă să ajungă acolo. Avea să devină cosmonaut. Avea să facă tot ce era necesar ca să intre la Iuri Gagarin, unica academie spațială din lume, acolo unde rușii, care ajunseseră pe Lună și pe Marte, se antrenau în ceea ce constituia, fără doar și poate, cea mai mare școală de cadre pentru cosmonautică din lume.

Însă, când în cele din urmă i-a adus la cunoștință cu mândrie tatălui ei intențiile sale, a rămas înmărmurită de reacția lui.

— N-ai ce să cauți la Iuri Gagarin, i-a spus el. Nu ai niciun motiv să sfârșești înțepenită în programul spațial sovietic. Nu când ESA va deschide într-o bună zi porțile întregului sistem

solar cu *Grand Tour Navette* proiectată de mine. ESA e locul unde trebuie să ajungi, locul unde pot să-ți fiu de ajutor, locul de unde într-o zi vei putea pleca pe Marte pe o navă construită de mine. Nu ar fi grozav? Și, cine știe, poate că te voi însoți și eu.

Ce putea răspunde la una ca asta? De bună seamă că nu tristul adevăr, o știa încă de pe atunci.

— Dar tată, i-a replicat ea în loc de altceva, cosmonauții sovietici au ajuns deja pe Marte! Cine poate ști dacă ESA va construi vreodată *Grand Tour Navette?* Uniunea Sovietică în schimb are un *adevărat* program spațial. Spune drept, tată, dacă ar fi posibil, nu te-ai face și tu un cosmonaut sovietic, chiar acum?

Dar tata refuza să se lase convins că programul spațial sovietic fusese un program vizionar de la începuturile marcate de visurile lui Țiolkovski, de explorare a sistemului solar, și de Iuri Gagarin însuși, ceva ce ținea de inima romantică a rușilor.

Americanii ajunseseră pe Lună de dragul prestigiului politic, pentru ca apoi programul lor spațial să degenereze într-un coșmar militarist. Europa Comună nu putea concepe ceva mai grandios decât să-și cheltuiască întreaga energie pentru construirea unui glorios hotel balnear pentru plutocrații senili. Iar japonezii nu aveau în cap decât uzine

orbitale și centrale energetice.

Numai Uniunea Sovietică avusese dintotdeauna o viziune. Cum de nu pricepea tata că și el avea aceeași viziune? Să pornești în căutarea vieții pe Marte sau pe Titan, sau chiar și în oceanul supraîncălzit de sub gheața de pe Uranus. Să-ți extinzi în cele din urmă explorările la stele. Și să construiești în același timp o civilizație care să se întindă în întreg sistemul solar, și care să fie demnă să navigheze cu canoele ei, cu drepturi depline, în curentul galactic.

De ce nu putea accepta tata asta ca o motivație suficientă pentru a-i da voie să meargă la Iuri Gagarin, fără să o oblige să fie crudă cu el.

Bineînțeles că Frania cunoștea amarul adevăr pe care mama i-l explicase în cuvinte dureroase. Bineînțeles că Frania ar fi putut câștiga această dispută, o dată pentru totdeauna, forțându-l să-l conștientizeze.

Dar, la fel de bineînțeles, n-ar fi făcut-o niciodată, indiferent cât de frustrată s-ar fi simțit, indiferent cât de puternică ar fi fost tentația.

Cum să-i spună ea propriului ei tată că tocmai faptul că era fiica lui constituia, politic, vorbind, „sărutul morții” pentru ea la ESA?

Nu putea s-o facă și pace. Nu se putea înjosi să câștige în felul acesta nesfârșita ceartă, așa

cum nu se putuse lipsi de numele ei american de familie, ca să se oprească numai la numele Frania Gagarin, căci asta ar fi însemnat să distrugă și ce mai rămăsese din mândria tatălui ei.

Nici măcar nu făcea prea mare caz de folosirea numelui ei de familie în zilele acelea. Un nume american nu era tocmai pe placul autorităților de atunci din sistemul educațional francez, și nu merita riscul să fie prinsă mințind că tatăl ei ar fi englez când numele lui apărea la intervale imprevizibile pe ultimele pagini ale ziarelor.

La școală era fiica lui Jerry Reed și nu avea ce face, iar dacă asta însemna uneori pronunțarea cu un anumit accent a numelui ei, trebuia să admită că erau și momente când se mândrea cu el.

Dar când era vorba de viața ei socială, chiar dacă nu foarte bogată, să fie Frania Reed era cu totul altă poveste.

Frania era un nume rusesc sănătos și ce grozav era să fii tânăr, rus și la Paris. Nu numai că Uniunea Sovietică era admirată cu ardoare, dar Parisul adopta stiluri, tendințe și obiecte rusești, iar francezii erau nerăbdători să îmbrățișeze orice găseau de origine rusească, și asta în toate sensurile expresiei.

Fiii și fiicele *staff*-ului ambasadei și ai angajaților Red Star, nucleul cercului, ei

restrâns de prieteni, se amuzau pe această temă și o făceau într-o franceză grosolan rusificată, dându-și astfel importanță, ceea ce nu-i împiedica să se îmbrace în costume căzăcești stilizate și să joace a doua invazie a Pericolului Roșu în fața unei audiențe favorabile.

Ei da, era grozav să fii o rusoaică cu numele Frania, la Paris.

Să fii o americană cu numele Reed era cu totul altceva.

Unii băieți o cercetau de la distanță, ca s-o rupă la sănătoasa când îi aflau numele întreg. Alții, oameni de lume autodidacți, se străduiau să nu dea importanță amănuntului până în clipa în care părinții lor îi forțau s-o facă. Mai erau și cretini de ambe sexe care încercau s-o aducă în postura de apărătoare a politicii detestabile a Statelor Unite, numai ca să aibă la îndemână apoi o țintă convenabilă asupra căreia să-și verse veninul.

Vechea rezolvare rusească, de folosire, oricând era posibil, a patronimicului, nu era valabilă căci „Frania Jersyovna” nu putea constitui o opțiune.

Iată însă că fluxul ascendent al feminismului socialist aducea o soluție rusească modernă.

În Uniunea Sovietică o nouă modă căpăta adepți în rândurile tineretului iluminat al Primăverii rusești, și anume auto-atribuirea

unui nou patronimic, la propria alegere; ca o declarație de perestroika la nivel de generații, dacă erai o feministă socialistă iritată de robia lingvistică a obositei și îmbătrânitei phalocrații slave, ori dacă știai ce era bine pentru tine când făceai curte cuiva de teapa ta, chiar dacă erai un phalocrat necioplit și nereformat printre ceilalți băieți.

De regulă era ales numele unui personaj admirat, vestit, pe care puteai spune celorlalți că ți l-ai ales drept model. Desigur, pentru Frania alegerea unui patronimic popular era întru totul justificată.

Cine ar fi putut nega că Iuri Gagarin era un admirabil exemplu de virtute socialistă și de mândrie rusească? Cine ar fi putut personifica mai bine tot ce-și dorea ea să devină?

Așa încât a hotărât să-și spună Frania Jurievna Gagarin Reed, „Frania Jurievna – punct” atunci când era posibil și chiar dacă mai erau unii care-o strigau „Frania Jurievna Gagarin”, îi lăsa să înțeleagă ce voiau din asta, de preferință în avantajul ei; nu încuraja folosirea unui asemenea apelativ, nu-i așa, și niciodată nu folosea decât numele ei legal și complet pe documentele oficiale.

Inclusiv pe cererea de admitere la Academia Spațială Gagarin.

Și tot așa apărea scris numele ei întreg, pe toate actele de admitere sosite în dimineața

aceea prin poștă „Frania Gagarin Reed”.

Oricum, nu s-ar fi putut ascunde în spatele vreunui patronimic popular față de cei de la Academia Spațială Iuri Gagarin. Chiar dacă era american, Jerry Reed rămânea tatăl ei și, conform legilor sovietice, nu putea fi admisă fără consimțământul său scris, așa cum nici cetățenia sovietică nu o putea solicita până nu împlinea vârsta legală a majoratului. Numai că tata, care avea toate motivele să vrea să semneze acele hârtii, care o încurajase cu tărie spre o astfel de carieră, dorindu-și atât de mult ca fiica lui să ajungă acolo unde lui nu i s-a dat voie, se lăsa manipulat de Bobby, care îl determinase să nu-și dea consimțământul până când mama nu era și ea de acord ca fratele ei să se ducă la colegiu în mult iubita sa Americă.

Din punctul ei de vedere, Bobby nici nu merita altceva decât să-și distrugă viața primind o educație de mâna a treia într-o țară detestată de toată lumea civilizată. N-aveau decât să-l înroleze în Legiunea lor Străină. Și să-l expedieze în cine știe ce junglă latino-americană, dacă asta dorea.

Dar iată că, uzând de toate scrupulele și „onoarea” paranoicilor diabolici de la Washington, care încercau să saboteze intrarea sovieticilor în Europa Comună, Bobby, micul Machiavelli, se strecurase pe o poziție de unde ținea în șah admiterea ei în Academia Spațială

Sovietică.

Dacă ea avea dreptul să meargă la Iuri Gagarin în Uniunea Sovietică, atunci și el avea dreptul să se ducă la un colegiu în America. Așa vedea lucrurile Bobby și în sensul ăsta îl influențase și pe tatăl lor să vadă.

Tata nu s-ar fi pus niciodată de-a curmezișul ca ea să meargă la studii în Moscova dacă Bobby nu l-ar fi convins că numai legând cele două chestiuni o putea convinge pe mama să-l lase și pe el în Statele Unite.

Ce ar fi făcut tata dacă mama nu accepta acest târg, Frania nici nu îndrăznea să se gândească.

— Cine e gata, se auzi vocea mamei, chemându-i din bucătărie.

Frania făcu o grimasă la auzul chemării, și nu doar pentru că mama și tata stătuseră singuri în bucătărie de când se întorseseră de la serviciu, asta însemnând de regulă o ceartă între patru ochi și o fiertură cu adevărat revoltătoare în farfurii, dar presimțea că de data asta conversația de la cină avea toate șansele să fie chiar mai greu de înghițit decât mâncarea gătită pe fond de gâlceava.

Când Frania parcurse holul lung, trecând pe lângă dormitorul lui Bobby, observă că ușa era întredeschisă și camera goală. Era în stilul lui să se asigure că va ajunge la masă primul, ca și cum... ca și cum și-ar fi aruncat ochii în cutia

poștală de dimineață, înainte ca ea să ajungă acolo, și ar fi văzut pachetul de la Moscova.

Și într-adevăr, îl găsi deja așezat la masă, întâmpinând-o cu un zâmbet prostesc și niște ochi atotștiutori, care-i spuneau că făcuse exact lucrul de care se temuse.

Lui Jerry Reed nu-i stătea în obicei să vină acasă pe trei cărări, beat ca un mujic *nikulturnîi,* așa că Sonia nu avea nevoie să fie un psihiatru de la institutul Pavlov ca să presupună că întâlnirea lui cu Emile Lourade nu fusese tocmai un triumf.

Se afla în bucătărie, tăia carnea în felii, când Jerry și-a făcut intrarea trântind o sticlă de Barolo, groaznică la vedere, pe raftul de lemn de sub fereastră, și era clar că puterea de discernământ îi fusese serios afectată de ceea ce băuse înainte de a o cumpăra de la un alt negustor decât cel obișnuit.

— Ceva mă face să cred că veștile nu au fost. Întru totul bune, Jerry? spuse ea în timp ce el începu să taie cozile cepelor cu un cuțit de bucătărie, lângă dulăpiorul cu mirodenii, ca și cum ar fi fost cea mai normală dintre zile.

— Păi, așa cum spune vestita zicală americană, o veste bună, una rea, spuse Jerry sardonic, tăind capetele cepelor cu înverșunarea cu care le-ar fi tăiat pe ale dușmanilor săi. Vestea bună e că directorul

Agenției Spațiale Europene a băut după program câteva păhărele la braseria din colț împreună cu proaspăt numitul director al nou înființatului Proiect Grand Tour Navette...

— A, dar asta e nemaipomenit, Jerry! exclamă Sonia și se aplecă să-l îmbrățișeze.

— Vestea rea e că am fost și eu de față, adăugă Jerry, făcând-o pe Sonia să încremenească. Este acesta un răspuns potrivit la întrebarea ta?

— *La merde,* Jerry, ce s-a *întâmplat?*

În timp ce Jerry tăia ceapa și-și relata calvarul printre smiorcăieli și lacrimi, Sonia fu cuprinsă de revelația terifiantă că tocmai era pe cale să afle exact informația de care avea nevoie Ilya Pașikov pentru Ministerul Spațiului, fără ca ea să se fi decis dacă dorea sau nu acest lucru.

Fiind preveniți asupra celor puse la cale de Emile Lourade, probabil că cei de la Ministerul Spațiului ar fi reușit să aranjeze o înțelegere privitoare la un buget spațial conjugat cu vreo zece procente mai favorabilă decât dacă Lourade ar fi controlat toate dedesubturile afacerii.

Ceea ce-i făcuseră lui Jerry era îngrozitor, cu toate că nu întru totul surprinzător. Dar ceea ce era cel puțin la fel de îngrozitoare era *meschinăria* dilemei morale în care se găsea ea acum.

Dacă i-ar fi spus lui Pașikov ceea ce tocmai aflase, Uniunea Sovietică ar fi economisit cam zece procente din bugetul spațial comun, o lovitură birocratică modestă care i-ar fi prins bine la caracterizare și ar fi îmbunătățit imaginea departamentului ei, nimic mai mult.

Dacă trecea sub tăcere informația, poate că n-ar fi fost acuzată de lipsă de vigilență, dar nu ar fi avut deloc darul să întărească încrederea mandarinatului moscovit în loialitatea ei politică. După cum nu ar fi îmbunătățit nici relațiile ei de serviciu cu Ilya Pașikov, care ar fi pierdut și el puncte birocratice în ochii mandarinilor de la Moscova.

În condițiile date, nu-i putea povesti lui Jerry despre întrevederea avută în ziua aceea la birou cu Ilya Pașikov și nici despre răzbunarea birocratică pe care o puteau pune la cale împotriva lui Emile Lourade, căci, din punctul de vedere al lui Jerry, nu Lourade era omul său. Însă, cu cât Jerry blama mai puternic presiunile sovieticilor, cu atât mai furioasă devenea ea împotriva parșivului de Emile Lourade, iar ocazia de a-l învăța minte pe trădător mai tentantă.

Cei doi au pregătit cina în aceste stări de spirit disonante, dar la fel de absente și Sonia n-ar mai fi avut nevoie de strâmbătura din nas a Franiei când a pus sosiera pe masă ca să-și dea seama că „linguini à la Romanoff” nu-i prea

reușise. Pastele făinoase fuseseră răsfierte, transformându-se într-o masă vâscoasă iar *crème fraiche* fusese fiartă la foc mic până când se borșise într-un fluid alunecos în care pluteau bucăți de carne arsă și felii de roșii nefierte.

Și totuși, cu Robert îmbrăcat în ridicola sa geacă de baseball, dintotdeauna un semn rău la masa de seară și cu Frania învârtind neliniștită între degete pachetul de hârtii din poală, Sonia avu sentimentul teribil că într-o anumită măsură, avea să fie exact mâncarea potrivită pentru discuția din seara aceea.

Cacealmaua americană

În ciuda poziției curente a oficialităților de la Washington, este greu de găsit cineva în City[53] care să creadă în mod serios că intrarea iminentă a Uniunii Sovietice în Europa Comună va avea într-adevăr drept consecință o așa-numită re-eșalonare unilaterală a datoriei externe americane prin emiterea de obligațiuni cu dobândă ridicată.

Pur și simplu nu au cum să o facă – sunt de părere oamenii avizați. Chiar dacă ar suspenda în întregime plata dobânzilor, bugetul federal american tot ar rămâne într-un deficit

[53] Zonă a Londrei unde își au sediile principale numeroasa bănci și organisme financiare (n. tr.).

accentuat, așa că în continuare ar fi nevoie de noi împrumuturi din Europa. Și cine ar mal fi dispus să împrumute bani unei națiuni care și-a distrus totalmente credibilitatea financiară?

În felul acest. Statele Unite, ar comite o sinucidere financiară și chiar dacă actuala Administrație ar putea fi atât de disperată încât să comită orice gest, cercurile conducătoare financiare și industriale, care ar urma să suporte consecințele dezastruoase ale secării resurselor lor financiare de peste ocean, nu vor permite niciodată politicienilor să împingă această politică sinucigașă până la un asemenea punct fără întoarcere.

Când devalorizarea bancnotei americane va atinge 40%, comercianții de obligațiuni sunt pregătiți să se arunce pe piață și să o înghită rapid.

Financial Times

Mama așezase pe masă o cină cu aspect oribil și pe care o recunoscuse cu ușurință ca fiind vestitul „linguini à la Romanoff”.

Tata veni din bucătărie cu vinul, trânti sticla pe masă, se prăbuși în fotoliu și rămase pironit acolo, cu privirea în gol, având pe față o expresie de adâncă dezamăgire. Avea ochii injectați, înconjurați de cearcăne vinețiii.

La masa de seară domnea legea nescrisă care stabilea că nimeni nu putea aduce în discuție

decât chestiuni culinare până când nu aveau toți mâncare în farfurii și vin în pahare. Întrucât ceea ce pusese mama pe masă părea să fie ceva căruia nimeni nu era dispus să-i acorde mai multă atenție decât era necesar, nesuferitul *linguini* a fost distribuit în tăcere, în timp ce Frania se foia pe scaun, nerăbdătoare să prindă momentul oportun pentru a obține semnăturile părinților și să termine o dată cu povestea.

Numai că frățiorul Bobby nu avea de gând să permită una ca asta.

— Ce ai acolo, Frania? spuse el de îndată ce toți își începuseră sarcina ingrată de a consuma această cină compromisă.

Fără îndoială că Bobby nu putea fi decât încântat să-l vadă pe tatăl său în starea aceea depresivă, căci astfel îi venea mult mai ușor să se folosească de emoțiile acestuia.

— Ce tot îndrugi acolo, Bobby?

— Hârtiile din poala ta, spuse Bobby făcând pe nevinovatul. Nu ești grijulie deloc, ai să verși sos pe ele, de ce nu le pui pe masă?

— Ce ai acolo, Frania? se interesă și mama, astfel că nu-i mai rămânea decât să-și ducă la îndeplinire planul.

Jerry se uită la teancul de hârtii pus de Frania pe masă de parcă ar fi fost o grămadă de rahați de câine.

— Iisuse Cristoase, Frania, oftă el după ce ea își încheie micul discurs, de ce trebuie să mă lovești cu o asemenea chestie într-un moment ca ăsta?

— *În ce fel* de moment, tată? spuse Frania zbârlindu-și sprâncenele.

Na, că-l luase gura pe dinainte și o făcuse! Acum trebuia să le spună copiilor lui ce-i făcuseră nenorociții de ruși! Ei și? Mai devreme sau mai târziu tot le-ar fi spus și „cel puțin acum – gândi el trăgând o dușcă zdravănă de vin – sunt suficient de beat ca s-o fac”.

— Ticăloși nenorociți! exclamă Bobby când tata termină de povestit. Nu poți să lași lucrurile așa, tată!

— Și ce-ar trebui să fac, Bob, să telefonez la ambasadă și să solicit un raid de bombardament asupra Moscovei?

— Poate că *asta* ar trebui să faci, se trezi Bobby spunând. Poate că îți vor permite să construiești propria *Grand Tour Navette* pentru America, în așa fel încât să n-ajungă să stăpânească sistemul solar...

— Bobby, Bobby, spuse tata cu o voce înceată și tristă, cei care conduc astăzi Statele Unite nu sunt interesați în explorarea sistemului solar. În plus, așa cum văd ei lucrurile, eu sunt cel care a dat Europei Comune tehnologia *americană* a rampelor satelit. Dacă-mi fac apariția la Downey cerând să fiu angajat din

nou, mă vor închide la Leavenworth, după care or să uite unde au pus cheia.

— Atunci de ce nu pricepi că locul meu este la Iuri Gagarin, tată? interveni Frania în discuție.

— *Merde,* Frania, cum mai poate să-ți treacă măcar prin minte să te murdărești intrând în programul spațial al rușilor după tot ce i-au făcut ticăloșii ăia tatălui nostru! replică Bobby.

— Pentru că este evident că fiicei lui Jerry Reed n-o să i se deschidă prea multe uși la ESA! țipă Frania.

— *Frania!* strigă mama, inutil de altfel căci Frania își regreta deja ieșirea în clipa când pronunța cuvintele, furioasă pe Bobby care o provocase.

Numai că tata nu avu nicio reacție, își clătină doar cherchelit paharul de vin, dând ușor din cap și privind-o cu tristețe.

— Nu, Sonia, are dreptate, spuse el. Nu sunt bun nici să deschid ușile la toaletele de la ESA...

— Tată...

— Jerry!

— În cazul ăsta, ai să-mi semnezi hârtiile? spuse Frania scoțând la iveală un stilou și punându-l deasupra teancului de hârtii.

Jerry Reed privi hârtiile dinaintea lui cu un soi de consternare scoțiană.

De fapt, de ce se împotrivise el cu adevărat ca

fiica lui să meargă la Iuri Gagarin? Dacă tot i se destrămase visul de a deveni nașul din povești al Franiei în cadrul ESA, Jerry trebuia să admită că locul ei *era* la Gagarin. Cele două programe oricum urmau să se conjuge într-un fel sau altul, iar în Europa Comună nu exista o școală precum Academia Spațială, absolvenții de la Gagarin având mai multe șanse de a avansa rapid în carieră.

Cu oarecare stângăcie, întinse mâna și ridică stiloul.

— Un moment, tată, izbucni Bobby, cu *mine* cum rămâne?

Stiloul tatei se opri la jumătatea drumului.

— Cu *tine* ce mai e, Bobby? spuse el privindu-l perplex.

— Dar nu e cinstit! De ce Frania se poate duce la școală în Rusia dacă eu nu pot merge la colegiu în State?

— O, nu, iar începeți? oftă mama.

— Da, mamă, o luăm de la capăt! Nu-i cinstit! Nu-i cinstit! Dacă tata o să-i dea voie Franiei să meargă în Rusia, atunci tu va trebui să-mi dai voie să merg în Statele Unite!

— Tu l-ai îndemnat să procedeze astfel, Jerry? spuse mama uitându-se la tata, nu la Bobby.

— Să-l îndemn la ce? făcu tata nedumerit.

— Bobby l-a îndemnat pe tata s-o facă, se văicări Frania.

— Taci din gură, Frania!

— Ba tu să taci!

— Să tacă toată lumea! țipă tata din adâncul plămânilor. (Săltă apoi din umeri și-și ridică mâinile) Inclusiv eu! adăugă pe un tom mult mai scăzut. Și astfel, dădu semnalul hohotelor de râs, pe propria-i socoteală.

Și dintr-o dată Bobby își dădu seama că tata preluase conducerea ostilităților, nu bătând cu pumnul în masă, ci prin faptul că îi făcuse să râdă. Și în timp ce proceda astfel, părea să-și fi recăpătat deplinătatea facultăților.

— Mie mi se pare că am mai discutat despre acest subiect de câteva milioane de ori, spuse tata.

— Dar nu cu hârtiile Franiei aduse la semnat, tată, îi aminti Bobby, care se pomeni apoi debitând o minciună inspirată, ce cu siguranță avea să se transforme în adevăr a doua zi de dimineață.

— Deja am completat o cerere de admitere pentru Berkeley și UCLA, întrucât aș vrea să ajung acolo toamna viitoare, așa că trebuie să mă înscriu înainte de terminarea anului în curs...

— Are și el dreptate, Sonia. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să hotărâm unde să meargă la școală, așa că de ce să n-o facem chiar acum...

— Asta ca să mă puteți șantaja cu actele de

admitere ale Franiei pentru Gagarin?

— Asta nu e cinstit, Sonia…

— Nu, Jerry, bineînțeles că nu e! Niciodată nu te-ai opus cu *adevărat* ca Frania să meargă la Gagarin. Tot timpul n-a fost decât o cacealma! Așa că indiferent de decizia mea, vei semna hârtiile Franiei pentru că îți iubești fiica și n-o să ai inimă să-i distrugi viața doar așa, ca să te răzbuni pe mine.

Tata săltă din umeri.

— Într-adevăr, mă cunoști, Sonia.

— Tată! strigă Bobby simțind că totul se duce de râpă.

— De data asta mama are dreptate, Bob. Doar n-ai vrea cu adevărat să-i distrug viața Franiei numai pentru că tu nu ai obținut ce ți-ai dorit, nu-i așa? Cum te-ai simți dacă ai fi în pielea *ei?*

— Exact cum mă simt acum, gemu Bobby distrus.

— Ei bine, am să-ți dau o șansă să te simți mai bine, Bob. Spuse tata sorbind delicat din pahar, neslăbindu-l o clipă din ochi pe Bobby. Am să las totul la latitudinea ta. *Tu* îmi vei spune dacă să semnez sau nu hârtiile Franiei. N-am să le semnez dacă nu-mi vei da tu voie.

— Jerry!

Tata ridică mâna, solicitând liniște, fără să se uite măcar la mama. Ochii săi injectați îl fixară pe Bobby, până când acesta avu senzația că tatăl său privește până în adâncul sufletului

său.

— E Simplu, Bob. Te-ai simți mai bine dacă ai face ceea ce ticăloșii de ruși mi-au făcut mie sau ai prefera să te simți ca un american?

Bobby aruncă o privire piezișă spre Frania și pentru o clipă ochii lor se întâlniră. Nu putea citi în ei decât concentrarea intensă asupra lui. La ce se gândea oare? Îi era teamă că-i va distruge visul vieții ei?

Că el îi va face ceea ce mama îi făcea lui?

Bobby oftă. Frania îl făcuse să sufere dintotdeauna și în mod cert nu făcuse niciodată ceva nobil pentru el. Era oare cu putință să ții la o asemenea soră?

Dar nu asta conta, nu-i așa? Și nici răzbunarea, oricât de dulce și de deplin meritată ar fi fost.

Tata îi servea acum o lecție aspră și plină de dragoste despre el însuși, pe care n-avea să o uite nicicând.

Răzbunarea pură era un lucru, dar un act deliberat de injustiție grosolană era ceva pe care pur și simplu nu-l putea comite.

— Semnează hârtiile, tată, bâigui el nefericit.

— Ai vorbit ca un bărbat, Bob, spuse tata adunând hârtiile Franiei. Își întoarse privirea către mama, pentru un lung moment de tăcere. A vorbit ca un *adevărat* american.

Niciodată înfrângerea n-a semănat mai mult cu o victorie.

Sonia îl privea uluită pe soțul ei, în timp ce acesta semna hârtiile. După tot ce i se întâmplase în ziua aceea, mai fusese în stare să aleagă calea cea dreaptă și să-l facă și pe Robert s-o vadă.

În timpul ultimilor ani de trudă, conflicte și stagnare a carierei, în cele mai întunecate momente îl vedea pe Jerry ca fiind o ancoră de plumb, cu care întrucâtva fusese obligată să se căsătorească pentru a se transfera la Paris.

Dar momente ca acestea îi reaminteau că de fapt se măritase cu Jerry Reed pentru că îl iubise, amintindu-i. Și *de ce.* Acesta era Jerry Reed, care-și părăsise țara pentru o dragoste și un vis. Acesta era Jerry Reed, care în toți acești ani își protejase credința de viermele amarei dezamăgirii.

Și înțelegând asta din nou, realiza în același timp că Emile Lourade era într-adevăr prietenul lui Jerry, că într-un fel îl înțelesese pe Jerry mai bine decât ea în ultimul timp. Pohte că era într-o măsură prea mare un luptător birocratic ca să comită un gest inutil care să-i pună în primejdie poziția, dar îi dăduse lui Jerry singurul lucru pe care putea să i-l ofere, și anume șansa, oricât i-ar fi afectat mândria, să lucreze la visul vieții sale.

Și-și mai dădu seama că nu va putea să-i relateze lui Ilya Pașikov conversația din seara

aceea, deși nu înțelegea pe deplin de ce. Îi păsa atât de mult că îl va trăda pe Lourade, când tot ce se putea întâmpla era modificarea unor cifre într-un tratat? Sau pentru că ar fi însemnat să-l trădeze pe Jerry, chiar dacă nu-i făcea niciun rău, în mod direct?

Ori era la mijloc același motiv pentru care Jerry pusese decizia de semnare a hârtiilor în mâinile lui Robert? Același motiv care-l făcuse pe Robert să-i spună să le semneze? Era sigură că ăsta era adevărul.

Numai că nu-l putea defini cu precizie.

În orice caz, înțelese că trebuia să acționeze în același sens, chiar dacă asta i-ar fi provocat necazuri cu Rașikov și ar fi scos-o și mai mult în afara grațiilor mandarinilor de la Moscova.

Câteodată, chiar și un birocrat profesionist trebuie să asculte de glasul inimii.

Frania nu se putu abține să nu arunce o privire la Bobby, în timp ce tata semna documentele. Nu, nu arăta deloc altfel. Purta aceeași geacă idioată și nu-i apăruse nicio aură magică în jurul capului.

Pentru nimic în lume nu putea înțelege ce sperase el să obțină procedând astfel. I se părea greu de acceptat că o făcuse dintr-un sentiment de dragoste fraternă.

Astfel că mai rămânea o singură posibilitate, oricât părea de improbabilă. O făcuse pentru că

până și Bobby pricepuse că așa era drept.

Era cu putință? Era Bobby cu adevărat în stare să-și înfrângă meschinul interes propriu ca să facă ceea ce era corect, ca un adevărat idealist socialist?

Îl mai privi o dată. Ei da, toate trăsăturile necesare erau la locul lor, trebuia să admită că erau membrii aceleiași specii, la urma urmei, membrii aceleiași familii.

Poate că era adevărat.

Poate că frățiorul ei *era,* totuși, o ființă umană.

Jerry Reed puse stiloul în suport și împinse hârtiile către Frania.

— Acum e timpul să hotărâm asupra planurilor lui Bobby în privința colegiului, spuse el uitându-se la Sonia, pe chipul căreia descoperi surprins un zâmbet radios, cum nu-i mai fusese dat de multă vreme să vadă. În ceea ce mă privește, pot spune că și-a câștigat dreptul de a merge în America.

Zâmbetul Soniei se preschimbă într-o încruntare intimidată.

— Nu pot să spun că nu sunt mândră de ceea ce a făcut Robert, și nici că aș avea vreo intenție să-i contest dreptul de a alege, insistă ea. Dacă nu vrea să meargă la Sorbona, atunci poate să se ducă la orice universitate din Europa Comună la care va fi admis, și dacă

dorește să studieze în engleză sunt școli mult mai bune în Marea Britanie decât oricare alta din Statele Unite.

— Marea Britanie! strigă Bob. Toți ăia de acolo Vorbesc de parcă ar avea un băț în nas. Și în plus mai joacă și *cricket* în loc de base-ball.

— Uite că nu știam că ți-ai pus în gând să obții o diplomă în base-ball, Robert, replică Sonia sec.

— Știi al naibii de bine că vreau să obțin o diplomă în istorie, mamă!

— Atunci să știi că britanicii sunt foarte buni la istorie. Și nicio școală nu-i mai bună decât Sorbona.

— Vorbeam despre istoria americană, nu de tot soiul de răhățișuri despre regi morți și despre nu știu cine a cucerit nu știu ce, nu știu când!

— Pur și simplu nu sunt de acord să-mi las copilul să primească educație într-o țară unde istoria prezentului constă în invadarea unui șir de țări latino-americane. Nu te poți aștepta în mod serios să înveți istorie într-o țară care nu are atâta ținere de minte încât să-și plătească datoriile.

— Foarte spiritual, mamă.

— Vorbesc serios, Robert. Nu poți primi o educație rezonabilă într-o asemenea atmosferă și în plus, ar putea fi periculos. Literalmente nu

se poate prezice care ar putea fi pasul următor pe care-l vor face descreierații de la Washington.

— Și cam ce crezi tu, mamă, că ar putea să mi se întâmple în America? Că o să fiu înrolat cu forța în armată, linșat de mârlani sau mâncat de aligatori în vreo mlaștină?

— Nu, dar...

— Că CIA o să-mi spele creierul? Că o să mă transforme în republican?

— Are dreptate, interveni Jerry. De ce anume ți-e teamă? Singurul motiv pe care l-ai enunțat a fost că nu-ți place politica dusă de America!

— Niciun om rațional nu poate fi de acord cu politica lor! ripostă Sonia. Tu o agreezi?

— Ei uite că mie mi se fâlfâie de politică! îi spuse Jerry mânios. Eu nu m-am lăsat influențat de politică atunci când am semnat hârtiile Franiei ca să meargă în blestemata aia de Rusie, nu-i așa? Iar Bob n-a lăsat politica să-l oprească de la ceea ce era drept de făcut.

Jerry o privea pe soția lui în ochi, întrebându-se cine îi răspundea la privire: rusoaica? birocrata de carieră? fata care își luase numele de Samantha Garry, într-un tur nebun prin Paris cu atâția ani în urmă? Toate la un loc? Și oare ea ce vedea? Pe bărbatul iubit? Un ratat? Un american care vroia să-i transforme fiul într-unul de-ai *lor*?

— Știi de ce Bob și cu mine am procedat

astfel, Sonia? spuse el. Pentru că așa era corect să facem. Așa era cinstit. Așa era americănește. Pe vremuri, și asta însemna să fii american, Sonia. Poate că pentru unii mai e încă valabil. Poate că ceva din asta mai există încă acolo...

— Și dacă nu există?

— Păi. Am și eu dreptul să aflu de unul singur, nu crezi? spuse Bobby.

— Ce-ai zice să dai puțin dovadă de vestitul spirit romantic rusesc, Sonia? spuse Jerry. Ce-ai zice să aplicăm ceva din dreptatea socialistă presupusă a se aplica astăzi la Moscova? Sau numai noi americanii am auzit despre așa ceva?

— Acum cine face politică șovină ieftină Jerry Reed?

Frania a încercat să se concentreze asupra mâncării din fața ei, în timp ce tata și mama ce certau în privința sorții lui Bobby, dar mizeria rece din farfurie n-o putea lăsa să se bucure liniștit de propria victorie.

Pur și simplu, nu era drept. Cu libertatea de a alege abia câștigată, nu putea să nu realizeze cu acuitate cum s-ar fi simțit dacă tata ar fi refuzat să semneze hârtiile de admitere și asta însemna că, indiferent dacă-i plăcea sau nu, era imposibil să nu-și dea seama cu exactitate ce simțea acum Bobby.

Împotriva voinței sale, împotriva rațiunii și spre erodarea și mai accentuată a apetitului ei, Frania se găsea, în adâncul sufletului, în

postura de a-i ține partea fratelui ei.

La urma urmei, Bobby tocmai fusese aliatul ei pentru prima dată în viața lui. Și acum, plătea pentru asta.

Pur și simplu, nu era cinstit.

Poate că toate vorbele alea despre ce însemna să fii un american adevărat nu erau decât palavre șovine, dar Bobby credea în ele și credința aceasta îl făcuse de fapt să se comporte pentru prima dată ca un frate adevărat.

Poate că un astfel de lucru precum conceptul american despre virtute era de fapt posibil. Poate că nici nu era prea îndepărtat de conceptul de moralitate socialistă sau de ideea că o comunitate există ca să confere oamenilor bunăstare prin intermediul legăturilor de solidaritate frățească între indivizii ei, ca într-o familie în care toți sunt egali.

Și atunci, dacă era vorba de moralitate, onoare și simplă bunăvoință omenească, și în fond, cam despre asta era vorba aici, toate astea cereau ca ea să se ridice acum și să ceară dreptate pentru fratele ei.

„La urma urmei, își spuse ea cam fără convingere, dacă n-o faci, o să-i rămâi datoare pe veci micului monstru, iar asta ar fi cu adevărat de nesuportat.”

— Tata are dreptate, mamă, se pomeni ea spunând. Tu greșești. Și Bobby are dreptul să-și

trăiască viața. Iar tu nu ai niciun drept să-l oprești.

Sonia rămase cu gura căscată, efectiv uluită:

— *Et tu,* Frania? strigă ea.

Frania o privi drept în ochi și în acel moment părea să fie mai degrabă o soră de-a Soniei decât fiica ei, un adevărat adult, în toate semnificațiile termenului.

— Nu tu m-ai învățat că o societate prosperă numai atunci când cetățenii ei sunt liberi să asculte de glasul inimii lor? îi spuse ea cu fermitate mamei. Unde mai e Primăvara noastră rusească dacă acționăm în propria noastră familie ca niște vechi staliniști nereformați? Oare moralitatea socialistă nu începe de acasă?

Sonia își luă privirea de la această nouă Frania, uitându-se la Jerry care zâmbea acum ca un tată de două ori mândru. Privi apoi la Bobby, care-și sacrificase bărbătește propriul avantaj pragmatic pentru a face ceea ce era cinstit pentru sora lui pe care păruse să o disprețuiască, Bobby, care o privea acum pe sora lui cu un respect înnoit, cu atâta dragoste de cât era el în stare.

În sfârșit, privi din nou la Frania, fiica ei, care iată că ajunsese să-i țină lecții despre moralitatea socialistă.

Și-și dădu seama că același spirit îi unea pe toți trei, într-un mod fără precedent.

Se simți mândră. Se simți înfrântă. Se simți rușinată. Avea sentimentul foarte acut că stă pe margine și privește înăuntru. Nu i se putea schimba felul de a gândi, dar în cele din urmă nu putea decât să i se topească inima.

Așa că oftă, ridică din umeri o dată, de două ori.

— Eu tot cred că facem o greșeală teribilă, spuse ea în sfârșit. Dar în mod evident, mă aflu în inferioritate. Așa că se pare că n-am încotro și mă supun voinței majorității. Pentru că nu am niciun drept să procedez altfel. Și nici puterea. Cam asta e totul, nu-i așa?

— Da, Sonia, spuse Jerry încet. Cam asta e totul.

— În cazul ăsta, ai permisiunea mea, Robert, oftă Sonia. Nu e chiar așa de ușor să admiți că copilul tău are dreptul la propria sa voință. Înțelegi asta, Robert? Înțelegi ce simt eu?

Bobby o privi și îi adresă un zâmbet plin de tandrețe și de compasiune.

— Da, mamă, spuse el. Sunt convins că da. Și cred că toți înțelegem.

A urmat un lung moment de tăcere, care nu a mai avut nimic neplăcut; Sonia l-a resimțit ca pe un moment de grație, de împlinire și de unitate familială, de un gen aparte, pe care nu-l mai încercase până atunci, un moment atât de duios încât devenea aproape stânjenitor.

Sonia și-a venit în fire, privind la ce se afla pe

masă în fața lor, trecând în revistă mizeria scârboasă de paste sleite, acoperite cu o *crème fraiche* complet alterată și bucăți de carne rece și tare.

— Vom arunca chestia asta la gunoi și vom merge la „Le Magnifique”, declară ea. Poate că nu e cea mai bună braserie din Pigalle, dar chiar și acolo putem mânca ceva mai bun decât ce avem noi aici. Și, cel puțin pentru această decizie, nu va fi nevoie de un vot majoritar în Sovietul Suprem!

Senatorul Carson: Nu, Billy, să mă ia naiba dacă e vorba de o cacealma. În timp ce Parlamentul Europei Comune votează, intrăm într-o sesiune reunită, avem gata o tonă de legi, și poți să mă crezi pe cuvânt, nu vom întrerupe ședința până când nu vom pune la dispoziția președintelui tot ce are nevoie ca să le tragă europenilor un șut în spate. O să le arătăm noi cine blufează. Or fi având ei polițele noastre, da’ tare aș vrea să-i văd cum o să-și recupereze banii. Poate că n-am construit noi Battlestar America tocmai cu chestia asta în minte, dar e grozav să te gândești că suntem pe cale să obținem acum niște dividende suplimentare frumușele. De ani de zile rusnacii și europenii își bat joc de „Festung Amerika”, dar acum se va vedea cine râde la urmă!

Billy Allen: Vorba aceea, apele liniștite sunt

adânci.

Senatorul Carson: Liniștite, pe dracu! Ba o să le-o spunem tare și răspicat, altfel să nu-mi spui mie pe nume!

Newspeak, reporter Billy Allen

Parlamentul Europei Comune admite Uniunea Sovietică

Cu numai 53 de voturi împotrivă din cele 561 exprimate, și în ciuda amenințărilor belicoase și lipsite de substanță ce continuă să fie proferate. De la Washington, Parlamentul Europei Comune a votat astăzi cu curaj admiterea Uniunii Sovietice în Europa Comună.

„Acesta este cel mai măreț eveniment istoric de la încheierea Marelui Război Patriotic”, a declarat președintele Dimitri Pavelovici Smerlak. „Într-adevăr, istoricii secolului viitor s-ar putea să-l considere ca fiind chiar mai important. Marea rană care străbate centrul Europei a fost în sfârșit vindecată. Vechiul vis al lui Mihail Gorbaciov despre Casa Comună a Europei s-a realizat în cele din urmă. O Europă de la Atlantic la Vladivostok! Avem în fața noastră un viitor de aur!”

Tass

XI

Când Red Star și-a transmis prin minitel invitațiile la recepția de gală, cea primită de Sonia era pe numele de Sonia Ivanovna Gagarin, semnalul obișnuit că soțul ei american continua să fie persona non grata.

În orice caz, de data aceasta, ea a înțeles cu ușurință de ce, deși, oricum, nici prin cap nu i-ar fi trecut să-l supună pe Jerry la un asemenea supliciu, chiar dacă ar fi fost invitat. Un american la sărbătorirea intrării Uniunii Sovietice în Europa Comuna ar fi constituit un motiv de bucurie malițioasă și triumfătoare.

Și în plus, prezența lui Jerry nu ar fi ajutat-o deloc în strădaniile ei de a-și limpezi soarta față de mandarinatul moscovit, o cauză în folosul căreia ar fi putut avea măcar șansa să progreseze în atmosfera expansivă a acelei seri, când șampania și vodca aveau să curgă din belșug și când toți se vor simți îndreptățiți să facă speculații entuziaste despre faptul că evenimentul celebrat va spori averea corporației Red Star și va consolida propriile lor cariere.

În mod obișnuit, ar fi mers însoțită de Ilya Pașikov, care apoi urma să plece cu altcineva, o comoditate socială convenabilă pentru amândoi. Ea îl avea pe șeful ei drept escortă și în schimb servea drept paravan pentru faimosul *lady-killer,* căci nimeni nu l-ar fi crezut atât de bădăran încât să plece cu altă femeie decât cu

cea cu care sosise, câtă vreme respectiva doamnă era căsătorită și constituia exclusiv o relație de serviciu.

Dar asta ar fi însemnat acum să împingă lucrurile un pic prea departe.

A doua zi după ce ESA a dezvăluit echipei sovietice de negociatori faza de proiectare, complet finanțată, a navetei Grand Tour, Ilya a chemat-o în birou la prima oră a dimineții.

— Ai știut asta, Sonia, nu-i așa? a spus el în loc de bună dimineața când ea a intrat în birou. N-a fost adevărat că soțul tău n-a știut nimic, nu?

Ceva în felul în care o privea a făcut-o să înțeleagă că ar fi fost mai mult decât inutil să nege.

— Nu, Ilya Sergheiovici, n-a fost, s-a văzut ea nevoită să recunoască.

— Și atunci, de ce nu mi-ai spus? a gemut Ilya, deopotrivă mânios și arțăgos. Te rog să mă crezi, în clipa de față cei de la Moscova nu sunt deloc plăcut impresionați de departamentul nostru.

— Sper... că nu ți-am periclitat poziția, nu...? a bâiguit ea îndurerată, realizând pentru prima dată că neraportarea către Moscova a stratagemei lui Emile Lourade, prin intermediul lui Ilya, îl afecta direct pe acesta din urmă.

— Nu, nu, nu, bineînțeles că nu, a spus Ilya iritat. Dar, *dacă* am fi furnizat informația,

departamentul de strategie economică din Paris, respectiv tu și cu mine, Sonia Ivanovna, ar fi ieșit la suprafață ca fiind o echipă de profesioniști de mâna întâi.

A privit-o contemplativ.

— Ai știut și tu toate astea, Sonia. Atunci de ce n-ai făcut ceea ce trebuia?

— Am *făcut* ce trebuia să fac, Ilya, se pomeni Sonia spunând cu oarecare dificultate.

Ilya s-a lăsat pe spate, în fotoliu.

— Presupun că n-ai nimic împotrivă să-mi explici cum vezi tu lucrurile... a spus el cu o voce straniu de blândă.

Sonia s-a străduit. I-a povestit ce-i făcuse Emile Lourade lui Jerry. Și, cum, cu toate astea, el a semnat hârtiile de admitere ale Franiei.

— După asta, n-am mai fost în stare să fac ceva care să apară în ochii lui ca o trădare în plus, iar dacă avea sau nu să afle despre asta vreodată nu mai prezintă nicio importanță.

S-a uitat la Pașikov, care acum o fixa tare ciudat.

— Nu mă aștept să mă înțelegi cu adevărat, Ilya...

— Și de ce nu? Arăt eu ca nu știu care țărănoi incult din tundră? a spus Ilya de-a dreptul indignat. Crezi cumva că numai fiindcă port costume italienești mi-am pierdut inima de rus?

— Și nu ești supărat?

Ilya a ridicat din umeri și în clipa aceea

aerele sale de patrician au căpătat o nuanță de credibilitate, iar Sonia a reușit să vadă ceea ce vedeau toate celelalte femei în omul acesta, în afară de părul lung și blond și aspectul chipeș de cazac.

— Dar cum aș putea fi supărat? a spus el. Ai procedat așa cum te-a îndemnat inima, ca o cinstită soție rusoaică – scuză-mi phalocrația de tip slav. Pentru asta, ca femeie, te admir cu atât mai mult.

Apoi, momentul a trecut și a redevenit șeful ei.

— În orice caz, nu asta va apărea scris în caracterizările noastre. În loc de eroi ai spiritului întreprinzător socialist, Sonia, dacă ar fi să dăm *această* explicație mandarinilor moscoviți pentru eșecul nostru, amândoi am fi categorisiți drept romantici burghezi incorijibili, așa că va trebui să-i lăsăm să bombăne despre incompetența noastră o vreme și s-o facem uitată.

Nu era clar dacă cei de la Moscova uitaseră deja, căci deși mânia lui Ilya se evaporase instantaneu și redevenise îndeajuns de prietenos, a continuat să se poarte cam ciudat cu ea, mai formal și mai puțin vorbăreț ca și cum, probabil, asupra lui se revărsase mai multă mizerie birocratică decât lăsa el să se vadă, din politețe.

Așa încât Sonia nici nu s-a gândit să-l roage

pe Ilya s-o însoțească la petrecere. La terminarea programului, a plecat de la birou, a mâncat fără grabă o farfurie de *coquillage* la o braserie din vecinătate, așa, ca să mai treacă timpul, după care a luat un taxi și a plecat singură către La Decorusse.

Când Red Star a hotărât că Parisul va trebui să aibă un loc ultraelegant destinat protipendadei sovietice, ca să mai arboreze din când în când steagul corporației, a înființat o companie în care deținea 40% din acțiuni. Celelalte șaizeci de procente au fost cedate partenerilor francezi, cu condiția să construiască o sală de recepții pe care principalele corporații aveau să fie nerăbdătoare să o închirieze pentru desfășurarea recepțiilor, întărind astfel prestigiul Red, Star, prin asociere cu celelalte, atunci când rezerva localul pentru sine. Și în plus, bineînțeles, trebuia ca stilul să fie rusesc, ca acest stil să ajungă *à la mode,* și ca totul să fie realizat cu un oarece profit.

Voilà. La Decorusse, focarul stilului care se răspândise apoi în toată Europa și pe care sucursalele Red Star îl comercializau fără milă sub toate formele posibile, de la mobilă și îmbrăcăminte până la decorul localurilor fast-food[54] și ambalarea alimentelor, și culminând până și cu noua stație de metrou, Place Russe.

[54] Localuri în care mâncărurile sunt preparate și servite rapid. (n. tr.).

În acele zile, totul era Deco Rusee.

Promontoriul acestei invazii comerciale sovietice fusese construit pe un teren de pe malul Senei, aparținând întinsei și vechii uzine Renault, ca piesă centrală în *Place Russe*, un nou sens giratoriu care făcuse să crească în jurul său un ultramodern cartier, rezidențial în stilul fractalic[55] tradițional al Parisului. Un teren pe care o altă societate creată de Red Star, în combinație cu câțiva francezi cu relații „la vârf”, îl achiziționase în prealabil la un preț realmente rezonabil.

Imaginea stilului *Deco Russe* era modelată pe arhitectura tradițională a bisericilor rusești, combinat cu un science-fiction retrospectiv. Întreaga structură era dominată de o turlă în formă de ceapă, stilizată cu abilitate astfel încât să sugereze un compromis între o cupolă ortodoxă și o rachetă desuetă, tip *Flash Gordon.* Panouri-laser trimiteau spirale de lumină, cu efect Doppler, deasupra și în jurul ei, așa încât arăta ca o combinație între o cupolă de biserică, un soi de farfurie zburătoare islamică și o rachetă pe punctul de a se desprinde de câmpul gravitațional, precum un phalus slav baroc. Orice numai subtil nu era.

Interiorul cupolei era pictat în stilul

---

[55] Fractal – se spune despre obiectele matematice (geometrice) a căror construcție sau formă nu își găsește regulile decât în neregularitate sau fragmentare. (n. tr.).

tradițional mai degrabă pentru exterioare, numai că spirale strălucitoare de culori se roteau spre vârf în două elicoide întrepătrunse, care împestrițau bolta cu stranii diamante curbe, rezultate din mulțimea de nuanțe formate de franjele de interferență.

Scena pentru orchestră era un glob de Lucite[56], suspendat de tavan prin intermediul unui tub reflectorizant și având niște aripi de vultur cromate care trebuiau să dea iluzia de viteză, dar îl făceau să semene cu un satelit de desen animat. Înăuntrul globului, un cvartet de instrumentiști, îmbrăcați în smokinguri negre croite într-un stil dezinvolt – asimetric, interpreta în surdină versiuni instrumentale metamorfozate ale unor melodii populare rusești, la sintetizatoare și balalaice electrice.

La periferia sălii circulare fuseseră aranjate bufete și baruri, spațiul dintre ele fiind ocupat de măsuțe de cafea împrăștiate la întâmplare, lăsând astfel pentru dans o zonă centrală întinsă care, cu toate că se strânsese deja destulă lume, era ignorată din răsputeri.

Pereții încăperii nu se aflau acolo unde te-ai fi așteptat să dai de ei. De jur-împrejurul camerei. Se aflau niște holopanorame care se deschideau înspre un fel de peisaj sovietic generalizat în care *Tverskaia Ulița,* plină de agitație în zăpada iernii, se îngemăna cu vara

[56] Lucite – rășină acrilică termoplastică și transparentă. (n. tr.).

însorită de pe malul Mării Negre, cu un apus de soare primăvăratic în tundră, cu un răsărit de soare la Tașkent și cu o după-amiază târzie pe Nevski Prospekt.

Undeva sus, deasupra podelei și cam la același nivel cu strada zburătoare, un păienjeniș de paralele și de mici platforme se sprijineau în consolă de un balcon circular; materiale plastice purecrom, strălucitor, oțel șlefuit, cu șine și rampe alcătuind traverse de construcții spațiale, Creând senzația unui soi de Cosmograd conceptual atârnat deasupra capetelor, pentru acei care reușeau să-și înfrângă răul de înălțime și doreau să facă pe cosmonauții.

Nimic nu dăunează mai mult decât excesul, își aminti Sonia de această veche maximă, în timp ce rătăcea fără țintă prin mulțime, sorbindu-și vodca condimentată, ciugulind din platourile cu caviar și crabi crocanți, provocând și evitând conversațiile inutile și admirând peisajul.

Aproape toți cei de la biroul din Paris al Red Star, care se găseau deasupra nivelului de secretară sau de portar, se aflau de față, inclusiv Ilya Pașikov, prins într-o conversație aprinsă cu o tânără roșcată fermecătoare și ale cărui priviri piezișe și mișcări ale corpului i-au dat Soniei de înțeles că era dornic să-și continue conversația nederanjat și, dacă ar fi

fost posibil, chiar între patru ochi.

Se mai aflau acolo și o mulțime de membri ai ambasadei, judecând după prezența ambasadorului Togurski, cu soția, care nu participa niciodată la astfel de reuniuni fără un anturaj impresionant.

Peste tot vedeai colonei și generali ai Armatei Roșii. Și mai erau o mulțime de oameni care puteau fi orice, la urma urmei – securiști, KGB-iști, reporteri de la Tass, reprezentanți ai unor firme, angajați ai Ministerului Spațiului. La recepție părea să participe orice rus care era cât de cât cineva.

Se părea că prea multe alte națiuni nu fuseseră invitate, căci toată lumea vorbea rusește și în plus domnea asupra petrecerii o anumită stare de spirit rusească, care în mod cert nu ar fi persistat la o recepție internațională. Atmosfera era dominată de un soi de libertinaj, voci gălăgioase și gesturi expansive, o ușoară nepăsare față de aspectul fizic personal, o deșertăciune lumească și o exuberanță tipic slave răbufnind dincolo de constrângerile ținutei oficiale.

„Suntem cu toții niște euroruși de treabă, dar în seara asta ceva mai mult ruși decât euro”, gândi Sonia. În sinea ei era de acord cu faptul că reuniunea fusese transformată într-o sărbătoare eminamente rusească. Căci, chiar dacă într-adevăr era o zi mare pentru întreaga

Europă Comună lărgită, pentru ruși era o zi de savoare deosebită.

„O Europă de la Atlantic la Vladivostok”, cu toate că din punct de vedere geografic era încă un slogan confuz, nu mai constituia doar un vis, devenise o realitate. De acum, Uniunea Sovietică devenise membră a familiei europene a națiunilor și nu ca un subiect de caritate economică, ci ca o putere economică, militară și tehnologică, ca prima între egali.

Iar pentru oamenii de aici, pentru eurorușii din Paris, care își făuriseră o carieră dincolo de granițele Mamei Rusia pentru înfăptuirea acestei realități, era un gen special de triumf, împărtășit în comun.

„Și nu înseamnă deloc că am fi mai puțin eurorusi, dacă ne permitem să celebrăm acest eveniment special împreună, numai între noi, rușii”, hotărî în sinea ei Sonia.

Așa încât continuă să rătăcească prin mulțimea de petrecăreți, sorbind din paharele de vodcă, cărora le pierduse socoteala, schimbând banalități în rusește cu colegi de la alte departamente, cu un șef de birou de la Tass, cu un funcționar economic de la ambasadă, cu un atașat militar, cu angajați ai secretariatelor, cu toată lumea în general și cu nimeni în special, lăsând taina tradițională rusească să o topească în căldura și exuberanța flăcării comune.

Și deodată, l-a văzut.

Sau, i s-a părut că l-a văzut.

Oare chiar el să fie, cu adevărat?

Era așezat la o măsuță cu un tip care arbora aerul și îmbrăcămintea oficială a unui diplomat, și chiar și el arăta un pic ca un diplomat, în costum negru și cămașă albă. Părul îi era acum mai mult cărunt decât negru, îi apăruseră bineînțeles și riduri pe față, dar ochii îi rămăseseră aceiași, la fel și curbura nasului și linia ironică a buzelor.

El era. Iuli. Iuli Markovski. Aici, la Paris. După douăzeci de ani.

Încremenită, Sonia rămăsese țintuită locului. Iuli încă nu o remarcase. Ce să facă? Cum ar fi putut să nu vorbească cu vechiul ei iubit, cu bărbatul cu care fusese logodită și care însemna, mai mult sau mai puțin, drumul pe care nu apucase să-l străbată. Iar pe de altă parte, totul se terminase atât de prost în acea ultimă noapte de beție, la Moscova...

Sonia se dădu mai aproape de masă, sperând că Iuli o va vedea și va face el primul pas, dar el era adâncit în conversație cu colegul său și n-a observat-o. Așa încât, ea se duse la cel mai apropiat bar, luă un nou pahar de vodcă și îl bău dintr-o dată pe jumătate, ca să-și facă curaj.

Când se întoarse, Iuli rămăsese singur.

Sonia săltă din umeri. În fond, n-avea nimic

de pierdut. Sorbi încă o dată din pahar și se apropie de masa lui.

— Iuli...? Iuli. Markovski?

Iuli ridică înspre ea o privire încețoșată, cu niște ochi congestionați. În mod evident, era într-o oarecare măsură beat.

Dar în seara aceea cine nu era, la ora asta?

— Sonia...? spuse el.

— Îmi dai voie? spuse Sonia, trăgându-și un scaun, înainte ca el să schițeze vreun gest.

Un lung moment se priviră reciproc, cu stângăcie.

— Lucrezi tot pentru Red Star? rupse tăcerea în cele din urmă Iuli.

Sonia încuviință din cap.

— Director adjunct al departamentului de strategie economică, aici la Paris. Dar tu?

Iuli râse într-un fel ciudat și umbra unui vechi zâmbet familiar trecu peste buzele sale.

— Păi, așa cum cred că ai auzit, încă nu m-au numit ministru de externe. Dat am rămas la serviciul de externe, o poziție mijlocie în birocrația moscovită, e drept, dar nu mi-am pierdut speranța încă.

Se încruntă și sorbi din paharul pe jumătate golit.

— Dar nu în actualele condiții politice, desigur, murmură el mai degrabă cu amărăciune.

— Căsătorit...? întrebă Sonia, neștiind ce

altceva să spună. Totul era incredibil de formal și de stânjenitor.

Iuli încuviință:

— Trei copii. Tu?

— Doi, spuse Sonia, deloc dispusă să vorbească despre soțul ei american.

— Așadar, Sonia?

— Așadar, Iuli?

— Ai obținut ceea ce ți-ai dorit de la viață? Ești fericită?

— O căsătorie acceptabilă, copii buni și o viață decentă aici, în Paris, îi răspunse Sonia. Poate că aș fi putut avansa mai repede... (săltă din umeri). Dar tu?

Iuli râse din nou, dar nu suna deloc ca un râs prea fericit.

— La *méme chose,* cum se spune aici, în Franța.

— Și cu ce treburi la Paris?

” Probleme ale ministerului, replică Iuli cu un ton care-i spunea în mod clar că nu avea de gând să intre în detalii.

Era ceva cu adevărat oribil în această conversație, care o făcu pe Sonia să-și dorească să nu-l fi observat pe Iuli. De vreme ce-l văzuse, nu se putea să nu-i fi vorbit, dar odată începută discuția cu el, își dădu seama că nu avea absolut nimic important să-i spună și, după toate aparențele, nici el. Relația lor se consumase în urmă cu douăzeci de ani, nu se

terminase prea grozav și de atunci nu mai avuseseră niciun contact.

Acum erau alți oameni, doi străini, care încercau să lege o conversație banală în împrejurări extrem de nepotrivite, iar Sonia se pomeni căutând o cale elegantă de ieșire din impas când, dintr-o dată, muzica se opri.

Toate capetele se ridicară spre scenă, acolo unde însuși ambasadorul Tagourski, arătând un pic cam palid la față din pricina amețelii, trecu din tubul de acces în globul transparent, unde vorbi cu unul din muzicieni, în timp ce jos rumoarea se stingea într-o liniște apăsătoare.

— Am de făcut un anunț destul de neplăcut, deși cred că nu întru totul surprinzător, rosti vocea amplificată sonor a ambasadorului. Președintele Statelor Unite a promulgat o lege care suspendă plata dobânzilor pentru toate polițele guvernamentale deținute de statele Europei Comune Lărgite sau de către cetățeni sau corporații private europene. Aceste datorii externe vor fi transformate în obligațiuni fără dobândă care pot fi amortizate sub forma unor fonduri blocate, utilizabile doar pentru cumpărarea de bunuri industriale și mărfuri agricole în interiorul Statelor Unite.

Un murmur general și confuz se făcu auzit în toată sala.

— Pentru acei dintre noi mai puțin familiarizați cu termenii tehnici, continuă

Tagourski, tradusă într-o limbă accesibilă aceasta înseamnă că americanii au abrogat datoria externă, cel puțin cea datorată Europei Centrale, care se ridică la ceva de ordinul a cincisprezece trilioane de dolari americani.

— Au făcut-o! exclamă Sonia, în timp ce sala erupea într-un tumult. Până la urmă, au făcut-o!

— Te așteptai la altceva? spuse Iuli Markoski cu cinism. Și crede-mă, ăsta-i doar începutul Mutarea lor următoare o să fie cea care-o să doară cu adevărat.

— Mutarea lor următoare?

— Bineînțeles, nu e limpede? Asta nu e decât răzbunarea lor față de Europa Occidentală, căci aproape niciuna din polițele pe care tocmai le-au transformat în hârtie igienică nu afectează în vreun fel Uniunea Sovietică. Dar când vor începe exproprierile...

— Exproprierile!

— Ce scuză minunată pentru ei! spuse Iuli aproape nemaiținând cont de prezența Soniei.

Mai sorbi o dată din pahar și se lansă într-una din tiradele lui semi-alcoolice, pe care acum ea își dădu seama că și le amintea prea bine.

— Nimeni nu știe cu precizie cât anume din proprietățile imobiliare, acțiuni, terenuri petroliere, construcții industriale, etcetera, este deținut de guvernele europene, de persoane particulare, corporații și consorțiuri,

dar cea mai precisă estimare a Ministerului de Externe este că se apropie de 30% din avuția lor națională, după toate aceste decenii de investiții. Ce impuls va primi economia lor muribundă când vor confisca totul și-l vor revinde propriilor capitaliști! Chiar la prețurile reduse pe care probabil că le vor practica, tot le va rămâne îndeajuns ca să-și plătească componenta japoneză a datoriei lor externe! Lipsa lor de scrupule merită toată admirația!

— Bine, dar asta e adevărată hoție! exclamă Sonia. Iuli ridică din umeri.

— Este una din tradițiile onorabile ale Lumii a Treia, rosti batjocoritor Iuli. Altădată, Uniunea Sovietică obișnuia să o încurajeze.

— Nu cred că-și pot imagina că le merge așa!

— Zău? făcu Iuli disprețuitor. Și cine o să-i oprească? În tot cazul, *nu noi!* În timp ce noi ne aflăm în plină ofensivă pacifistă și ne transformăm în niște europenași de treabă, *ei* au devenit invulnerabili din punct de vedere militar. Laserele lor orbitale pot distruge tot ce avem noi sau europenii acolo – Cosmograd-uri, Spaceville, toți sateliții, probabil chiar și Baza Lunară – în cam tot atâta timp cât mi-ar trebui mie să-ți povestesc. De decenii își dezvoltă Battlestar America și realitatea brutală este că blestemăția funcționează, cel puțin suficient de bine ca să-i facă imuni la orice amenințare cu forța, așa cum s-a demonstrat mai mult decât

convingător prin felul în care lumea întreagă a fost nevoită să privească neputincioasă cum își fac ei de cap în America Latină.

— Dar desigur, sancțiunile economice…

Iuli râse cu amărăciune:

— Ei da, la drept vorbind, fără îndoială că Europa Comună va naționaliza proprietățile americane de aici, amărâte cum sunt, drept răzbunare, dar japonezii nu vor face nimic de teamă să nu le servească pe tavă un motiv pentru a naționaliza proprietățile *lor* din America. Chiar și o națiune care nu joacă șah în mod serios poate să înțeleagă că e avantajos să schimbi un nebun pe o tură și o regină.

Sonia era cel puțin îngrozită de cele auzite.

— Astea sunt numai presupunerile tale, Iuli, sau… Iuli ridică din umeri, cavalerește:

— Cea mai mare parte era cunoscută de toată lumea. Când mai adaugi un minim necesar de informații secrete…

Ei vorbesc la modul cel mai serios atunci când declară că intenționează să transforme Emisfera Vestică într-un imperiu economic complet autarhic, și nimeni nu-i poate împiedica s-o facă…

Iuli continua să trăncănească, dar Sonia nu-l mai asculta.

„Ei au resursele s-o facă, cărbune, minereu de fier, cupru, petrol, teren agricol mai mult decât suficient, uraniu…”

Latura profesională a minții ei ieșise la suprafață și se îndrepta spre consecințele practice.

Red Star, S.A. nu avea proprietăți americane directe – investițiile sovietice fuseseră demult interzise de legislația americană – dar deținea sute de milioane le acțiuni într-o mulțime, probabil de ordinul câtorva sute, de corporații europene care în mod cert dețineau astfel de proprietăți. Iar când americanii vor expropria aceste holdinguri, cotele acelor acțiuni vor cunoaște o scădere fulgerătoare, se vor produce probabil falimente...

— Cât timp mai avem, Iuli?

— Poftim! făcu Iuli, clipind din ochi asemenea cuiva abia ieșit din transă.

— Cât crezi că mai durează până când americanii vor începe exproprierile?

Iuli ridică din umeri.

— E vorba probabil de câteva săptămâni. Vor aștepta ca furia europenilor față de abrogarea datoriilor să ajungă la apogeu, sperând ca Europa Comună să comită vreun gest stupid, care fără îndoială că se va produce cât de curând, și pe care-l vor folosi ca pretext pentru...

— Discuția cu tine a fost interesantă, Iuli, spuse Sonia ridicându-se de pe scaun, dar acum trebuie să plec, mă-nțelegi...

Așa că se avântă în mulțime ca să-l caute pe

Ilya Pașikov. Un curent subteran amenințător alterase tenta euforică a petrecerii, dar din frânturile de conversație prinse din zbor de Sonia, se părea că nu era vorba decât de o indignare îndreptățită și de izbucniri tembele antiamericane. După toate aparențele, foarte puțini din cei de față aveau acces la informațiile secrete ale lui Iuli, sau chiar dacă aveau, nu erau suficient de limpezi la minte ca să tragă concluziile esențiale.

În cele din urmă, îl găsi pe Ilya, încercând în continuare cu nonșalanță să o seducă pe roșcata lui, de parcă nimic care să îl privească personal nu se întâmplase.

— Te rog să ne scuzi, spuse Sonia, înhățându-l pe Ilya de braț.

— Sonia...

— *Acum, Ilya!* insistă ea. Problema este de o importanță vitală! Trebuie să găsim un loc retras unde să discutăm.

— Va trebui să fie ceva cu adevărat important, Sonia, mormăi el irascibil. Pentru că *ea* era, te asigur!

— Of, Ilya, bineînțeles că este! îi spuse ea, astfel că mai bombănind, mai privind fioros, Pașikov se lăsă condus până sus pe balcon și apoi pe una din pasarelele amețitoare până ajunseră la o platformă transparentă din Lucite, unde o măsuță și două scaune atârnau în spațiu, deasupra mulțimii de jos.

— Așadar, Sonia Ivanovna?... începu Pașikov, încrucișându-și brațele la piept și privind fix la ea, ca și cum ar fi vrut cu tot dinadinsul să evite să privească în jos.

— Așadar, Ilya Sergheiovici... replică Sonia, și-i povesti cele auzite de la Iuli, omițând divagațiile politice și limitându-se la aspectele pur economice.

— Da, da, totul sună destul de urât, spuse el când Sonia își încheie relatarea. Dar de ce trebuia să mă deranjezi tocmai *acum*? La urma urmei, nu e responsabilitatea departamentului nostru și mă aflam tocmai în miezul...

— N-ai vrea să încetezi să gândești cu curul, măcar vreo cinci minute, și să încerci să-ți folosești capul, Ilya Sergheiovici? țipă Sonia mânioasă la superiorul ei. Departamentul nostru, adică eu și cu tine, a căzut în dizgrație de când... ei bine, de când *știi tu...* nu-i așa? Nu-ți dai seama că asta poate fi șansa noastră de reabilitare? Avem acum posibilitatea să salvăm miliarde de ECU pentru Red Star!

— Serios?

— Bineînțeles că da! Trebuie să transmitem imediat această informație departamentului de securitate a tranzacțiilor. Avem o săptămână-două, maxim trei, ca să scăpăm de acțiunile pe care le deținem la companiile care vor fi afectate, înainte ca totul să se ducă pe apa sâmbetei.

Ochii lui Ilya se aprinseră.

— Aha, făcu el simplu. Da, bineînțeles că ai dreptate. Bravo, Sonia, bravo!

Și o apucă de mână, o ridică în picioare și începu să o tragă după el, de-a lungul pasarelei, înspre balcon.

— Ce faci, Ilya. Unde mergem?

— Să-l găsim pe Lev Kaminev! îi spuse Ilya. Trebuie să fie undeva acolo jos...

Petrecerea se încinsese considerabil în ciuda veștilor proaste, sau poate că, cel puțin în parte, tocmai din acest motiv. Oamenii începuseră să dea de dușcă paharele de vodcă, în loc să soarbă din ele. Orchestra începu să cânte din nou, și apăruseră și dansatori pe ring, inclusiv un grup de bădărani care încercau să-și etaleze_ talentele chipurile neafectate de alcool, jucând cazacioc și râzând în hohote când se izbeau cu curul de dușumea. Cravatele atârnau strâmb, sacourile fuseseră dezbrăcate și, ei da, se putea auzi și un grup care cânta teribil de fals.

Se părea că va fi imposibil să găsești pe cineva în acest *melée,* cu excepția unui noroc întâmplător, dar Ilya Pașikov, odată stârnit, luă frâiele în mâini și, întrebându-i pe toți cu o voce tare și poruncitoare, cam pe unde s-ar putea afla șeful departamentului comercial, reușiră în cele din urmă să-l găsească pe Kaminev, care tocmai își umplea din nou paharul la unul

dintre baruri.

— Avem o vorbă cu tine, Lev, este ceva extrem de urgent, spuse Ilya apucându-l de braț.

Ochii lui Lev Kaminev începuseră să se înroșească, dar elegantul său costum albastru-închis rămăsese încheiat la nasturi, cravata roșie stătea decent legată la gulerul cămășii albe, bine călcate, și nicio șuviță din părul său cărunt și rar nu se afla nelalocul ei. Încuviință simplu din cap și se lăsă condus de Ilya la o masă liberă, la marginea sălii, unde holopanorama, exagerat de oportună, părea să-i plaseze în mijlocul tundrei siberiene.

— Spune-i tu, Sonia, o îndemnă Ilya, ceea ce Sonia și făcu.

Expresia încruntată a lui Kaminev se adânci tot mai mult, pe măsură ce Sonia își continua relatarea, buzele începură să-i tremure, și când ea termină ce avu de spus, se făcuse palid de tot.

— Ce coșmar! oftă el. Putem pierde miliarde!

— Dacă acționăm rapid, nu, începu Sonia să trăncănească. Nu, dacă începem să vindem imediat acțiunile; ar trebui să ajungem imediat la un terminal de computer și să începeți...

Kaminev clătină din cap:

— Nu-i deloc așa simplu, spuse el. Dacă vom începe dintr-o dată să aruncăm pe piață pachete masive de acțiuni, indiferent de care,

vom bulversa lucrurile înainte ca americanii să schițeze vreun gest. Treaba trebuie făcută cât se poate de lent și de subtil. Mai întâi, acolo unde putem să achiziționăm opțiuni de vânzare... să vindem opțiuni de cumpărare la prețul pieței, unde este posibil... Apoi să începem să descărcăm treptat, în blocuri dimensionate rezonabil... Să prevenim colapsul pieței, comercializând opțiunile prin intermediul societăților fantomă în acest timp... Nu putem fi lacomi și să ne așteptăm să câștigăm totul, dar poate reușim să ne menținem pierderile. Sub 20%, dacă... dacă...

Își trecu agitat mâna prin părul pieptănat cu grijă, răvășindu-l complet.

— Ce porcărie! se văită. Ilya, departamentele noastre vor trebui să lucreze împreună la treaba asta, și voiri avea de lucru zi și noapte. Va trebui să modelăm pe computer această blestemată de situație și să elaborăm un program comercial care să ne scoată din ea... Iar dacă ne înșelăm, dacă ne aruncăm înainte și americanii nu expropriază...

Se uită neliniștit peste umăr la surogatul întinderilor pustii ale îndepărtatei Siberii, respiră adânc și privi țintă la Sonia.

— Dacă departamentul meu tratează pe baza acestor informații și se dovedesc a fi incorecte, Sovietul Suprem va reinventa gulagul numai ca să aibă unde ne trimite pe toți, spuse el. Ești

sigură că toate acestea nu sunt numai niște vorbe spuse la un pahar?

— Păi... bâigui Sonia dintr-o dată nesigură, contemplând la rândul ei panorama și înfiorându-se. În mod cert, Iuli, era băut, și...

— Ambasadorul nu a plecat încă, spuse Ilya cu convingere. Nu mai sta pe gânduri și prezintă-i situația. Și dacă nu i s-a spus nimic încă, lucru care nu m-ar surprinde, mâine dimineață am să dau și eu niște telefoane la Moscova unor oameni care vor avea grijă ca însuși ministrul de externe să fie chemat la ordin, dacă va fi nevoie. Și dacă reiese că au ținut în secret față de Red Star asemenea informații...

— Într-adevăr! izbucni Kaminev. Faptul că acestea au trebuit aflate de propriul nostru departament de strategie economică va însemna o bilă neagră pentru ei. Dacă e adevărat, s-ar putea ca astfel să scăpăm o dată pentru totdeauna de obstrucționismul lor față de noi.

Se ridică în picioare:

— Voi doi, să nu suflați o vorbă nimănui. Mă duc să stau de vorbă cu excelența sa. Ilya, poți să-mi schițezi până mâine la prânz repartizarea pachetelor de acțiuni deținute de noi în companiile afectate? Împreună cu acțiunile deținute de aceste companii în Statele Unite?

— O să ia ceva timp, răspunse Ilya, dar ne

descurcăm noi!

— Sunt sigur că așa veți face! spuse Kaminev și dispăru în mulțime în căutarea ambasadorului Tagourski.

Ilya Pașikov zâmbi larg către Sonia.

Sonia îi zâmbi și ea.

— Zău că ai *merita* să ocupi postul meu, Sonia.

— Cine știe, dacă totul merge bine, poate că vei obține o promovare frumușică, iar eu am să-ți iau locul, spuse Sonia.

— Chiar așa! exclamă Ilya. De ce nu?

Spunând acestea se ridică, o luă de mâini, o săltă în picioare, o îmbrățișă și o sărută cu exuberanță pe amândoi obrajii.

— De n-ai fi o femeie măritată, te-aș fi sărutat așa cum meriți pentru asta! declară el.

Ridică din umeri. Zâmbi larg.

— Și dacă mă gândesc bine, având în vedere circumstanțele, de ce nu? zise și depuse un sărut apăsat pe buzele ei.

Un val fierbinte de excitare și satisfacție o inundă pe Sonia din cap până în vârful degetelor. În condițiile date, răspunsul scurt al sărutului lui Ilya nu i se păru o trădare față de Jerry.

O pagina din vechea carte a lui Stalin

În vreme ce, nu mai încape nicio îndoială,

Statele Unite s-au transformat pe termen lung, într-o națiune-paria prin masiva expropriere a proprietăților străine, devenind inaptă să mai obțină împrumuturi de pe piața internațională ori să atragă, într-un viitor previzibil, capital străin, tot atât de adevărat este că, printr-o trăsătura de condei, americanii au recâștigat controlul asupra unei economii care se clătina, au realizat o devalorizare indirectă a dolarului într-o manieră acceptabilă politic de către propriul lor electorat și au reușit să dea din plin de înțeles că opinia publică mondială nu va mai exercita nici măcar o restricție remanentă asupra politicii americane din America Latină.

Dacă ne gândim bine, tot așa a reușit și Stalin să transforme Uniunea Sovietică într-o putere industrială de prim rang, printr-un act brutal de voință națională. La fel, Hitler a salvat Germania dintr-o stare de colaps economic. Autarhia internă și imperialismul extern este o variantă veche de *realpolitik,* pentru regenerarea pe termen scurt a unei națiuni.

Ce se întâmplă mai târziu, este altă mâncare de pește. Dar când au privit politicienii americani dincolo de următoarele alegeri?

Argumenti i faktî

XII

Când Robert Reed s-a dus să-și ridice

pașaportul, un rând de infanteriști marini stăteau aproape umăr lângă umăr pe trotuarul din fața noului zid din BCA care înlocuise gardul din fier forjat de pe latura dinspre Avenue Gabriel a complexului Ambasadei Americane. Pe creasta zidului se aflau mosoare de sârmă subțire, conectate în mod vădit la rețeaua electrică, iar la intervale de douăzeci de metri fuseseră amplasate distrugătoare neuronice. Un cordon de militari călare ai Gărzii Republicane Franceze, aliniat în rigolă, asigura protecția ambasadei față de parcul de dincolo de străduța îngustă.

Din motive de securitate, chiar și biroul pentru pașapoarte fusese mutat în interiorul complexului și, într-adevăr, măsurile de siguranță erau extrem de drastice. Bobby a fost supus la poartă unui control riguros cu un detector de metale și unul de bombe, apoi percheziției corporale, înainte de a i se permite să se așeze la coada celor ce așteptau să intre în construcția provizorie, înjghebată la repezeală a adăposti noul birou de pașapoarte, ceea ce îl făcu să se gândească, că dacă condițiile le-ar fi permis, probabil că l-ar fi pus să-și dea pantalonii jos ca să-l cerceteze și în dos.

Bobby înțelegea foarte bine motivele paranoiei. Parcul dintre Avenue Gabriel și Champs-Élysées începuse deja să se umple cu

oameni care veneau dinspre stația de metrou Concorde, mulți dintre ei purtau steaguri înfășurate, alții cărau niște obiecte ce păreau a fi obișnuitele găleți pline cu excremente și sânge, agitând un soi de catapulte improvizate din cozi de mătură și castroane din plastic, iar cei câțiva sticleți aflați la vedere, conversau în mod ostentativ cu manifestanții care se adunau.

Parisul fusese inundat de demonstrații antiamericane în ultima săptămână, de când Statele Unite anunțaseră exproprierea investițiilor europene, iar poliția franceză nu a făcut altceva decât să limiteze proporțiile distrugerilor materiale. Mai mult decât atât, mai mulți miniștri ai cabinetului, luaseră cuvântul în cadrul unor mitinguri mai bine organizate, cu caracter semioficial. Din fericire, examinările tocmai se încheiaseră, iar anul școlar se terminase, așa că acasă nu s-au mai purtat discuții în contradictoriu dacă Bobby ar trebui sau nu să se mai ducă la școală, dar tata o susținuse pe mama în insistențele ei ca geaca Dodgers să rămână în această perioadă în dulap, și i se atrăsese atenția să nu se îndepărteze de casă.

Bobby a ajuns la cutia poștală la prima oră a dimineții, așa cum făcuse de două săptămâni de când aștepta și, când în sfârșit a văzut scrisoarea de la Ambasada Americană, a strecurat-o în buzunar înainte ca altcineva să o

vadă, știind că i s-ar fi interzis să se ducă la ambasadă să-și ridice pașaportul, dacă ar fi fost atât de fraier încât să ceară voie.

Toate celelalte erau aranjate. Fusese admis atât la UCLA cât și la Berkeley, și întrucât amândouă făceau parte din sistemul universitar al statului California, reușise să obțină un răgaz până pe 25 august, ca să se hotărască pentru una din ele. Avea un bilet Air India cu destinația New York, de vineri într-o săptămână, și avea chiar și un permis anticipat Air America, valabil două luni pentru toate liniile americane interne.

Așa încât n-avea de gând să lase ultimul detaliu în suspensie, până când părinții lui aveau să considere că se putea duce în siguranță la Ambasada Americană, mai ales că Dumnezeu știa când avea să se întâmple asta. Mama începuse deja să facă gălăgie, cum că poate n-ar fi cel mai nimerit moment să meargă în America, și nici nu-i trecea prin cap să-i dea posibilitatea să-l oprească sub pretextul că ar fi prea periculos pentru el să-și ridice pașaportul, până când ar fi trecut data plecării.

Așa încât a așteptat până în jurul orei paisprezece, când Frania a plecat în sfârșit și l-a lăsat singur în apartament, apoi a luat metroul până la Place de la *Concorde.* Odată revenit acasă cu pașaportul putea să facă pe nevinovatul ca și cum nici n-ar fi visat că

trebuia să ceară voie pentru o treabă așa de simplă. Mama abia dac-ar fi avut motiv să-i reproșeze că nu a ascultat-o, și chiar de-ar fi făcut-o, nu mai conta, din moment ce el ar fi obținut deja ce-i trebuia.

Bobby n-avea de gând să lase o gașcă de demonstranți tembeli să-l împiedice să intre în posesia actelor necesare și, judecând după scena din interiorul complexului, se părea că nici ceilalți americani rămași încă la Paris nu erau prea speriați.

Locul era un adevărat balamuc. Curtea din afara biroului de pașapoarte era înțesată de oameni, unii dintre ei își aduseseră chiar și bagajele, căutând protecție, solicitând azil, cerând să îl vadă neîntârziat pe ambasador sau pe atașatul comercial, vărsându-și amarul pe francezi, pe guvernul american, pe soldații care-i percheziționaseră, pe cei din jur, pe funcționarii care încercau să îi aranjeze în rând, urlând din răsputeri și toți deodată.

Lui Bobby i-a trebuit cel puțin o oră ca să ajungă în clădire, o altă oră a petrecut-o la coadă ca să-și schimbe scrisoarea pe nu știu ce formular stupid de adeverință, și pe urmă alte două ore la o a treia coadă, înainte de a schimba *acea* hârtie pe prețiosul său pașaport.

Se. Făcuse deja ora șapte seara și se temea să nu întârzie la cină. Mama și tata ajunseseră deja acasă și probabil că îngrijorarea li. Se

preschimbase în furie. Dar bine măcar că intrase în posesia obiectului pentru care venise până aici.

El însuși într-o dispoziție groaznică, obosit de nesfârșitele ore de așteptare, iritat de scenele de gloată mârâitoare și nu mai puțin îngrijorat de ce-l aștepta când va ajunge în sfârșit acasă, Bobby își făcu loc cu genunchii și coatele prin mulțimea care se îngrămădise în sediul temporar al biroului de pașapoarte și reuși să iasă în curte.

Ceva nu era deloc în ordine.

O mulțime de oameni stătea adunată ciorchine pe lângă poarta complexului, chiorându-se printre barele grele de oțel. Poarta era închisă și în spatele ei stăteau doi infanteriști marini cu mitralierele M-86 la picior. Dincoace de zid se aflau mai mulți infanteriști în apropierea consolelor pentru comanda la distanță a disruptoarelor neuronice montate pe creasta zidului.

Și deodată Bobby reuși să-și dea seama care era sursa agitației zgomotoase. Dincolo de zid se auzea un imens tumult clocotitor și tropăitul brutal și ritmic al câtorva mii de picioare. Undeva în spate, precum partea vocală a unei piese max-metal distorsionată ca să scoată în evidență partitura chitarei bas, abia se puteau distinge cuvintele lozincii scandate.

„AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN! AME-RI-CAIN,

AS-SAS-SIN!”

Bobby își făcu loc îmbrâncindu-se până în fâța mulțimii din jurul porții și ceea ce văzu printre bare îl făcu să simtă un gol în stomac și să-i tremure genunchii.

Întregul parc de vizavi de ambasadă era înțesat de oameni, pe toată distanța de la Champs-Élysées până în rigola din Avenue Gabriel, acolo unde cordonul de militari ai Gărzii Republicane separa gloata de infanteriștii americani.

O mare de pumni care se agitau, de guri care răcneau și de fețe înroșite, cu ochii bulbucați. O efigie a Unchiului Sam cu o față ca de mort, atârnând de ștreangul unei spânzurători grosolane. Un steag american arzând pe un catarg deasupra mulțimii. O porțiune dintr-un drapel lung pe care era scrisă o lozincă indescifrabilă. O pancartă reprezentând o reproducere mărită a bancnotei de o mie de dolari, mânjită cu sânge și rahat.

„AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN! AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN!”

Până atunci, Bobby mai văzuse demonstrații antiamericane; ba chiar o dată participase și el la una. Dar nu simțise niciodată ceva asemănător valului de ură care inunda acum zidul ambasadei. Era ceva dincolo de politică, dincolo de pretextele economice, dincolo de rațional. Era o revărsare de ură animalică.

„AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN! AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN!”

Bobby era înfricoșat. Bobby se simțea rușinat. De două ori rușinat – o dată pentru America și a doua oară pentru viziunea fantastică care-i fulgera nepoftită prin minte, imaginea pușcașilor americani trăgând în oceanul mulțimii furioase, destrămând coșmarul cu rafale concentrate de arme automate.

„AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN! AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN!”

Și deodată, ceva în formă de ghiulea pluti într-un arc leneș pe deasupra zidului și se izbi cu un plescăit de clădirea ambasadei, mânjind piatra cenușie cu o pată cafenie. Imediat un alt glob pică pe o traiectorie mai scurtă, exact în curte, împrăștiind sânge și rahați în toate părțile.

Un sergent de marină păși energic până la gărzile de lângă poartă, urlând ceva ce Bobby nu putu să deslușească. „Labagiilor!” strigă tare și limpede unul din gardieni.

Alte ghiulele de rahat și sânge zburară peste zid, spărgându-se de clădirea ambasadei. Și deodată, din nu știu ce motiv, un val puternic de strigăte entuziaste izbucni din rândurile mulțimii de afară și un potop de murdărie se prăvăli peste zid asupra clădirii.

O clipă mai târziu, Bobby înțelese care fusese motivul.

Gardienii de la poartă își îndreptaseră armele M-86 asupra mulțimii. „Eliberați poarta! Eliberați poarta!” strigă unul din ei. Se auzi un clămpănit de potcoave pe caldarâm. Pușcașii din interiorul complexului ambasadei au început să gonească mulțimea îngrămădită în jurul intrării, și o făceau fără prea multe menajamente.

Bobby mai avu timp doar o clipă să vadă ce se întâmpla, înainte ca un pușcaș de culoare să-l împingă înapoi dinspre poartă, apucându-l de umeri.

Garda Călare Republicană își schimbă poziția de pe trotuar în josul străzii, către stânga, lăsând astfel ambasada la dispoziția mulțimii. Între zid și mulțime nu se mai afla acum decât cordonul de pușcași, agitându-și mitralierele...

„Oh, nu se poate – își spuse Bobby – acum vor fi nevoiți. Să tragă în mulțime!” Nici nu știa pe cine să urască mai mult în momentele acelea – pe americanii care erau gata-gata să tragă în oameni neînarmați, sau pe nenorociții de polițiști care, părăsind locul, provocaseră în mod deliberat o astfel de acțiune.

Dar lucrul de care se temea Bobby nu se întâmplă.

În schimb se petrecu ceva ce îl făcu pe Bobby, măcar pentru moment, să fie mândru că era american.

Cu toate că francezii își retrăseseră Garda

Republicană cu scopul de a-i provoca pe americani la comiterea unor atrocități, aceștia nu mușcară momeala.

Poarta se deschise și două coloane de pușcași pătrunseră în marș forțat, grăbit dar ordonat, cu armele îndreptate spre mulțime, dar fără să tragă. Pușcașii se retrăgeau în incinta complexului.

Manevra se desfășură într-un singur minut. Apoi, paznicii de la poartă se retraseră și ei, închiseră poarta și acționară un comutator.

Cu un urlet de triumf, mulțimea se repezi înainte ca să preseze asupra barelor de oțel...

Și se retrase ca arsă, împleticindu-se și țipând de durerea provocată de șocul electric.

În incinta complexului se declanșase un haos total. Civilii se îndepărtau în mod instinctiv de zid, în timp ce gloata înfuriată se înghesuia în el și o grupă de pușcași luă poziție în fața porții, având pregătite pentru orice eventualitate automatele M-86. Unii dintre civili se străduiau să pătrundă în perimetrul de securitate al clădirii ambasadei, dar în fața intrării se postase o grupă de pușcași care îi opri.

Potopul de rahat și sânge se împrăștie pe fațada ambasadei, și în curte. Bobby stătea pironit, în mijlocul întregii scene, neștiind ce să facă sau încotro să alerge, străduindu-se doar să nu se lase trântit la pământ de oameni care

se învârteau în jurul lui într-o panică totală, alergând de colo-colo, fără nicio noimă.

— Păzea! strigă cineva din spatele lui.

Bobby se întoarse în direcția vocii, dar se întoarse unde nu trebuia și oricum era prea târziu. Ceva greu și umed se izbi de umărul lui stâng, împrăștiindu-se în păr și pe obrazul stâng. Se împletici, aproape căzu, își recăpătă echilibrul, privi în jos la hanoracul său, văzu, mirosi, icni și vomită, murdărindu-și pantofii.

Toată partea stângă a hanoracului era mânjită cu o pastă închegată de sânge roșu și vâscos și rahat maroniu pe jumătate dizolvat. Era plin de mizerie în păr și pe față. Pete izolate se puteau distinge și pe pantaloni.

Icni din nou, își smulse de pe el hanoracul, se folosi de ce mai rămăsese cât de cât neatins ca să-și curețe fața și gâtui, își frecă apoi furios părul și, în sfârșit, îl aruncă cât-colo.

Murdăria continuă să izbească zidul ambasadei și să se reverse din ceruri asupra curții. Oamenii alergau țipând în toate direcțiile. Și, parcă în transă, Bobby realiză că peste zid soseau acum și sticle goale de vin, pietre, cărămizi.

„ATENȚIUNE! ATENȚIUNE! A-TEN-ȚI-UNE!” se auzi pe deasupra haosului o voce puternic amplificată.

Un ofițer de marină, negru, ieșise din clădire și se postase la intrarea în ambasadă, răcnind

într-o portavoce cu volumul dat la maximum:

„VOM FOLOSI DISRUPTOARELE NEURONICE! VOM FOLOSI DISRUPTOARELE NEURONICE! OSTAȘI, PREGĂTIȚI APARATELE! CIVILI, RETRAGEȚI-VĂ ÎNSPRE CLĂDIRE ȘI APĂSAȚI-VĂ DEGETELE ÎN URECHI!”

Bobby uită de sângele și rahatul împrăștiat pe pantaloni și de vomitătura care i se usca pe pantofi, grăbindu-se să se îndepărteze cât mai mult de zid. Nu avusese niciodată de a face cu un disruptor neuronic, dar atât el cât și cei care se retrăgeau acum înspre peretele ambasadei, știau foarte bine ce urma să se întâmple.

Disruptoarele neuronice emiteau un semnal foarte puternic alcătuit dintr-un mixaj bine ales de frecvențe infrasonice și ultrasonice care provocau niște chestii extrem de neplăcute sistemului nervos uman. Semnalul declanșa o reacție somatică de panică. Pur și simplu anihila procesul gândirii. Provoca vibrația creierului și a sistemului auditiv, creând o migrenă instantanee delirantă. Slăbea mușchii sfincterului, distrugând controlul asupra vezicii și a rectului.

Era arma de control asupra gloatelor, folosită de forțele americane în America Latină. Trâmbițată ca fiind nepericuloasă și umană, de către Statele Unite, demascată ca fiind un afront adus demnității umane de către mass-

media din Europa, care prezenta cu satisfacție imagini ale nefericiților latino-americani ținându-se de pântece, ridicându-și capetele și scoțând zbierete de agonie ca niște animale.

Bobby însuși împărtășise adesea această indignare generală, dar acum, îngrozit și înfuriat cum era, duhnind a excremente și vărsătură, cu spatele lipit de zidul ambasadei și cu degetele vârâte adânc în urechi, era o cu totul altă poveste.

„ACTIVAȚI DISRUPTOARELE NEURONICE!”

Disruptoarele acționau direcțional, dar era inevitabil să nu aibă un ușor efect de contracurent și cu toate că-și ținea degetele în urechi, Bobby resimți o vibrație groaznică, de parcă ar fi avut în cap un perforator pneumatic miniatural. Se pomeni lipindu-se din ce în ce mai tare de peretele clădirii, luptând împotriva impulsului de a ceda și a o lua la fugă. Își simțea măruntaiele ca o gelatină tremurândă și trebui să facă un efort imens ca să nu se scape în pantaloni.

Toată treaba nu a durat mai mult de cinci minute, dar parcă trecuseră ore întregi. Oamenii din jurul său cădeau în genunchi. Unii aveau pete umede în jurul pântecelor. Ce se putuse întâmpla dincolo de zid, unde mulțimea primise din plin semnalul acustic, era greu de imaginat.

„DEZACTIVAȚI DISRUPTOARELE

NEURONICE!”

Și dintr-o dată, totul se sfârși.

Durerea de cap dispăruse, ca și nevoia urgentă de a fugi ori încotro. Intestinele îi reveniră la starea normală, dispărându-i și nevoia de a urina.

Și mai ales, se lăsase o stranie liniște. Nu se mai auzeau zgomotele mulțimii. Proiectilele cu rahat nu mai zburau peste zid. Oamenii din jur rămăseseră năuciți, plini de mizerie pe haine, aruncând priviri piezișe și furișate unii către ceilalți.

Una din santinelele de la poartă dezactiva sarcina electrică. Un sergent ordonă formarea a două șiruri perfect aliniate de soldați. Poarta se deschise și cele două rânduri de pușcași ieșiră afară ca să restabilească cordonul de protecție.

„PĂRĂSIREA COMPLEXULUI SE POATE FACE ÎN SIGURANȚĂ”, glăsui prin intermediul portavocei ofițerul de marină. „VĂ RUGAM, PROCEDAȚI ÎN MOD ORDONAT! NU UITAȚI – SUNTEȚI *AMERICANI!”*

Și într-adevăr, oamenii care cu numai câteva minute în urmă alergau de colo-colo țipând înfricoșați, s-au așezat ascultători și politicoși într-o coloană aproximativ pe trei rânduri, părăsind în liniște curtea, ieșind pe poarta principală fără ghionturi și îmbrânceli.

Bobby rămase o clipă în mijlocul străzii,

trecând în revistă dezastrul și încercând să-și ordoneze sentimentele.

Rigola și trotuarele erau acoperite cu fel de fel de rămășițe – pancarte, lozinci, catapulte, găleți răsturnate, o efigie a Unchiului Sam zdrobită în picioare, bălțoace de urină, pietre, cărămizi, sticle sparte.

Se înfioră imaginându-și cam ce se putuse întâmpla aici cu numai câteva minute în urmă, cu miile de oameni apucându-se cu mâinile de capetele bubuind de durere, urinând și defecând în pantaloni, luând-o la goană cuprinși de o panică animalică, întocmai ca latino-americanii pe care-i văzuse de nenumărate ori la televizor.

Traversă strada și se îndreptă spre stația de metrou Place de la Concorde, trecând pe lângă șirul de pușcași ai marinei, care priveau fix undeva înainte, cu armele M-86 în poziție relaxată pe umăr.

Se opri în loc. Aruncă o privire în urma sa, la fațada Ambasadei Americane.

Era acoperită cu o crustă de sânge și excremente.

Așa cum era și el.

Dar nu se simțea deloc dezonorat.

Pentru că, în ciuda tuturor evenimentelor, avea în buzunar pașaportul american și în ciuda teribilei provocări, niciun pușcaș american nu deschisese focul și niciun

manifestant nu-și pierduse viața.

Iar drapelul american continua să fluture deasupra ambasadei mânjite de sânge și rahat, transformând chiar și aceste mizerii într-un însemn de onoare.

Carson candidează pentru Senat

Domnul Harry B. Carson, membru al Camerei Reprezentanților, și-a anunțat astăzi depunerea candidaturii pentru Senatul Statelor Unite din partea Partidului Republican și formarea unui comitet pentru campania senatorială.

Liderii partidului nu se așteaptă la vreo opoziție serioasă în privința nominalizării popularului congresman din Dallas, care și-a câștigat un important capital politic prin promovarea în Cameră a Legii Naționalizării. Liderii Partidului Democrat din Texas au refuzat să comenteze știrea, dar fețele posomorâte de la sediul partidului vorbesc de la sine. Un sondaj preliminar telefonic îl situează pe Carson cu un avantaj de 27 de procente față de cel mai puternic contracandidat posibil din partea democraților.

Dallas Straight Shooter

— Și ce facem acum, așteptăm *la infinit?* oftă Frania.

Sonia îi aruncă o privire lui Jerry, care-și

împungea cu furculița *pâté*-ul pe jumătate mâncat, privind în gol.

— Să încep, Jerry? spuse ea.

— Ce?

— Să aduc somonul?

— Doamne, cum de vă mai puteți gândi la mâncare în asemenea momente? replică Jerry iritat.

Sonia sălță din umeri:

— A trecut deja o oră de când așteptăm. N-avem decât să stăm și să ne uităm unul la celălalt sau să mâncăm. Ce altceva putem face?

Când Bobby n-a apărut la timp pentru cină, ea a așteptat zece minute și apoi, supărată, a servit *pâté de canard,* lăsându-i farfuria goală. N-avea decât să piardă antreul, asta o să-l învețe minte pentru altă dată.

Cincisprezece minute mai târziu, Bobby tot nu apăruse și supărarea s-a transformat în îngrijorare. Acum trecuse într-o dispoziție sufletească îndărătnică, în care paranoia se împletea cu supărarea. Inima ei de mamă era plină de fantasme teribile despre ce i s-ar fi putut întâmpla lui Bobby, dar dacă *nu* i se întâmplase nimic care să-i justifice acest Comportament, atunci va avea ea grijă să își dorească să i se fi întâmplat, când va ajunge în sfârșit acasă!

— Credeam că acum, când tu și Pașikov ați reușit în cele din urmă să duceți la bun sfârșit

lovitura voastră de bursă, o să începi și tu să te mai gândești la propria-ți familie! replică Jerry.

— Oh, nu, te rog, nu începe iar! oftă Sonia.

— Ba da, am să încep! Sau așa ceva nu i se poate pretinde directorului-adjunct al departamentului de strategie economică de la Red Star, S.A.?

— Eu mă duc să aduc somonul! îl înștiință ea și părăsi încăperea cu pași apăsați, intră în bucătărie, fixă cuptorul cu microunde la două minute de reîncălzire și apăsă furioasă butonul de pornire.

Scena se repeta de două săptămâni. Kaminev îi legase prin jurământ să păstreze secretul, iar Ilya o lămurise că asta se referea în mod special la soțul american al Soniei...

Împreună cu Ilya, lucraseră zile în șir, până seara târziu, analizând pachetele de acțiuni ale fiecărei companii europene în care Red Star deținea o cotă-parte, întocmind teancuri de prognoze asupra impactului economic și lucrând în cea mai mare parte a cazurilor singuri, ca să minimizeze posibilitățile de scurgere a informațiilor din partea angajaților, dintre care unii s-ar fi putut să înceapă să comercializeze opțiuni pe cont propriu, dacă ar fi știut ce urmează să se întâmple. Fusese o muncă epuizantă, dar captivantă și într-un fel o binevenită evadare de la nesfârșitele văicăreli ale lui Jerry.

Cel puțin după cele spuse de el, Boris Velnikov, inginerul-șef al proiectului pe care Uniunea Sovietică îl impusese Agenției Spațiale Europene, nu era decât un birocrat care de ani de zile nu mai lucrase în execuție și care în schimb era un rus șovin, afișând un dispreț nedisimulat față de americani.

Jerry fusese exclus de la reuniunile hotărâtoare, nu i s-au mai repartizat oameni în subordine iar accesul său la registrele de memorie ale computerului principal al proiectului fusese limitat la ceea ce Velnikov considerase a fi relevant pentru „proiectarea sistemului de manevrare”. Plângerile adresate vechiului său prieten Corneau nu serviseră la nimic iar Emil Lourade nici măcar nu-i mai răspundea la telefon.

Când Sonia, reușea să ajungă la timp acasă pentru cină, era nevoită să îndure nesfârșitele tirade împotriva lui Velnikov, iar când nu reușea, avea de suportat reproșurile privind faptul că-și neglijează propria familie.

Ajunsese până acolo încât începuse să prefere să ia masa cu Ilya, după terminarea lucrului, chiar și atunci când terminau îndeajuns de devreme ca să ajungă acasă la o oră potrivită pentru a Cina cu Jerry și copiii.

Sonia era obligată să-și țină gura și să suporte. Ea a reușit să nu reacționeze nici atunci când Jerry începuse să insinueze că

seriile petrecute cu Ilya Pașikov probabil că nu erau dedicate exclusiv afacerilor.

Singurul lucru care îi menținea moralul era munca însăși.

Dincolo de epuizare, era bucuria. O bucurie provocată de faptul că, în sfârșit, lucra cu întreaga ei energie pentru ceva cu adevărat important, ceva care afecta destinul companiei ei precum și al țării.

Din toate calculele, scenariul cel mai optimist reieșea la fel – Red Star, S.A. avea să piardă în jur de 18 procente din profitul net, indiferent ce ar fi făcut. Numai că, pe termen lung, se întrevedea o cale de ieșire favorabilă din situație.

Kaminev a început să vândă acțiuni ale companiilor care erau amenințate cu falimentul în urma exproprierilor investițiilor lor în Statele Unite, în pachete de valori modeste, prin intermediul a zeci de companii-fantomă, răspândite în toată rețeaua mondială a burselor de schimb. Când acțiunile au scăzut sub un nivel de preț predeterminat, au cumpărat cantități masive de opțiuni de cumpărare, asigurând menținerea prețului stocului de bază, ceea ce le-a permis să vândă alte acțiuni și să cumpere opțiuni de vânzare ieftine, diminuându-și în mod treptat pachetele de acțiuni deținute pe măsură ce prețurile coborau într-o manieră controlată. Nu era o variantă

câștigătoare, dar toate modelele obținute pe calculator demonstrau că acesta era scenariul care minimiza pagubele.

Red Star mai deținea acțiuni în multe companii care aveau să supraviețuiască exproprierilor și a vândut pachete masive, făcând astfel ca prețurile să scadă prematur către ceea ce modelele prognozau a fi profitul lor de după expropriere. Când „joia yankeilor” a explodat și bursele europene, cuprinse de panică, au aruncat 30 de procente din valoarea lor, Red Star scăpase deja de toate acțiunile deținute în companiile care urmau să fie falimentate, precum și de o mare parte din acțiunile pe care le deținuseră în acelea care, după prognozele pe computer, urmau să supraviețuiască.

La spartul târgului, când vânzătorii erau de zece ori mai mulți decât cumpărătorii, indiferent de preț, Red Star se găsea pe un munte de bani, pe care i-a folosit în cea mai mare parte cumpărând pachete uriașe de acțiuni în societățile cu șanse de redresare.

Companii ale căror cotații la bursă fuseseră coborâte de însăși Red Star până la valoarea lor intrinsecă de după expropriere, *înainte* ca panica să le aducă și mai jos. Ceea ce nu numai că i-a lăsat descoperiți ca pe niște răufăcători, la un nivel al prețurilor scăzut în mod artificial, dar a dat ocazia Moscovei să anunțe cu mare

pompă, după aceea, că procedase la susținerea burselor în interesul solidarității europene.

Când ceața s-a risipit, Red Star își vânduse acțiunile deținute la companiile falimentare cu o pierdere netă de 22 de procente, în schimb își crescuse considerabil numărul acțiunilor în companiile supraviețuitoare, cumpărate la prețurile reduse din perioada de panică, prețuri deja aflate în creștere. În plus, Uniunea Sovietică ieșise la suprafață mirosind ca un trandafir politic.

Operațiunile comerciale legate de „joia yankeilor” s-au prelungit până seara târziu, iar Sonia și Ilya au desfăcut o ladă de vodcă pentru a sărbători evenimentul împreună cu membrii personalului, așa încât Sonia a ajuns acasă abia după trei dimineața, triumfătoare, într-o stare psihică la care contribuiseră euforia, oboseala și o anumită cantitate de vodcă, și a fost surprinsă și totodată încântată Să-l găsească pe Jerry în pat, dar încă așteptând-o. Acum în sfârșit, putea să-i spună tot adevărul și să limpezească atmosfera dintre ei, un final perfect pentru o zi perfectă.

Numai că Jerry se afla într-o dispoziție și mai mizerabilă ca de obicei:

— Unde mama dracului ai fost? a întrebat-o el, în loc de salut.

— La birou, bineînțeles, a răspuns Sonia calmă. Ce zi!

— Zi? a răbufnit Jerry. Dar e aproape patru dimineața! Ia spune, ce-ați făcut tu și cu Pașikov până acum?

— Am sărbătorit cu angajații, i-a spus Sonia, începând să se dezbrace. N-ai ascultat știrile?

— Ei, cum puteam să le ratez? spuse Jerry pe un ton amar. Toată ziulica am înghițit la rahați pe chestia asta. Și colac peste pupăză, mai îmi vii acasă și pe șapte cărări, la orele mici ale dimineții!

Sonia și-a descălțat pantofii, și-a scos bluza, și-a lăsat fusta să alunece jos și s-a cuibărit la pieptul lui.

— Bietul Jerry, a gângurit ea, aruncându-și brațul peste umerii lui. Nu mai fi îngrijorat, lucrurile au căpătat o turnură favorabilă de care nici nu putem încă să ne dăm seama...

— Ești beată! a mârâit Jerry, împingând-o de lângă el.

— Poate că am băut câteva păhărele în plus, recunoscu ea. Dar crede-mă, le-am meritat.

— Cu alte cuvinte, tu și cu Ilya v-ați făcut de cap împreună.

— Fii serios, Jerry, n-a fost decât o mică agapă de birou! Ca să sărbătorim!

— Bursa s-a prăbușit, iar tu și cu șeful tău n-ați găsit altceva mai bun de făcut decât să sărbătoriți?

Am dat lovitura ca niște gangsteri! a exclamat Sonia. De ce nu mă lași să-ți spun?

— Ce să-mi spui?

— Tot ce ne-am străduit din greu, Ilya și cu mine, să ducem la bun sfârșit în tot acest timp!

— În afară de mica voastră futariseală?

— Te rog să încetezi, Jerry, știi foarte bine că e absurd, vreau să-ți spun de ce a trebuit să petrec atâtea ore în plus la serviciu.

— Păi atunci, spune-mi, a spus Jerry pus pe harță, încrucișându-și brațele pe piept și privind-o cu suspiciune, de parcă ar fi fost un anchetator KGB dintr-un film istoric de trei lulele.

Așa că, i-a povestit. Dar când a terminat, expresia feței nu i s-a îmblânzit deloc. Ba, dimpotrivă, arăta chiar mai furios.

— Și în tot acest timp, n-ai suflat nicio vorbuliță măcar... a spus el rar, cu o voce încordată.

— N-am putut, Jerry, așa mi se ordonase, și apoi...

— Și ai preferat să mă lași să fierb în suc propriu, închipuindu-mi tot felul de chestii între tine și Pașikov...

— ...ai fi putut să dai totul în vileag.

— Să dau totul în vileag? Și ce ți-ai închipuit că am să fac? C-am să mă duc la CIA să le dau raportul? Să ipotechez apartamentul ca să cumpăr niscaiva opțiuni, sau cum dracu le-o fi zicând? Chiar ai crezut că cu dau măcar două parale pe tot rahatul ăsta?

— Atunci de ce ești atât de supărat, Jerry? a întrebat Sonia pe un ton conciliant.

Furia lui Jerry s-a preschimbat subit într-o mohorală mocnită.

— Pentru că propria mea soție nu are încredere în mine, spuse ei cu voce înceată. Pentru că loialitatea ta față de Red Star a fost mai importantă decât fidelitatea față de mine...

— Of, Jerry, Jerry, a gângurit Sonia, încercând să se aproprie de el.

Dar Jerry a respins-o.

— Nu în seara asta, draga mea, spuse el sarcastic. Tu ești pilită iar pe mine mă doare capul.

Și s-a răsucit într-o parte, cu spatele la ea.

Și de atunci, ei doi nu au mai făcut dragoste.

Jerry Red ședea la masă, rumegându-și furia. Ce mai săptămână se dovedise a fi și asta! În timp ce Sonia aranja astfel ploile încât sovieticii să acționeze în siguranță în domeniul speculațiilor de bursă, Velnikov s-a folosit de toată mizeria care înconjura tot ce era american la ora aceea, ca să-l constrângă pe Corneau să numească un inginer-șef al sistemului de manevrare, direct deasupra lui Jerry.

— Cred că-ți dai seama de sentimentele lui Boris, *n'est-ce pas?* spusese Patrice cu o ușoară înălțare a umerilor când, în cele din urmă, l-a

chemat pe Jerry în biroul său. Situația se prezintă astfel: el este inginerul-șef al proiectului, iar tu ești inginerul ale cărui planuri inițiale au constituit cadrul general al întregului proiect. Puterea e în mâinile lui, dar nu are prestigiul profesional, în timp ce tu ești, ca să spunem așa, „bătrânul înțelept”, „eminența cenușie”. În ceea ce îl privește, este foarte natural să vrea să te știe cât mai în afara circuitului posibil…

— Dar cu sentimentele mele, cum rămâne, Patrice? a întrebat Jerry.

— Îmi dau seama că nu-ți vine deloc ușor, Jerry. Dar, la urma urmei, ne aflăm abia într-o fază organizatorică timpurile, în care și așa ai avea foarte puțin de făcut. De îndată ce vom trece însă în proiectarea propriu-zisă, lucrurile se vor schimba foarte mult.

— Se vor schimba oare, Patrice?

— *Bien sûr!*

— Cu un inginer-șef al sistemului de manevrare deasupra mea?

— A, dar uiți că această denumire de proiectant-consultant al sistemului de manevrare este o pură ficțiune! De îndată ce proiectul va intra cu adevărat pe rol, vei lucra direct cu mine, și în toate problemele.

— Și Velnikov va fi de acord cu asta?

— Eu sunt la conducerea acestui proiect, nu Boris Velnikov, a accentuat Corneau, parcă un

pic cam fals. O fi având el relații, cum se spune la Moscova, dar eu sunt directorul proiectului. (Și-a țuguiat buzele.) Și totuși... a adăugat el îngândurat.

— Și totuși?...

Corneau a săltat din umeri.

— Cu toate că, din cauza neplăcerilor provocate de americani, presiunile politice care se fac asupră mea, de a accepta exigențele lui Velnikov în această privință, vor deveni greu de suportat. *Peut-être*, cel mai înțelept ar fi să i-o luăm înainte, *n'est-ce pas?* a spus el, făcându-i lui Jerry favoarea unui mic zâmbet sardonic. Să te dai *tu* însuți la o parte, pentru binele proiectului, și să ne asigurăm că toată lumea va fi înștiințată despre asta...

— Excelent! făcu Jerry. Tocmai mi-ai dat un cuțit și mi-ai cerut să-mi tai singur gâtul.

— Nu-i chiar așa, Jerry, a spus Corneau posomorât. Îmi pare rău dacă asta simți tu.

Cel puțin mai gândește-te.

Și a lăsat lucrurile așa, în suspensie. Iar Jerry se gândise. O dată, de două ori, de mai multe ori.

Acesta era genul de politică birocratică pe care o ura cel mai mult și la care Sonia era tare pricepută. Dar, din cauza felului cum evoluase relația lor, nici măcar nu-i pomenise despre asta. Avea sentimentul că știe ce va spune ea: lasă-te în voia soartei, acoperă-ți curul

birocratic și încearcă cel puțin să te alegi cu câteva aprecieri favorabile în nenorocita aia de caracterizare.

Sau, și mai rău, după cât erau de bine văzuți ea și Pașikov la Moscova în urma marii lor lovituri de bursă, ea ar fi putut să încerce să treacă peste Velnikov și să ceară celor de la Red Star să exercite presiuni asupra lui ca să-și retragă pretențiile. Numai că asta ar fi însemnat să apeleze la „băiatul de aur”, drept răsplată pentru ceea ce Jerry nu a vrut să ia în considerație, căci în timp ce rațiunea îi spunea că ideea că ea îl înșală cu Pașikov este pură paranoia, gândul de a-i cere un cât de mic serviciu nemernicului ăla îi întorcea stomacul pe dos și îi făcea sângele să-i fiarbă.

Iar acum, în seara asta, chestia cu Bobby…

Sonia își făcu apariția din bucătărie cu o figură posacă, purtând în mâini tava mare de lemn, pe care se afla un castron cu bucăți de somon fripte și cartof copți, și un bol cu sos *hollandaise.* Puse tava pe masă și împărți somonul și cartofii în trei lăsând goală farfuria lui Bobby.

Pe unde dracu *umbla* el acum? Pur și simplu, nu-i stătea în obicei lui Bobby să întârzie la cină în halul ăsta. „Și i-am spus să nu plece de acasă, cu toate aceste antiamericanisme.”

— Vai, mamă, dar peștele ăsta e uscat-iască! se văită Frania.

— Păi atunci mai pune niște sos...

Ușa apartamentului se deschise și apoi se închise cu un bufnet. După care Bobby străbătu holul și-și făcu intrarea în sufragerie.

— Bobby! exclamă Sonia.

Bobby rămase pe loc, îmbrăcat cum. Era numai în cămașă. Avea pantalonii acoperiți cu o crustă uscată din ceva ce părea a fi rahat, iar în partea stângă părul era lipit de pielea capului din același motiv, mai avea o pată și pe frunte, iar pantofii îi erau mânjiți de ceva care semăna foarte mult cu vomitătură uscată.

— Unde dracu ai fost, Bobby? îl întrebă Jerry. Și ce Dumnezeu ți s-a întâmplat?

Bobby zâmbi către el prostește. Scoase ceva din buzunarul de la spate al pantalonilor și-l ridică ca pe un talisman protector.

— Am... ăăă... am fost la Ambasada Americană să-mi iau pașaportul, spuse el. M-a... ăăă... prins acolo demonstrația aceea...

— Cum adică, ai fost în răzmerița aia de la Ambasada Americană? strigă Sonia, încă nehotărâtă dacă trebuia să fie furioasă sau să se simtă ușurată.

— Ce răzmeriță? spuse Jerry.

— N-ai văzut...

— La Ambasada Americană a avut loc o demonstrație pașnică, interveni Frania, dar nemernicii de gringos au declanșat

disruptoarele neuronice și au transformat-o într-o...

— Asta-i o minciună! țipă Bobby. Au atacat zidul, au aruncat cu sânge, rahat și cu pietre, iar pușcașii au fost nevoiți să...

— Am văzut la televizor!

— Iar eu am fost *acolo,* pe câtă vreme tu n-ai fost!

— Și pariez că ai fost încântat!

— Ia mai terminați voi doi! strigă Sonia. Robert, imediat te duci și-ți faci duș! Discutăm după ce-ai să arăți omenește!

— Păi, asta o să dureze cam un secol!

— Frania, destul, spuse Sonia supărată. Ori încetezi și-ți termini mâncarea, ori te duci în camera ta!

Trecură zece minute încordate în sufragerie, timp în care Bobby își făcea baie. Frania mânca în tăcere, iar Sonia își ciugulea nerăbdătoare porția, fără să vorbească, păstrând-o în mod evident pentru Bobby.

Jerry nici nu se deranjă cu mâncarea sa, așteptând îngrozit să vadă ce-o să se întâmple.

În sfârșit, Bobby reveni în sufragerie, îmbrăcat într-un tricou, blugi și bătrâna și terfelita lui geacă Dodgers, cu părul încă umed și dezordonat, dar triumfător și cu o atitudine sfidătoare.

— Bob, va trebui să dai niște explicații, spuse

Jerry repede, înainte ca Sonia să apuce să deschidă gura și înainte ca Bobby să aibă timp să se așeze pe scaun. Ți s-a spus să nu te îndepărtezi de casă!

— Dar era vorba de ceva *important,* tată, spuse Bobby în timp ce lua loc. *Trebuia* să mă duc să-mi iau pașaportul, în fond, săptămâna viitoare plec în America, și...

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva în momentul ăsta! veni imediat replica Soniei.

— *Cum?* țipă Bobby.

— Misiunea rusă de la ONU a fost devastată de vandali! Americanii au trecut Battlestar America în stare de alertă. Senatorii au început să ceară cu glas tare acapararea insulelor Bermude, Cayenne, Martinica și Curaçao, în baza doctrinei Monroe! Însuși președintele american s-a referit la intenția de a anexa Baja California.[57] Cele mai înverșunate elemente ale clasei conducătoare americane se folosesc de reacția antiamericană din Europa, pe care ei înșiși au provocat-o, ca să justifice declanșarea unei noi runde de agresiuni imperialiste!

— Și ce dacă? spuse Jerry. Ce are a face tot rahatul ăsta politic cu...

— Cum adică, și ce dacă? strigă Sonia. Întreaga țară a înnebunit! America este acum la fel de stabilă ca oricare din marionetele ei latino-americane. Nu ne putem trimite fiul într-

[57] Peninsula California (n. tr.).

un asemenea haos! Ar fi ca și cum... ca și cum, fără nicio teamă, l-am trimite să-și facă studiile la Madrid cu puțin înainte de izbucnirea războiului civil!

— Sau la Budapesta, cu puțin înainte ca Hrușciov să-și trimită tancurile să-i zdrobească pe luptătorii pentru libertate, replică furios Bobby. Sau la Kabal, înainte de a fi invadat de ruși?

— Bob! exclamă Jerry. Chiar nu puteți să nu mai amestecați politica în toată ciorba asta?

Sonia privi peste masă la fiul *ei*, simțindu-se lovită din plin de valul furiei lui și, ciudat totuși, simțindu-se cuprinsă de dragoste pentru el, cum stătea și o privea de sus, întorcându-i insultele politice ca un adult și ca un intelectual, de pe picior de egalitate.

— Nu, Jerry, Robert are dreptate, spuse ea, privind în continuare fix la Bobby. Aici e vorba numai de politică. Da, Bobby, Uniunea Sovietică a înfăptuit lucruri teribile în trecut, aceleași pe care America le face acum... Ai perfectă dreptate, să te lăsăm acum să pleci în America ar fi ca și cum te-am trimite la Budapesta sau Kabul în fața tancurilor sovietice!

— Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun, mamă!

— Știu că n-ai să mă crezi, dar *procedez* astfel pentru binele tău, Robert...

— M-ai mințit! țipă Bobby. N-ai avut niciodată intenția să mă lași să plec!

— Nu e adevărat, Bobby!

— Cum îți permiți să-i spui mamei tale că e mincinoasă? interveni Frania indignată.

— Cu tine n-a vorbit nimeni, așa că tacă-ți fleanca aia, țipă Bobby din rărunchi, roșu la față și cu ochii bulbucați, cu venele gâtului umflate în timp ce se ridică rapid în picioare și izbi cu pumnul în masă.

— Toți sunteți la fel! strigă el. Toți rușii – niște nenorociți de mincinoși! Sunteți în stare de orice ca să vă atingeți scopurile! Îi înșelați, îi furați, îi spionați, uneltiți și îi mințiți până și pe propriii voștri copii!

— Destul, Bobby! țipă Sonia. La urma urmei, sunt totuși mama ta și nu sunt obligată să ascult toate porcăriile astea imperialiste.

— Zău, mamă? sări Bobby cu gura la ea. Nu te-ai grozăvit chiar tu despre cum ați pus la cale marea voastră înșelătorie de la bursă? Halal membri ai Europei Comune! Abia ați intrat de o lună și deja i-ați tras pe sfoară pe toți! Și tu îi numești pe americani *imperialiști?*

— Cum îndrăznești…?

— Mi-am luat biletul și pașaportul, sunt american și mă voi duce în America, și niciun rusnac n-are să mă oprească! urlă Bobby, cu totul scăpat de sub control. După care părăsi încăperea, tunând și fulgerând.

— N-ai decât să te duci în America și să putrezești acolo cu toți mizerabilii ăia de gringos! strigă Frania în urma lui.

— Destul, Frania! strigă Jerry. Te rog să te duci în camera ta! Eu și cu mama ta avem ceva de discutat între patru ochi!

Astfel că Frania ieși, lăsând-o pe Sonia tremurând din cauza excesului de adrenalină, singură cu soțul ei, care o privea fix, cu o expresie de nepătruns pe față.

— Băiatul are dreptate, spuse Jerry cu o voce egală, străduindu-se să-și păstreze calmul. Ne-am dat cuvântul, Sonia. Este o chestiune de onoare.

— *Onoare,* se răsti Sonia. Și cu *datoria* cum rămâne? Cum rămâne cu datoria părinților față de copiii lor de a-i apăra de pericole și, atunci când e cazul, de ei înșiși? Chiar ești în stare să-ți trimiți copilul într-o situație atât de primejdioasă numai din cauza unui *cuvânt*?

— Depinde de cuvânt, replică Jerry.

— Stupidități phalocratice! exclamă Sonia furioasă. Pentru *așa ceva* ești în stare să-ți trimiți copilul într-un viespar?

Lui Jerry îi veni în minte imaginea lui Bobby, murdar și răvășit, dar ținându-și triumfător pașaportul american.

— Dacă acesta e prețul pe care trebuie să-l plătească pentru a deveni un adevărat bărbat,

da. Mai bine să înfrunte o primejdie, decât să renunțe la un vis.

— Haide, Jerry, fii serios!

Și Jerry își aminti de un alt tânăr care, demult, tare demult, avusese și el un vis, un tânăr care renunțase la tot ca să-și urmeze acel vis, așa cum își aminti și de fata care se aflase atunci alături de el, dându-i curajul să o facă.

— Parcă altădată gândeai altfel, Sonia, Spuse el încet. Nu-ți amintești de altcineva care a riscat totul pentru dragostea lui și visul pe care-l avea?

Privirea Soniei se înmuie:

— Ba da, Jerry, îmi amintesc, spuse ea și mâna ei se furișă înspre a lui, peste tăblia mesei. Ai fost foarte curajos și îmi amintesc. Dar acum e altă situație...

Jerry nu era tocmai pregătit să primească mâna întinsă de ea.

— Poate că visele diferă, pentru că sunt ale copiilor noștri, nu ale noastre, dar curajul de a le urma rămâne întotdeauna același...

— Jerry...

— Eu am avut un vis pe care toți îmi spuneau că n-am să mi-l văd niciodată împlinit, și dacă nu aș fi ales visul în locul propriei mele siguranțe, nu m-aș mai fi aflat acum aici, implorându-te să-i dai fiului nostru șansa să-și urmeze *propriul* său vis.

Mâna Soniei se retrase:

— Și dacă nu sunt de acord? spuse ea.

Jerry reflectă asupra spuselor ei. Se gândi la cei douăzeci de ani de căsnicie. Se gândi la chinurile și înfrângerile pe care le îndurase. Se gândi la Rob Post, care între timp murise, cu toate visurile sale neîmplinite. Și se mai gândi la Bobby, stând acolo cu pașaportul în mână; acoperit de sânge, rahat și vomitătură, dar neînfrânt totuși.

Oftă. Își întări inima. Căci și de data asta avea nevoie de curaj, nu pentru el, ci pentru fiul său.

— Dacă nu vei fi de acord, Sonia, voi fi. Nevoit să-l duc mâine la Ambasada Americană și să-l las în grija lor. Are dreptul la cetățenie americană și i-o voi acorda. Și îl vor găzdui la ambasadă până când va veni vremea să se se urce în avion.

— Dacă faci asta, Jerry, mă despart de tine, izbucni Sonia.

— Tu mă împingi la asta, și nici c-o să-mi pese, replică Jerry fără să stea pe gânduri.

— Asta e șantaj.

— Spune-i cum. Vrei.

Se uitară unul la altul, preț de un lung și apăsător moment.

În cele din urmă, Sonia oftă:

— Pe perioada verii, fie. Dar între timp, se va înscrie la Sorbona. Iar la toamnă, se va întoarce acasă.

— Asta va depinde de el, nu crezi? spuse

Jerry.

— Ori se înscrie la Sorbona, ori nu pleacă de acasă fără permisiunea mea, zise Sonia cu răceală.

— Da’ greu te mai lași convinsă.

— Nici cu tine nu mi-e rușine, Jerry.

— Eu am învățat la o școală dură.

— *Moi aussi, Jerry, moi aussi.*

Spunând acestea, ea se ridică de la masă și-l lăsă singur în camera goală, alături de cina demult compromisă.

Noi violențe anti-americane în Baja

O gloată de aproximativ o sută de mexicani, aflați în mod vădit sub influența alcoolului și a drogurilor, au invadat astăzi artera comercială Sunshine Plaza din Tijuana, producând tulburări și provocând pagube materiale înainte de a fi evacuați cu forța de către trupele de securitate americane.

„Poliția din Tijuana nu mișcă un deget în această privință” s-a plâns plin de indignare Elton Javis, administratorul pieței. „Dacă autoritățile mexicane refuză să asigure protecția proprietăților americane, poate că a sosit momentul pentru californienii din Baja să aibă un guvern care s-o facă.”

Los Angeles Times

— Ce se întâmplă cu tine, Sonia? se interesă Ilya Pașikov. De câteva zile, te învârți pe aici ca un personaj din Dostoievski. Ce e cu fața asta posomorâtă și cu privirea asta pierdută?

— Scuză-mă, Ilya, bâigui Sonia. Știu că n-am prea făcut mare lucru în ultimul timp, dar lasă-mă câteva zile și am să scap eu și de asta...

Ilya săltă din umeri:

— De ce nu? spuse el cu un zâmbet cald. Dacă vrei, ia-ți o săptămână întreagă. După ultima lună, cine ar putea să spună că nu meritățm? Și, după ce te întorci, ai putea să-mi ții și mie locul, știi, am o prietenă în Antibes care se plânge că nu-i mai acord atenție...

— O vacanță? spuse Soma oarecum surprinsă. Așa, pur și simplu?

Când Ilya o chemase în biroul lui, ea se așteptase la o mustruluială zdravănă, căci: Știa foarte bine că, de la confruntarea aceea îngrozitoare cu Jerry, nu lucrase cu niciun spor. Se târa în birou, trântea ușa în urma ei, frunzărea la întâmplare hârtiile, bea nenumărate cești cu cafea, evita să se ocupe de ceva care putea fi amânat, nu începea nimic și-și petrecea cea mai mare parte a timpului cugetând la cele întâmplate.

Nu atât la faptul că Jerry își impusese, în cele din urmă, punctul de vedere, cât la felul cum o făcuse și într-adevăr, dacă era să fie cinstită cu ea însăși, și la modul cum ea însăși încercase

să-și impună părerile asupra lui.

„Dacă faci asta, Jerry, mă despart de tine!”

„Tu mă împingi la asta și nici c-o să-mi pese!”

Nu se știe care înțelept din popor spusese odată că „politica trebuie să se oprească la ușa dormitorului”.

Dar, indiferent cine o fi spus-o, de bună seamă că nu trăsese cu ochiul la dormitorul *ei* în săptămânile din urmă! După aproape douăzeci de ani de căsnicie, e greu să mai pretinzi aceeași pasiune înflăcărată de la începuturi; Dar ăsta nu e un motiv ca mariajul să alunece către o stare asemănătoare unui „război rece”.

Erau foarte politicoși unul cu altul, parcă prea politicoși, dar ei îi pierise curajul să întindă mâna și să spargă gheața, de teamă că va fi respinsă și, probabil, la fel simțea și el. Nu exista decât o singură cale de vindecare a rănii deschise în căsnicia lor de acele cuvinte îngrozitoare, dar se părea că rana însăși îi împiedica să se atingă, absența contactului sexual părea să se alimenteze singură, rana încuraja însingurarea, însingurarea agrava rana, încordarea evoluând către ceva mult prea complex și întortocheat pentru a-și mai găsi o rezolvare simplă și directă printr-un act sexual sănătos și nesofisticat...

Cannes? Ibiza? Creta?

— Poftim?

— Unde ai de gând să mergi, Sonia?

— Să merg?

În vacanță! exclamă Ilya. După cum arăți, deja te afli la mii de kilometri depărtare de aici!

— Iartă-mă, Ilya, bâigui Sonia. Nu cred că e momentul potrivit pentru mine să merg în vacanță.

— Și de ce nu? Și așa nu faci mare lucru pe aici!

Când a pronunțat aceste cuvinte, vocea lui Ilya nu conținea nicio undă de critică, numai obișnuitul său ton nonșalant și zeflemist, și când se scuturã de starea de panică în care căzuse și îl privi mai cu atenție, își dădu seama că dincolo de acest ton se afla o îngrijorare caldă și sinceră. Se simți cuprinsă de un val de emoție în timp ce privea în ochii lui albaștri și cinstiți, un fel de dor pe care nu-l putea deloc defini.

— Nu pot să plec și să-i las pe Jerry și pe copii în clipa asta, Ilya, spuse ea evaziv, întrebându-se de ce nu putea să-l privească în ochi.

Ilya se aplecă peste birou, înspre ea.

— Ai necazuri acasă? spuse el cu blândețe. Despre asta era vorba?

Sonia încuviință cu o mișcare repezită a capului.

— Vrei să-mi vorbești despre asta?

— Of, Ilya, oftă ea, nu pot...

— Ba bineînțeles că poți, spuse Ilya. Păi

atunci, pentru ce mai sunt buni prietenii?

De data aceasta Sonia reuși să-și ridice privirea și să se uite deschis în ochii lui. Costumul de culoarea mușstarului, croit fără reproș, trăsăturile romantice de tătar, părul lung, auriu și drept – seducătorul perfect și lipsit de scrupule. Dar în spatele și dedesubtul acestor aparențe mai era ceva, acel ceva la care, își dădea seama, rezona acum.

Ilya Sergheiovici Pașikov *era* prietenul ei. Probabil, singurul prieten adevărat pe care îl avea.

Ilya se ridică de la biroul lui, se duse la ușă și o încuie pe dinăuntru.

— Ilya! Ce-ai de gând să faci?!

— Să încalc regulamentul, spuse el. Dacă nu mă pârăști, n-am să te pârăsc nici eu.

Se întoarse la birou și deschise un sertar de unde scoase două păhărele și o sticlă de vodcă.

Așa cum glăsuiește străvechiul proverb ruso-american, „când se-ngroașă gluma, cel mai bun lucru e să tragi la măsea.”

Ilya se duse cu vodca la canapea, se așeză în marginea din stânga și bătu cu palma locul de lângă el.

— Haide, Sonia, să bem câteva păhărele și pe urmă îmi spui tot ce ai pe suflet.

Sonia se apropie, parcă fără voia ei. Ilya turnă vodcă în pahare și-i întinse unul din ele.

— Dă-l pe gât! îi porunci el.

Sonia dădu de dușcă lichidul călduț, înțepător și uleios și se strâmbă:

— E caldă, se plânse ea.

— Zău? făcu Ilya cercetându-și paharul. Îl dădu apoi peste cap, ca un mujic veritabil. Tii, știi că ai dreptate? constată el umplând din nou paharele. Ca să nu mai simțim gustul, trebuie să bem repede încă unul.

Sonia râse și bău și celălalt pahar. Ilya mai turnă un rând. Și apoi încă unul.

— Așadar, spuse el, care-i problema?

Un val abia simțit de căldură îi inundă Soniei mădularele, asemănătoare acelei ciudate epuizări mulțumitoare care se instala la capătul atâtor zile în care lucraseră împreună la rapoartele de impact și la analizele companiilor, senzația aceea de înmuiere a picioarelor, provocată de orele lungi de muncă grea și excitantă, sentimentul de camaraderie obosită care se instala după apusul soarelui, când ieșeau din birou clătinându-se amețit, mergând la cea mai apropiată braserie, pentru o sticlă de vin, o cină luată în grabă și o discuție mai curând inutilă despre munca de peste zi.

Fără să-și dea seama cum, vodca o transportă înapoi în acel loc și în acele clipe petrecute împreună cu Ilya, și începu să vorbească, dar nu despre dări de seamă și scenarii, ci despre Bobby și Jerry, și despre cele întâmplate în

acea seară îngrozitoare, cu aceeași ușurință de sfârșit de zi, cu detașarea unei destăinuiri făcute unui vechi prieten de încredere, unui coleg de serviciu, simțindu-se departe, tare departe de vrajba din propriul ei cămin.

La rândul său, Ilya asculta, vorbind puțin, dând din cap, legănându-și părul lung și auriu, umplând din nou paharele cu vodcă, atunci când se goleau. La un moment dat, Sonia se descotorosi de pantofi, apoi își îndoi picioarele sub ea pe canapea, iar camera începu să se învârtească un pic și se trezi aproape de el, cuibărită la adăpostul aurei sale liniștitoare, fără să se atingă dar, fizic vorbind, mai aproape, întrucâtva, decât fusese în pat față de Jerry în toate aceste săptămâni.

— Aa, dar te pedepsești, absolut nejustificat, Sonia cel puțin așa văd eu lucrurile, spuse Ilya expansiv, aplecându-se și el un pic mai aproape și părând a se undui în viziunea ei cam amețit, cu toate că era greu de spus dacă ea era cea cherchelită sau el, ori poate că amândoi împărtășeau aceeași stare de amețeală prietenească.

— Cum așa, Ilya? spuse Sonia, scrutând adâncurile ochilor lui albaștri și oarecum înroșiți.

Ilya ridică din umeri și procedând astfel reuși să se apropie și mai mult, astfel încât ea îi putu simți aroma emanată de trupul lui, compusă din

colonie, talc și respirație caldă, impregnată de parfumul de vodcă.

— Tu nu vrei cu adevărat să-ți părăsești soțul, nu-i așa? spuse el. Și nici el nu dorește într-adevăr să te lase, da?

— Cred că nu, spuse Sonia. Dar lucrurile între noi s-au stricat tare de tot, în ultima vreme...

Ilya se întinse și o bătu ușor pe mână. Pe neașteptate, se simți străbătută de un fior. Bărbatul acesta minunat, care cu alte femei era o adevărată caracatiță umană, chiar dacă agreabilă și deloc nepoftită, nu o atinsese niciodată *în felul acesta* până atunci.

— Săraca de tine, spuse el. Nu cumva, problema a fost că lucrurile nu au fost îndeajuns de... tari? rosti el tărăgănat.

— Vai, Ilya! țipă ea și îl îndepărtă împingându-l cu mâna ușor în piept, însoțindu-și gestul cu un mic chicot de fetiță.

Ilya își ridică brațele în sus, lăsându-se fără vlagă pe spătarul canapelei.

— Acum, serios vorbind, spuse el, n-aș zice că sunt vreun expert în problema discordiei maritale, mai ales că am rezistat până acum ispitelor și capcanelor fericirii conjugale – și, cu puțin noroc și cu ajutorul prietenelor mele, sper să mă mențin pe poziție. În orice caz, când e vorba de insatisfacțiile soțiilor altora, hai să spunem că nu sunt nefamiliarizat cu ceea ce americanii numesc „mâncărimea de după șapte

ani”, iar în cazul tău, mai bine de un deceniu și ceva, aș zice...

— ...chiar trebuie s-o spui, Ilya?

— Probabil că nu, recunoscu el. Dar, pe de altă parte, sunt îndeajuns de beat ca să las la o parte asemenea precauții, chiar dacă ele există, sau chiar dacă nu există, ca să spunem așa. Carevasăzică... Carevasăzică... (se scărpină pe după ceafă) Carevasăzică *ce?* Mă tem c-am uitat ce-am vrut să spun.

Sonia râse:

— După cât te cunosc, probabil că voiai să vorbești despre sex, spuse ea.

— Sex? A, da, fără îndoială că ai dreptate! Iată un subiect în privința căruia aș putea spune că am ceva experiență.

— Nu mai spune!

— Păi, bineînțeles că nu spun! Un gentleman nu povestește niciodată, să știi, și indiferent dacă sunt sau nu comunist, vreau să rămân un domn.

— Ce mai animal ești și tu, Ilya Sergheiovici! țipă Sonia.

— *Moi*? făcu Ilya cu trufie. Nici pomeneală! N-am făcut niciodată curte exagerată unei femei!

— Asta pentru că nu a fost nevoie să te obosești! spuse ea.

— Aa, dar nu-i adevărat, nu-i adevărat deloc! declară el.

— Serios? Dă-mi un exemplu.

— Păi, de exemplu, cu dumneata, Sonia Ivanovna.

— Cu mine? spuse Sonia cu o voce abia auzită.

Prin fața ochilor ei, particulele de praf pluteau, scânteind parcă. Un fior plăcut de teamă înmuguri în pieptul ei, împrăștiindu-se înspre stomac și apoi între coapse, unde se transformă într-o dogoare înșelătoare.

— De bună seamă că ai observat? spuse Ilya, îndreptându-se de spate cu un gest brusc, aplecându-se înainte și privind adânc, adânc în ochii ei.

— Ce să observ? șopti Sonia, apropiindu-se și ea.

Ilya privi pe furiș în jos, la porțiunea vizibil umflată a pantalonilor săi strâns croiți pe corp.

— Vai, Ilya, zău așa, spuse încet Sonia.

După care întinse mâna ca să-l împingă de lângă ea. Dar, când palma îi atinse pieptul, ceva, vreo festă a gravitației, ori poate vodca, sau Dumnezeu știe ce anume, o făcu să zăbovească acolo, simțindu-i bătăile inimii.

— Am avut cel puțin trei sute de femei, spuse Ilya continuând să privească în ochii ei. Am fost un stahanovist merituos al sexului. Mi-am îndeplinit planul cincinal de o sută de ori, ca un adevărat erou al muncii socialiste. Pentru mine actul sexual nu reprezintă mare lucru. Zbor din

floare în floare, ca să zic așa, plutind ca un fluture, înțepând ca o albină, cum ar spune yankeii. Dar dacă vrei să-ți spun adevărul, nu m-am culcat niciodată cu o femeie pe care s-o respect cu adevărat, așa cum te respect pe tine, buna și adevărata mea prietenă.

— Oh, Ilya, așa cum tot yankeii ar spune, ești atât de plin de rahat, încât îți iese prin urechi! spune Sonia și se pomeni punându-i și cealaltă mână pe umăr.

— Nu, nu, nu, e adevărul adevărat! declară el. Am muncit împreună, am mâncat împreună, am băut cot la cot, ne-am suportat unul altuia mirosurile oboselii. Am împărțit toate intimitățile, cu o singură excepție... așa că ce mai contează? Cine o să știe?

— Ilya Sergheiovici, ești beat de-a binelea!

— Da' nici cu tine nu mi-e rușine, Sonia Ivanovna.

— *Parcă pot să spun că nu-i așa?*

— Păi, atunci, ce facem, nu rezolvăm problema?

— Care problemă?

— Problema inevitabilului cosmic, spuse Ilya, trăgând-o în brațele sale, apăsându-și buzele de ale ei, vârându-i adânc limba în gura-i primitoare, terminându-și astfel de comunicat ideea.

Care să fie motivul recesiunii de pe *Wall*

Street? Opinia cea mai largă răspândită este că nu avem de-a face decât cu inevitabila absorbție a profiturilor de după marea creștere din timpul re-naționalizării. Dar dacă te uiți unde se îndreaptă toate lichiditățile retrase din burse, vei vedea că e vorba de o cu totul altă mâncare de pește, amigo. Investitorii instituționalizați, cu forțele împrospătate de profiturile obținute, s-au repezit asupra proprietăților funciare din Baja California, de parcă ar fi intrat zilele în sac, săltând prețurile de vânzare ale terenurilor până la punctul la care au mai rămas puține afaceri avantajoase de încheiat.

Cu toate acestea, investitorii cu spirit aventurier își mai pot investi banii cumpărând acțiuni ale băncilor regionale secundare. Cele principale s-au băgat în afaceri până la ochi, lăsând băncile mai puțin importante să acorde împrumuturi pentru plevușca speculanților întârziați de pe piața creditorilor. E adevărat, astfel de speculații seamănă cu echilibristica pe sârmă și nu sunt recomandate celor slabi de inimă.

Pentru investitorii conservatori, acțiunile în industria defensivă constituie în continuare plasamentul cel mai prudent, în special cele intermediate de principalele bănci californiene.

Știri de pe Wall Street

XIII

Când străvechiul camion care-l culese de pe drum părăsi orașul Boulder, ca să-și înceapă ascensiunea pe poalele acoperite de brazi ale Munților Stâncoși, Robert Reed începuse în sfârșit să simtă că se afla în America visurilor sale. Traversase, mergând cu autostopul înspre vest, cumpăna continentală a apelor, către legendara California, asemenea acelor beatnici, oakies și hippies din toate acele romane de demult pe care le devorase la Paris. În sfârșit, pornise la drum.

Lăsase în urma sa Denver, New Orléans, Chicago. Miami, Washington și New York, împreună cu zece zile îngrozitoare care îl lecuiseră de majoritatea ideilor preconcepute, inclusiv de planul inițial de a se folosi de permisul său Air America pentru a zbura din oraș în oraș, ca să ajungă să viziteze țara traversând-o în zig-zag pe măsură ce se apropia de Los Angeles.

New York-ul era așa cum îl înfățișau legendele, ba chiar mai rău. Sute de turnuri supra-înălțate, ridicându-se dintre ruinele colcăind de șobolani. Restaurantele elegante alături de tarabe pe trotuar, care vindeau ceva ce aducea suspect de mult cu kebab de șobolani. Statuia Libertății, unde erai trecut printr-o rețea de detectoare de metal și de

bombe, înainte să ți se dea voie să urci scara în spirală care ducea la coroană. *Empire State Building,* cu magnifica panoramă asupra orașului care ți se oferea de pe terasa clădirii, în contrast cu sutele de etaje pline de cămăruțe mizerabile și părăginite din care era alcătuit. *Central Park,* cu orășelele lui de corturi, patrulate de mașini blindate. Cerșetori și prostituate pe *Wall Street,* chiar în fața celebrei Burse.

Era un soi de caricatură politică vie și înfiorătoare, despre nedreptățile capitalismului american și, după o zi, o noapte albă și încă o zi de hoinăreală pe străzile sălbatice, Bobby se săturase până peste cap, așa încât s-a hotărât să plece de îndată de pe aeroportul *La Guardia,* spre Washington, cu un Boeing 767 obosit, căruia i s-a defectat, de altfel, unul din motoare pe timpul celor patruzeci și cinci de minute de zbor.

Viața la Washington nu era nici pe departe la fel de scumpă ca la New York. Centrul orașului era înconjurat de un lanț de hoteluri turistice, relativ ieftine și acceptabile, cu toate că întinderea mahalalelor periferice văzute din autobuz, la venirea de pe aeroport îi amintiră lui Bobby aglomerările de cocioabe care împrejmuiesc nu știu care sediu guvernamental din Africa, dacă nu chiar mai rău, fiind în orice caz cel puțin tot atât de înțesate de negri.

În schimb, capitala națiunii se orientase spre turism, singura sa industrie importantă, în afară de afacerea numită guvern, și toată putreziciunea de dincolo de Centrul strălucitor de alabastru era menținută la distanță de o armată de polițiști, aflați tot timpul la vedere și verificând actele de identitate ale oricui avea pielea de altă culoare decât albă și nu era îmbrăcat conform standardelor restrictive ale civilizației clasei mijlocii.

Centrul orașului fusese transformat într-un soi de Disneyland patriotard și Bobby, asemenea majorității celorlalți turiști, se înscrisese pentru un tur de două zile al orașului. Astfel, ghizii i-au dus până în vârful Monumentului Washington și înăuntrul Camerei Reprezentanților și Senatului. A văzut Memorialul Lincoln, Memorialul Jefferson, precum și Casa Albă. Apoi au fost conduși în goană prin Muzeul Smithsonian, Muzeul Aerospațial Național și Biblioteca Congresului, deși, nu se știe de ce, Pentagonul, Memorialul Vietnam și Monumentul Challenger nu fuseseră incluse în traseu.

În tot acest timp a fost nevoit să suporte cea mai înfiorătoare vorbărie șovină sforăitoare din partea echipei de ghizi, care dădeau impresia că citeau același scenariu, și probabil că asta și făceau.

Monumentul Washington a fost un pretext

pentru a li se aduce aminte turiștilor de avertismentele lui George Washington împotriva amestecului de sânge cu europenii decadenți. Statuia Iwo Jima a constituit prilejul de a se glorifica ceea ce Infanteria Marină era pregătită să întreprindă tocmai în acele momente în America de Sud. Muzeul Spațial Național devenise acum un monument al viziunii care pricopsise țara cu Battlestar America, ajunsă în situația de a-și semeți nasul la adresa unei lumi ostile.

Bobby nu putea fi decât grozav de bucuros că-și pusese pe el geaca Dodgers, căci oneștii cetățeni care-l însoțeau în acest tur sorbeau toate acele aiureli cu o lăcomie aprobatoare și coruri de diatribe la adresa rușilor cei răi și a japonezilor cei perfizi, pentru toată lumea de acolo fiind limpede că Europa vânduse civilizația democratică comuniștilor atei, că Europa Comună merita din plin lovitura economică pe care tocmai o primise drept pedeapsă pentru această trădare, că militarismul american era probabil „ultima speranță a omenirii” și, prin urmare, cel mai înțelept era să-și țină gura ferecată și să-și păstreze numai pentru el amănuntul nașterii sale în Europa.

Pe timpul nopții, Washington-ul era complet „mort”, iar ghizii le-au dat de înțeles că la fel puteau ajunge și cei care se aventurau dincolo

de zonele de siguranță, în căutare de distracții, astfel că Bobby își petrecuse cele două seri în camera sa de hotel, urmărind televiziunea americană, sau cel puțin atât cât a putut suporta din acest program.

A vizionat deci spectacole de varietăți, filmulețe porno cuminți, un serial nesfârșit cu episoade strecurate printre celelalte emisiuni, majoritatea tinzând să glorifice acțiunile militare din trecut ale americanilor, din timpul celui de-al doilea război mondial și al conflictelor din Coreea și Cuba, un musical idiot despre Teddy Roosevelt[58], un serial science-fiction cu niște extratereștri canibali care vorbeau cu un accent rusesc teatralizat și un medalion cinematografic dedicat lui Ronald Reagan.

Emisiunile de actualități erau și mai grețoase și mai înfricoșătoare. Dacă stăteai să urmărești reportajele și pe comentatori, în Europa se comiteau atrocități îngrozitoare împotriva cetățenilor americani. Uniunea Sovietică preluase deja controlul asupra Europei Comune, trupele americane îi băteau de le suna apa în cap pe membrii gherilelor din Venezuela și Argentina, iar mexicanii îi atacau cu brutalitate pe rezidenții americani din Baja California, căutând gâlceavă cu orice preț.

[58] Theodore Roosevelt (1858-1919) – al 26-lea președinte al Statelor Unite, între 1901-1909.

Întrucât guvernul mexican era și așa în mâinile unor marionete aservite Europei, se ajunsese la consensul că venise momentul aplicării doctrinei Monroe, și asta cât mai curând, în acest scop o forță maritimă de asalt aflându-se deja în formare la Miami și o alta la San Diego.

De la Washington, Bobby a luat avionul până la Orlando. Ajuns acolo, Bobby a aflat că Centrul Spațial Kennedy fusese interzis vizitării de către civili și era înconjurat de nesfârșite periferii alcătuite din locuințele personalului de deservire militar și spațial, care se întindeau cât vedeai cu ochii până la frontiera cu Magic Kingdom.

Iar asta părea întrucâtva firesc, câtă vreme Disney World decăzuse. Într-o parodie hidoasă a ruinelor unui viitor desuet, cu aleile de distracții înțesate de militari beți și insolenți, iar *Epcot Center* înfățișa „minunățiile” științifice de acum un veac, roboți audio-animatronici, scrâșnind din încheieturi, împrăștiau în jur scântei, smucindu-se spasmodic, Mickey Mouse, Roger Rabbit și Donald Duck, îmbrăcați militărește, mărșăluiau pe patru cărări pe *Main Street,* terorizându-i pe Frenchie Broscarul, Limey Dick[59], Frito Bandito și pe Ivan, Ursul cel Roșu.

Miami era cel mai prosper oraș american dintre cele văzute de Bobby, inspirând groază

[59] Limey – apelativ argotic pentru marinarii britanici (n. tr.).

acolo unde New York și Washington abia reușeau să fie deprimante, plin cum era de soldați, marinari, aviatori, mercenari, negustori de arme, speculanți, târfe, comercianți de droguri, refugiați politici, fiind principala bază de declanșare a operațiunilor militare și paramilitare ale Statelor Unite în America Latină și în Caraibe.

Vârsta de la care era permis consumul de alcool părea a fi de doisprezece ani, așa încât Bobby a putut să-și petreacă o noapte umblând din bar în bar, sorbind amestecuri infecte de licori „tropicale” și trăgând cu urechea, din ce în ce mai îngrozit, la bârfa de cafenea de prin părțile locului.

Astfel, nu mai era un secret pentru nimeni că o forță navală impresionantă se afla deja pregătită să plece pentru a institui o blocadă în largul coastei Golfului Mexic. Barurile erau pline de marinari de pe acele vase, care-și petreceau ultimele clipe de libertate, de soldați ai unor formațiuni paramilitare care se așteptau din zi în zi să fie debarcați la Vera Cruz sau Mexico City, marinari și soldați aflați în concediu, veniți din Venezuela și Argentina plini de anecdote de război amuzante, toți beți criță și plini de draci, nerăbdători să plece iarăși ca să mai omoare ceva *spicks*[60] pentru

[60] *Spick* - Termen de slang insultător la adresa hispano-americanilor (n. tr.).

Dumnezeu, țară și propria lor plăcere.

Clienții obișnuiți ai barurilor din Miami fantazau despre un președinte care să aibă într-adevăr curajul să forțeze aplicarea doctrinei Monroe, căci asta părea a fi însăși voia Domnului, să-i gonească pe poponarii de europeni din Bermuda, Curaçao, Cayenne, Martinica și celelalte teritorii pe care le mai dețineau în Emisfera Vestică și să-i conducă pe toți în aventura unei mari acaparări de teritorii, așa cum avea să se întâmple cât de curând în Baja, tii, ce mai distracție ar fi și pe deasupra și cu oarece profit, și nu se putea să nu existe vreo modalitate de a aplica doctrina și față de Canada căci, la urma urmei, canadienii făceau parte în continuare din Commonwealth-ul britanic, nu-i așa...

O asemenea noapte era mai mult decât suficient așa că, în după-amiaza următoare, de îndată ce mahmureala și durerile de stomac s-au mai potolit până la limita la care fu în stare să se urnească din loc, Bobby evadă din nebunia sălbatică a orașului Miami, tremurând și transpirat tot, cu primul avion pe care îl prinse și care se întâmplă să fie pentru Chicago.

Chicago era un al doilea New York, cu ceva mai puțină mizerie și cu mult mai mult vânt, așa că plecă la New Orléans, care se dovedi a fi o ruină de pe care se scurgea cocleala într-o

căldură înăbușitoare și încă cocină militarizată. De acolo a zburat spre Denver care, cel puțin, se afla mult mai la nord și mult mai la vest.

Cam aici se terminau lucrurile bune care se puteau spune despre această așezare. Pentru un parizian get-beget, Denver cu greu putea fi considerat un oraș. Era mai degrabă o adunătură fără margini de cartiere cu dormitoare mohorâte, fără pic de viață pe străzi.

Între Denver și Los Angeles nu era decât pustiul, sau cum spunea vechea zicătoare americană „mile și mile de mile și mile”. Avea de ales între a sări într-un avion care să-l ducă direct la LA[61] și să traverseze astfel acest nimic sau...

Sau să facă autostopul și să încerce să descopere cealaltă Americă, pe care inima lui îi spunea că trebuie să mai fi rămas pe acolo, pe undeva. Munții Stâncoși și Marele Deșert. Sierras și Mojave. Mai mult de o mie de mile de pustietate separau orașele așa cum erau trecute pe hartă, dar privind dintr-o altă perspectivă, un ținut legendar, cu cowboy și indieni, cu drumuri de țară străbătute de vite și triburi nomade de, hippies, cu proscriși și orașe-fantomă și peisaje uitate de vreme și încărcate de mister.

Așa încât Bobby scrise „VEST” pe o bucată de

[61] Los Angeles (n. tr.).

carton, își luă inima în dinți, își puse rucsacul pe umăr, se duse la cea mai apropiată intrare pe autostradă și se puse pe așteptat.

Stătuse în soarele fierbinte și învăluit de smog aproape o oră, timp în care mașini electrice de patrulă ale poliției, mari transportoare alimentate cu baterii și monștri consumatori de petrol trecuseră vâjâind pe lângă el, ignorându-l complet, până când acest camion străvechi, încărcat cu bazine de veceu și de armături de instalații sanitare, catadicsi în cele din urmă să oprească.

Bobby se precipită spre ușa din dreapta și o deschise. Șoferul era un bărbat cărunt și solid, cam la șaizeci de ani, purtând o pălărie de cowboy uzată, ochelari de soare reflectorizanți și o salopetă albastră jegoasă.

— Cât de departe spre vest vrei s-ajungi, flăcăiaș? rostii el în ceea ce Bobby își închipui că trebuie să fie cel mai neaoș grai de cowboy.

— Până la LA.

— Păi așa se și cuvine pentru un fan Dodger, spuse șoferul cu un mic hohot. Urcă-ți fundu' la bord, dacă vrei, că io oricum te duc numa' pân' la Vail.

Șoferul se numea Carl. Se amuză teribil când Bobby l-a întrebat dacă era cowboy.

— Nu mă gândeam io ca ultimul dintre autostopiști să mă ia drept un amărât de cowboy. Și io care-mi ziceam că s-ar putea să

mă creadă frun cremenal, tii, drăcie.

— *Cremenal?*

— Un bandito de closet, flăcăiaș, pricepi? Hă, hă, hă.

— Cum?

— Iote ce-i, Bob, io sunt *instalator*, pricepi, și când or să vadă nota de plată, or să se cace-n izmene, hă, hă, hă, ș-o să se-nvețe minte să mai cumpere veceuri japoneze, aia e.

Pe drumul de la Denver la Boulder, Carl a trăncănit întruna în timp ce Bobby și-a ținut gura închisă cea mai mare parte a timpului, căci trăncăneala șoferului se referea în principal la faptul că bătrâna „US of A” era de prea multă vreme jupuită de „Jappos”[62] și de „Peens”[63] și că venise momentul ca noi să începem să-i strângem de coițe, și știa el ce știa căci făcuse serviciul militar în Nicaragua și Panama și avusese norocul să nimerească într-o grupă de instalatori, așa că armata îl învățase o meserie din care încă mai ieșeau bani frumușei după atâția ani, altfel nenorociții ăia de *spicks* i-ar fi făcut de petrecanie în junglă, și chiar de n-ar fi făcut-o, acum ar fi tras la șaibă prin cine știe ce făbricuță pentru vreun salariu de trei pâraie, în loc să le frigă pe gospodine, pricepi, așa umblă vorba despre instalatori, asta era cu adevărat o meserie pe care merita s-o furi, hă,

[62] Japonezi (n. tr.).
[63] Europeni (n. tr.).

hă, hă...

A fost o călătorie încordată până când au trecut de Boulder și Bobby începuse să-l urască pe acest gringo șovin, ignorant și mustind de ură.

Dar acum, de când începuseră să urce sălbăticia munților acoperiți cu verdeață, cu Carl-instalatorul se petrecu o schimbare. Își întrerupse sporovăiala șovină, introduse un cip cu *Beethoven* în playerul camionului și se sprijini comod de spătar, ținându-se de capotă cu mâna scoasă pe geam, manevrând volanul cu cealaltă mână și trăgând din când în când adânc în plămâni mireasma rășinii de conifere, cu un zâmbet visător întipărit pe chip.

— N-ai să găsești așa ceva în Akron[64], flăcăiaș, mai murmura el în răstimpuri. Să mor io dac-asta nu-i împărăția Domnului, daa... îmi place drumu-ăsta... închipuiește-ți cum tre' să fi fost p'acilea când nu-ntâlneai decât munteni și urși grizzly, ehe...

Drumul îi purtă din ce în ce mai sus, printre munți tot mai înalți unde nu vedeai cu ochii decât arbori verzi, argilă cafenie și aflorimente de granit cenușiu, iar Bobby simți că, America ultimelor zece zile se pierdea undeva în urmă, în spațiu și timp, și un fel de înțelegere înșelătoare începu să-l sâcâie undeva la limita conștientului și, foarte ciudat, începu să simtă

[64] Oraș industrial în statul Ohio (n. tr.).

un soi de rudenie față de acest instalator, acest bătrân veteran al războaielor din America Centrală, fost membru al unui comando de vidanjori, pentru că toate acestea părură tare îndepărtate, pe când ei retrăiau călătoriile epopeice ale pionierilor de demult ai Vestului Sălbatic, străbătând un peisaj pe care mâna omului abia îl atinsese de când Columb pusese pentru prima oară piciorul pe țărmul american.

Pe măsură ce urca mai sus, peisajul se schimbă, copacii devenind din ce în ce mai firavi și mai rari, apoi depășiră limita pădurilor, ca să nu mai rămână decât solul brun și fertil alături de stânci întunecoase de culoarea ardeziei.

— Asta-i nenorocita de cumpănă, spuse încet Carl. D-ici încolo, toate râurile curg spre vest. Aci i-acoperișul lumii, pricepi, temelia acestui măreț continent. Deși am făcut drumu-ăsta de o mie de ori, tot nu po' să nu mă gândesc la asta. Nebunii ăia de pionieri au mers pe drumul ăsta în căruțe cu coviltir, trase de cai și catâri, pricepi, flăcăiaș? Să fiu io al dracului, tre' să fi avut niște boașe cât pepenii dă mari. Așa-i că te simți mândru, Bob? Știi ce vreau să spun?

Bobby încuviință din cap, căci în acele clipe înțelegea cu adevărat, și ceva pe care-l crezuse definitiv pierdut se regăsea dintr-o dată, și pricepu tot ceea ce simțise. Nu erau acolo decât el, Carl și măreția împietrită a vastului

peisaj, așa cum fusese dintotdeauna și așa cum va rămâne veșnic, fără să poată fi nicicând atins de ceea ce se petrecea în orașe și ținuturile de șes.

— Așa este, Carl, spuse el fericit. Te face mândru că ești american.

Carl traversă localitatea Vail, cândva un orășel de vacanță, care se dezvoltase cu nesăbuință într-o jalnică urbe industrială, părând de-a dreptul obscenă într-o asemenea vecinătate magnifică, apoi îl lăsă pe Bobby pe autostradă într-un punct de unde un drum îngust se ramifica din nou înspre canioane, ca să străbată gloriosul ținut al nimănui.

Bobby rămase singur-singurel la marginea drumului, înconjurat de munții înalți, fără să-i pese câtuși de puțin, timp de aproape o oră, până când a oprit lângă el un camion cu platformă, mare și gol, condus de o femeie bondoacă și urâtă, cu părul blond tuns băiețește și purtând o scurtă antică de piele maronie, pe care la început a luat-o drept bărbat.

— Esmeralda mi-i numele, pe bune, nu-i tocmai un nume prea grozav, nu-i așa, îmi luasem numele de Erika, pă vremea când hălăduiam prin barurile din Philly, în costumație neo-ariană, cu svastici de bronz și toate cele, să mă fi văzut atunci, te-ar fi muiat

la *cojones*[65] da' când am urcat aici ca să șterg totul cu buretele mi-am amintit de numele pe care mi l-a dat măicuța mea, așa se cuvenea, pricepi ce vreau să spun?...

Izbucni în râs când Bobby o privi cu gura căscată, neliniștit.

— Hai, liniștește-te. Băiete, că doar n-am să te mănânc, nu e felul meu. Eu sunt ceea ce se cheamă un cărăuș-diesel, cu toate că n-am condus niciodată decât camioane de-astea pă baterii, iar acum am de adus un transport de bușteni cam de la o sută de mile mai încolo spre *Salt Lake,* așa că oi putea să te duc pân-la bifurcație...

Aproape imediat după ce Esmeralda l-a lăsat în drum, Bobby a fost luat de un camion leneș încărcat cu bușteni, condus de un negru pe nume Duke, care susținea că, demult, jucase o finală alături de New York Yankees, ajunseseră în finală două echipe din cincisprezece, poți să verifici dacă vrei, dar până la urmă au dat-o în bară. Duke l-a dus până în colțul sud-vestic al statului Utah, unde munții erau mai puțin înalți și mai stâncoși, și peisajul începea să se usuce, iar Bobby respira aerul fierbinte al deșertului care se apropia, și în tot acest timp Bobby a învățat despre baseball mai mult decât ar fi visat vreodată.

Soarele începuse să coboare cam la ora când

[65] Testicule (lb. spaniolă, în original, n. tr.).

Duke l-a lăsat lângă o mică tabără rustică, din spatele unor torenți gălăgioși, compusă dintr-un mic magazin universal, o stație de benzină, câteva mașini și corturi întinse pe malul râului.

— Acu' ascultă la mine ce-ți zic io, Bob, îi spuse Duke. În noaptea asta nu mai pleci nicăieri, iar mâine nu te urci decât într-o mașină care să te ducă până la Las Vegas, fin'că altfel ai să-ți prăjești curul la marginea șoselei în deșertul ăla. Și când ai să ajungi la *Lodger Stadium*, i-ați un loc la tribuna de jos, chiar în spatele terenului de țintă și pariez c-ai să-nțelegi de ce fac eu acum pe șoferul.

Bobby intră în magazin și-și cumpără niște pachețele de brânză galbenă cu aspect sintetic, niște mezeluri de culoare roz și tari precum cauciucul, un măr, o chiflă de făină integrală și o cutie de bere, cam atât cât își putea permite pentru cină din puținii bani pe care-i avea. Bărbatul de la tejghea avea părul lung și roșu, o barbă stufoasă și neîngrijită de aceeași culoare, un burdihan care se lăfăia în voie pe sub un tricou și peste centura lată. Una peste alta, se potrivea perfect cu felul în care își imaginase Bobby că ar trebui să arate un muntean get-beget.

— Ăăă... se întâmplă cumva să aveți o cameră de închiriat pentru la noapte? se interesă el.

Patronul magazinului îl privi într-un fel ciudat.

— Ți se pare că ăsta arată a motel, Angeleno[66]? spuse el. Nu te-aranjează să dormi afară, pe malul râului?

— Ăăă... păi, n-am cort și nici sac de dormit.

— Cum? făcu patronul, realmente uluit. Și ce faci mătăluță p-aici, fără echipament de camping? se simți el dator să întrebe.

— Vreau să ajung cu autostopul în California.

— Măiculiță Doamne! exclamă patronul cu o surprindere amestecată cu o doză de admirație, sau cel puțin așa lăsa impresia. Îl cercetă pe Bobby, reflectând.

— N-am nicio cameră, dar aș putea să-ți împrumut un sac de dormit mai vechi. Da' să nu-ți închipui că ți le dau pe gratis.

— Cât costă?

— Păi, io m-am gândit la altceva, mai băiețaș de oraș. Doar dacă nu ți-e teamă să faci nițel șmotru, ca toți ceilalți?

— Păi, cred c-am să mă descurc.

Patronul magazinului îl duse în spatele clădirii și deschise o ușă flancată de trei tomberoane de gunoi goale. Înăuntru era o debara cu un miros stătut, plină ochi cu cutii de carton conținând alimente conservate. Cutii goale, cutii de conserve goale și o mizerie generală domneau pe podeaua prăfuită de lemn.

— Nu cred c-o să-ți ia mai mult de o oră să

[66] Locuitor al orașului Los Angeles (n. tr.).

cureți mizeria asta de aici, și p'ormă capeți sacul de dormit sau, dacă vrei, poți să te-ntinzi și aici. 'Ne'nțeles, dacă n-ai apucat niciodată să dormi sub stele în regiunea asta, și după cum arăți, cam așa se pare, ai fi un mare fraier să ratezi ocazia!

De fapt, i-au trebuit ceva mai mult de două ore lui Bobby ca să termine treaba, dar nu-i păsa, era pentru prima oară când presta o muncă fizică pentru o recompensă oarecare, chiar dacă era vorba de un simplu loc de dormit, și asta îl făcea să se simtă... conectat cu ceva pe care nu-l putea defini exact, în orice caz era ceva legat de acest peisaj măreț, de aceste ținuturi vestice și acea curgere lenișă a vieții, parcă în afara timpului.

În plus, bineînțeles că optă pentru dormitul în sac, așa că o luă în jos, pe malul râului, unde își consumă cina rece și își bău berea, zgâindu-se la torenții înspumați, luminescenți și scânteietori în lumina strălucitoare a stelelor din acel ținut muntos.

După care se strecură în sacul de dormit, resimțind o dulce oboseală după o zi plină de evenimente și se întinse pe spate, privind în sus la stele, printre coroanele copacilor, care se legănau cu blândețe.

Ei da, fusese inspirat că părăsise orașele și aeroporturile ca să se aștearnă la drum cu autostopul, căci o Americă cu totul diferită i se

dezvăluia din această perspectivă joasă.

Oamenii de pe aici păreau să-și câștige în continuare existența din prelucrarea lemnului, din creșterea animalelor, ajutându-se unul pe altul, așa cum făceau din vremurile când alți copii ai Europei își croiseră drumul spre Vest, de-a latul acestui mare continent, ca să devină americani. Vestul Americii și oamenii săi, într-un fel foarte profund, rămăseseră neschimbați, din vremurile cowboylor și ale indienilor și aveau să rămână neschimbate, în același mod profund și multă vreme după ce orașele de pe Marte vor fi îmbătrânit.

Departe, aici, lăsându-se furat de somn pe malul unui râu american, vegheat de stelele strălucitoare, Bobby se simți fericit pentru prima oară de când pusese piciorul pe țărmurile acestui continent. În sfârșit, simțea că într-un fel anume, ajunsese acasă. În sfârșit, dăduse peste o fărâmă din America visurilor sale, America pe care el era în stare să o iubească.

A doua zi de dimineață, Bobby îi întrebă pe ocupanții corturilor de lângă râu, încercând, așa cum fusese sfătuit de Duke, să găsească pe cineva care să-l ducă până la Las Vegas, traversând deșertul. Cea mai bună ofertă veni din partea unei perechi de pensionari, Ed și Wilma Carpenter, care se îndreptau spre Valea

Morții, unde, îl asigurară ei, avea șanse să găsească o ocazie până la Los Angeles, chiar și în perioada aceasta a anului; mai ales că Fuller Dome și celelalte erau stațiuni de vară frecventate chiar și de Angelenos, în ciuda căldurii.

— Cred că știi să șofezi, băiete, nu-i așa? îl întrebă Ed Carpenter. Știi, eu și Wilma am cam îmbătrânit și în felul acesta ne-ar fi și nouă ceva mai ușor.

Bobby se gândi dacă să le mai spună o minciună, dar le spusese deja una cum că ar fi un student UCLA care se întorcea la școală după ce-și vizitase părinții care locuiau în Est, și apoi habar n-avea cum s-ar fi descurcat odată aflat în spatele volanului.

— Mă tem că nu prea știu. N-am învățat niciodată.

Ed se uită la el într-un chip ciudat:

— Vrei să spui că te duci la școală în *Los Angeles* și nu știi să conduci o mașină?

— Păi... am cameră la cămin, și am o bicicletă, îi spus Bobby oferindu-i o explicație valabilă pentru un european. Și... ăăă... ai mei nu stau prea grozav cu banii, adăugă el când observă că Ed din cine știe ce motiv, nu se lăsa convins de argumentul lui.

Ed se uită la Wilma, Wilma se uită la Ed. Apoi, săltară amândoi din umeri.

— Și în fond, de ce nu? spuse Ed. Mașina

aproape că se conduce singură, și apoi în pustietatea aia n-o să fie niciun polițai. O să fie plăcut să ai un tovarăș de drum un tânăr cu care să mai schimbi o vorbă-două.

Ce zici, Bob, n-ai vrea să înveți să conduci? La urma urmei, ești un californian, ca să zic așa.

— Oh, Ed! strigă Wilma, dar apoi chicoti și cei trei se urcară în electromobil, Bobby pe locul din spate, și iată-i porniți la drum, cu Ed Carpenter la volan.

Automobilul era alimentat de la baterii, cu transmisie electrică pe patru roți, aer condiționat, scaune tapițate cu pluș și în față și în spate, răcitor pentru apă, un mic frigider, „mica noastră sufragerie pe patru roți” cum o numea Wilma.

Ed și Wilma avuseseră un magazin de mobilă în Golden și, după zece ani de afaceri, economisiseră destul ca să plătească prima rată pentru cumpărarea clădirii în care se afla magazinul. Nu speraseră niciodată că vor reuși să pună de-o parte atât cât să se poată pensiona, dar iată că, în urmă cu trei ani, un investitor a venit în zonă și a cumpărat întreg cvartalul ca să înființeze acolo un centru comercial, le-a plătit o sumă frumușică și, după ce au achitat și restul ratelor, le-a mai rămas de ajuns ca să-și asigure o rentă viageră care le-a permis într-adevăr să se retragă din afaceri și să-și ofere aceste mici excursii cu mașina, să

vadă Yosemite, Marele Canion, Zion și acum, Valea Morții. Fiul lor, Bill, era căpitan la Air Force, pilota avioane Penetrator la baza de la Edwards și în final urmau să se deplaseze până acolo ca să-i facă o vizită.

Cei doi formau o pereche de bătrânei agreabili și pe măsură ce mașina începea să coboare pantele vestice ale Munților Stâncoși ca să intre apoi în înaltul deșert uscat și stâncos, își epuizaseră deja modesta și mărunta lor poveste a vieții și începuseră să îl descoasă pe Bobby despre viața lui.

Bobby așteptase cu o oarecare teamă acest moment. Îl aștepta o călătorie lungă și nu-i surâdea deloc ideea de a depăna minciuni lungi și complicate ca să-i îmbrobodească pe acești oameni cinstiți și deschiși la suflet, dar deja îi intrase în obișnuință și pe lângă asta se temea să-și dezvăluie originea europeană față de părinții unui căpitan de aviație din cadrul Forțelor Aeriene ale Statelor Unite.

Așa încât născoci o poveste despre mămica și tăticu' care locuiau la Akron, ea era învățătoare, iar el era maistru la un laminor de oțel, niște oameni simpli, care puseseră de-o parte suficient ca să-l trimită la UCLA, unde el reușise să obțină o bursă parțială, iar acum se specializa în istoria mondială, intenționând ca în cele din urmă să ajungă să predea, poate chiar la nivelul universitar, cine știe...

— Istoria mondială? spuse Ed, parcă cu îndoială. Și ce vă învață cei de la *UCLA* în legătură cu asta, în zilele astea?

— Poftim?

— Am auzit că acolo în California, au ajuns niște *roșii* să vă învețe istoria pe voi copiii, parcă așa zicea Bill.

— Roșii? Vreți să spuneți... comuniști?

— Ed, te rog!

— Ei bine, Wilma, toată lumea pălăvrăgește despre chestiile astea, uite că avem acum ocazia să aflăm cum stau lucrurile de la prietenul nostru, Bob. Ei, care-i povestea, Bob?

— În legătură cu ce?

— Păi, de exemplu, este adevărat că acei zevzeci de eurofili vă bagă în cap că rușii au câștigat cel de-al doilea război mondial?

— Ei bine, cert e că nu ne învață că l-au câștigat germanii, replică Bobby stânjenit.

— 'Ne'nțeles că nu! Că doar am ajuns acolo și i-am dat lui Hitler ăla ce merita, după ce europenii și-au ridicat fundurile în fața nemțălăilor...

— Și Planul. Marshall? Ți-au spus vreo vorbă despre cum ne-au escrocat europenii de toate acele miliarde și nu ne-au mai dat înapoi nicio centimă?

— Cum?

— Vezi, Wilma, avea dreptate Bili, pe copiii ăștia nu-i învață nimic!

— Eu te rog să-ți stăpânești înjurăturile, Ed Carpenter!

— Dar despre Vietnam? Ce v-au spus despre faptul că KGB-ul le-a vândut heroină hippiștilor ăia de la Chicago ca să stârnească răzmerițele?

— Ăăă...

— Mi-am închipuit eu! Păi așa, pariez că nu le-au spus copiilor ăștia nici că agenții KGB infiltrați în Administrația Carter au vândut Canalul Panama comuniștilor panamezi! Sau cum au declanșat englezii Războiul Civil ca să pună mâna pe lanurile noastre de bumbac. Sau cum l-a ucis Fidel Castro pe Jack Kennedy.

— Nu fi caraghios, Ed, toată lumea știe lucrurile astea.

Cu tot aerul condiționat, Bobby începuse să transpire în vreme ce bătrânelul cumsecade de lângă el începu să-i toarne cea mai uluitoare și mai bizară versiune a unei istorii fragmentare și plină de fiere, auzită vreodată.

Mexicanii i-au atras pe americani în Războiul Mexicului, invadând Texasul. Agenții comuniști au pus la cale crahul de la Bursă din 1929, astfel încât să poată fi ales FDR, a cărui soție, Eleanor, era agentă KGB. Un Ronald Reagan foarte senil fusese hipnotizat de Mihail Gorbaciov, care absolvise în secret, Institutul Pavlov. Intrarea sovieticilor în Europa Comună este primul pas către crearea unui imperiu mondial sovietic, iar Spaceville nu era decât o

mască pentru constituirea în secret a unui echivalent european pentru Battlestar America, ce urma să fie folosit pentru a obliga America să înapoieze proprietățile pe care, pe bună dreptate, America tocmai le confiscase...

— Ia zi, te învață *așa* ceva la UCLA? îl chestionă Ed Carpenter.

— Ăăă... nu tocmai, bâigui Bobby năucit. Adică...

— Știam eu! declară Ed triumfător. Ai văzut, Wilma? Bili avea dreptate, nu-i învață pe copiii ăștia nimic bun!

— Eu n-aș înjura în halul ăsta în fața unui copil! îl dojeni Wilma iritată. Ce fel de oameni vrei să-și închipuie să suntem?

La această replică, Bobby se văzu nevoit să-și stăpânească râsul dar, pe măsură ce călătoria lâncezea, avu răgazul să cântărească întrebarea în mod serios și constată că-l lăsase teribil de încurcat.

Părăsiră poalele vestice ale Munților Stâncoși, pătrunzând în cel mai uluitor peisaj pe care îl văzuse vreodată Bobby. Marele Deșert American se întindea în fața lui sub un cer albastru nemilos. O vastă întindere pustie de stânci golașe și nisip uscat în tonuri spălăcite de brun și cenușiu, o imensă și aparent complet lipsită de viață pustietate care părea să nu aibă margini.

Aici șoseaua era dreaptă ca săgeata, traficul

era redus și, după aproximativ o oră, Ed Carpenter trase la marginea drumului.

— Ce-ar fi să treci tu acum la volan, Bob? spuse el cu un zâmbet larg. Nu-i niciun pericol că vreun polițai să ne dibuiască prin zona asta.

Așa că Bobby se trezi conducând electromobilul de-a latul Marelui Deșert, la o viteză ametitoare, în timp ce Ed și, atunci când mai putea să strecoare câte o vorbă, Wilma trăncăneau fără încetare.

Chiar și pentru un neinițiat, conducerea mașinii era floare la ureche; avea un sistem de dirijare atât de îngăduitor, încât pe un asemenea drum, puteai să-ți iei mâinile de pe volan câte cinci minute în șir, o pedală de accelerație și cheia de contact, o pedală pentru frână, pe care Bobby n-a trebuit să o folosească niciodată, un afișaj electronic pentru viteză și, cam asta era tot.

Cu toate acestea, conversația celorlalți îl deranja puternic. La un moment dat, Ed Carpenter se extazia în fața imensității peisajului, pentru ca în clipa următoare să-i înjure pe europenii parșivi care murdăreau ambasadele americane și confiscau proprietățile cetățenilor europeni. Se lansa într-un discurs fascinant despre vietățile care sălășluiau prin acea pustietate, pentru ca apoi să dezlănțuie o diatribă împotriva guvernului mexican, care îi persecuta pe cinstiții gospodari

americani din Baja și care în curând avea să plătească din plin pentru asta.

Mai deranjant pentru Bobby decât acest șovinism turbat sau decât necesitatea de a-și pune lacăt la gură, cu toate că ce era mai bun în el îl îndemna să contrazică această trăncăneală agresivă, era faptul că îi îndrăgise pe Ed și Wilma Carpenter, în ciuda aberațiilor pe care le debitau.

Căci se purtaseră frumos cu el. Ei erau niște bătrânei politicoși și cumsecade care iubeau ținuturile pe care le străbăteau. Dragostea lor pentru America era sinceră și într-un fel mișcătoare. L-au lăsat chiar să le conducă mașina.

Și totuși, în aceiași timp, ei credeau sincer în cele mai dezgustătoare murdării șovine. Aiurelile lui Ed Carpenter erau exact genul de replici pe care presa europeană le punea în gurile clămpănitoare ale celor mai grotești tipuri de americani caricaturizați. Ce se întâmplase cu America de îi adusese în halul acesta? Cum era posibil ca oameni precum Ed și Wilma să creadă în asemenea porcării?

Ce părere trebuia el să aibă despre ei?

Cam la cinci kilometri de periferiile Las Vegas-ului, Wilma trecu la volan, exact când începură să-și facă apariția panourile publicitare, și o luă pe șoseaua de centură a orașului.

— Nu trecem prin Las Vegas? spuse Bobby cam dezamăgit.

— Ferit a Sfântul, nu! exclamă Wilma. Traficul prin centru este îngrozitor și pe urmă, în zilele astea este plin de japonezi, au venit să joace la ruletă banii pe care i-au jecmănit de la noi, și mai sunt și tot soiul de prostituate și spectacole cu perversiuni sexuale!

— Nu e genul de lucruri pe care să le vadă un tânăr simpatic ca tine, admise Ed. I se spune American Ginza, și japonezii n-au decât să se spele pe cap cu el. Pe de altă parte, Valea Morții, pe unde te vom duce, merită să fie văzută, ceva ce n-ai să uiți niciodată. Bob, îți promit eu!

De îndată ce au ocolit Las Vegas, de-a lungul marginii vestice a șoselei începu să se înalțe un lanț jos de munți arizi și foarte curând Wilma coti în direcția lor, trecând printr-un orășel și începând să urce o pantă, până ajunseră pe creasta lanțului muntos, iar imaginea văzută de acolo îi luă lui Bobby respirația.

La picioarele lor se întindea o lungă vale deșertică, străjuită de piscurile impunătoare ale munților High Sierras, un fund de lac secat de formă eliptică, numai sare și nisip licărind în lumina soarelui de după-amiază ca un miraj uriaș, de parcă nici nu se afla cu adevărat acolo. Iar în mijlocul acestui peisaj, strălucind și sclipind precum ochiul poliedric al unei

insecte gigantice, se înălța o uriașă cupolă geodezică.

— Uiliu... fu cam tot ce reuși Bobby să spună. Parcă... parcă ar fi ceva de pe o altă planetă.

Ed Carpenter râse bine-dispus.

— Nu-i așa că-i grozav? Asta e cea mai coborâtă porțiune de uscat de pe planetă, Bob, și în timpul verii e mai fierbinte aici ca în fundul iadului. (Îi arătă cu degetul un pisc îndepărtat, în lanțul de munți abrupți de pe cealaltă latură a văii, și lui Bob i se păru că distinge o glazură de zăpadă aproape de vârf.) Iar acolo poți să vezi Vârful Whitney, spuse Ed, care este punctul cel mai înalt de pe teritoriul continental al Statelor Unite ale Americii:

— Aveți dreptate, spuse Bobby cu voce scăzută... asta e o imagine pe care n-am s-o uit niciodată, și nu am să vă uit nici pe dumneavoastră, care mi-ați arătat-o.

Și era convins de ceea ce spunea.

Soții Carpenter urmau să poposească la *Scotty's Inn* care, îi explică Ed, era un mic hotel unde trebuia să-ți rezervi locuri cu câteva săptămâni înainte și „are ceva dintr-un cămin pentru bătrâni, Bob, oricum nu ți-ar plăcea". Tinerii trăgeau la Dry Wells și în plus era locul cel mai potrivit ca să prindă o ocazie pentru LA, a doua zi de dimineață.

Astfel încât l-au condus până la Fuller Dome, în mijlocul văii, și și-au luat rămas bun în

parcare, în mașina cu aer condiționat.

— Ei, a fost o plăcere să călătorim împreună, tinere, spuse Wilma. Succes pe mai departe, la studii.

— Și nu-i mai lăsați pe comuniștii de la UCLA să vă arunce praf în ochi, ai auzit? adăugă Ed Carpenter în timp ce-și strângeau mâinile.

— Fii pe pace, Ed, n-am să-i las, răspunse Bobby. Călătoria cu voi a fost realmente instructivă.

Și de această dată vorbise serios și nu în totalitate ironic, căci soții Carpenter îl învățaseră un lucru important. Și anume că oamenii pot să creadă în cele mai detestabile lucruri și totuși să rămână buni la suflet. Cea mai mare parte a celor ce aruncaseră cu murdării în clădirea Ambasadei Americane din Paris, erau probabil la fel de simpatici, la un nivel personal, precum Ed și Wilma Carpenter.

„Politique politicienne” îl auzi pe tatăl său spunând și pentru prima dată își dădu seama că înțelege cu adevărat ce voia să spună tatăl său.

Apoi a ieșit din mașină și era gata să fie doborât de valul de căldură. „Asta că tot vorbeam de o altă planetă” își spuse el. Era ca și cum ai fi părăsit ecluza unei nave spațiale ca să pășești pe suprafața planetei Venus. Soarele nemilos îi ardea ochii neprotejați. Simțea cum razele astrului îi frigeau pielea. Literalmente vedea valurile de căldură reflectându-se de

metalul încins al mașinilor din parcare.

Rămase acolo câteva momente, suportând o experiență incredibilă și luându-și un ultim bun-rămas de la Ed și Wilma care se îndepărtau cu mașina, și apoi alergă către intrarea principală în Dome.

Dry Wells Dome avea desigur, aer condiționat, reglat la o temperatură blândă de 80°F[67] pentru a simula o atmosferă de deșert atenuată, și se găseau acolo palmieri și plante de deșert, precum și o piscină de mari dimensiuni. Construită dintr-un material plastic fistichiu care imita niște dune de nisip încremenite. Răspândite printre copaci se aflau colibe primitive și un soi de stradă principală ce amintea de Disney World, câteva restaurante, un *drugstore,* un magazin de băuturi, *boutique*-uri, un *saloon*[68], un mic hotel, toate acestea fiind construite în stilul unui oraș minier nou-nouț, descins parcă din străvechiul Vest.

În interior, locul era aglomerat în principal cu adolescenți și tineri la douăzeci și ceva de ani, majoritatea expunându-și din plin pielea puternic bronzată, bărbați îmbrăcați în șorturi sau slipuri, femei defilând cu sânii goi, în stilul Midi.

---

[67] 126,7°C (n. tr.).

[68] Local unde se servesc băuturi alcoolice, specific Vestului SUA (n. tr.).

Bobby se duse la hotel ca să închirieze o cameră, dar tipul de la recepție, caraghios în costumul lui de cowboy croit strâns pe corp și pălăria imensă cu boruri largi, îi spuse că nu are nimic disponibil.

— Și eu ce mă fac acum? oftă Bobby.

Falsul cowboy îl cercetă din cap până în picioare.

— Phăi, își începu el discursul tărăgănat, ai putea să-ți depozitezi calabalâcul la mine, bătrâne, până-ți găsești vreo gagicuță pe-aici. Un băiat tânăr și arătos că ține n-ar trebui să aibă greutăți să-și găsească pe cineva cu un pat gol p-acilișa.

— Nene, tu faci mișto de mine?

— Păi, văd că tu faci mișto de mine, pretene. Pentru ce altceva crezi că vine lumea în Mizerabila Vale a Morții, ai?

Neavând altceva mai bun de făcut, Bobby își lăsă acolo rucsacul și se îndreptă către *saloon.* De bună seamă că mișunau pe acolo o mulțime de fete aparent neînsoțite, dar în același timp mai erau acolo și o grămadă de tipi care păreau a fi puși pe fapte mari, în vreme ce Bobby, la Paris, nu fusese tocmai ceea ce se cheamă un *Lady killer.* Nu era virgin, dar nu era nevoie să-și scoată pantofii ca să poată număra pe degete de câte ori se culcase cu cineva. Bineînțeles că era îndeajuns de cald aici să doarmă sub copaci, cu condiția să găsească un locșor unde

nimeni să nu-l bată la cap.

Saloon-ul era decorat, mai mult sau mai puțin, în stilul barurilor din bătrânul Vest. Pereți rustici și o podea de lemn acoperită cu un strat de rumeguș. Un bar lung, din lemn și bronz, cu taburete înalte în față și o oglindă în spate, la care serveau trei barmani îmbrăcați de parcă tocmai sosiseră dintr-un film western. Mese de lemn rotunde. Un candelabru mare de cristal.

Incinta barului era plină de bărbați tineri bronzați și de femei la fel de tinere, cu pieptul gol, aruncându-și ocheade, frecându-se unii de alții, bând împreună, dansând dansuri lente cu sânii goi apăsați pe piepturile goale. Bobby se simți ca un papagal, îmbrăcat cum era în geaca Dodgers și în blugi, de parcă ar fi fost Holden Caudfield cu membrul în erecție plimbându-se pe plaja de la St.-Tropez.

Deloc în apele lui, Bobby se așeză în apropiere de una din marginile barului, având de fiecare parte câte un taburet liber, și comandă bere. Barmanul îi aruncă o privire ciudată, dar din fericire nu-i ceru să-și prezinte actul de identitate. Astfel că rămase acolo sorbind alene din berea americană insipidă și apoasă, aruncând priviri furișate la toate acele ispititoare trupuri goale și meditând nefericit la noaptea pe care avea să și-o petreacă dormind pe pământ.

Studia nivelul aflat în scădere al lichidului din pahar, când auzi o voce feminină cerând de lângă el:

— Un kir, te rog.

Un kir? De când părăsise Parisul, nu auzise cuvântul și nici nu văzuse o astfel de băutură.

— Un ce? spuse barmanul.

— Un *kir,* și nu mai fi așa de șovin, gringo.

O fată se aplecase peste taburetul gol de lângă el și sânii i se legănau delicios la câțiva centimetri de antebrațul lui. Avea părul lung și blond, decolorat de soare, revărsându-se peste umerii bronzați, nu arăta rău deloc, părea a fi cam de vârsta lui și se afla îndeajuns de aproape ca să-i simtă mirosul de transpirație provocată de soarele strălucitor.

— Și cum dracu se face chestia asta? se interesă barmanul.

— Un pahar de vin alb și un strop de lichior de coacăze, se aventură Bobby.

Fata se uită la Bobby și-i adresă un zâmbet radios.

— Ia te uită! exclamă ea. Un om de lume îmbrăcat cu o geacă Dodgers, rătăcit aici, în cotloanele acestui *gringoville.*

— Am... ăăă... petrecut ceva timp în Franța, îl îndemnă nu știu ce instinct pe Bobby să spună.

— Ai fost în *Europa?* țipă efectiv fată, așezându-se pe taburetul de lângă el. M cazul ăsta, barman, prepară-mi te rog două kiruri:

unul pentru mine și celălalt pentru *monsieur* în geacă de Dodgers.

— Bob, precizează Bobby.

— Eileen. Doamne, Bobby, cum ai reușit să ajungi în Europă cu toate restricțiile privind viza de ieșire și toate celelalte?

Bobby ezită. Era pentru prima dată de la coborârea din avion când cineva își exprima altceva decât ura față de tot ce provenea din Europa. Ei bine, ce mama dracului, era sătul de chestiile astea până peste cap.

— M-am născut acolo, la Paris.

— La *Paris!* strigă ea, aplecându-se mai aproape de el, cu ochii scânteind literalmente. Mamă, mamă! Nu m-am gândit niciodată c-am să ajung să fac amor cu un franțuz.

— Ăăă... la drept vorbind, nu sunt chiar francez... se bâlbâi Bobby. Adică, tatăl meu e american, eu nu am cetățenie americană, dar în schimb am pașaport american și...

— Ei lasă, c-o să te descurci tu, îl liniști Eileen, frecându-și sfârcurile tari de antebrațul lui. Haide, Bobby, povestește-mi despre Paris.

Ceea ce făcu, cât timp băură trei kituri, lăsând la o parte amănuntele privind mama sa rusoaică și sora lui care mergea la Academia Iuri Gagarin, precum și pe cel referitor la motivul exact pentru care tatăl său își părăsise țara și inventând celelalte părți despre viața de noapte a Parisului, călătoriile pe Coasta de

Azur și aproape inexistenta sa experiență în materie de franțuzoaice rafinate.

— Așadar, ce cauți în această plictisitoare și patriarhală Californie, îl întrebă Eileen. În acel moment se înghesuiră unul în altul pe taburetele lipite între ele, iar ea își petrecuse brațul gol peste umărul lui, având obrazul aproape lipit de al lui.

— Am de gând să urmez colegiul în State, spuse el. UCLA sau Berkeley, încă nu m-am hotărât.

— Fir-aș a naibii, exclamă Eileen. *Eu* merg la Berkeley. Nici să nu te gândești la UCLA. Eu am crescut în LA, de fapt verile mi le-am petrecut acasă, cu părinții, și am avut de a face cu tipi de la UCLA. Ce mai gașcă de gringos. Ți s-ar face silă printre ei.

— Păi...

— Hei, ce-ai zice să faci cinste cu o cină și să mă lași să-ți povestesc și eu despre mine, spuse Eileen.

— N-am nimic împotrivă, spuse Bobby.

— Grozav. Și uite, ceva care o să-ți dovedească că o să merite.

Și spunând acestea, Eileen îi prinse capul cu ambele mâini, își apăsă buzele de ale lui, îl forță să deschidă gura și deodată își strecură limba fierbinte și șerpuitoare adânc, adânc în gura lui.

Au mers la un restaurant chinezesc din

apropiere, și în timp ce-și consumau meniul compus din friptură de porc *moa shu,* homar în sos de fasole neagră și ouă *foo yung.* Eileen susținu cea mai mare parte din conversație, cu o mână apăsată pe sub masă pe coapsa lui, în timp ce cu cealaltă mânuia cu dexteritate bețișoarele.

Se numea Eileen Sparrow. Tatăl ei era agent imobiliar și părinții ei aveau o locuință în Beverly Hills, e adevărat, în zona mai joasă, de sub Wilshire, dar tăticu' începuse deja să plătească ratele pentru a cumpăra un teren în Baja și în curând probabil că vor fi îndeajuns de bogați ca să-și permită să se mute în Glen sau de ce nu, chiar în Bel Air. Ceea ce nu voia să însemne că ea însăși ar fi un soi de *gringo,* mă înțelegi, din nefericire, n-ai cum să-ți alegi părinții, nu? Nu voia să spună nici că, până să se înscrie anul trecut în Berkeley, unde în prezent se specializa în limba engleză, n-ar fi fost o mică cretină șovină în toată puterea cuvântului, cine n-ar fi fost în locul ei, dar. Acum intrase în gașca roșiilor, care nu se lăsau deloc prostiți de toată această propagandă șovină americană, și vor fi de-a dreptul *încântați* să cunoască un adevărat francez de la Paris *mai ales* că, în plus, era și un soi de american, eu merg lunea viitoare din nou la Berkeley, pân-atunci ai putea să stai în camera lui Tod, el e în *armată,* dacă poți să crezi așa-

ceva, va trebui să le spunem alor mei că ești un coleg de clasă, nu cred că le-ar surâde ideea să duc acasă un tip agățat în Valea Mizerabilă, și pentru numele lui Dumnezeu, să *nu* care cumva să le spui că ai fost *vreodată* în Europa, tata îi urăște pe europeni, să ai grijă să porți geaca Dodgers, ce mai liru-liru-croco-dilu…

— Okay, spuse ea când ajunseră la prăjiturile cu migdale, acum trebuie să achiți nota de plată, ca să putem merge în camera mea și să ne iubim.

Camera nu era mare lucru, un televizor, un birou, două noptiere și o saltea de cauciuc umplută cu apă – dar Bobby nu dădea prea mare atenție decorului. Era de-a dreptul năucit, cocoșelul i se zbătea nerăbdător, mai-mai să rupă fermoarul, și-și simțea testiculele gata-gata să explodeze.

În clipa în care a închis ușa, Eileen i se aruncă în brațe, își strecură din nou limba în gura lui și se trântiră amândoi pe pat unde se zvârcoliră dibuindu-se și pipăindu-se până când Bobby simți că era să-și dea drumul în pantaloni.

Ajunși în acest punct strategic, Eileen se eliberă din brațele lui, sări din pat, se sprijini cu spatele de perete și-și vârî mâna adânc în șort.

— Dezbracă-te, îi șopti ea cu o voce înecată, plimbându-și încet limba peste buze, unduindu-

și fesele de perete și mișcându-și mâna înăuntrul pantalonilor săi scurți.

— Fă-o frumos și nu te grăbi.

Bobby aflat într-o transă incandescentă, se dezbrăcă încet, pe pat, în timp ce ea îl privea fix în ochi legănându-și capul, unduindu-se de perete, lingându-și buzele umede și continuând să se masturbeze.

— Sprijină-te cu spatele de perete.

— Să mă sprijin cu spatele de perete?

Eileen încuviință din cap, sugându-și parcă limba fără vlagă.

— Asta e un moment foarte important pentru mine, spuse ea. Sunt pe punctul de a suge primul meu penis franțuzesc.

Dar eu nu sunt francez cu adevărat, fu gata să se bâlbâie Bobby, dar nu mai avu când să pronunțe cuvintele căci deodată ea îngenunche pe podea în fața lui, îl prinse cu mâinile de fese iar gura îi alunecă pe toată lungimea membrului și, înainte să-și dea seama cu adevărat ce i se întâmplă, Bobby trăi prima felație din viața sa.

Era delicios, era minunat, era cu mult mai bine decât orice și-ar fi imaginat și ar fi vrut să dureze veșnic. Numai că, în împrejurările date, aceasta era o cauză pierdută și în mai puțin de două minute explodă cu o ușurare care îl lăsă fără vlagă, tremurând de-a dreptul înmuiat și ceva mai mult decât stânjenit.

— N-a fost rău, spuse Eileen, ridicându-se în picioare și lingându-și buzele. Ai terminat cam repede, dar n-a fost rău. (Se uită la el, așteptând). Ei bine? spuse ea.

— Ei bine, ce?

— Păi, acum că te-am „franțuzit”, n-ai de gând să mă franțuzești și tu?

— Ăăă?...

— Cum adică, ăăă? Ce fel de *francez* ești tu?

— Ți-am spus, nu sunt un francez adevărat... bâigui Bobby năpădit de o perplexitate stânjenitoare.

— Mda, știu, dar cred că n-ai de gând să-mi spui că niciodată n-ai... știi tu...

— Ce să știu?

— Iisuse, că n-ai lins niciodată o păsărică?

Bobby simți că trebuie să se fi făcut stacojiu la față. Eileen se holbă la el, apoi un zâmbet larg îi întinse buzele umede.

— N-ai făcut-o niciodată, așa-i? spuse ea aproape în șoaptă. Deci și pentru tine va fi pentru prima dată. Mamă-mamă! Asta e prea mult. Ce noroc pe capul meu.

Îl împinse pe spate în pat și până să se dezmeticească Bobby ea își desfăcuse picioarele deasupra lui, prinzându-i capul cu coapsele ca într-un clește, cu o mână înfiptă în părul lui și cu pubisul apăsat de gura lui Bobby.

Bobby văzuse câteva filme porno și mai citise descrieri de astfel de scene prin romane, având

un oarece habar de anatomia intimă a unei femei, dar nu se mai aflase într-o astfel de poziție. Legenda îl făcuse să se aștepte la o anumită duhoare de pește și la un gust neplăcut, dar nici pomeneală de așa ceva, descoperi el încântat. În orice caz, avuse ceva probleme până când nimeri ținta.

Din fericire, Eileen Sparrow era o profesoară îngăduitoare.

— Mai jos... nu, un pic mai sus... mai adânc... aaa, așa! Folosește-ți vârful limbii. Mai tare. Mai repede – și de îndată ce începu să înțeleagă ce are de făcut, îi plăcu, mai ales când ea începu să geamă de plăcere și-și întinse mâna la spate, frecându-i penisul în ritmul dictat de limba lui Bobby.

Când ea ajunse să-și dea drumul în gura lui cu un țipăt puternic, agitația și tremurul lui Bobby dispăruseră definitiv și se simți relaxat, viril, încrezător și dornic de mai mult.

O răsuci pe spate și o avu în poziția tradițională, din popor. De data asta, ea ajunse la orgasm cu mult înaintea lui, așa încât Bobby fu în stare să-i ofere prilejul unui al treilea orgasm înainte să termine și el.

După aceea, lungiți unul lângă altul, se simți fericit ca în vise, mândru, și în sfârșit un bărbat cu experiență. Cu toate acestea, se pomeni râzând.

— Hei, ce găsești așa de *amuzant,* Bobby?

— Mă gândeam și eu, așa. La Paris nu-mi doream altceva decât să ajung în Statele Unite și să învăț să devin un adevărat american. Și iată-mă ajuns aici și când colo, ce învăț? Cum să fiu *un vrai Français.*

— Uiliu, ce *simpatic* ești, scânci Eileen, îmbrățișându-l convulsiv. Pur și simplu or să se îndrăgostească toți de tine la Berkeley, micul meu franco-american.

Billy Allen: Nu pricep, domnule senator...

Harry Carson: Ai răbdare, Billy, poporul marelui stat al Texasului mă va alege abia în noiembrie...

Billy Allen: Atunci, domnule congresman, sau „în curând alesul senator ori dacă preferi, Harry, de ce am cumpărat o așa de mare parte a datoriei mexicane când toată lumea știe că nu valorează nici cât echivalentul ei în hârtie igienică? Cum se poate justifica o asemenea mutare riscantă, mai ales într-un an electoral?

Harry Carson: Acțiunea a fost sprijinită de o mulțime de bănci și de investitori privați care în caz contrar, ar fi avut probleme serioase, mulți dintre ei fiind chiar din Texas.

Billy Allen: Dar pe buzunarul contribuabililor! Sunt foarte mulți aceia care consideră că este scandalos să acorzi ajutor unei țări care îi șicanează pe cetățenii americani din Baja. Foarte mulți sunt de părere că mexicanii nu-și

vor putea achita obligațiile, lăsându-ne pe noi să ducem greul. Vreau să spun, nu cumva chiar noi...

Harry Carson: Noi nu suntem Europa Comună iar Mexicul nu este nici pe departe Statele Unite. Dacă nu vor ieși la interval cu gologanii, ei bine, putem lua oricând altceva în schimb... ca de exemplu, niște proprietăți funciare.

Billy Allen: Cu alte cuvinte, să invadăm Baja California.

Harry Carson: Oh, eu n-aș numi-o *invazie* Billy. La urma urmei, dacă deții ipoteca unei anumite proprietăți și proprietarii nu-și pot achita ratele, ce altceva poți face ca să-ți protejezi investiția decât să declari prescrierea?

Newspeak, reporter Billy Allen

XIV

Eileen a rămas interzisă când Bobby i-a mărturisit că nu are carnet de conducere, nici măcar unul european, ceea ce n-avea să fie deloc în favoarea lui dacă ar fi fost surprins conducând mașina, dar cel puțin în felul acesta, prezența *ei* la volan devenea legitimă.

— Freco-șmego! replică ea când el se oferi să mizeze pe noroc și să șofeze totuși. Asta ar însemna o amendă de o mie de dolari și trei

luni suspendare, și tata m-ar *lichida*!

Așa încât au părăsit Valea Morții, cu Eileen la volanul micului dar rapidului electromobil Chevy[69], tip sport, cu două locuri, cu mâna lui Bobby odihnindu-se în poala ei, străbătând lungul drum pustiu care traversa deșertul uscat și înalt, și ea ajunse chiar să prindă 120 de kilometri pe oră cu puțin înainte ca șoseaua să se întâlnească cu autostrada principală.

Magistrala cu șase benzi de circulație trecea peste Munții San Bernardino, spre bazinul Los Angeles, printr-un ținut deșertic și mai arid, cel puțin așa părea după prima oră de drum, dar de îndată ce au intrat pe ea, Bobby a avut senzația că trecuseră dintr-o dată o frontieră invizibilă.

Traficul crescuse în intensitate, mașinile efectuau depășiri într-un stil agresiv, camioane imense de mare tonaj treceau huruind pe pista de pe partea dreaptă, majoritatea transportând încărcături cu aspect amenințător ascunse sub prelate kaki sau albastre, elicoptere ale patrulei de circulație bâzâind pe deasupra capului ca niște libelule înfuriate și undeva, sus de tot, avioanele militare depășeau zgomotos bariera sonică.

La circa patruzeci de minute după ce au părăsit San Bernardino, își făcură apariția panourile de reclamă, urmate de întinderea

[69] Diminutiv pentru marca Chevrolet (n. tr.).

nesfârșită de case cu curți meschine, parcuri industriale împrejmuite de garduri de sârmă, complexe comerciale înconjurate de parcări imense și, în cele din urmă, o miasmă puternică de smog, care din maroniu-murdar cum se vedea de la distanță, căpătase de aproape o nuanță de albastru-mohorât, învăluind în întregime peisajul.

— *Bienvenidos* Los Angeles! se maimuțări Eileen.

— Am ajuns deja în LA?

— Oricum, prea mare diferență nu-i, spuse Eileen râzând. De acum înainte, totul e la fel.

Și așa era, dar parcă mai rău. Traficul deveni din ce în ce mai dens până când se transformă într-un țârâit prelung, întrerupt de stopuri și de porniri repetate, iar întinderea nesfârșită a peisajului vestic fu acoperită de locuințe, magazine, fabrici, locuri de parcare, panouri de reclamă, uzine chimice, intersecții de autostrăzi, blocuri de apartamente și de fel de fel de ornamente industriale, greu de individualizat.

Și totuși, chiar în mașină fiind, Bobby sesiză ceva nou în aer în afară de smog, ceva ce nu mai simțise până atunci de când sosise în America, un soi de energie frenetică, o senzație de mișcare febrilă, un spirit întreprinzător aventuros, rostogolindu-se, agitându-se și fumegând, grăbindu-se spre un viitor plin de

neprevăzut.

— Aici e cu totul altfel, decât în Est, murmură el.

Eileen râse:

— Aici e sudul Californiei, îi explică ea. Nu seamănă cu nimic. Parcă am fi pe o altă *planetă*.

— Plutește ceva în aer, și nu mă refer la...

— S-M-O-G? spuse ea. B-A-N-I?

— Ăăă?

— Aici e patria banilor, spuse Eileen. E ca și cum cineva ar fi ridicat țara ca pe un covor de colțul dinspre statul Maine, astfel că toții banii au alunecat încoace. În vreme ce restul „US of A" a rămas falit sau a fost cumpărat de europeni și japonezi. Statul de Aur a devenit și mai „de aur". Continuă să cultive de toate și să le expedieze pretutindeni. A rămas capitala mondială a show biz-ului. Și în plus, biotehnologia, pe care guvernul n-a lăsat-o niciodată la îndemână străinilor...

Îi aruncă o uitătură răutăcioasă:

— Dar ceea ce face în măsura cea mai mare ca sudul Californiei să fie de aur este *războiul*! declară ea. Partea leului din tot bugetul pentru apărare pe care guvernul îl suge de la restul populației acestei țări este aruncat cu lopata într-un tub care se varsă aici, cam de pe vremea când bătrânul Ronnie Reagan a încetat să mai joace în filmele cu cowboy! Battlestar

America! Edwards! Vandenberg! Bombardiere Penetrator! Tancuri! Napalm! Muniții de război! Pe toate le facem și le trimitem în America Latină și după ce ăia le distrug pe toate, vin să ne mai ceară. Ei da, Pentagonul este „mașina de fabricat verzișori strălucitori” a Californiei de Sud. Aici e locul unde yancheii șovini își zornăie gologanii din buzunare.

Dar asta-i îngrozitor… bâigui Bobby.

— Mie-mi spui? Și stai așa, că încă nu l-ai cunoscut pe *tata!*

În cele din urmă au reușit să iasă din vasta zonă industrială și să treacă de centrul Los Angeles-ului, îndreptându-se apoi spre vest, către un alt pustiu industrial, cotind spre nord la o altă intersecție de autostrăzi, ieșind în fine pe Bulevardul Wilshire, nimerind din nou în mijlocul unui trafic îngrozitor.

S-au târât pe lângă blocuri de locuințe, clădiri administrative, piețe acoperite, traversând apoi centrul cartierului Beverly Hills, pe lângă hoteluri de lux, vitrine cu automobile, *boutique*-uri luxoase și restaurante de o eleganță artificială.

— I se spune *„The Miracle Mile”,* îi explică Eileen. Adică, e un miracol dacă poți să mergi cu o milă pe oră. Există un metrou care face legătura cu centrul pe sub pământ, dar nimeni nu vrea să moară acolo surprins de vreun cutremur, știi, încă ne mai așteptăm să vină

Cutremurul ăl Mare, să culce la pământ toată mizeria asta, și din punctul meu de vedere, nicicând nu ar fi prea curând.

În sfârșit, Eileen coti spre sud către Wilshire și dintr-o dată parcă intrară într-o altă lume, o rețea nesfârșită de străzi drepte și umbrite de copaci, locuințe spațioase bine întreținute, imitând diverse stiluri arhitectonice, spaniol, Tudor, Midi și chiar medieval. Cvartele întregi nu dădeai de vreo cafenea sau o tutungerie sau măcar o piață, și foarte rari erau oamenii care se plimbau pe trotuare.

— Singurul motiv pentru care există *trotuare* în Beverly Hills, spuse Eileen, de parcă i-ar fi citit gândurile, este ca indivizii de pe-aici să aibă un loc unde să-și facă ieșirea în scenă la ora nouă seara.

În sfârșit, opriră pe aleea unei clădiri cu adevărat bizare, o machetă la scară redusă a conceptului aiuristic al unui ilustrator de cărți pentru copii despre castelele englezești – două etaje de ipsos alb și traverse din lemn, imitând stilul Tudor, deasupra cărora se ridicau turnuri și creneluri mozaicate, niciun unghi drept și nicio linie dreaptă, și ușa de la intrare astfel construită ca un simulacru de pod mobil, supraîncărcată cu ornamente din bronz imitând vinciul și lanțurile.

— Cu toată modestia, spuse Eileen în timp ce apăsa butonul soneriei, mascat într-un

ornament, trebuie să-ți spun că o casă ca *asta* n-ai să mai găsești.

Din spatele ușii răsunară dangătele lugubre ale clopotelor de la Big Ben[70]. Câteva clipe mai târziu ușa se deschise și o femeie între două vârste, purtând o fustă ecosez cu dungi roșii și verzi, croită asimetric, și o bluză fără mâneci asortată, își făcu apariția în cadrul ușii. Avea brațele și fața acoperite de un bronz artificial și uniform iar părul blond și-l aranjase într-un coc complicat care aducea întrucâtva cu un coif de legionar roman.

— Eileen! strigă ea și toc! toc! își sărută fata în fugă pe ambii obraji, în stil franțuzesc. Asta cine mai e? adăugă ea, uitându-se pieziș la Bobby.

— El este Bobby Reed, un prieten de-al meu de la Berkeley, trecea prin oraș, știi, a fost în vizită la părinți, în Est, și l-am luat la mine în mașină ca să mergem împreună la școală, așa încât i-am spus că n-o să fie niciun deranj dac-o să stea la noi până plecăm, nu-i așa că nu-i nicio *problemă?*

— În camera lui Tod, precizează doamna Sparrow, mai curând cu răceală.

— Of, mami! gemu Eileen. Doar n-ai să pretinzi acum c-aș mai fi virgină...

— *În camera lui Tod!*

---

[70] Clopot de mari dimensiuni, adăpostit de clădirea parlamentului britanic (n. tr.).

— Nu-i nicio problemă, doamnă Sparrow, interveni grăbit Bobby. E casa dumneavoastră și regulile dumneavoastră au putere de lege.

— Ce tânăr drăguț, constată doamna Sparrow, adresându-i lui Bobby un zâmbet înghețat, mai degrabă artificial.

Cu toate acestea îi conduse pe amândoi în casă, printr-un vestibul, apoi coborâră treptele într-o sufragerie. Aici, întins pe o canapea mare din piele și urmărind programul pe ecranul video de perete, se afla un bărbat cu părul castaniu tuns scurt și în unghiuri drepte, îmbrăcat într-o vestă de culoare crem, precum cele purtate de coloniști, și pantaloni scurți asortați.

— Bună tati, el este Bobby, îl conduc cu mașina înapoi la școală, și până atunci va sta la noi, spuse Eileen. Bobby, el este tăticul meu.

Domnul Sparrow se smulse de pe canapea și-i scutură cu putere mâna lui Bobby. Era înalt, solid, cu o siluetă atletică, dacă nu luai în seamă un mic început de burtă, iar fața cu trăsături blânde, care părea a fi fost bronzată înadins ca să se asorteze cu a nevestei sale, parcă nu se prea potrivea cu tunsoarea pseudo-militărească.

— Dick Sparrow, spuse el în loc de introducere. Urmăream știrile și erau interesante, nu te superi dacă stăm să vedem sfârșitul?

— Of, *tată*!

— Tawny, n-ai vrea tu să ne aduci niște tequila? spuse Dick Sparrow, ignorând protestul fiicei sale și așezându-se la loc pe canapea. Îi făcu cu ochiul lui Bobby, ca între bărbați. Doar va trebui să ne obișnuim și cu asta, nu-i așa? spuse el enigmatic.

Bobby se așeză pe marginea cealaltă a canapelei, iar Eileen luă loc între ei. Pe ecranul video un crainic privea solemn la camera de luat vederi și declama pe un ton grav, de înmormântare.

„... și a fixat guvernului mexican un termen de o lună ca să-și asigure schimburile externe necesare pentru a se conforma, sau, în caz contrar, să prezinte o alternativă acceptabilă”.

— Alternativă acceptabilă! strigă Dick Sparrow. Păi da, cum să nu, probabil vreo cinci milioane de tone de *frijoles*[71]!

Pe ecran, un portavion naviga în rada unui port, înconjurat de distrugătoare și crucișătoare, în timp ce deasupra lui plutea un dirijabil imens, acționat de motoare de elicopter.

„În acest timp, unități ale Flotei din Pacific reactivate, au ajuns la San Diego, unde, după cum am aflat, vor primi întăriri constând din unități ale marinei militare și o brigadă a Diviziei 82 aeropurtate... În timp ce la baza

[71] Fasole (lb. spaniolă, în original, n. tr.).

marinei de la El Toro, la nord de San Diego...”

Imagini cu tancuri răscolind dunele de nisip, infanteriști marini sărind pe plajă din ambarcațiunile de acostare, avioane de vânătoare care survolau tactic, la joasă înălțime, coasta pustie.

„...Operațiunea Alamo continuă...”

— Dar ce se întâmplă? exclamă Bobby.

Dick Sparrow se uită la el chiorâș.

— Ce *se întâmplă?* Pe ce lume trăiești, băiete?

— Păi... am fost pe drum...

Sparrow clătină din cap și-și concentră atenția către ecran.

— Ce *se întâmplă*, spuse el, e că în sfârșit ne-am hotărât să acționăm!

— Să acționăm?

— Tu chiar nu știi? Păi, în sfârșit ne recuperăm datoriile. Guvernul a achiziționat toate polițele mexicanilor la douăzeci de cenți pe dolar – și așa a plătit prea mult, dacă vrei să știi părerea mea – și acum fasolarii trebuie să iasă la interval cu mălaiul. Și dacă n-o fac, ceea ce e de prevăzut dacă te gândești că n-au nici măcar cu ce să-și plătească propria armată, vom lua în compensație Baja...

„...la Mexico City președintele a refuzat să comenteze, dar ministrul apărării a declarat că integritatea teritorială a Mexicului va fi apărată...

— Cu niște puști ruginite! urlă Dick Sparrow la ecran. Fasolarii n-au să reziste nicio săptămână, în Las Vegas se fac deja pariuri pe chestia asta!

Tawny Sparrow reveni cu o tavă pe care se afla o sticlă de tequila, pahare joase, felii de lămâie și o solniță.

„...în timp ce la Strasbourg, Parlamentul Europei Comune a aprobat...”

— Să-i ia dracu și pe europenii ăștia! strigă Dick Sparrow. Dacă-și bagă nasul o să mănânce antiprotoni!

„...iar în cursa fierbinte pentru câștigarea titlului în cadrul Ligii Naționale, Kazuo Konokawa a reușit o cursă de trei puncte, în careul nouă și a adus celor din Miami...”

Dick Sparrow apăsă pe un buton al comenzii de la distanță și ecranul se stinse. Umplu cele patru pahare cu tequila, își umezi dosul palmei, presără acolo niște sare, își înmuie vârful limbii în sare și dădu de dușcă păhărelul, după care mușcă din felia de lămâie.

— Trăiască California Mare! strigă el.

— California Mare?

Știi, tata a cumpărat hectare întregi de deșert la nord de Esenada, îi explică Eileen.

— Păi să știi! declară Dick Sparrow. Ia zi, Bobby, familia ta are ceva bani puși deoparte? Aș putea să negociez pentru voi o sută de acri la numai șaptezeci de mile distanță de La Paz,

dar trebuie acționat rapid, fiindcă ce era mai bun s-a dus demult, și când băieții noștri or să se pună în mișcare...

— Of, tată!

— Haide, băiete, dă-l pe gât! îl îndemnă Dick Sparrow, întinzându-i lui Bobby un păhărel, o felie de lămâie și solnița. În sănătatea băieților filotimi care sunt pe cale să ne facă bogați! Să bem pentru California Mare! Pentru un viitor mai bun și mai prosper!

Bobby săltă din umeri, își puse sare pe mână, o linse, dădu peste cap tăria cu gust uleios și mușcă din felia de lămâie. Rachiul arzător explodă în măruntaiele sale ca un mic proiectil aer-sol. Dar nu se opuse când Dick Sparrow mai turnă câte un păhărel, înainte de cină. Căci era sigur că va avea nevoie de așa ceva acolo.

La cină s-a servit o salată imensă alcătuită din tot soiul de fructe tropicale cu aspect ciudat, pui la grătar într-un sos maroniu neobișnuit de condimentat, câte o felie de tort, toate însoțite de alte palavre naționaliste și mai năucitoare, debitate de Dick Sparrow.

După cină, Tawny Sparrow i-a arătat lui Bobby camera lui, situată la etaj, fosta cameră a fiului ei, Tod, având pereții tapetați cu postere și fotografii ale tehnologiei militare americane. Apoi, toți patru au urmărit la televizor un film îngrozitor numit „Războiul

pentru libertate” – un soi de amestecătură cu secvențe istorice și scene cu „pif-paf din pistoale”, în care Statele Unite câștigau războiul din Vietnam utilizând judicios armele nucleare tactice – în vreme ce Dick Sparrow continuă să pălăvrăgească despre afacerile cu proprietăți funciare din America Latină, despre perfidia europenilor, despre apropierea epocii renașterii americane, ce trebuie făcut pentru a-i pune în banca lor, o dată pentru totdeauna, pe japonezi, și despre viitorul de aur al Californiei.

În cele din urmă, după știrile de noapte și după un spectacolele varietăți în care gazda își vâra nasul în viața intimă a invitaților cu un entuziasm dezlănțuit, soții Sparrow s-au retras, lăsându-i pe Bobby și pe Eileen singuri în sufragerie.

— Fir-aș al dracului să fiu! bâigui Bobby năuc.

— Tata e o *figură,* nu-i așa?

— Dar tu, cum poți să *suporți?*

Eileen râse.

— Păi, nu suport. De ce crezi că mă duc tocmai la *Berkeley*?

— Ei bine, următoarele trei zile ni le vom petrece în LA, așa că aș putea să-ți arăt împrejurimile ca să știi de ce scapi, îl anunță Eileen după micul dejun. Și cred că ar trebui să începem cu UCLA...

Au mers pe jos până la stația Wilshire, de unde au luat metroul.

— Să parchezi acolo este de-a dreptul *imposibil,* dacă n-ai ecuson de student, îi spuse Eileen. Nu avem decât două stații de mers așa că, *probabil,* nu ne va surprinde niciun cutremur.

Au ieșit exact în fața uneia dintre intrările principale în vastul campus universitar – intenția, îi explică Eileen, fusese să-i îndemne pe studenți să folosească metroul, dar bineînțeles că niciun „troian" adevărat nu ar concepe să fie surprins de moarte în drumul către școală în altceva decât mașina proprie.

— Troian?

— Asta-i numele echipei. Probabil că a fost vreun naționalist din antichitate. Totodată e și o marcă de prezervative, știi, chestiile alea pe care și le puneau toți ca să-și protejeze sculele în timpul „anilor ciumei", se potrivește la fix, ce părere ai?

UCLA era o imensă întindere de clădiri joase și turnuri scunde, mai apropiată de un uriaș parc industrial decât imaginea din mintea lui Bobby despre un campus universitar. Tricicluri propulsate de mexicani de vârstă medie cu aer fioros transportau pentru câțiva dolari studenții încoace și încolo, între sălile de cursuri.

— Locul ăsta e atât de imens... spuse Bobby De ce nu folosesc studenții bicicletele?

— Biciclete! exclamă Eileen. Păi, ai uitat că aici e patria yancheilor șovini și nu e *Lumea a Treia?*

Și-au petrecut dimineața hoinărind la întâmplare în incinta campusului, ca apoi să servească un prânz oribil la unul din restaurantele cu autoservire pentru studenți.

— O experiență care *nu* trebuie ratată, dacă mai ai vreun gând să vii aici, îi spuse Eileen.

Cam pe atunci, Bobby începuse să înțeleagă cum stăteau lucrurile. Cu toată întinderea sa, campusul părea totuși aglomerat, Eileen spunându-i că aproximativ șaizeci de mii de tineri veneau să învețe aici, majoritatea fiind asiatici și chicanos[72], îmbrăcați cuviincios în blugi strâmți, pantaloni scurți, tricouri „troiene”, tunși scurt regulamentar, mărșăluind cu un aer de precipitare mohorâtă, de la o sală de cursuri la alta. În același timp, se aflau acolo uluitor de mulți bărbați în uniforme militare patru ani de școală gratuită în schimbul a patru ani petrecuți în calitate de carne de tun era modul în care o mulțime de oameni își plăteau studiile prin părțile locului.

— Nu prea arată cum îmi închipuiam, murmură Bobby.

— Adică?

— Nu știu ce să zic, zise Bobby săltând din umeri, Sorbonna cu palmierii ei… Aici ai

[72] Americani de origine mexicană (n. tr.).

senzația că te afli mai degrabă într-un soi de *fabrică* decât într-un campus universitar.

— Păi, chiar așa și e! spuse Eileen. O uzină care produce ingineri, tehnicieni, soldați și, în general, piese de schimb gringo-jingo[73] pentru Marea Mașină de Verzișori!

Au luat metroul și s-au întors la locuința familiei Sparrow; Tawny Sparrow ieșise la cumpărături sau ceva de genul ăsta, așa încât și-au putut permite o lungă ședință de amor în camera lui Eileen, care a mai înviorat restul după-amiezii. Numai gândul la încă o cină precum cea din seara precedentă îl umplea pe Bobby de groază.

— Ei, păi atunci, hai să mergem în oraș, cu toate că ai văzut cum e, propuse Eileen când el își exprimă temerile.

Zis și făcut.

Au mers cu mașina până în Chinatown, vastă întindere de magazine cu suveniruri, *boutique*-uri orientale, galerii de artă la limita kitsch-ului, săli pentru holo-proiecții și restaurante chinezești, unde au reușit să ia o masă acceptabilă într-un local care de afară arăta ca o autoservire rapidă, iar înăuntru semăna cu un palat chinezesc, preluat ca atare din Disney World.

Au mers apoi în zona vestită în toată lumea, dintre cartierele Hollywood și Vine, și au

[73] Gringo-jingo - șovin american (n. tr.).

parcurs pe jos Bulevardul Hollywood, căscând gura la vedetele ce se plimbau pe trotuar. Teatrul Chinezesc, cel egiptean de peste drum, mai jos de Kyoto și Angkor Wat, vestita cofetărie Brown; Muzeul de Ceară al Hollywood-ului și celelalte repere ale trecutului, fuseseră încorporate în parterele unor imense clădiri administrative, asemenea bătrânei cupole de pe Bulevardul Montparnasse. Bobby avu sentimentul straniu că o întreagă porțiune a orașului fusese transformată în propria ei versiune Disney.

— Niciun adevărat tur al marelui ținut care, etc., etc., nu este complet dacă nu include și o vizită pe Mulholland Drive, îi spuse Eileen pe când conducea mașina pe Bulevardul Laurei Canyon, ca să intre în zona Hollywood Hills, un lanț muntos nu prea înalt, acoperit în întregime de case stranii și blocuri de apartamente de forme extravagante, care se ițeau din toate văgăunile și crevasele, unele dintre ele atârnând literalmente pe coastele dealurilor, sprijinite pe niște piloni cu aspect fragil.

În tot cazul, Mulholland Drive era cu totul altceva, un drum care străbătea pe toată lungimea creasta munților Santa Monica, venind dinspre est, până la mare, îi explică Eileen – și unul din puținele locuri din Los Angeles pe care edilii nu se încumetaseră încă să-l împopoțoneze cu obișnuitele însemne ale

periferiei, deși Eileen era sigură că tăticul ei urma să se ocupe cât de curând și de această omisiune.

Aici casele erau mult mai depărtate între ele și mai spațioase, fiind ascunse vederii dinspre șosea printre desișuri de arbuști sălbatici, iar când mașina parcurse o curbă, Bobby a avut parte de o panoramă care-l dădu gata. Eileen a parcat mașina pe o terasă de pământ bătătorit de roțile vehiculelor, care parcă ar fi fost folosită în acest scop de generații întregi. După ce au ieșit din mașină, ea îl lăsă să se minuneze fără să-i mai spună niciun cuvânt.

Umerii acoperiți de umbră ai munților se prăvăleau abrupt într-o vale lungă și largă, împodobită cu milioane de lumini, o uriașă câmpie înstelată făcută de mâna omului care acoperea în întregime valea și se prelungea pe peretele muntelui de pe partea cealaltă a Văii ca o amibă fosforescentă. Rețeaua strălucitoare de luminat stradal împărțea în careuri panorama și râuri de lumini de neon roșii și albe viermuiau printre ele. Un nimb auriu părea să plutească deasupra, acoperind în întregime cerul întunecat al nopții, și doar luminile agitate ale avioanelor și elicopterelor zumzăiau pe deasupra asemenea unor licurici. Totul în jur strălucea, pâlpâia, se agita într-o neliniștită mișcare browniană, creând impresia unui uriaș organism artificial întins, plin de

energie și în care părea că pulsează în mod ciudat viața.

— *Merde...* șopti Bobby.

— Și asta e numai *Valea,* spuse Eileen din spatele lui.

Bobby rămase locului, cu gura căscată de uimire. Apoi, auzi un sunet.

Compus din răpăitul elicopterelor, zumzetul monoton al avioanelor ușoare și uruitul îndepărtat al traficului reverberat de coastele munților, alături de zarva milioanelor de ființe, peisajul artificial triumfător părea să interpreteze un cântec electronic care îi făcea oasele să vibreze. Valuri de energie pulsau înspre el, purtându-i pe creasta șuvoiului electronic, într-un loc în care nu mai fusese niciodată.

În clipa aceea, privind de pe acoperișul lumii la ceea ce oamenii creaseră la marginea continentului și simțind respirația artificială a orașului învăluindu-l, Bobby se simți el însuși pătruns de acea energie nebunească, nestăvilită, magnifică și pură.

În clipa aceea, Bobby înțelese ce însemna cu adevărat să fii american, simțindu-se pentru prima dată ca aparținând în mod inextricabil destinului colectiv al acestei țări, la bine și la rău, parte a viitorului necunoscut care încă avea să se dezvăluie acestei patrii demult pierdute în care, oricât de chinuită și de

răvășită ar fi fost un spirit măreț și misterios nu dispăruse cu totul de pe pământul ei.

— Ei, *haide* odată, spuse nerăbdătoare Eileen, trăgându-l de mână către mașină.

— Hă? bâigui Bobby năuc.

— Ne aflăm pe *Mulholland Drive* și ne propusesem să trăim *experiența* Mulholland!

— Ce...?

— Păi trebuie să facem amor în mașină, nu pricepi?

— *Înăuntru*? bâigui Bobby, privind la interiorul strâmt al electromobilului cu două locuri. Nu cred că o să...

— Ba bineînțeles că o să putem, insistă Eileen. De *cel puțin o sută de ani* oamenii fac chestia asta pe aceste înălțimi.

Așa cum se dovedi, avea dreptate. Cam incomod, cam dificil și cam repede, dar Bobby reuși să se țină tare, să o pătrundă și să o scoată din minți, ba chiar reuși să și ejaculeze. În tot cazul, a fost mai curând un anti-orgasm.

— Ei bine, acum ai trăit și experiența Mulholland, îi spuse după aceea Eileen. E *altceva,* nu-i așa?

Într-un sens, pe care Bobby se îndoia că ea l-ar fi putut înțelege vreodată, Eileen avea dreptate.

Sâmbătă, Bobby a convins-o pe Eileen să-l ducă la un meci de baseball; urmau să plece

luni la Berkeley și era ultima lui șansă să vadă Stadionul Dodgers.

Asta a însemnat un nou târâit nesfârșit prin traficul intens de-a lungul străzii Venice, până au ajuns la stadionul construit pe piloni și înconjurat în întregime de ocean sub cerul limpede și azuriu dar, cel puțin pentru Bobby, a meritat efortul. Era unul din cele trei stadioane din divizia de elită, unde se juca pe iarbă naturală, iar Dodgers i-au bătut pe Mets cu 8 la 6, într-un festival de lovituri dezlănțuite care s-a terminat dramatic cu o „triplă” reușită în careul nouă de Hiro Yamagawa, care cu un an în urmă devenise primul jucător cu patru sute de puncte marcate în divizia de elită, lucru nemaiîntâmplat de zeci de ani...

De asemenea, merita să vezi și mulțimea. Pe locurile de jos din spatele terenului de țintă unde Bobby, amintindu-și de Duke, se dusese, se aflau anglo-americani bine îmbrăcați, starlete uluitoare, vedete TV ale momentului sau cel puțin așa spunea Eileen care îi arăta entuziasmată cu degetul. Dincolo de copertină se aflau tribunele fără locuri, de la terasă, unde mexicanii și negrii, în sectoare separate, urlau și se agitau la fiecare lovitură. Un întreg sector al tribunei de sus era ocupat de militari în uniformă, care beneficiaseră de bilete la jumătate de preț. Un alt sector al tribunei superioare era o secțiune de „ovații

organizate”, unde mii de oameni mânuiau panouri diferit colorate, alcătuind diverse imagini – emblema echipei Dodgers, embleme ale unor firme, drapelul american, ba chiar și vulturul american stilizat, bătând din aripi – la comenzile primite prin sistemul de amplificare.

Printre spectatori se plimbau vânzători ambulanți care ofereau floricele de porumb, burritos[74], bere, *sushi*[75] și *hot-dogs* aburinzi, una peste alta a fost o experiență americană perfectă, într-un fel esența Los Angeles-ului.

Un fost coleg de liceu a invitat-o pe Eileen duminică la un picnic pe plaja Malibu și, pe la prânz, s-au luptat timp de o oră și jumătate cu traficul, au reușit să găsească un loc de parcare, s-au dezbrăcat în mașină în costumele de baie pe care le aveau deja pe sub hainele de oraș și și-au croit drum pe nisipul supraaglomerat către un uriaș balon roșu umplut cu heliu, care plutea sus deasupra hectarelor acoperite cu trupuri dezbrăcate, marcând locul de desfășurare al petrecerii.

— Și nu uita, Bobby, să nu sufli o vorbă despre Paris sau Europa, îl atenționă ea. Am făcut liceul la Beverly Hills cu majoritatea cretinilor ăștia, sunt o gașcă de *gringo-jingo* și

---

[74] Burrito – plăcintă umplută cu carne, fasole sau brânză (n. tr.).

[75] Sushi – felii subțiri de pește crud sau alge înfășurate jurul unei prăjituri de orez (n. tr.).

n-am niciun chef să ajungi să te încaieri cu ei!

În jur de douăzeci de persoane erau așezate pe prosoape de plajă în jurul unui butoi metalic de bere, bronzându-se, bând, lenevind, mâncându-și hrana rece adusă de fiecare, în timp ce un cip-deck portabil, cu volumul dat la un nivel suportabil, emitea o muzică max-metal cu înfiorătoare accente marțiale.

Un individ blond, bine făcut, practicant de surfing, purtând numele ridicol de Tab[76], a întâmpinat-o pe Eileen cu o îmbrățișare și un ghiont, i-a servit cu bere și apoi, ajutat de Eileen, i-au făcut prezentările lui Bobby care turuia cu convingere povestea, deja bine însușită, cu întoarcerea la Berkeley după o vizită făcută părinților, în Akron.

Și astfel începu o lungă după-amiază fierbinte de trândăveală care reuși să corespundă imaginii pe care și-o crease în legătură cu prototipul unui *party* pe plajă în California de Sud. Înotă. Se făcu de râs încercând să conducă un surf motorizat, căzând în apă de mai multe ori până când înghiți o cantitate de apă din Pacific suficientă ca să se dea bătut. Se giugiuli cu Eileen. Jucă un soi de volei improvizat și trăsnit, fără fileu, cu un balon mare umplut cu un amestec de aer și heliu.

Și bău, cot la cot cu ceilalți. La vremea când soarele începuse să coboare pe cerul perfect al

[76] Gaică, agățătoare (n. tr.).

Californiei înspre oglinda Pacificului, toți erau „făcuți” bine de tot, câțiva au și vomitat, nimănui nu-i mai ardea de distracții sportive astfel că se porni pălăvrăgeala specifică unei adunături de bețivi.

S-a trăncănit despre chestii tehnice, ceea ce-l plictisi de moarte pe Bobby, după care au început bârfele și nemulțumirile la adresa unor profesori de care Bobby habar n-avea. La fel de puțin l-a interesat și bârfa obscenă despre cine cu cine se regula sau nu. Cea mai mare parte a timpului s-au vorbit verzi și uscate despre persoane pe care nu le cunoștea, așa că Bobby a rămas întins pe prosopul lui, alături de Eileen, bând orice i se oferea și scrutând albastrul din ce în ce mai întunecat al cerului de la Malibu.

...auzit că Billy s-a înrolat în Divizia 82...”

„...să-i umple curul de alice!”

„Nț, tata mi-a zis că fasolarii or să se predea fără să tragă un glonț...”

„Rahat! O să iasă-un haraiman...”

„Pe dracu!”

„Taică-miu zice c-or să le dea celor care-o să se lupte în Baja câte patruzeci de acri, e șucărit pe mine că nu vreau să mă-nrolez.”

„Ce, ești nebun? Păi să știi că *deja* mari granguri au pus gheara pe tot ce merită să fie luat de acolo!”

„O să iasă-un haraiman!”

„Rahat! Ascultă la mine, fasolarii nu rezistă nicio săptămână, și ei știu asta!”

„Păi cum așa, nu-i un guvern comunist?”

„Și ce morcovu’ meu?”

„Păi, trebuie să-și fi făcut socoteala că rusnacii…”

„Rusnacii n-o să facă nicio brânză, o gașcă de căcănari. Păi ce, le-au salvat cururile cubanezilor? N-au lansat nicio rachetă! Sunt prea ocupați să-i facă la mustăți pe europeni!”

„Păi, *noi,* i-am făcut deja la mustăți, pe europeni!” „Hă! Hă! Hă!”

„Eu tot zic c-o să ias-un haraiman, războiu-o să dureze cel puțin șase săptămâni!”

„Ei, un căcat!”

„Motive economice, băiețaș!”

„Și ce mama dracului știi tu despre *motivele economice,* Butch?”

„Taică-miu lucrează la Zynodyne, și zice că totul e aranjat. Aia n-o să-i lase pe fasolari să cedeze fără luptă.”

„Care *ăia*?”

„Industria militară, tembelule. Contractele de aprovizionare sunt deja semnate. Afaceri grase, tăticu’! Și-au făcut planul să le vândă fasolarilor arme în valoare de cel puțin o sută de milioane. Se lucrează deja cu ore suplimentare și caută să mai angajeze oameni.”

„Serios? Pe termen scurt?”

„De la săptămână la săptămână. O sută pe

oră, iar în week-end-uri de două și chiar de trei ori mai mult.”

„Tii, da’ nu-i rău deloc...”

Atenția înmărmurită a lui Bobby fu atrasă de această deviere a conversației. De bună seamă că înghițise suficient de mult *merde* imperialist de la Dick Sparrow și de prin alte părți, dar să audă așa ceva venind din partea unor tineri de vârsta lui, cu care înotase, băuse și jucase volei, era parcă cu mult, mult mai grav.

— Și crezi că taică-tu ar putea să-mi aranjeze ceva?

— Poate...

— Hei, Eddy, ori taică-tu lucrează la Collins, parcă? Acolo nu se angajează zilieri?

— Să mă interesez...

— Măi băieți, eu cred că nu vorbiți serios! răbufni în cele din urmă Bobby.

Butch, un individ solid cu părul negru tuns scurt, îi adresă un zâmbet deschis, prietenesc:

— Ba bine’nțeles că vorbesc serios, spuse el. Destul de amabil. Dacă vrei, cred c-am să pot să-ți pun o vorbă bună...

— *La merde!* trânti Bobby fără să se gândească. De lângă el Eileen îl atenționă cu un pumn în șale.

— Ce-ai spus?

— Nu poți să te gândești cu adevărat să te duci să muncești într-o *uzină de muniții*!

— Bobby! îi șuieră Eileen în ureche.

— Ba bine că nu! Păi, nene, o sută pe oră. Ăsta-i mălai pe cinste!

— Să faci arme care să omoare niște oameni ce nu vor decât să fie lăsați în pace!

— *Lăsați în pace!* Păi, tu n-ai aflat că ei nu-i lasă pe americanii care au cumpărat terenuri în Baja?

— În propria lor țară, nu-i așa?

— Frecții! Toată lumea știe că au acaparat Baja în timpul Războiului Civil, conduși de Pancho Villa și de ai săi *frito banditos*! Avem tot dreptul să ne luăm înapoi ceea ce-i al nostru, așa cum spune și doctrina Monroe!

— Ia zi, asta vrea să fie cumva o glumă?

— Da' tu ce vrei să spui, că ești vreun comunist?

— Hei, Eileen, amicul tău e vreun „roșu" de la Berkeley?

— Ia te uită unde era filo-fasolarul!

Un lung moment se așternu tăcerea. Cei care până atunci stătuseră lungiți pe spate și nu se arătaseră prea interesați de discuție, dintr-o dată erau cu ochii pe ei. „Fir-ar să fie", gândi Bobby.

— Nu, Bobby e doar puțin cam pilit, asta-i tot, spuse Eileen. Nu-i așa, Bobby, că te-ai îmbătat?

Bobby se ridică pe jumătate, ușor amețit. Încercă un zâmbet timid și o ușoară ridicare din umeri.

— Păi, nu sunt singurul, spuse el cu

nonșalanță.

— Ce vrei să spui eu asta, replică Eddy, pus pe arțag, privindu-l cu ochii lui albaștri cam injectați.

— Nimic, spuse Bobby. Las-o baltă!

Numai că se cam sărise deja peste cal. Bobby se pomeni în centrul unui vârtej de vibrații ostile.

— Ia spune, mă, ești comunist, ai?

— Nenorociții de KGB-iști au împânzit tot Berkeley-ul, așa mi-a zis tata!

— Nu sunt comunist! insistă Bobby cu teamă.

— Atunci de ce le iei apărarea la fasolarii ăia-mpuțiți?

— Păi, sunt și ei oameni, de-aia...

— Aia nu sunt *oameni,* sunt *fasolari*!

— Pariez că tâmpițelu ăsta e și filo-european! Ia zi măi, Bobby-boy, curvele de europeni care ne-au furat jumătate de țară ca s-o vândă rusnacilor, sunt și ei niște *oameni,* ai?

— Aia nu sunt *oameni,* sunt *europeni*!

— O să le tragem o nucleară de-o să-i albăstrească la meclă!

— Or să mănânce anti-protoni!

— Las', c-o să mănânce mai bine *frijoles,* hă, hă, hă!

Bobby își simțea sângele bubuindu-i în timpane. Fără să vrea, mâinile i se strânseră în pumni. Chipurile cu ochi bulbucați ale gloatei din fața Ambasadei Americane din Paris îi

reveniră în memorie, transformându-se în fețele acestor tineri americani, care priveau cu ură aici, sub cerul senin al Californiei de Sud.

„AME-RI-*CAIN*, A-SAS-*SIN*! AME-RI-*CAIN*, AS-SAS-*SIN!”*

Ecoul acelor scandări avu asupra lui un efect dublu. Care era diferența dintre *acei* naționaliști și ăștia? Numai faptul că *acești* cretini începuseră să îl convingă că, ceea ce credea că e o minciună, era posibil să fie adevărat.

Eileen îl apucă de mână, iar el își desfăcu pumnul. Numai că o mare parte, de fapt, ceea ce era *mai bun* în el nu admitea să lase fără replică acest *merde.* Era datoria lui față de părinții săi, față de el însuși și, întrucâtva chiar și față de America.

— Cum puteți să credeți toate porcăriile astea? strigă el, ridicându-se în picioare. Nu vă dați seama că vorbiți exact ca niște *gringo-jingo* ticăloși, așa cum ne acuză ei că suntem? *Nu se poate* ca americanii să se poarte astfel! Și nici voi!

— Fir-ai al dracului să fii de comunist!

Dintr-o dată, toți se ridicară în picioare, urlând la el beți cum erau și Bobby se trezi înconjurat de ceea ce părea să devină o altă gloată sau, mai degrabă, *aceeași* gloată.

— Hei, *băieți*! urlă Eileen pe un ton poruncitor. Terminați cu tâmpeniile astea

juvenile! V-ați băut mințile cu toții! Sunteți prea beți ca să vă bateți! O s-ajungeți să borâți unul peste altul!

Câteva din celelalte fete izbucniră în râs și-i loviră în joacă cu pumnul pe unii dintre băieți, și momentul de încordare fizică scăzu un pic în intensitate.”

— Haide, Bobby, spuse Eileen trăgându-l de braț. Acum trebuie să plecăm.

Împleticindu-se, dându-și abia acum seama cât era de beat și cât de puțin lipsise să încaseze o bătaie soră cu moartea, Bobby se lăsă condus spre mașină. Privind peste umăr, îi văzu pe foștii colegi de liceu ai fetei trântindu-se la loc pe prosoape, trecându-și deja din mână-n mână sticlele cu bere și râzând unii la alții.

— Te-am prevenit ce gașcă de cretini *gringo-jingo* sunt cu toții! Erau în stare să te omoare!

— Ce s-a întâmplat cu America? oftă Bobby pe un ton plângăreț.

Eileen săltă din umeri.

— Doar l-ai cunoscut pe *tăticul meu,* așa că…

Bobby îngăimă un hohot vag de râs. Eileen îl sărută în fugă pe obraz.

— Haide, Bobby, vino-ți în fire, spuse ea cu blândețe. Am să-ți arăt ceva de care să-ți aduci aminte.

— Și astfel ne luăm un bun-rămas emoționant

de la pitorescul Los Angeles, spuse Eileen. Ce mai balamuc! Și totuși, de-aici de sus e minunat, nu-i așa, mai ales dacă te prefaci că nu știi ce se întâmplă cu adevărat...

Bobby fu nevoit să admită că așa era...

O luaseră pe Autostrada de pe Coasta Pacificului după care intraseră pe un drum lung șerpuind printr-un canion, urcând dealurile aride din apropierea oceanului până când au ajuns pe o terasă naturală, undeva pe creasta munților. După ce au parcat mașina, au mers până la buza prăpastiei unde se aflau acum, privind Pacificul, plaja și marele oraș întinzându-se spre sud, pe o, linie curbă, de-a lungul marelui Golf.

În acel moment, soarele portocaliu și ocru de la marginea cerului purpuriu era secționat în două de oglinda oceanului ce reflecta perfecțiunea strălucitoare a prototipului de apus de soare specific Californiei de Sud, cu reflexe trandafirii și violete, filtrate de smog.

Luminile Bazinului Los Angeles ajungeau până la el prin stratul cafeniu de smog, o magnifică intensitate luminiscentă înălțându-se ca o spumă înspre Munții Santa Monica, asemenea unui talaz fosforescent măturând totul de-a lungul curbei maiestuoase a golfului către San Diego și către granița mexicană, înspre lucruri care păreau de-a dreptul ireale din perspectiva dumnezeiască a acelei înălțimi.

Bobby știa că orașul înnebunit de la picioarele lui se zvârcolea într-o tulburare supraîncinsă, că acolo jos lucrurile luaseră o întorsătură tare nelalocul ei, că dincolo de mantia de lumină se petreceau fapte reprobabile. Cu toate acestea, era minunat, la fel ca și restul Americii.

În timp ce soarele era înghițit de ocean și un văl de întuneric se rostogolea dinspre mare în direcția țărmului, întinderea scânteietoare a orașului, prin nu știu ce șiretlic al imaginației, părea să se înalțe triumfător deasupra peisajului natural, ca să înfrunte stelele palide – asemenea Americii însăși, minunată, mândră, o lumină care nu cu mult timp în urmă fusese speranța strălucitoare a întregii omeniri.

Sau poate că Los Angeles, ca și America, se scufunda lent în negura primordială, condamnat să se piardă, asemenea legendarilor atlanți, în uitarea oceanului.

În clipa aceea, pentru Bobby, care privea de la marginea continentului, aflat lângă ultima frontieră a visului, problema, asemenea panoramei, părea neclară încă, îndoielnică.

O insultă premeditata la adresa suveranității Mexicului

Niciun guvern mexican nu poate lua în serios propunerea americanilor de anulare a datoriei

noastre externe în schimbul cedării Peninsulei California. Cei care au avertizat asupra faptului că această propunere jignitoare nu este altceva decât un ultimatum străveziu au avut perfectă dreptate. Dar sugestia că Republica Mexic nu are de ales decât să accepte inevitabilul este pur și simplu o trădare. Într-adevăr, agresorii americani au avioane și nave militare, precum și o superioritate strategică covârșitoare, și este posibil să ne impună voința lor.

O sută de milioane de mexicani ar putea fi astfel deposedați de un ținut care le aparține, așa cum s-a mai întâmplat în 1845, dar nu trebuie să se spună nicicând că am fost deposedați de propria onoare. În ciuda tuturor condițiilor potrivnice, trebuie să ne ridicăm cu fermitate. Trebuie să apărăm cu prețul vieții fiecare palmă din pământul sfânt al patriei.

Noticias de Mexico

XV

Călătoria spre Golful San Francisco a însemnat o mare dezamăgire. Eileen nu a fost de acord să meargă pe Autostrada Coastei Pacificului și nici pe Autostrada 101.

— Ne-ar lua *de două ori* mai mult timp, i-a explicat ea lui Bobby și apoi, tu nu ești în stare să șofezi deloc.

Așa încât n-au mai avut parte de drumul

pitoresc de coastă, nici de Big Sur, nici de Monterey și nici de Carmel.

În schimb, Eileen a luat-o pe Șoseaua interstatală nr. 5, prin Valea San Joaquin, o autostradă dreaptă ca săgeata care străbătea o zonă despre care Eileen spunea că este cea mai productivă zonă agricolă a țării.

O fi fost ea productivă, dar pitorescul lipsea cu desăvârșire, pe drumul de trei ore de-a lungul văii netede, pe lângă niște lanuri de grâne care se coceau sub un soare nemilos, udate de imense sisteme de irigare, secerate de niște mașini care semănau cu niște păianjeni, supravegheate de deasupra de mici dirijabile. Arăta mai degrabă ca o uriașă fabrică de hrană decât imaginea idilică din mintea lui Bobby despre un ținut agricol sau, și mai rău, ca un soi de operațiune militară împotriva naturii însăși.

În cele din urmă, peisajul începu să-și schimbe înfățișarea, în timp ce, părăsind valea, începură să urce dealurile vălurite dinspre nord și vest, unde era mai răcoare, mai multă umezeală și mai multă verdeață, dar ameliorarea nu avea să dureze mult, căci în curând traficul crescu în intensitate și mari uzine răsăriră pe marginea drumului – majoritatea fiind uzine de armament, îi spuse Eileen – urmate de obișnuita defilare a locuințelor, a complexelor comerciale, a

cantinelor cu autoservire și a panourilor cu reclame, care părea să fie tipică pentru intrarea în toate orașele californiene.

Numai că, după ce au traversat încă un șir de dealuri, au început dintr-o dată să se târască înspre nord pe o autostradă supraaglomerată, cu o panoramă suspendată care îi tăie de-a dreptul lui Bobby respirația.

Privind spre apus, dincolo de zona industrială sumbră, Golful San Francisco era o întindere imensă de apă albastră, căpătând reflexe aurii către limita vestică, de la razele palpabile ale soarelui târziu de după-amiază. Pânze albe punctau suprafața golfului ca o ninsoare de nori împrăștiați, iar urmele înspumate ale feluritelor ambarcațiuni brăzdau azuriul apei precum dârele lăsate de reactoarele zburând la mare înălțime. Departe, înspre nord-vest, abia se putea distinge podul Golden Gate, imagine fantomatică prin norul de ceață care se rostogolea prin el și în jurul lui, asemenea unui imens talaz mișcându-se cu încetinitorul dinspre colinele orașului San Francisco, care străjuia gura îngustă a golfului întins și învăluind contururile clădirilor în vălul ca de cristal al legendei.

— Ei da, *asta* zic și eu că e adevărata *Californie,* declară Bobby.

— Cred că nu la *Oakland* te referi! spuse Eileen. Pfui!

Între autostrada supraînălțată și apele albastre ale golfului, învești mântat în smogul fotochimic brun, se afla un peisaj cu adevărat respingător pe care, până atunci, Bobby nu catadicsise să-l ia în seamă.

Dane, docuri uscate și tancuri de petrol se întindeau pornind de la țărm, conectate între ele printr-un labirint de pasarele, linii ferate și punți din traverse, dominate de o copertină alcătuită din macarale, rețele electrice și conveiere supraînălțate. În interiorul docurilor se aflau depozite, grămezi mari de foi de tablă, clădiri acoperite cu zgură și spații de depozitare mari și deschise, împrejmuite de garduri înalte, protejate în partea superioară cu sârmă ghimpată. Camioane, motostivuitoare și lucrători alergau de colo-colo, aferați.

Legate de dane și înconjurate de eșafodajul docurilor plutitoare, se aflau obiectele acestei activități intense. Un imens portavion, încărcând pe punte, cu ajutorul macaralelor sale uriașe, elicoptere, avioane cu decolare verticală, Osprey-uri și vehicule pe pernă de aer. Patru distrugătoare. Un crucișător de mare tonaj. Trei aeroglisoare mari, pentru transportul trupelor, pe care se încărcau tunuri, tancuri pe pernă de aer și alte piese de artilerie. Tancuri petroliere și nave transportoare cu numere pictate pe suprastructura cenușie, tipică navelor de

război, toate în curs de încărcare. Pe terenurile de parcare așteptau alte tancuri, camioane, tunuri, lansatoare mobile de rachete, elicoptere și alte componente ale armamentului militar.

— Și aici? gemu Bobby.

— Asta-i realitatea! îi spuse Eileen. Iar fără Șantierul Marinei Militare, Oakland. Ar fi o și mai mizerabilă cloacă decât e acum. Dar, nu-ți face griji, n-avem ce să căutăm acolo. Berkeley e cu totul o *altă lume.*

În cele din urmă, autostrada intră în zona deluroasă, unde copacii și arbuștii acopereau vederii ceea ce se întindea la sud și la vest și, când au ajuns în sfârșit la Berkeley, se părea că într-adevăr ajunseseră într-o altă lume, cu mult mai atrăgătoare.

Au coborât dinspre dealuri, pe o șosea străjuită de șiruri de arbori, locuințe particulare și blocuri de apartamente joase, trecând pe lângă o mică piață cu o mulțime de restaurante și de magazine ce-i amintiră lui Bobby de Paris. Au luat-o apoi pe strada principală, mărginită pe o latură de un mare campus universitar, iar pe cealaltă de librării, restaurante, magazine de închiriat cipuri audio, centre video, supermagazine și spălătorii automate și în fine au cotit la stânga pe o altă stradă importantă, dar de o cu totul altă factură.

— *Voilà, Telegraph Avenue*! îl anunță Eileen.

Centrul universului!

Telegraph Avenue era relativ îngustă, iar mașinile se târau de-a lungul ei cu viteză de melc, dându-i lui Bobby prilejul să absoarbă ambianța și să se minuneze.

Pe ambele laturi ale străzii se înșirau mici magazine – librării, prăvălii de îmbrăcăminte, echipament pentru calculatoare, *boutique*-uri ieftine, ciudate dughene de artizanat vânzând articole din piele, bijuterii și alte mărunțișuri. Magazine de solduri, oferind mobilă folosită și articole casnice. Mici restaurante, baruri, cafenele cu terase; un cinematograf, un mic teatru, magazine porno și băcănii. Muzica se auzea de peste tot, din cafenele, cluburi și de la aparatele portabile.

Iar strada era înțesată de bulevardieri, aproape toți fiind adolescenți sau tineri având în jur de douăzeci de ani. Majoritatea arătau la fel ca toți puștii pe care Bobby îi văzuse pretutindeni în America: îmbrăcați în blugi, T-shirts, bluze-sport cu mânecă scurtă, proaspăt bărbieriți, cu părul scurt și pieptănat cu grijă, fete purtând același gen de echipament dar parcă mai strâns pe corp, atunci când nu purtau maieuri, fuste scurte și pantaloni *stretch* în culori primare strălucitoare.

Totuși, o treime, sau cel puțin un sfert din plimbăreții de pe *Telegraph Avenue* nu semănau cu nimic din ce văzuse până atunci

Bobby.

Tipi îmbrăcați în blugi tăiați asimetric, un crac lung și celălalt scurt, cu broderii, capsați sau pictați în modele și combinații de diferite culori fanteziste. Ei purtau bluzoane largi, cu aspect medieval, pălării de piele mari cu boruri moi, turbane arăbești vopsite în culori roz-portocalii fosforescente. Veste din piele neagră peste pieptul gol. Centuri late cu catarame gigantice sculptate în lemn. Eșarfe de mătase. Capete rase sau pictate alambicat. Păr lung, vopsit în culori strălucitoare și aranjat în cozi sau creste. Șuvițe de păr lungi și dezordonate care se revărsau până la fese! Ei da, Circul a sosit în oraș!

Nici *fetele* nu se lăsaseră mai prejos! Aceeași abundență de coafuri extravagante. Bluze și maieuri din materiale plastice transparente, viu colorate. Tricouri lipite de piele, cu sâni goi desenați pe ele. Fuste mini asimetrice și cizme din piele de diferite culori, înalte până la încheietura picioarelor. Fuste lungi și largi, pictate cu peisaje terestre, spațiale și abstracte. Fete care păreau a fi complet goale pe sub mantiile înfășurate în jurul lor, cu modele asemenea unor covoare orientale. Altele, îmbrăcate în mantouri scurte japoneze, împodobite cu bijuterii electronice sclipitoare. Fete care într-adevăr aveau cu ce să se fălească!

Dacă *Telegraph Avenue* îi amintea lui Bobby de ceva, erau străzile din St.-Germain de sus, din jurul Sorbonnei și de jos, în labirintul străduțelor din Place St.-Michel, dar amplificate, augmentate și, într-o oarecare măsură, magnific americanizate.

Se pomeni dintr-o dată îndrăgostit. De cine sau de ce, habar nu avea, dar simțea spiritul străzii chemându-l, îmbiindu-l, făcându-i cu ochiul, așa cum cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată îi zâmbise, îi făcuse cu ochiul, invitându-l seducător să vină și să se piardă în carnavalul ochilor ei.

Destul de brusc, *Telegraph Avenue* se termină într-o altă zonă străjuită de copaci, cu străzi rezidențiale, cu locuințe particulare îmbătrânite și fragile, cu blocuri de locuințe dărăpănate și abia atunci Bobby își recăpătă graiul.

— Unde mergem acum? o întrebă el pe Eileen. La tine?

— La *mine*? Păi, eu stau la *cămin* așa că nu prea ai cum să vii la mine.

— Păi, credeam că...

— Haide, Bobby, fii serios, abia te-am agățat acum câteva zile în Valea Mizerabilă. Nu zic nu, îmi place de tine, ne putem întâlni și face și altceva, dar nu e ca și cum ai fi devenit dintr-o dată *prietenul* meu sau ceva de genul ăsta. Știi, sunt o mulțime de gagii pe-aici și n-am chef, știi

tu, să mă *leg* de cineva anume, chiar dacă aș avea ocazia...

Îi aruncă o privire atotștiutoare:

— Și-apoi, după felul cum îți atârna limba de-un cot pe *Telegraph Avenue,* cred că nici ție nu ți-ar conveni, este?

Bobby se văzu nevoit să râdă:

— M-ai avut la faza asta, recunoscu el. Dar... ce-am să fac? Știi, n-am prea mulți bani și nu cunosc pe nimeni aici în afară de tine.

— Nicio problemă, îl liniști Eileen. Cred că știu un locșor unde-ai să poți dormi destul de ieftin, chiar într-acolo și mergem, Mica Moscovă.

— *Mica Moscovă*?

Eileen izbucni în râs:

— În orice caz, așa o numesc gringos, îi explică ea. Cei care locuiesc acolo nu-i spun în *niciun fel.* În afară, poate de „la Nat”, atunci când vor să-i spună cuiva unde are loc petrecerea. O să-ți placă, Bobby. Iar ei or să te îndrăgească repede.

Eileen parcă mașina în fața unei clădiri vechi cu trei etaje și schelet de lemn, arătând jalnic, situată pe o străduță cu aspect oarecum scandalos, plină de case asemănătoare, cu gazonul lăsat să crească în voie, cu garduri vii neîntreținute, cu vopseaua scorojită și scările de la intrare cam șubrede.

Ușa din față era deschisă și ea îl conduse

înăuntru fără să mai bată, într-un hol lung, pe lângă intrândul lipsit de ușă al unei sufragerii încărcate de mobilă veche prăfuită în care cinci-șase tipi urmăreau programul pe ecranul video de perete, trecând de o toaletă din care răzbătea sunetul apei trase și ajunseră într-o bucătărie mare și neîngrijită.

Se aflau acolo o plită, un cuptor cu microunde, două frigidere vechi, o chiuvetă dublă mare, de restaurant, plină ochi cu farfurii nespălate și oale soioase și o masă mare pliantă, cu două bănci fără spătar, toate din lemn. O fată blondă, îmbrăcată într-un tricou alb-murdar și blugi tăiați, amesteca într-un uriaș cazan aburind cu o lingură mare de lemn. Un tip cu părul lung și negru tăia pe masă verdețuri pentru salată și le arunca într-un castron de lemn încăpător.

— Bună! zise Eileen cu voioșie. Unde-i Nat?

— E-n camera lui, corectează niște lucrări, spuse tipul, fără să-și ridice ochii de la îndeletnicirile lui culinare.

Eileen îl scoase pe Bobby din bucătărie într-un alt hol care trecea pe lângă un șir de uși, unele din ele deschise, dezvăluind mici dormitoare în care Unii citeau, alții lucrau la consolele calculatoarelor, în timp ce altele erau închise, așa cum era și cea de la capătul coridorului, cu un poster desenat stângaci prins de tăblie.

— Cioc-cioc! țipă Eileen, bătând totodată în ușă.

— Cine-i acolo? se auzi de dincolo vocea unui bărbat – Ăăă... José...

— José și mai cum?

— José pe care-l vezi în lumina timpurie a zorilor...

O clipă mai târziu, ușa se deschise. Bărbatul care apăruse în cadrul ei părea să aibă treizeci de ani, cu un păr negru, des și creț, un nas mare și ușor coroiat, o gură largă și ochi căprui întunecați sub niște sprâncene stufoase, ochi care păreau să fulgere și să scânteieze animați de o secretă și extrem de amuzată înțelepciune. Purta niște jeans negri uzați și o cămașă în carouri negre și roșii, ușor întinsă de umflătura burții, eu mânecile suflecate până la cot.

— Tu ești?... spuse el cu o voce mai curând aspră. Dacă mă cunoști, știi că nu prea le am pe-astea cu numele.

— *Eileen Sparrow*, Nat, spuse ea cu o undă de exasperare în glas.

— Și el e?... zise Nat arătând cu capul înspre Bobby.

— Bobby Reed, taman de la Paris.

Sprâncenele lui Nat se arcuiră în sus.

— Și vrei?...

— Un hogeac pentru Bobby.

— Ai cu ce plăti?

Bobby sălță din umeri:

— Am *ceva* bani.

— Cât îți poți permite?

Bobby chibzui:

— Nu prea mult, spuse el cam rușinat. Trei dolari pe noapte?

Prea mult. Doi, dacă sunt de acord.

— Grozav! exclamă Bobby surprins.

— Nu te pripi. Ești dispus să-ți faci partea de șmotru?

— Bineînțeles.

— Chiar ești francez?

— Nu tocmai. Adică, m-am născut la Paris, dar taică-miu e american, și am de gând să urmez aici colegiul, și...

— Știi să joci poker?

— Hă?

— Te-am întrebat dacă știi să joci poker, băiete. Stud[77] cu cinci sau șapte cărți. Chinta la valet câștigă. Draw[78] poker. Fără prostiile alea cu jokeri.

Păi... ăăă, nu, nu tocmai, adică știu regulile, dar... bâigui Bobby într-un soi de năuceală.

— Ești dornic să înveți?

— Păi, da, bineînțeles, de ce nu?

---

[77] Stud Poker (poker deschis) – variantă de poker preferată în țările Americii de Nord și Centrale, în care o parte din cărți se distribuie pe față, pot fi văzute de toți partenerii și rămân pe masă până la sfârșitul fiecărui joc (n. tr.).

[78] Draw poker – variantă a pokerului „închis” (la care toate cărțile se împart cu fața în jos și nu se arată partenerilor până la sfârșitul jocului) dominantă în Europa, care permite decartarea și primirea unor cărți de completare (n. tr.).

Nat emise un cotcodăcit entuziast, frecându-și mâinile mari și noduroase:

— Ei da, asta voiam s-aud! spuse el. Prima lecție, după cină. Spaghetti cu carne și sos, sau cel puțin așa mi-au spus, dar ce fel de carne, mai bine să nu știi. Acu' treb'e să mă duc să corectez niște porcării. Ce adunătură de căcănari! Cam tot ce știe puștimea asta din istoricește că Columb a sedus-o pe Virginia Island și că Ronnie Reagan avea la subsuoară o puță suplimentară pe care o folosea împotriva Congresului. În fond, ce mă-sa, pe jumătate chiar așa și e!

Și închise ușa în spatele lui.

— Asta-i tot? bâigui Bobby.

— Asta-i *Nat Wolfowitz*! îi spuse Eileen, ridicându-și ochii spre tavan.

În seara aceea s-au strâns zece oameni la masă, plus Bobby și Eileen și în vreme ce mâncau salata, servită la început, în stil american, spaghetti într-un sos de carne cam apos și au băut din belșug vin roșu și tare californian, care îndrăznea să-și spună vin de Burgundia, Bobby află totul despre „Mica Moscovă".

— De ce i se spune acestei case „Mica Moscovă"? întrebă el cu nevinovăție în timp ce se serveau spaghetti. Mie nu mi se pare că ați fi comuniști, nu?

Peste masa de picnic se lăsă o tăcere de

mormânt. O fată înaltă, negresă, pe nume Marla Washington, îi aruncă o privire cam ostilă:

— Da' tu ce ești, vreun gringo-jingo? se răsti ea. Ți-e teamă că suferim de ceva care se *ia*?

— Hei, sări Bobby sub imperiul unui impuls de moment, câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt comuniști.

— I-auzi, foarte interesant, făcu Jack Genovese, cel care pregătise salata.

— Nu, serios... spuse Bobby, apoi se opri. Ei bine, ce dracu, dacă tot avea să locuiască aici, oamenii ăștia aveau să afle, mai curând sau mai târziu, totul despre el. Mama mea e membră de partid, iar sora mea o să primească și ea până la urmă carnetul de membru, așa cred...

— Vorbești serios, băiete? spuse Nat Wolfowitz. Credeam că ultimul comunist american a dispărut o dată cu dinozaurii.

— Mama mea e *rusoaică.*

— *Rusoaică*?

— Parcă spuneai că ești un soi de franțuz, spuse Wolfowitz.

— M-am născut la Paris, dar mama e de naționalitate sovietică, iar tata și-a păstrat cetățenia americană, cu toate că i-au suspendat pașaportul, și... Bobby își aruncă mâinile în sus. E cam complicat.

— Păi, s-auzim, spuse Nat Wolfowitz.

Eileen îl privi cam chiondorâș, amintindu-i

dintr-o dată lui Bobby că ei nu-i povestise toate chestiile astea. Ceilalți îl studiau concentrați, deși nu cu ostilitate, de parcă ar fi fost nu știu ce creatură exotică care tocmai atunci picase în mijlocul lor dintr-o farfurie zburătoare. Ceea ce, din punctul lor de vedere, chiar așa era.

Așa încât, în timp ce serveau spaghetti și ajutat de câteva pahare de vin roșu prost, Bobby își relată povestea vieții, fără să ascundă nimic și dintr-o dată, începu să se petreacă ceva ciudat.

Cu toate că era unul dintre cei mai tineri de la masă și nu se afla acolo decât de vreo trei ore, reușise să acapareze atenția tuturor; chiar și Nat, care era se pare asistent universitar, asculta absorbit, cu o oarecare undă de respect chiar. Mai mult decât atât, când ajunse la sfârșitul povestirii, toți îi zâmbeau, îi puneau în farfurie un supliment de spaghetti, îi umpleau paharul; făcându-l să se simtă mai bine venit decât se simțise vreodată în viața lui.

În cele din urmă, spuse:

— Așa că, iată-mă aici. *Acum,* vrei să-mi spuneți și mie, de ce i se spune locului ăsta „Mica Moscovă”?

— Pentru că noi toți suntem roșii! exclamă Cindy Feinstein, fata care pregătise spaghetti și, în afară de Eileen, toți izbucniră într-un hohot de râs zgomotos.

— Carevasăzică, chiar *sunteți* comuniști?

Un nou hohot de râs.

— Explică-i tu, Nat, spuse Karl Horvath, un băiat durduliu, îmbrăcat într-un T-shirt cu Donald Duck pe piept. După ce-și umplu din nou paharul, sprijinindu-și coatele pe masă, Wolfowitz începu să răpăie ca o mitralieră.

— Berkeley, precum Gaul[79] în „Charles de” este împărțit în două. Prima parte o constituie Partidul Gringos, pe care ai avut ocazia să-i remarci, băieți și fete americane get-beget, îngrijit tunși, cei mai mulți dintre ei niște roboți care muncesc pe brânci, atenți, să nu-și rateze șansa, respectiv o slujbă bună în biotehnologie sau, și mai bine, în industria militară, niște căcănari naționaliști care nu știu decât să tocească pe rupte, să dea petreceri plictisitoare, să se umfle cu bere...

— Muu! Huo!

— Nasu-n cur!

— Partidul celei de-a doua părți fiind alcătuit din ciudați ca noi, care n-au niciun chef să fie angrenați ca niște rotițe în Marea Mașină de Verzișori, specializându-se în prostii fără niciun fel de importanță economică, cum ar fi istoria sau literatura, nu sunt nici pe departe fascinați de *Festung Amerika,* Purcelușii spațiali ori de mișmașurile din America Latină și nu sunt întru

[79] Joc de cuvinte bazat pe pronunția asemănătoare a cuvintelor Gaul și Gaulle, Gaul fiind numele englezesc al Galiei, regiune antică cuprinzând aproximativ teritoriile actuale ale Franței și Belgiei, iar Gaulle fiind forma corectă a numelui președintelui francez (n. tr.).

totul convinși că europenii ar fi o bandă de trădători poponari, consumatori de broaște...

— Adevărate animale de partid!

— N-au decât gunoaie în cap!

— Nu știu decât să facă scandal...

— Ceea ce, din punctul de vedere al yankeilor, ne transformă într-o gașcă de comuniști degenerați, antiamericani și filo-europeni, care ar trebui unși cu smoală și tăvăliți în fulgi și pe urmă plimbați într-o căruță prin toată țara, mai ales că nici nu le dăm voie să participe la petrecerile noastre...

— De unde și porecla de „roșii”!

— Prin urmare, Mica Moscovă și, în consecință, focarul de gâlceavă!

— *Je comprends,* murmură Bobby.

— Oh-oh, în franceză! oftă Cindy cu o falsă admirație bine-dispusă. *Tres chic!*

Bobby izbucni în râs. Se simți cuprins de un val cald de mulțumire, și nu numai din cauza vinului și a mâncării grele. Pentru prima dată în viața lui dăduse peste niște oameni care, deși abia dacă erau de vârsta lui, îl acceptau sincer pentru ceea ce era, pentru *tot* ceea ce era, primii oameni care, cu adevărat, gândeau la fel ca și el, ei înșiși un soi de americani exilați și pe care simțea că și i-ar putea face prieteni de nădejde.

Și cu atât mai neașteptat și plăcut era faptul că îi găsise tocmai aici, în Statele Unite.

După cină, Bobby luă cunoștință cu regulile casei. Întrucât numărul rezidenților era de paisprezece, asta însemna că o zi din paisprezece era responsabil pentru cina comună. Tot așa, o dată la două săptămâni trebuia să facă curățenie în sufragerie și pe hol, precum și în baie. În plus, la același interval îi venea rândul să spele vasele, și fiindcă tot era cel mai nou venit, putea foarte bine să înceapă din ziua aceea. După ce termina, putea să participe la jocul de poker.

Părea a fi un aranjament echitabil și nu tocmai împovărător, așa încât Bobby îi luă lui Eileen numărul de telefon, promițându-i că o va suna, o sărută de despărțire și trecu la spălatul vaselor pe care ceilalți le îngrămădiseră în chiuvetă, conform unei alte reguli a casei.

Era pentru prima oară în viața lui Bobby când se afla în fața unei grămezi atât de mari de farfurii și crătiți mai ales că, având acasă o mașină de spălat vase, abia dacă se îndeletnicise vreodată cu așa ceva, dar se puse cu hotărâre pe treabă, nici nu era așa de rău și, în mai puțin de o oră, aranjase totul pe rafturi – din fericire, o altă regulă spunea „nu te deranja să ștergi vreun vas” – și era gata să se alăture pokeriștilor.

Wolfowitz, Maria, Jack, Barry Lee, un tip subțiratic cu alură de oriental și părul coafat

într-o creastă de Mohawk și Ellis Burdon, îmbrăcat în niște jeans vopsiți asimetric și o vestă de piele, începuseră deja jocul în jurul unei mese mari și rotunde din sufragerie și întrucât o altă regulă spunea că Nat nu accepta să joace cu mai puțin de trei sau cu mai mult de cinci parteneri, lui Bobby i s-a spus că va trebui să facă pe chibițul până când unul din ei renunța sau se curăța.

— Nu-ți face probleme, băiete, îi spuse Wolfowitz, la cât sunt de papagali, n-o să dureze mult.

Bobby cunoștea regulile de bază ale pokerului, dar jucase foarte puțin; cu toate acestea, nu i-a trebuit mult ca să înțeleagă ce intenționase Wolfowitz să spună.

Era un joc cu mizã mică, maximum zece dolari, și una din reguli spunea că trebuia să părăsești jocul dacă pierdeai două sute de dolari.

— Cu țăranii ăștia nu joc decât ca să nu-mi pierd antrenamentul, declară Wolfowitz cu o privire răutăcioasă în timp ce-și fila cărțile. De la fiecare – în funcție de posibilități, ceea ce printre cei de față nu înseamnă nicio brânză, către mine – conform lăcomiei mele care tinde, la limită, spre infinit, dar de la prieteni nu iau bani adevărați mă păstrez pentru granguri.

Jocul se desfășura la alegerea celui care împărțea cărțile dar nu erau permise decât

draw poker și stud poker cu cinci sau șapte cărți și, când îi venea rândul, Wolfowitz opta întotdeauna pentru jocul cu șapte cărți.

— Ca și viața, pokerul înseamnă noroc și pricepere, în proporții egale, îl informă el pe Bobby, dar jocul de șapte înclină balanța de partea priceperii. Este ceea ce separă bărbații de pușți și pe pușți de propriii lor bani.

Și dacă pokerul însemna într-adevăr pe jumătate noroc, de ce se îngrămădeau bancnotele în fața lui Nat Wolfowitz? Câștiga toate celelalte partide de șapte cărți, adesea cu cărți mediocre, iar atunci când câștiga nu se încurca cu mărunțiș. Dacă vreunul din ceilalți deschidea un joc cu „chinta la valet câștigă”, se arunca imediat, doar dacă nu se constata la sfârșit că avusese în mână un brelan sau o carte mai mare. La draw poker, decarta cel mult două cărți, sau renunța. Când se juca stud de cinci cărți, părea să urmărească o schemă pe care Bobby nu o putea descifra.

În mai puțin de o oră, Maria Washington pierdu două sute de dolari și ieși din joc.

— Lecția numărul unu, spuse Wolfowitz în timp ce Bobby își ocupa locul la masă. Ca să câștigi la poker trebuie să eviți să pierzi.

— Asta-i lecția numărul *doi*, oftă Ellis în timp ce-și fila cărțile. Regula numărul *unu* este nu juca poker cu Nat.

Bobby primise o pereche de decari. Jack

Genovese deschise. Barry Lee plusă. Wolfowitz renunță la joc. Bobby ceru cu sec, la fel și Ellis. Jack decartă două cărți. Wolfowitz oftă. Bobby decartă trei cărți și îi mai intră un decar. Ellis renunță.

— Tâmpit, comentă Wolfowitz.

— Cip, spuse Jack.

— Un căcat, făcu Wolfowitz.

Barry mizã cinci dolari.

Bobby plusă încă cinci.

Jack renunță.

— De necrezut, spuse Wolfowitz.

Barry plusă încă zece dolari peste miza lui Bobby, Șovăind, Bobby ceru sec.

Barry Lee arătă patru pici și regele de cupă. Bobby adună potul, simțindu-se tare mândru de el.

Numai că, după vreo zece jocuri și ușurat de o sută cincizeci de dolari, altfel se prezentau lucrurile.

— Of, măi copii, măi copii, spuse Nat după încă un stud de șapte câștigat, la care blufase cu o pereche de cinci în mână. Confuzia dintre dorințe și realitate este opiul meselor jucătorilor de poker.

În vreme ce Bobby își închipuia că începe să înțeleagă ce spunea Nat Wolfowitz în teorie, când se trecea la practică, individul era un adevărat magician al jocului de poker. Putea să vorbească fără încetare despre felul în care

proceda și *totuși* să te înfrângă detașat, tocmai când credeai că îi aplici propriile principii împotriva lui. Cum reușea? Era oare de vină norocul? Era cumva un telepat? Sau trăncăneala lui nesfârșită făcea parte din tactica lui de joc?

Indiferent cum făcea, singurul motiv pentru care Bobby nu a părăsit jocul înainte de vreme a fost că mai avea încă douăzeci de dolari în momentul în care Ellis și Jack au fost lăsați pe drojdie de Nat, rămânând astfel numai trei jucători la masă și, conform regulamentului, jocul trebuia să ia sfârșit.

— Ei, băiete, ai învățat ceva astăzi? îl întrebă Wolfowitz în timp ce urcau scările spre dormitoare.

Bobby sălta din umeri:

— Să nu mai joc poker împotriva ta, Nat, spuse el.

Wolfowitz râse și deschise ușa unei mici camere de oaspeți. Înăuntru se afla un pat, un birou, un scaun, o comodă și o veioză, toate aduse parcă din magazinele de solduri de pe *Telegraph Avenue.*

— Nici nu știi câtă dreptate ai, îi spuse Wolfowitz. Ca și viața, pokerul doar *pare* a fi un joc în care suma câștigurilor echivalează cu suma pierderilor. Un jucător adevărat nu joacă împotriva *altor tipi,* el joacă *cu cărțile.* Această țară întoarsă pe dos nu mai vrea să înțeleagă

asta, de-aia e în rahatul în care este, chiar atunci când nu are niciun motiv să se plângă de cele întâmplate. Dacă vom înțelege din nou ceea ce am știut dintotdeauna, vom ajunge din nou în frunte. Dacă vei înțelege vreodată ce ți-am spus eu acum, vei ajunge să câștigi gras la poker.

— Chiar și împotriva ta?

Wolfowitz râse, clătinând din cap:

— Tot n-ai înțeles, băiete. *Nimeni* nu învinge jucând *împotriva* unui jucător adevărat. Gândește-te la asta, Bobby și poate că ai să-ți dai seama că a meritat să pierzi astăzi cei o sută optzeci de dolari.

Președintele Smerlack a exprimat solidaritatea Uniunii Sovietice cu Mexicul

După o întrevedere cu ambasadorul Mexicului, domnul Pedro Fuentes, președintele Dimitri Pavelovici Smerlak a reafirmat sprijinul popoarelor Uniunii Sovietice pentru integritatea teritorială a Republicii Mexic.

La întrevederea referitoare la pașii concreți întreprinși de către Uniunea Sovietică pentru a preveni invadarea Mexicului de către americani, președintele Smerlak a anunțat că Uniunea Sovietică intenționează să înainteze, cu anticipație, rezoluții, care să condamne o astfel de acțiune, atât în Adunarea Generală a

Națiunilor Unite, cât și în Parlamentul Europei Comune și și-a exprimat încrederea că aceste rezoluții vor fi aprobate de ambele organisme cu o majoritate covârșitoare.

„În felul acesta, o *tortilla*[80] și o ceașcă de *refritos* ar vrea să țină loc de un *burrito*” – a remarcat enigmatic ambasadorul Fuentes.

Novosti

Săptămâna care a urmat a decurs minunat pentru Bobby.

Au petrecut după-amieze însorite hoinărind pe *Telegraph Avenue* și cumpărându-și o costumație adecvată – jeans cu dungi roșii și albe, tăiați asimetric, de o ambiguitate franco-americană perfectă, o bluză neagră de catifea având brodat pe ea un soare californian ascuns pe după un palmier stilizat, și o pereche de cizme de cowboy, din piele cu ornamente în relief.

Pentru masa comună, prepară o oală mare de *choucroute garnie*[81] – chiar dacă pentru *charcuterie*[82] n-a putut găsi decât hot dogs, *knockwurst*[83], *chorizo* și o chestie care se numea șuncă de Canada, și astfel varza fleșcăită a fost foarte bine primită – probabil

[80] O lipie rotundă, din aluat nefrământat de mălai sau făină, ser, vită fierbinte, de obicei acoperită cu carne tocată sau brânză.
[81] Varză acră cu garnitură (lb. franceză, n. tr.).
[82] Mezeluri (lb. franceză, n. tr.).
[83] Cârnat scurt șl gros, puternic condimentat (lb. germane, n. tr.).

fiindcă i-a lăudat în gura mare autenticitatea franțuzească și a reușit să facă rost de niște muștar de Dijon și de două sticle de vin ieftin de Alsacia.

A luat la rând barurile, cluburile și cafenelele împreună cu Ellis, Jack și Claude, un tip venit de la New York, a cunoscut o mulțime de oameni, a ascultat o stranie muzică retro denumită „Acid Rock” și un bizar stil de jazz peruvian, interpretat de o orchestră de flautiști, și peste tot a fost prezentat nu drept provincialul venit de curând la oraș, ci ca un parizian rafinat din Franța.

A făcut curățenie în sufragerie și în holuri, o treabă doar plictisitoare, și în grupurile sanitare, unde avu de furcă nu glumă, dar nu i-a păsat câtuși de puțin; într-un fel, aceste activități domestice pe care acasă nu fusese obligat niciodată să le facă, au avut darul să cimenteze sentimentul de apartenența pe care nu-l mai avusese niciodată până atunci.

Și în plus, a mai jucat poker de vreo câteva ori, deși și-a dat repede seama că nu-și putea permite să piardă în fiecare seară. O dată chiar a reușit să câștige jocul, ajutat de niște cărți norocoase, crezând că poate a reușit în sfârșit să învețe câte ceva de la Nat Wolfowitz, până la jocul următor când, prea sigur de el, a rămas în joc de fiecare dată, a tras niște cacealmale nebunești și a rămas lefter în mai puțin de o

oră.

În cele din urmă, după nenumărate încercări nereușite, s-a întâlnit cu Eileen, convingând-o să-l conducă printr-un tur al campusului de la Berkeley. Părea la fel de întins ca și cel de la UCLA, arhitectura și aspectul exterior nu difereau prea mult ca stil și locul era înțesat de același gen de *gringos* pe care îl întâlnise și în campusul „troian”, numai că aici puteai zări peste tot și *roșii* de la *Telegraph Avenue,* lungiți pe gazon, ascultând oratorii care perorau de la tribune improvizate împotriva anunțatei invazii a Mexicului, contrazicându-se cu *gringos,* în felul acesta stabilindu-se o diferență uriașă. Universitatea Berkeley din California era vie în aceeași măsură în care UCLA era moartă, și nu i-a trebuit lui Bobby mai mult de o săptămână ca să-și dea seama că într-adevăr acesta era locul potrivit pentru el.

La cină a dus-o pe Eileen la un restaurant ieftin de pe *Telegraph Avenue* și apoi s-au întors în camera lui de la *Mica Moscovă* pentru două ore de amor, după care ea a insistat să se ducă înapoi la cămin.

Cavalerește, Bobby a protestat, dar adevărul era că nu s-a simțit prea afectat căci în afară de timpul petrecut în pat, farmecul ei pălise în comparație cu noul său cerc de prieteni; deja ajunsese să se simtă acolo ca unul de-ai casei, ceea ce Eileen Sparrow care locuia în *cămin*,

abia fiind cunoscută de tovarășii lui de locuință, și în plus provenea din Los Angeles, oraș disprețuit de roșii de la Berkeley, fiind considerat citadela Marii Mașini de Verzișori și tot ce mai însemna asta, în mod cert nu era, în ciuda sentimentelor ei politice.

A doua zi era sâmbătă când avea loc obișnuita petrecere de noapte de la Mica *Moscovă* și chiar dacă Bobby, proaspăt membru al comunității, s-a simțit mândru să o invite, nefiind în stare de atâta mojicie încât să n-o facă, plăcerea i-a fost atenuată de un anume sentiment de detașare, de o dorință de a fi acolo singur, și nu s-a mai oferit să vină să o ia de la cămin și nici nu a fost dezamăgit când ea nu i-a cerut-o.

Cam pe la ora nouă, casa era destul de aglomerată, iar petrecerea se anunța a fi bine aprovizionată datorită sticlelor de vin, vodcă și tequila aduse de participanți, căci o altă regulă a casei stabilea că musafirii trebuiau să contribuie la împrospătarea proviziilor, altfel cum ar fi putut comunitatea lor să-și permită săptămânal un asemenea dezmăț?

Sau, așa cum spunea Wolfowitz: „Poate că n-a mai rămas pe nicăieri în *Festung Amerika* nici măcar ideea de masă gratuită, dar *noi* am descoperit o modalitate de a ne menține bine aprovizionați cu băutură pe gratis.”

Muzica răsuna în sufragerie – de toate genurile, întrucât invitații își aduseseră și cipurile preferate – băutura curgea în valuri, iar unii fumau chiar niște țigări „fabricate” pe loc, despre care un tip susținea că sunt din *marijuana* veritabilă, trecută ilegal pe la graniță înăuntrul unor *saci funerari* aduși din zona de război a Venezuelei.

Bobby se învârtea fără rost, așteptând ca Eileen să-și facă apariția, dar aproape sperând să nu vină, mai ales că toate tipele acelea de-a dreptul nemaipomenite păreau hotărâte să-ți ia ochii, îmbrăcate cum erau în mantouri „electronice” scurte, bluze transparente din material sintetic, șorturi ca și inexistente, unele chiar cu niște bluze desfăcute până în talie, care lăsau să li se vadă într-un mod ingenios sfârcurile.

Fetele se arătau mai mult decât dornice să converseze cu un tip cum era el, mai ales dacă, din întâmplare se aflau prin preajmă Maria, Claude sau Karl care să-l prezinte ca pe un produs exotic de import de la Paris, și nici măcar nu era vorba de discuții tembele. Căci ele voiau să afle amănunte despre viața pariziană, ce gândea el despre intrarea Uniunii Sovietice în Europa Comună, ce lucruri aflase în romantica lui odisee de autostopist traversând țara, dacă Europa Comună intenționează cu *adevărat* să întrerupă relațiile

diplomatice cu Statele Unite în cazul invadării Mexicului și, bineînțeles, ce diferențe erau – dacă erau – între femeile din Europa și americance.

Bobby se pomeni astfel atras într-o conversație cu adevărat interesantă; fete și, la drept vorbind, băieți intrând și ieșind din sfera lui de influență în vreme ce se deplasa prin casă, atrăgând spre el, pentru prima dată în viața lui, un anturaj în toată regula și simțindu-se extrem de satisfăcut.

Și pe lângă această plăcere care-i gâdila din plin orgoliul realiză că sentimentul de apartenență pe care-l descoperise în mijlocul colocatarilor săi se extinsese și în afara casei, aplicându-se în general la toți roșii din Berkeley.

Și ei erau un soi de americani aflați în exil, visând în mod nelămurit la o viitoare renaștere a Americii, legată întrucâtva de îndelungatul trecut radical al Berkeley-ului, la o Americă ce va renunța la aventurile sale în America Latină, va dărâma zidurile Fortăreței Americane și se va alătura Europei Comune, devenind din nou făclia libertății care luminase cândva întreaga omenire.

Dintr-o dată ajuns centrul atenției tuturor acestor fantastice și inteligente fete, depănând povești înălțătoare despre o Europă pe care, la drept vorbind, fusese bucuros să o părăsească,

Bobby înțelese că se reîntorsese acasă într-un loc unde, de fapt, nu mai fusese niciodată. Poate doar în visurile cele mai utopice.

Când a intrat în sufragerie, simțindu-se ca un cocoș pe bătătură, avea o escortă din cinci-șase persoane, mai presus de toate fiind o fată realmente uluitoare, Shandra, care avea niște ochi întunecați și scânteietori, o piele catifelată de culoarea cafelei, părul lung și negru coafat în inele aflate într-o dezordine exotică, purtând un soi de mantie sintetică transparentă în culorile curcubeului, care arăta foarte limpede că nu purta nimic pe dedesubt. Dintre toți, Shandra îl ascultase cel mai mult, privindu-l fără reținere și fără prea multe comentarii.

Și când în sfârșit a găsit un loc în camera aglomerată, ne un colț de canapea prăfuită, cu câțiva oameni așezați pe podea în jurul său, Shandra și-a îndoit sub ea picioarele lungi și bronzate, așezându-se turcește în fața lui, și-a proptit coatele pe genunchi și capul în mâini și a început să-l privească fascinată, în timp ce-și depăna relatarea despre răzmerița de la Ambasada Americană.

— ...când a izbucnit, mă aflam acolo să-mi iau pașaportul, și au început să arunce cu rahat și sânge peste zid și...

— Chiar au aruncat cu rahat? exclamă un tip cu pălărie de cowboy.

— Rahat amestecat cu sânge, m-au stropit și

pe mine, serios vorbesc, era...

Am crezut că e numai propagandă gringo-jingo!

— Hei, am fost acolo, ambasada era acoperită de murdărie, gloata luase cu asalt zidul, au fost nevoiți să folosească disruptoarele...

— Ca să apere drapelul și toate prostiile alea naționaliste!

— Ca să-i apere pe oamenii prinși înăuntru, insistă Bobby.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi *devastat* ambasada, le-ar fi dat naționaliștilor o lecție pe care n-ar fi uitat-o niciodată.

— Dac-ai fi fost acolo, n-ai mai fi vorbit așa, replică Bobby. Oamenii ăia erau însetați de sânge, să fi văzut ura din privirile lor...

Bobby se cutremură amintindu-și. Shandra, care până atunci nu făcuse decât să privească, vorbi în sfârșit cu un glas catifelat, care-i provocă lui Bobby fiori pe șira spinării.

— Dar *tu,* i-ai *urât?* Vreau să spun atunci, în momentele acelea?

Bobby privi în adâncul ochilor ei căprui, chibzuind, încercând să-și dea seama dacă ea voia să-l audă spunând adevărul despre sentimentele sale de atunci și descoperind, oarecum surprins, că într-adevăr, asta voia, sau cel puțin așa lăsa impresia.

— Nu, răspunse el. Mi-era frică, poate că eram și eu supărat dar cum aș fi putut să-i

urăsc? Vreau să spun că aveau dreptate, căci America tocmai înfipsese cuțitul în spatele Europei, și acei oameni aveau toate motivele să urască Statele Unite.

— A fost foarte înțelept din partea ta, murmură ea mulțumită de răspuns și cu toate că nu se mișcă, păru să se apropie de el.

— Și atunci, de ce le iei apărarea nenorociților de infanteriști?

Bobby săltă din umeri, cu privirea prinsă în capcana ochilor Shandrei, căutându-și cuvintele care s-o atragă mai aproape și deodată, Nat Wolfowitz spuse ceva care părea să aibă sens:

— Infanteriștii au avut de jucat o carte împuțită. Au jucat cum au putut mai bine. Ambasada n-a fost devastată și nimeni n-a avut până la urmă de suferit grav. Poți să fii mândru că ești american.

— *Mândru să fii american,* pfui! pufni disprețuitor tipul cu pălărie de cowboy.

— Da' ce, tu nu ești mândru că ești american? replică Bobby uitându-se în continuare în ochii Shandrei.

— Dar tu?

— Să fiu mândru de ce le-am făcut europenilor? Mândru de ce suntem pe cale să le facem mexicanilor? Bobby oftă. Mda, ceea ce face America de când m-am născut eu, nu-mi prea dă motive să fiu mândru, spuse el. Dar

chestia e că *și noi* suntem americani. Dacă începem să urâm America, nu vom ajunge oare să ne urâm pe noi *înșine?* Vrei să lăsăm țara asta pe mâinile șovinilor?

Urmă un lung moment de tăcere. Cu mișcări încete, Shandra se ridică și se așează lângă el, pe canapea.

— Te deranjez?

— Câtuși de puțin, spuse Bobby zâmbindu-i cu gura până la urechi, simțindu-i căldura coapsei apăsate de a lui.

— Și chiar ai traversat țara cu autostopul? îl întrebă ea. Ai avut curaj, astăzi sunt puțini cei care se încumetă s-o facă.

— Serios? spuse Bobby cu nevinovăție.

Shandra izbucni în râs, aplecându-se spre el.

— Dar tu chiar *ești* un european adevărat, așa-i?

Bobby. Își ridică mâinile, săltă din umeri și făcu în așa fel încât să-și sprijine brațul pe spătarul canapelei, fără însă să-i atingă umerii.

— Toată viața am încercat să înțeleg care-i adevărul. La Paris simțeam că sunt american, dar odată ajuns la New York, Washington sau Miami, fiu american era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Shandra se apropie și mai mult. Îi simțea parfumul de iasomie și căldura trupului.

— Și acum, că ai ajuns la Berkeley? spuse ea, așezându-și cu blândețe mâna pe coapsa lui.

— Acum că am ajuns aici, mă simt minunat, șopti Bobby, lăsându-și brațul să alunece în jos pe spătarul canapelei. Shandra se cuibări în îndoitura brațului său; Bobby realiză că, pe nesimțite, anturajul lui se făcuse nevăzut, lăsându-l singur cu această creatură splendidă și, după toate aparențele binevoitoare.

— Cred că ai pe aici, pe undeva, o cameră...? sugeră ea.

— Bună, Bobby! trâmbiță ascuțit o voce feminină.

Bobby își ridică privirea și o văzu pe Eileen Sparrow. Fir-ar să fie!

— Ăăă... bună, Eileen... bâigui Bobby spășit.

— Te rog, nu-mi da voie să te *deranjez,* spuse ea pe un ton sec.

„Iisuse!”

— Ăăă, păi nu, că noi tocmai...

— Asta văd și eu, zise Eileen. Simpatic, nu? îi spuse ea Shandrei, fără urmă de răutate. Și să știi că se pricepe destul de bine *la limbi,* eu l-am învățat.

Bobby se făcu stacojiu la față.

Eileen izbucni în râs:

— Ce-ai pățit, ți-ai pierdut cumva rafinamentul de european? spuse ea râzând din nou.

Shandra râse și ea.

— Cum... ăăă... nu te superi?

În mod ostentativ, Eileen își roti privirea prin

cameră și își linse teatral buzele.

— Cu toți bărbații ăștia de pe-aici? exclamă Eileen. Fii serios, Bobby, doar ne aflăm la *Berkeley*!

Și o luă din loc țanțoșă, aruncându-i peste Umăr o bezea, dispărând apoi din vedere.

Deși i-au trebuit patru zile ca să-și adune curajul pentru convorbirea telefonică cu cei de acasă, de care se temuse atâta, în după-amiaza duminicii de după petrecere Bobby și-a dat seama că se hotărâse de multă vreme să urmeze colegiul aici la Berkeley, indiferent ce avea să spună mama lui.

E adevărat, Shandra Corday fusese grozavă la pat, cel puțin din perspectiva experienței lui limitate, dar nu asta a provocat marea sa revelație. Mai ales că, *după* Shandra îl lăsase să înțeleagă destul de limpede că pentru ea fusese o mică aventură interesantă, așa cum, la drept vorbind, fusese și pentru ei; ea se vedea în același timp cu alți trei bărbați și în acest punct al evoluției ei nu se afla în căutarea amorului vieții sale.

— La urma urmei, aici suntem la Berkeley, i-a spus ea a doua zi de dimineață și, la această replică, amândoi un râs camaraderește.

De fapt, în mod destul de ciudat, motivul principal a fost telefonul pe care l-a primit de la Eileen Sparrow, în timp ce se afla încă în pat cu

Shandra. Maria Washington a deschis ușa și, fără să-și ferească privirea sau să ridice măcar o sprânceană, l-a anunțat că este chemat la telefon. Bobby și-a tras pantalonii și a coborât în bucătărie.

— Bună, Bobby, răsună cu voioșie vocea lui Eileen de la capătul celălalt al firului de telefon demodat, care avea numai semnal audio. Cum te distrezi, bine?

— Ăăă...

— *Eu* m-am distrat de minune, l-am cunoscut pe tipul ăsta care *m-a regulat de mi-au sărit capacele!*

— Și de ce-mi spui mie chestia asta, Eileen? se bâlbâi Bobby.

— Păi, ca să-ți mulțumesc că m-ai invitat, bineînțeles! Bobby rămase fără răspuns la asta.

Numai că Eileen Sparrow, ca de obicei, nu-și pierduse graiul.

— De fapt, nu numai de asta te-am sunat, Bobby, spuse ea când el nu răspunse nimic. Vroiam să-ți spun că aseară ai fost așa de *caraghios,* te purtai de parcă aș fi fost *mama* ta, sau ceva de genul ăsta! Așa că voiam să te lămuresc, mă-nțelegi, că nu am fost absolut deloc șucărită pe tine, dar deloc, să știi! Okay?

— Okay, spuse Bobby, de-a dreptul mișcat.

— Asta-nseamnă că nu-mi datorezi nimic, eu nu-ți datorez nimic așa că te rog mult, hai să ne simțim bine și nu mai fi. Așa de plin de

prejudecăți! Suntem tineri, avem călduri, așa e *natural,* și-apoi, aici e.

— Știu, știu, aici e Berkeley! spuse Bobby și izbucniră amândoi în râs.

— Bine, acum trebuie să te las, Bobby. Lui Mister America i s-a sculat din nou, dacă poți să crezi așa ceva!

— Distracție plăcută, spuse Bobby și constată, oarecum surprins, că fusese sincer.

— N-ai nicio teamă, Bobby, am eu grijă! *Bye*!

Acesta a fost momentul revelației, pe când stătea în bucătărie, unde Karl și Cindy își turnau cafea din ibricul comun, Shandra îl aștepta sus în dormitor iar Eileen Sparrow undeva, cu altcineva în pat, dar îndeajuns de bună prietenă ca să-l sune și să-l liniștească.

Acesta era locul de care aparținea. Acestea erau timpul, locul și sentimentele pe care nu voia să le părăsească niciodată. Va urma colegiul la UC Berkeley. Se va specializa în istorie și poate că tot aici va urma și cursul superior, va obține un post la universitate, asemenea lui Nat Wolfowitz și, cu puțin noroc, va rămâne pentru totdeauna aici, la Berkeley.

Numai că nu era așa simplu să-și ia inima în dinți să sune la Paris. Mama ar fi sărit în sus până la tavan. Înțelegerea fusese ca la toamnă să se întoarcă la Paris și să se înscrie la Sorbonna, iar tata fusese nevoit să se vâre în nu știu ce combinație nasoală ca să obțină până

și acest compromis din partea ei. Când plecase, relația lor nu stătea tocmai pe roze și poate că și acesta fusese unul din motivele pentru care nu sunase încă acasă. Iar acum...

Bobby a tot amânat, a amânat și iar a amânat, dar în cele din urmă, într-o noapte, târziu, după încă o partidă de poker pierdută, când știa că-i va prinde pe părinții lui la micul dejun și când oboseala îi începoșase suficient de mult creierul, se duse parcă fără voia lui în bucătăria pustie și formă numărul de la Paris, înainte să conștientizeze pe deplin actul pe care-l întreprindea.

„Poate că au și plecat deja de acasă”, își spuse el când telefonul sună o dată, de două ori, de trei ori...

— Alo? se auzi de la celălalt capăt vocea tatălui său.

„De unde un *așa noroc?”*

— Bună, tată!

— Bobby! Unde naiba ai fost? Ne-ai cam ținut pe jăratec! Sonia, e Bobby, ridică telefonul în dormitor!

— Sunt la Berkeley, tată, iată-mă, dar...

— Robert!

— Bună, mamă...

— Unde Dumnezeu ești?

— E la Berkeley, Sonia.

— De ce n-ai sunat până acum? îl întrebă mama lui Măcar să fi trimis o carte poștală,

acolo!

— Păi...

— Și de ce n-avem imagine? Pe ecranele noastre nu se vede nimic!

— Păi, mamă, aici e America și doar știi că locuințele obișnuite nu sunt conectate la rețeaua videotelefonică.

— Dar de bună seamă că hotelurile respectabile trebuie să...

— Nu stau la hotel, mi-am luat o cameră în casa asta mare în care locuiesc niște oameni minunați și pot să stau aici cât am chef, așa că n-o să te coste mare lucru dac-am să urmez colegiul la Universitatea Berkeley, în afară de taxele școlare...

Uite-așa, îi scăpase și nu mai avea ce face!

— Nici nu se pune problema, Robert! replică mama.

— Ba da! M-am hotărât deja și n-ai cum să mă mai influențezi! Mă-nscriu la Berkeley!

— În niciun caz pe banii noștri, Robert, nici să nu îndrăznești. N-ai să vezi de la noi niciun ECU, nicio rublă, niciun dolar!

— Sonia! exclamă tata.

— O să-i iasă din cap prostiile astea de îndată ce-o să rămână fără nicio lețcaie.

— Dar, Sonia, are și el dreptul să-și trăiască propria viață, nu-l putem șantaja...

— E numai din vina ta, Jerry Reed! Am *știut* eu din capul locului că nu trebuia să-i dăm voie

să se ducă în balamucul ăla! Niciun ban, Robert, te întorci acasă și te înscrii la Sorbonna!

— Niciodată! țipă Bobby. Am să rămân aici!

— Vedem noi cât ai să reziști să te întreții singur și să-ți plătești și taxele...

— O să... o să-mi iau o slujbă! se bâlbâi Bobby.

— Păi da, sunt convinsă că în California găsești la tot pasul slujbe de-astea, special pentru pușți de optsprezece ani, care n-au nici pic de experiență și plătite suficient de bine ca să-ți permită să urmezi o universitate capitalistă, spuse sarcastic mama.

— O să... o să mă înrolez în armată! Acolo îți plătesc patru ani de școală în schimbul a patru ani de serviciu militar.

— Bob!

— Dă-i înainte, Robert, spuse mama pe un ton atotștiutor. Să știi că la o asemenea cacealma sunt pregătită să merg mai departe.

Bobby se strădui să gândească la rece. „Joacă-ți cartea. Nu prea ai ce să arăți, dar până una alta ceilalți n-au de unde ști ce ai în mână.”

— Mamă, faci cum crezi, spuse Bobby pe tonul cel mai calm de care era în stare. Eu, oricum, mă pot apuca în orice clipă să vând droguri, știai că se aduce marijuana în sacii funerari din zonele de conflict din America de

Sud? Îi cunosc pe tipii care se ocupă cu de-astea. La Berkeley nimeni nu rămâne pe drojdie dacă vinde droguri...

— Bob! strigă tata cu o voce îngrozită. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci o asemenea prostie! Îți trimit eu banii, într-un fel sau altul, mă descurc eu, îți promit!

— Jerry!

— Doamne Dumnezeule, Sonia, tu chiar vrei ca propriul tău fiu să se apuce să vândă *droguri?* Vrei să-l vezi putrezind în cine știe ce pușcărie nenorocită timp de douăzeci de ani?

— Nu accept, nu pot să accept să ne șantajezi în halul ăsta, Robert!

— Ce facem acum, Politburo[84] îi acuză pe cei din Sovietul Suprem că sunt o adunătură de comuniști? replică Bobby.

De la capătul celălalt se auzi zgomotul receptorului trântit în furcă.

— Promite-mi că n-ai să faci vreo prostie, Bob, se auzi rugătoare vocea tatei. Dă-mi numărul tău și te sun când am s-o conving pe maică-ta să asculte de rațiune. Dar, te rog, să nu faci vreo prostie, lasă-mă pe mine s-o rezolv, okay?

— Okay, tată. Dar să știi că vorbesc serios. Sunt hotărât să fac orice ca să rămân aici. Mă crezi?

— Te cred, Bob, spuse Jerry pe un ton plat.

[84] Comitetul Politic Executiv al Partidului Comunist (n. tr.).

Așteaptă telefonul meu înainte să faci ceva.

Și, după ce Bobby îi dădu numărul, Jerry închise telefonul, lăsându-l pe Bobby singur în bucătăria pustie, întrebându-se în puterea nopții ce avea să facă cu adevărat dacă nu-i reușea cacealmaua.

Două zile mai târziu, tata și mama l-au sunat împreună. O situație realmente ciudată.

— Noi trei trebuie să rezolvăm această problemă ca o familie, în loc să ne certăm unul cu altul, spuse tata pe un ton neobișnuit de rugător.

— Eu și cu tatăl tău am ajuns la un compromis, spuse mama cu o voce straniu de distantă. Vii să urmezi colegiul la Paris și îți vei putea petrece vacanțele de vară în America.

— Nu, răspunse Bobby.

— Te rog, Bob, imploră vocea tatei. Îngreunezi foarte mult situația.

— Am să-mi petrec vacanțele la Paris, dacă-mi dați bani să învăț la Berkeley, replică Bobby.

— Ți-am spus eu că n-are niciun rost, Jerry, interveni mama mânioasă.

— Bob, te rog, mama și cu mine...

— Credeam că ești de partea mea, tată! Toate chestiile pe care mi le-ai povestit despre America, încă de pe vremea când eram un puști...

— Bob...

— ...totul a fost numai o minciună, așa-i? N-ai

crezut niciun cuvânt din ce mi-ai spus!

— Știi foarte bine că nu-i adevărat! În primul rând, dacă n-aș fi insistat eu, nici n-ai fi ajuns în America!

— În sfârșit, primul lucru inteligent pe care l-ai spus și tu de-o săptămână încoace, Jerry Reed!

— Sonia!

— Nicio Sonia!

— Te rog, Bob, chiar nu înțelegi că eu și cu mama...

— Aici cursurile încep în zece zile, și dacă până luni nu am banii pentru taxe, voi fi nevoit să împrumut prima rată de la un amic de-al meu, *dealer*[85], și-am să încep să plasez drogurile, altfel au să mă vâre pe *mine* într-un sac funerar!

Și le închise telefonul, lăsându-i să reflecteze asupra problemei.

În cele din urmă, duminică noaptea târziu, Bobby primi mult așteptatul telefon de la tatăl său. Vocea lui suna obosită, distantă și straniu de înfrântă.

— În regulă, Bob, spuse el parcă epuizat. Am să-ți trimit mâine banii prin cablu.

— Hei, dar asta e grozav, tată, e pur și simplu grozav! exclamă Bobby. Cum ai reușit s-o convingi pe mama?

Urmă o tăcere lungă, urmată de un oftat

[85] (Aici) Intermediar în comerțul ilegal de droguri (n. tr.).

adânc.

— Asta... asta rămâne o chestie între mine și ea, spuse tata în sfârșit. Să știi... te iubește tare mult, în felul ei...

— Da' știu că are un fel ciudat de a mi-o arăta.

— Ei da, așa e... nu întotdeauna căile dragostei sunt simple, Bob, spuse tata cu tristețe. Și nu întotdeauna dragostea e dreaptă. Știi, uneori oamenii care se iubesc ajung să-și facă rău unul altuia, ca și... ea și... Ei bine, într-o zi, dacă n-o să fii din cale afară de norocos, poate c-ai să înțelegi...

— Te simți bine, tată?

Urmă o pauză lungă.

— Nemaipomenit, spuse tata cu un glas dogit. N-am nicio problemă pe lumea asta... Tu să ai grijă, Bob.

— Ăăă, da, și tu tată, spuse Bobby stânjenit, și astfel convorbirea luă sfârșit, cu bucuria umbrită, cel puțin pentru moment, de un sentiment de vinovăție, a cărui cauză nu și-o putea explica.

Dispoziția sumbră a lui Bobby n-a durat decât până la micul dejun. S-a dus la universitate ca să-și completeze actele de înmatriculare, și-a petrecut după-amiaza hoinărind prin campus, s-a întors acasă, le-a sunat pe Eileen și pe Shandra ca să le dea vestea cea mare și, înainte de cină, banii i-au sosit de la Paris. În

seara aceea a câștigat patruzeci de dolari la poker, a doua zi de dimineață s-a dus să-și încaseze mandatul trimis de tatăl său, și-a achitat taxa în aceeași după-amiază, a cinat cu Eileen, au făcut dragoste, noaptea următoare și-a petrecut-o cu Shandra și deja uitase felul neobișnuit în care se desfășurase convorbirea telefonică cu tatăl său.

Până când, două zile mai târziu, Maria Washington i-a dat o scrisoare sosită cu poșta din ziua aceea.

— Tocmai din Rusia! l-a anunțat ea.

Scrisoarea era de la Frania. Mai știa încă destulă rusă ca să înțeleagă literele slave de pe plic, care purta antetul Universității Gagarin. Scrisoarea îi atârna greu în mână ca un pește foarte rece și mort. Până atunci Frania nu-i mai scrisese nicio scrisoare și presimțea că nu va fi o plăcere lectura ei. Iar când s-a dus în camera lui s-o citească, s-a dovedit că era mai rău decât se așteptase.

„Dragă Bobby,

Sper din toată inima că petreci zile plăcute în Gringoland, frățioare. Cu toate că presupun că nu te interesează cât rău le-a făcut părinților noștri micul și dezgustătorul tău șantaj, eu tot am să-ți spun.

Tata s-a dus să-ți expedieze banii pentru taxe fără știrea mamei, știai asta? Tare mult aș fi

dorit să fii de față la cină când i-a spus, ai fi primit ceea ce meritai. Au țipat și au urlat unul la altul mai bine de o *oră. A fost îngrozitor.*

S-au făcut în toate felurile și când mama a ajuns să-l facă pe tata yankeu fascist și egoist, tata a acuzat-o pe mama că întreține relații cu Ilya Pașikov. Astfel că, așa numita discuție s-a sfârșit cu strigătul mamei:

— Ei atunci, poate c-am s-o și fac!

În final, mama s-a culcat pe canapea și *când am plecat de acasă, abia dacă își mai adresau câte un cuvânt.*

Când i-ai spus tatei să-mi semneze actele de înscriere la Gagarin, am făcut greșeala să-mi închipui că, la urma urmei, s-ar putea să-ți mai fi rămas un pic de omenie. Proasta de mine! Tu nu te deosebești prin nimic de ei, Bobby Le Gringo. Ai reușit până la urmă să distrugi căsătoria părinților noștri ca să-ți vezi împlinite visele egoiste, așa cum cei de la Washington au de gând să distrugă pacea și prosperitatea internațională în slujba lăcomiei și invidiei americanilor.

Dar nu-i așa, de fapt nu ești mândru să ți se spună că ești american.

Trei urale pentru
Roșu, Alb și Albastru,
Frania Jurievna.”

Mânat de o furie până la lacrimi, Bobby a

ieșit în goană din casă și alergă până la *Telegraph Avenue.* Știa exact ce căuta. Jumătate din papetăriile de la *Telegraph Avenue* vindeau chestiile acelea reprobabile și erau exact replica meritată de Frania.

A cumpărat o astfel de vedere, i-a scris adresa fără niciun alt mesaj și a pus-o la cutie fără să mai stea pe gânduri, întrebându-se cu maliţiozitate ce-o să facă poștașii sovietici când le va pica în mână.

Pe vedere era desenat un urs hidos, ce purta un sombrero uriaș, având pe el secera și ciocanul, pentru ca oricine să priceapă mesajul. Ursul, cu o expresie jalnică pe față, stătea îndoit de mijloc, sprijinit în genunchi și cu fundul ridicat.

Unchiul Sam îl zgândărea pe la spate cu un phalus-fascicul-laser.

Frania nu i-a mai scris niciodată.

Cu opt zile înainte de începerea cursurilor la Berkeley, în Ciudad de Mexico a avut loc o lovitură de stat. Două zile după aceea, regimul-marionetă, susținut în mod evident de CIA, a cedat Baja de California către Statele Unite, în schimbul anulării datoriei mexicane. A doua zi, unități ale Armatei Mexicane au cucerii capitala și i-au executat pe trădători.

În ziua următoare, un portavion de asalt american a intrat în portul Vera Cruz, avioanele

Marinei au mitraliat de la joasă înălțime după care au debarcat infanteriștii marini. Pe plaja Rosarita, de pe un alt portavion au fost debarcate forțe amfibii, două divizii blindate trecând frontiera și ocupând orașul Tijuana. Un al treilea portavion de asalt a instituit blocada asupra coastei continentale a Mexicului, dinspre Pacific.

Evenimentele au fost sărbătorite de *gringos* pe toată durata weekend-ului, cu fluvii de bere. În sâmbăta aceea, la *Mica Moscova* nu s-a mai ținut niciun fel de petrecere. Toți au stat în sufragerie, urmărind reportajele televizate din zona de război.

Infanteriștii măturau ultimele cuiburi de rezistență din Vera Cruz. Forțele amfibii debarcate pe plaja Rosarita făcuseră deja joncțiunea cu forțele de uscat care ocupaseră Tijuana. În intervenția sa, președintele a anunțat că Statele Unite nu au niciun fel de pretenții teritoriale față de Mexic. Președintele Uniunii Sovietice a denunțat imperialismul american, fără să promită însă nimic. Parlamentul Europei Comune a dat publicității o rezoluție de condamnare a actului, lipsită de vreo semnificație. Statul major mexican ordonase, după toate probabilitățile, armatei să se disperseze în unități de mărimea unui batalion și să înceapă războiul de gherilă.

Totul se terminase, cu excepția urletelor care

continuau să se audă în tot orașul.

„Iar în Berkeley, California, *acest*...” se auzi vocea crainicului.

— Hei, ia te uită, *Telegraph Avenue*! exclamă Bobby.

Așa era. O cameră de luat vederi montată se pare pe un camion ce se deplasa pe centrul străzii filmase, cam cu două ore în urmă judecând după lumină, trecând cu viteză mică, trotuarele înțesate de lepădături șovine bete, fluturând cutii de bere, holbându-se la aparat, ținând în vârful unor prăjini sombreros uriașe în flăcări, lipind postere cu steagul american pe ferestrele magazinelor și restaurantelor închise, cântând „God Bless America”[86] într-un unison de bețivi.

— Nu-i așa că te simți mândru că ești american? murmură Claude cu amărăciune.

„O demonstrație pașnică, în cinstea victoriei...”

— A tuturor bețivanilor din oraș! urlă Karl spre ecran.

„...a fost întreruptă de un mic grup de agitatori...”

— Fir-ar să fie! exclamă Nat Wolfowitz, în timp ce camera focalizează imaginea brusc asupra unui mic grup de demonstranți, nu mai mult de două duzini și, după aspectul îmbrăcămintii, *roșii.* Aceștia purtau un sicriu negru de lemn,

[86] „Binecuvântează, Doamne, America”, imnul Statelor Unite (n. tr.).

mărșăluind în urma unui steag american întors cu susul în jos, atârnat pe o frânghie întinsă între două prăjini.

„...bănuiți a fi membri ai grupării extremiste de orientare marxistă, cunoscută sub numele de Armata Roșie Americană...”

— Un căcat! strigă Maria Washington. Nu există așa ceva!

— Mie-mi spui?!... oftă Nat Wolfowitz.

Demonstranții străbăteau încet strada sub o ploaie de cutii de bere și pahare de carton. Un nemernic în tricou și pantaloni scurți a alergat la rândul din față și a scuipat în fața uneia dintre fete. După care, totul a izbucnit dintr-o dată. Găștile de *gringos* au atacat pichetul de demonstranți din ambele părți laterale și din față. Au început bătăile cu pumnii. Cineva a înhățat unul din parii care susțineau steagul. Altcineva a pus mâna pe celălalt par.

Apoi imaginea se schimbă brusc, înfățișând scena dintr-un alt unghi. Șovinii puseseră mâna pe steag. O gloată numeroasă mărșăluia pe trotuar în urma lui, agitându-și pumnii în aer și urlând.

„... forțându-i pe patrioții americani să salveze de la profanare gloriosul drapel a Statelor Unite.”

— Acei bravi ticăloși cretini... comentă Nat.

„Iar la New York, Lance Dickson a reușit un

no hitter[87] pentru New York Yankees împotriva celor de la Boston Red Sox, împingându-și echipa la un punct și jumătate de primul loc…”

— Cred că ne putem descurca și fără să mai ascultăm tâmpeniile astea de scoruri de baseball, spuse Jack Genovese, închizând aparatul.

Urmă un lung moment de tăcere. Se uitau unul la altul, fără să scoată un cuvânt.

— Ei, ce spui Bobby, spuse cu amărăciune Maria, tot mai vrei să urmezi colegiul în bunul și patriarhalul Berkeley?

— Mda, poate că n-ar strica să te întorci la Paris, cât mai poți s-o faci.

— Mai ales că tu nu ești legat cu nimic de Gringo Jingo Land.

— În tot cazul, nu încă.

— Ce părere ai, Bobby, ești convins că n-ar fi mai bine să te duci acasă și să redevii francez?

— Și să ne iei și pe noi cu tine?

Bobby își dădu seama, tare surprins dar deloc stânjenit, că toți ochii erau ațintiți asupra lui. Până și Nat Wolfowitz îl fixa cu cea mai stranie expresie întipărită pe față.

— Ce zici, băiete, spuse el. Renunți la jocul ăsta și te duci acasă, într-un loc mai sănătos, cum ar face un jucător inteligent? Sau rămâi să joci în continuare, ca un fraier?

Bobby își dădu seama că trebuie să spună

[87] Lovitură specifică jocului de baseball (n. tr.).

ceva. *Ce ești tu acum, Bobby Reed?* Păreau să spună toți cei din jurul său. *Ești singurul de aici care are de ales. Tot mai vrei să fii american*?

Bobby se gândi la cele abia văzute. Se gândi la dureroasele convorbiri telefonice cu ai săi, mai ales la ultima, cu tata. Se gândi la scrisoarea Franiei și la vederea trimisă de el în replică. Se gândi la zilele minunate petrecute alături de noii săi prieteni de aici, de la Berkeley. Și, cu ochii minții văzu o altă gloată, și Ambasada Americană mânjită cu rahat și sânge...

— N-ai decât să-mi spui fraier, Nat, că eu tot aici rămân, spuse el. Nu-mi doresc decât să fi fost acolo, alături de ei, să mărșăluiesc în urma steagului.

— Unde, acolo în stradă, să te bată ăia de să-ți sune apa-n cap? spuse Maria.

— Cineva trebuia s-o facă, îi răspunse Bobby. Poate că nenorociții ăia au mânjit drapelul nostru cu rahat și sânge, dar când oamenii aceia l-au întors cu susul în jos și au defilat în urma lui, l-au curățat, transformându-l din nou în ceva de care să te poți simți mândru. Ei au arătat lumii întregi că mai există americani *adevărați.*

— Și tocmai acum crezi că era momentul pentru gesturi inutile? spuse Nat Wolfowitz sarcastic. Numai că ochii lui spuneau cu totul altceva.

— Ascultă, Nat, spuse Bobby privindu-l fix în ochi – înțeleg că ne-au picat niște cărți mizerabile. Dar astea sunt cărțile, ăsta-i singurul joc din oraș așa încât, n-avem încotro, trebuie să jucăm cu ce avem.

EDITURA

NORMAN SPINRAD

Grand tour navette

Captivant și incisiv, o adevărată provocare intelectuală, GRAND TOUR NAVETTE este cel mai ambițios roman al lui NORMAN SPINRAD și poate fi considerat un adevărat triumf al autorului.

Pe fundalul unor impresionante transformări politice și economice la scară planetară autorul narează istoria plină de forță a unui vis urmărit cu ardoare, până la transformarea lui în realitate, împreună cu o tulburătoare poveste de dragoste.

Însetată de răzbunare și aflată într-un declin dureros, America se învrăjmășește împotriva foștilor săi aliați, iar acum Jerry Reed descoperă că împlinirea viselor se plătește scump uneori. Trădat de prieteni, într-un moment când fericirea familiei sale este primejduită, Jerry trebuie să ia niște decizii care vor avea efecte decenii în șir în sufletului lui de visător...și într-o lume care se îndreaptă grăbită spre prăpastia unui îngheț nuclear.

"...cartea cea mai apropiată de sufletul meu."
Norman Spinrad

"Puțini autori ar accepta provocările pe care și-a clădit cariera NORMAN SPINRAD."
Newsday

ISBN 973-9127-20-X

LEI 4500